

A HATALOM NYELVE – A NYELV HATALMA

Nyelvi jog és nyelvpolitika Európa történetében

DOKTORI ÉRTEKEZÉS

KÉSZÍTETTE:

dr. Nagy Noémi

TÉMAVEZETŐK:

Prof. dr. Andrásy György egyetemi tanár

Dr. habil. Herger Csabáné egyetemi docens

Pécsi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karának Doktori Iskolája

Pécs, 2015

A doktori értekezés műhelyvitára benyújtott változata.

2015. június 24.

*„A nyelv az egyének és a társadalmak életében
fontosabb szerepet játszik, mint bármi más.”*

Ferdinand de Saussure*

ABSZTRAKT

Mivel a nyelvhasználatra vonatkozó szabályozásnak a mai napig nincsenek egyetemesen elfogadott rendező elvei, a kisebbségi nyelveket és a kisebbségek nyelvi jogait érintő egyre hangsúlyosabb nemzetközi szerepvállalás ellenére az egyes államok nyelvi jogi szabályozása és nyelvpolitikája a mai napig jelentős különbségeket mutat. A kérdés rendkívül időszerű, hiszen a globálizációhoz kapcsolódó társadalmi folyamatok eredményeként a kisebb vagy kevésbé használt nyelvek funkcionális hanyatlása és kihalása korunkban nagyobb méreteket ölt, mint bármikor a történelem folyamán. Jelen értekezés a világ nyelvi sokféleségének megőrzéséhez, valamint az egyes népek békés egymás mellett éléséhez kíván hozzájárulni az igazságos és helyes nyelvi jogalkotás zsinórmértékeinek kidolgozásához való támpontok nyújtásán keresztül.

A nyelvi kérdés multidiszciplinaritását a lehetőség szerint figyelembe vevő, de elsősorban jogtörténeti szempontú értekezés az Egyesült Királyság, Franciaország, Spanyolország, Ausztria és Magyarország nyelvi jogi – azaz az egyes nyelvek státuszára, a nyelvhasználatra, a nyelvhasználók jogaira vonatkozó – szabályozása, valamint nyelvpolitikája – a nyelvi jogalkotás alapjául szolgáló politikai célkitűzések – leíró, értékelő és összehasonlító elemzésére terjed ki, az első ilyen tárgyú jogszabályok születésétől napjainkig.

Az államok nyelvi sokféleséghez való hozzáállásának alapvetően három formája van, amelyek az alábbi fogalmak köré szerveződnek: hatalom/érdek, jog, érték. A 19. század közepe előtt a nyelvet kizárólag a(z állam)hatalom eszközeként értelmezték. A nyelvhasználat oly módon történő szabályozására, amely már explicit módon és szándékoltan (kisebbségi vagy minden embert megillető) nyelvi jogok biztosítására irányult, a Habsburg Birodalomban és a Magyar Királyságban a 19. század közepén, az Egyesült Királyságban a 19. század végén, Spanyolországban a 20. század elején, Franciaországban a 20. század közepén találunk példát először. A nyelvi sokféleség érték-szpontú megközelítése a 20. század végén jelent meg. Napjainkban mindhárom megközelítés párhuzamosan él egymás mellett, akár egy állam nyelvpolitikáján belül is.

A nyelvi jogi szabályozásokban szisztematikusan felbukkanó hasonlóságok és jogfejlődési tendenciák alapján a vizsgált országokat két történeti, körülbelül a 20. századig érvényes, a nyelvi jogok védelmének horizontális és vertikális szintjére épülő normatív modellbe lehet sorolni. Az Egyesült Királyság, Franciaország és Spanyolország szabályozása alapján felállított asszimilációs nyelvi jogi modellben a nyelvi homogenizáció – azaz az államnyelv kizárólagos használatát előíró, valamint a kisebbségi nyelvek használatát tiltó, olykor büntető rendelkezések sorozata – a birodalmi törekvések eszközeként legalább az abszolutizmus korától megfigyelhető volt, majd a 18-19. századi nemzetállami ideológiához jól illeszkedő, az „egy nemzet – egy nyelv” koncepciójára építő restriktív szabályozásban csúcsosodott ki. Ezzel szemben a Habsburg Birodalom és a Magyar Királyság szabályozására irányadó pluralista nyelvi jogi modellben a nyelvi homogenizáció igénye csak a 19. században jelentkezett, és akkor is mind eszközeiben, mind hatásában messze elmaradt az asszimilációs modellbe tartozó államok gyakorlatától. A pluralista modellben az állam a nyelvi sokféleséget nem tekinti eleve kiküszöbölendő problémának vagy az effektív hatalomgyakorlás akadályának, ehelyett nyelvi jogok biztosításával próbálja meg kezelni azt.

A nyelvi kérdés megnyugtató módon történő szabályozása a vizsgált nyugati államok modernizációs deficitjének tekinthető. Az egynyelvűség tradíciójától a nyelvi sokféleség elfogadásának irányába történő elmozdulás ezen országokban a 20. századtól kezdve fokozatosan, több lépcsőben, egymástól eltérő ütemben valósult meg. Az értekezésben vizsgált öt ország jelenlegi nyelvi jogi szabályozása, valamint az egyes kisebbségi nyelvek helyzete jelentős különbségeket mutat. Az Egyesült Királyság, Spanyolország, Ausztria és Magyarország hatályos nyelvi jogi szabályozása a kisebbségi nyelvhasználat aktív állami ösztönzésén alapul, míg Franciaország csak nemrég kezdett nyitni a nyelvi sokféleség elismerése felé.

Bár erre vonatkozóan további vizsgálódások szükségesek, az értekezés hozzájárulhat a nemzetállamok, a nacionalizmus és a nemzeti identitás megjelenésének idejére vonatkozó szakirodalmi vitához. Kutatási eredményeim azt az álláspontot támogatják, miszerint noha a nemzetállami filozófia, ideológia és mozgalom a 18–19. század terméke, maga a nacionalizmus jelensége a kora újkor, némely esetben a középkorig visszavezethető. Az Egyesült Királyságban, Spanyolországban és Franciaországban a nemzeti identitás csírái már a 15–16. században megjelentek, és a nyelv ebben alapvető helyet foglalt el. A nyelvi kérdés tehát nemcsak az egyéni és közösségi identitás egyik meghatározójaként érdemel kiemelt figyelmet, hanem az államok politikátörténetének központi elemeként is.

SUMMARY

Since there are still no universally accepted principles underlying the legislation on the use of languages, and despite the increasingly pronounced international engagement regarding minority languages and the linguistic rights of minorities, legislation and language policies of the individual states vary considerably even today. The question is very timely because as a result of the social processes associated with globalization, the functional decline and extinction of smaller or lesser used languages is now faster than at any time in history. The dissertation intends to contribute to the development of standards of just and rightful linguistic legislation and thus to facilitate the preservation of the world's linguistic diversity as well as the peaceful coexistence of different ethnic groups.

The thesis primarily has a legal historical perspective, however, it tries to take into account the multidisciplinary nature of the language issue as far as possible. It includes a descriptive, evaluative and comparative analysis of the respective language laws (i.e. legal instruments on the status of certain languages, language use and rights of language users) and language policies (i.e. policy objectives underlying linguistic legislation) of the United Kingdom, France, Spain, Austria and Hungary from the first appearance of such laws until today.

The attitudes of states towards linguistic diversity have three basic forms which are organized along the following concepts: power/interest, right, value. Before the mid-19th century, language used to be understood only as a tool of (state) power. The first examples of regulations on language use with a view to explicitly and intentionally provide for (universal or minority) language rights can be found in the middle of the 19th century in the Habsburg Empire and the Kingdom of Hungary, at the end of the 19th century in the UK, in the early 20th century in Spain, and in the middle of the 20th century in France, respectively. The value-oriented approach of linguistic diversity only appeared at the end of the 20th century. Today, the three approaches coexist even in the language policy of a single state.

Based on the systematic similarities and emerging trends in the development of language laws, the countries examined can be divided into two historical normative models which are valid until around the 20th century, and are built on the horizontal as well as the vertical level of the protection of language rights. In the assimilatory model of language rights set up on the basis of language legislation in the UK, France and Spain, linguistic homogenisation – i.e. a series of provisions imposing the exclusive use of the state language, and forbidding, sometimes even punishing, the use of minority languages – as a means of imperial ambitions might be observed at least since the era of absolutism, then culminated in the restrictive regulations based on the 18–19th century ideology of nation states (“one nation – one language”). By contrast, in the pluralistic model of linguistic legislation governing the Habsburg Empire and the Kingdom of Hungary, aspirations for linguistic homogenisation appeared only in the 19th century, and even then it lagged far behind the practice of countries belonging to the assimilatory model in terms of both tools and effects. In the pluralistic model, the state considers linguistic diversity neither as a problem to be eliminated, nor as an obstacle to the effective exercise of power; instead, it tries to manage it by ensuring language rights.

In the western states examined, the satisfactory management of the language issue is considered as a deficit of modernisation. In these countries, the historical tradition of monolingualism has been gradually shifting towards the acceptance of linguistic diversity since the 20th century, in several stages, at a different pace in each case. The current language legislation as well as the situation of minority languages in the five countries examined differ significantly. Language laws of the United Kingdom, Spain, Austria and Hungary are based on active encouragement of the use of minority languages by the state, while France has only recently started to open up towards the recognition of linguistic diversity.

Although further investigation is needed, the dissertation can be relevant for the academic discussion on the first appearance of nation-states, nationalism and national identity. My research results support the view that even though the philosophy, ideology and movement of nation-states are products of the 18–19th centuries, the phenomenon of nationalism itself can be traced back to the early modern era, in some cases to the Middle Ages. In the United Kingdom, Spain and France, such proto-national affirmations appeared as early as the 15–16th centuries, and language occupied a key position in them. Therefore, the language issue deserves special attention not only as a determinant of individual and collective identity, but also as a central element of the political history of the state.

Tartalom

Előszó	9
I. Bevezetés.....	11
1. A kutatás indoklása, végső célja és jelentősége	11
2. Az értekezés tárgya, kutatási kérdések.....	12
3. Az értekezés vizsgálati módszerei és forrásai	18
4. Az értekezés felépítése	21
II. A nyelvi jogok, a nyelvpolitika és a hatalom összefüggései, a nyelvi sokféleség megközelítései	23
1. Nyelvi jog(ok), nyelvpolitika, nyelvi tervezés és nyelvi ideológiák.....	23
2. A nyelvi sokféleség kezelésének megközelítései.....	26
2.1. A nyelv és a hatalom összefüggései, a nyelvi sokféleség érdek-szempon-tú megközelítései	28
2.2. A nyelvi sokféleség kisebbségi jogi és emberi jogi megközelítései.....	30
2.2.1. Nyelvi jogok a nemzetközi jogban	32
2.2.2. Nyelvi jogok az Európai Unió jogában.....	36
2.3. A nyelvi sokféleség érték-felfogása	39
III. A nyelvhasználat szabályozásának története egyes európai országokban	42
1. <i>A nyelvhasználat szabályozásának története az Egyesült Királyságban .....</i>	<i>42</i>
1.1. Az Egyesült Királyság nyelvi térképe	42
1.2. Hivatalosnyelv-használat és az angol nyelv státusztervezése Angliában.....	43
1.3. A nyelvhasználat szabályozása Írországban.....	48
1.4. A nyelvhasználat szabályozása Walesben	55
1.5. A nyelvhasználat szabályozása Skóciában.....	63
1.6. A brit nyelvpolitika értékelése és távlatai.....	67
2. <i>A nyelvhasználat szabályozásának története Franciaországban .....</i>	<i>70</i>
2.1. Franciaország nyelvi térképe és a franciaországi regionális nyelvek rövid története	70
2.1.1. A flamand.....	71
2.1.2. Az elzászi	71
2.1.3. A breton	72
2.1.4. Az okszitán.....	73
2.1.5. A baszk.....	74
2.1.6. A katalán	75
2.1.7. A korzikai.....	76

2.2. A francia nyelv hivatalos státuszának megteremtése a középkorban és a kora újkorban	79
2.3. A francia forradalom nyelvpolitikája és 19–20. századi utóélete	82
2.4. Nyelvi jogalkotás Franciaországban a 20. század közepétől napjainkig	87
2.5. A franciaországi nyelvi jogalkotás értékelése és távlatai	90
3. <i>A nyelvhasználat szabályozásának története Spanyolországban</i>	93
3.1. Spanyolország nyelvi térképe	93
3.2. A spanyol állam nyelvpolitikája és a kasztíliai nyelv státusztervezése a 18. századig	94
3.3. Spanyolország nyelvi jogi szabályozása a 18–19. században	98
3.4. Spanyolország nyelvi jogi szabályozása a diktatúrák századában	102
3.5. Az 1978-as alkotmány által teremtett nyelvi rezsim	108
3.6. Az autonóm közösségek nyelvi joga	111
3.7. A spanyol állam nyelvpolitikájának értékelése és távlatai	114
4. <i>A nyelvhasználat szabályozásának története Ausztriában</i>	117
4.1. Hivatalosnyelv-használat és a német nyelv státusza 1526-tól a 18. század közepéig	118
4.2. A nyelvhasználat szabályozása a 18. század második felétől a 19. század közepéig, különös tekintettel II. József nyelvrendeleteire	119
4.3. Nyelvi egyenjogúsítás: Habsburg nyelvpolitika az 1848/49-es forradalmi időszakban, valamint a neoabszolutizmus idején	123
4.4. Az 1867-es alkotmány nyelvi rendelkezései és utóélete (1867–1918)	133
4.5. Nyelvijog-alkotás és nyelvpolitika Ausztriában 1918-tól napjainkig	138
4.6. Ausztria nyelvi jogának értékelése és távlatai	142
5. <i>A nyelvhasználat szabályozásának története Magyarországon</i>	145
5.1. Hivatalosnyelv-használat és nyelvpolitika a Magyar Királyságban az államalapítástól a 18. század végéig	145
5.2. Habsburg nyelvi beavatkozás a 18. század második felében: a Ratio Educationis és II. József nyelvrendelete	149
5.3. A magyar államnyelv bevezetésének története (1790–1844)	151
5.4. Az 1848/49-es forradalom és a neoabszolutizmus nyelvpolitikája	156
5.5. A nyelvhasználat szabályozása a dualizmus-kori Magyarországon (1867–1918)	158
5.5.1. A nemzetiségi törvény és öröksége	158
5.5.2. A nyelvhasználat szabályozása az oktatásban	162
5.5.3. A nyelvhasználat egyéb színtereinek szabályozása	166

5.6. Nyelvi jogok a két világháború között	168
5.7. Nyelvi jogok a szocializmus időszakában (1945–1989)	171
5.8. Nyelvi jogok a rendszerváltástól napjainkig	173
5.9. Magyarország nyelvi jogának értékelése és távlatai.....	179
IV. Hasonlóságok és különbségek a nyelvhasználatra vonatkozó nemzeti jogok között.....	182
1. A nyelvi jogok asszimilációs történeti modellje	183
2. A nyelvi jogok pluralista történeti modellje.....	186
3. A pluralista szabályozáshoz vezető út, valamint a jelenlegi nyelvi jogi megoldások értékelése	189
V. Záró következtetések	193
Irodalomjegyzék.....	196
Forrásgyűjtemények	196
Monográfiák és szerkesztett kötetek	197
Folyóiratban vagy szerkesztett kötetben megjelent tanulmányok.....	200
Hivatalos weboldalak	207
Egyéb hivatalos dokumentumok	207
FÜGGELÉK: Jogszabályok jegyzéke	209

Előszó

Pontosan öt évvel ezelőtt, egy júniusi délutánon Andrassy György professzor úr felhívott telefonon, és megkérdezte, lenne-e kedvem pályázni a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Intézete által kiírt fiatal kutatói ösztöndíjra. Akkor még vajmi keveset tudtam a nyelvi jogokról, de Andrassy professzor, aki már két évtizede foglalkozott a témával, meggyőzött arról, hogy érdemes belevágnom. Így kezdődött a jelen értekezés megírásának közvetlen története. A szabadságjogok iránti érdeklődésem ennél jóval korábbra nyúlik vissza. A pécsi egyetem jogi karán amerikai szabadságjogokkal foglalkoztam Herger Csabáné docens asszony vezetése mellett, aki elindított a tudományos pályán. Segítségével két OTDK-n is részt vettem; a másodikon első helyezést értem el. A Nyelvtudományi Intézet „Nyelvi jogok Európában” c. pályázatát megnyerve, fiatal kutatói tevékenységgel párhuzamosan elkezdtem PhD-tanulmányaimat Andrassy György és Herger Csabáné témavezetése mellett. A kutatási téma az elmúlt öt évben fokozatosan formálódott, ennek során Andrassy professzorral számos vitát folytattunk. Neki köszönhető, hogy a téma rendkívül széles idő- és térbeli keretei ellenére sikerült megtartanom a kutatási irányvonalat a helyes és igazságos nyelvi jog zsinórmértékeinek nyomában. A Nyelvtudományi Intézetben Bartha Csilla tudományos tanácsadó irányította kutatómunkámat, emellett számos intézeti projektbe vont be, amelyek behatóan formálták gondolkodásomat. Bartha Csillának köszönhetően mindvégig olyan rugalmas munkarendben dolgozhattam, amely lehetővé tette, hogy elvégezzem a pszichológia szakot a pécsi bölcsészettudományi karon. Így tehát jelen értekezés megszületése elsősorban három személynek tulajdonítható: a kutatási módszertant és a jogtörténeti ismereteket Herger Csabánétól sajátítottam el; a kutatási téma ötletét és hipotéziseim egy részét Andrassy Györgytől kaptam; a szociolingvisztikai alapokat és a multidiszciplináris szemléletmódot Bartha Csillától tanultam. Óriási köszönettel tartozom mindhármójuknak.

Két hivatalos és egy tiszteletbeli témavezetőm mellett az elmúlt öt évben nagyon sokan segítették a tudományos pályámat, gondolataikkal gazdagították a munkámat, hasznos észrevételeikkel hozzájárultak az értekezés csiszolásához. Mindenkinek ehelyütt sajnos nem tudok köszönetet mondani, de a segítségüket nem felejttem. A legnagyobb hálával természetesen szüleimnek tartozom. Családom tagjain, barátaimon és kedves tanáraitmon túl köszönet illeti volt tanszéki munkatársaimat: Béli Gábort, Kajtár Istvánt, Korsósné Delacasse Krisztinát, Peres Zsuzsannát, Vogl Márkot és Szabó Gábort. Rajtuk kívül hálával tartozom Szalayné Sándor Erzsébetnek, Vizi Balázsnak, Brenner

Kolomannak, Maria Areny-nek és Franz A. J. Szabónak. Béli Gábornak külön köszönöm, hogy az út végén tartotta bennem a lelket.

A kutatómunkához szükséges anyagi háttér az MTA fiatal kutatói ösztöndíja (2010–2013), a PTE ÁJK doktoranduszi ösztöndíja (2011–2013), az Apáczai Csere János Doktoranduszi Ösztöndíj (2013–2014), valamint a kanadai Alberta Egyetemen működő Wirth Institute for Austrian and Central European Studies doktorjelölti ösztöndíja (2014–2015) biztosította. Az értekezés szövegét az Alberta Egyetemen, a napfényes Edmontonban készítettem el.

Nagy Noémi
Edmonton, 2015. június 12.

I. Bevezetés

1. A kutatás indoklása, végső célja és jelentősége

A doktori értekezés alapjául szolgáló kutatás kiindulópontját az a felismerés képezte, miszerint a modern állam nyelvi jogának nincs kiforrott elmélete. Noha Andrassy György jogász-filozófus erre már több mint húsz éve felhívta a figyelmet, a kérdés megoldásában azóta sem történt jelentős előrelépés (Andrassy 1993; 2013c: 16–17). A nyelvhasználatra vonatkozó szabályozásnak a mai napig nincsenek egyetemesen elismert és elfogadott zsinórmértékei, rendező elvei, ebből kifolyólag a nemzeti és nemzetközi nyelvi jogalkotás más jogterületekhez képest „sokkal inkább ki van téve a véletlennek, a politikai megfontolások esetlegességeinek” (Andrassy 1998: 5).

Tény, hogy a kisebbségi nyelveket és a kisebbségek nyelvi jogait érintő egyre hangsúlyosabb nemzetközi szerepvállalás ellenére az egyes államok nyelvi jogi szabályozása és nyelvpolitikája jelentős különbségeket mutat. Ez korábban sem volt másként, mégis, a kérdés napjainkban talán időszerűbb, mint valaha. Amint arra Bartha Csilla (1999: 9, 2003: 56) nyelvész figyelmeztet, a globalizáció, a transznacionalizmus és az elképesztő sebességgel fejlődő kommunikációs és egyéb technológiai újítások korában a kisebb vagy kevésbé használt nyelvek funkcionális hanyatlása korunkban nagyobb méreteket ölt, mint bármikor a történelem folyamán. A nyelvpusztulás sebességére és az élő nyelvek számára vonatkozóan eltérő adatok állnak rendelkezésünkre. Az egyik legismertebb nyelvi atlasz, az Ethnologue például az élő nyelvek számát 7102-re teszi, amelyből 2447 – a nyelvek egyharmada – veszélyeztetettnek minősül. Körülbelül hat nyelv tűnik el évente (vö. Lewis – Simons – Fennig 2015). Mindezt a kedvezőtlen folyamatot erősíti egy párhuzamos jelenség, az angol nyelv mint világszintű *lingua franca* (közvetítőnyelv) terjedése. Világos, hogy a nyelvi jogi probléma megfelelő és sürgős kezelésének hiánya beláthatatlan társadalmi következményekkel járhat a nem is olyan távoli jövőben.

A kutatás végső célja a fentiek fényében eredetileg a következőképpen fogalmazódott meg: *de lege ferenda* javaslat nyújtása az igazságos és helyes nyelvi jogalkotás zsinórmértékeire vonatkozóan. Andrassy György a maga részéről már elvégezte a feladatot: a jogfilozófia elméleti alapjain, logikai és elsősorban a nemzetközi jogra összpontosító történeti érvekkel alátámasztva több mint két évtizede érvel a nyelvszabadság eszméje, illetve elismerésének szükségessége mellett. Jómagam is úgy vélem, az igazságos nyelvi jog mércéjét a nyelvszabadság jelenti. Mindezt azonban jelen

értekezés keretei között nem kívánom bizonyítani, csupán támpontokat szeretnék nyújtani a későbbi kutatásokhoz a nemzeti szabályozások – valamint azok kereteként a nemzetközi és az európai uniós jog – leíró és értékelő elemzésén keresztül.

A kutatás jelentőségét elsősorban abban látom, hogy noha a nyelvi jogokkal és a nyelvpolitikával foglalkozó szakirodalom lassan egy kisebb könyvtárat tudna megtölteni, összehasonlító nyelvi jogi kutatások alig születtek, s ha mégis, csak a hatályos szabályozásokra terjednek ki, avagy a kisebbségvédelem vizsgálatának tágabb kereteibe illeszkednek.¹ Jelen értekezés ezzel szemben kifejezetten a nyelvi kérdésre összpontosít, elsősorban jogtörténeti szempontú és összehasonlító jellegű.

2. Az értekezés tárgya, kutatási kérdések

A kutatás egyes országok *nyelvi jogi* – azaz az egyes nyelvek státuszára, a nyelvhasználatra, a nyelvhasználók jogaira vonatkozó – *szabályozására*, valamint *nyelvpolitikájára* – a nyelvi jogalkotás alapjául szolgáló politikai célkitűzésekre – terjed ki, mégpedig az első ilyen tárgyú jogszabályok születésétől napjainkig. Az elsőként megfogalmazott kutatási kérdések feltáró jellegűek: hogyan alakult a nyelvhasználat szabályozása a nemzeti jogok történetében? Mikor születtek a nyelvhasználatra vonatkozó első jogszabályok? Mikortól állítható bizonyosan, hogy ezen jogszabályok mögött tudatos politikai megfontolás rejlik, azaz mikortól beszélhetünk nyelvpolitikáról? Megfigyelhetők-e a nyelvijog-alkotásban korszakonként bizonyos tendenciák, visszatérő motívumok? Mi a nyelvi jogi szabályozás logikája, az egyes jogszabályok háttérét képező nyelvpolitikai célkitűzés?

Mivel a nyelvi kérdés a jogi szabályozás sajátosságából adódóan, de gyakorlati szükségszerűségéből is számos szállal kötődik a kisebbségvédelemhez, így a nyelvi jogok vizsgálatát bizonyos mértékben elengedhetetlenül ki kellett terjeszteni a kisebbségi–nemzetiségi kérdésre is. Mivel ez a kutatás velejárója, de nem célja volt, ezért ezzel kapcsolatos kutatási kérdést nem fogalmaztam meg.

A nyelvhasználatra vonatkozó szabályozások történeti, ideológiai stb. okokból való eltérése miatt voltaképp indokolt lenne megvizsgálni a világ összes országának nyelvi jogát, ez azonban még akkor is meghaladná egy doktori értekezés kereteit, ha a vizsgálódás csupán a jelenleg hatályos szabályozásokra terjedne ki. Ennek okán témavezetőimmel a kutatás területi fókuszát első körben Európára szűkítettük le. Ezek

---

¹ Bruno de Witte (2004: 210) az *összehasonlító* nyelvi jogi kutatások hiányára, Robert Lee Nichols (2006: 44) pedig a nyelvpolitika *történeti* dimenziójának elhanyagolására hívja fel a figyelmet. Mindkettőjük megállapítása helytálló ma is, azzal, hogy a két szempont együttes érvényesítése végképp ritkaság.

után egyfajta munkamódszerként felvetődött, hogy a szakirodalom áttekintése alapján fel kellene vázolni a nyelvi jogi szabályozások főbb modelljeit, majd alaposabb vizsgálódás céljára az egyes modellek szempontjából mintaadónak tekintett országokat kiválasztani. Az egyik probléma ezzel a megközelítéssel az, hogy az általam ismert nyelvi jogi modellek eltérő szempontrendszerre következtek egyes országok egyik vagy másik csoportba is tartozhatnak. Másrészt ezekben a modellekben az elhatárolás alapjául szolgáló kritériumokhoz szinte kivétel nélkül hozzátartozik a kisebbségvédelem mértéke, minősége, valamint az egyes államok területi berendezkedése (föderális, unitárius, stb.), tehát szorosán véve nem nyelvi jogi szempontok. A kutatási célból ugyanakkor egyenesen következik, hogy az egyes nyelvi jogi modelleket *a nyelvi jogok védelmének szintje* alapján célszerű felállítani, az egyes országok nyelvi jogát pedig eszerint kell értékelni. Ennek során figyelembe lehet venni a jogvédelem *terjedelmét* (mely nyelvhasználati szintekre terjed ki a szabályozás), valamint a jogvédelem biztosításának *fokát* (implicit vagy explicit módon ismerik-e el, bíróság előtt érvényesíthető-e az adott nyelvhasználati jog, stb.). A létező modellekből való kiindulás harmadik hátulütője az, hogy ezek a jelenleg hatályos szabályozásokra építenek, tehát egy diakrón kutatásnál, amelynek az egyik legfontosabb célja a történeti fejlődés vizsgálata, kevésbé alkalmazhatók.

Témavezetőimmal egyetértettünk abban, hogy a kutatás végső céljának megvalósítását inkább szolgálja kevesebb ország nyelvi jogi szabályozásának történeti szempontú, a szabályozás változásait is figyelembe vevő, a fejlődési ívekre összpontosító alapos elemzése, mint több ország jelenlegi szabályozásának áttekintése. Végül az elsődleges források tanulmányozásához szükséges nyelvtudásomat is figyelembe véve elsőként kiválasztott államok, jelesül Spanyolország, az Egyesült Királyság és Franciaország vizsgálata során világossá vált, hogy a jelenleg igen tarka nyelvi jogi képet mutató országok a múltban nagyon is hasonlítottak egymásra. A következő kutatási kérdés ekkor így fogalmazódott meg: vajon ezek a hasonlóságok tendenciaszerűen jelentek-e meg a történelem során? Beilleszthetők-e a nyelvi jogi szabályozás egy tágabb fejlődési folyamatába? Amennyiben igen, a hasonló elemek eléggé szisztematikus jelleggel bukkanak-e fel ahhoz, hogy ezek alapján fel lehessen állítani egy normatív nyelvi jogi modellt? A kutatási eredmények alapján ezen kérdésekre igenlő választ tudtam adni, és így végül – a kutatás eredményeként, nem kiindulópontjaként – magam is felállítottam egy normatív modellt: a három vizsgált nyugat-európai országra irányadó *asszimilációs* nyelvi jogi modellt. Ebben a modellben a nyelvi homogenizáció – azaz az államnyelv kizárólagos használatát előíró, valamint a kisebbségi nyelvek használatát tiltó, olykor büntető rendelkezések sorozata – a birodalmi törekvések eszközeként legalább az

abszolutizmus korától megfigyelhető volt, majd a 18-19. századi nemzetállami ideológiához jól illeszkedő, az „egy nemzet – egy nyelv” koncepciójára építő restriktív szabályozásban csúcsosodott ki.

A következő kutatási kérdésem arra vonatkozott, hogy meddig tekinthető irányadónak ez a modell. Vonatkozik-e a jelenlegi szabályozásokra is, s ha igen, mennyiben? Arra jutottam, hogy nem: a három vizsgált nyugat-európai ország hatályos nyelvi joga közül egyedül Franciaországé sorolható az asszimilációs modellbe, bár az elmúlt évtizedben ott is megindult egy pluralista szabályozási irányba való elmozdulás. Így a felállított modellt *történeti* modellként kell értelmezni. Ekkor önként adódott a kérdés: pontosan meddig érvényes a történeti modell? Mi volt az a pont a történeti fejlődés során, ahol a szabályozás iránya megfordult az egyes országokban? Spanyolország esetében ez egy nagyon világos dátumhoz köthető: az 1978-as alkotmány születéséhez. Az Egyesült Királyságnál már nem találunk ilyen emblematikus aktust: a pozitív folyamat körülbelül a 20. század elején kezdődött el, és kisebb-nagyobb lépésekben haladt előre, az egyes országrészek között jelentős különbségekkel. Franciaország, amint említettem, csak mostanában kezdett nyitni a nyelvi sokszínűség elfogadásának irányába, de nagyjából-egészében még mindig az asszimilációs modellbe sorolható. A fentiek alapján úgy döntöttem, a történeti modellt az egyes országok összehasonlításánál a 20. századig tekintem irányadónak, ameddig tehát azonos tendenciákat lehet megfigyelni ezek nyelvi jogi szabályozásában.

A három ország nyelvi jogának fejlődése a 20. században már annyira eltér egymástól, hogy egyrészt rendkívül megnehezíti az összehasonlító elemzést, másrészt egy ilyen elemzésnek szinte semmi haszna sincs. Ezért úgy határoztam, második lépésben az asszimilációs modelltől a pluralista modell irányába történő elmozdulás folyamatának (lehetséges) lépéseit vázolom fel – általánosságban, hiszen ezek a lépések nem azonos időben és/vagy sorrendben valósultak meg az egyes országokban. Ezt követően a *hatályos* szabályozásokat hasonlítom össze az alábbi kutatási kérdések mentén: Milyen nyelvi jogokat biztosít az egyes országok jogrendszere? Mik a nyelvjog-alkotás elméleti alapjai, nyelvpolitikai motivációi? Mennyiben felel meg a nyelvjog-védelem választott módja és megvalósított szintje a nemzetközi szabályozásnak?

Az asszimilációs történeti modell felállítása után felvetődött egy más irányú kérdés is: vajon történetileg ez volt-e az egyedüli módja a nyelvi kérdéshez való hozzáállásnak? Az ókor idővel letűnt államalakulatait – pl. római birodalom, Nagy Sándor birodalma, az ókori Kína (vö. de Varennes 1996: 4–6) – nem tudtam figyelembe venni, hiszen olyan példát kellett találnom, ahol az állam létrejöttének időpontja nagyjából egybeesett a vizsgált nyugat-európai országokéval, hogy az azonos idejű

szabályozásokat és fejlődési folyamatot érdemben tudjam összehasonlítani. Rövid feltáró jellegű vizsgálataim alátámasztották Andrassy professzor azon álláspontját, mely szerint alapvető különbség van a francia és a magyar, valamint az angol és a magyar szabályozás múltja között (Andrassy 2013a: 31–36, 41–42, 173–178, 297–298; Andrassy – Vogl 2012: 102–103). A magam részéről ezek után megfogalmaztam azt a kutatási hipotézist, hogy az asszimilációs nyelvi jogi szabályozás egyik történeti ellenpontját a Habsburg Birodalom és a Magyar Királyság képezi.² A kutatási kérdések e két ország nyelvi jogi szabályozására vonatkozóan ugyanazok, mint a vizsgált nyugat-európai országok esetében (a nyelvi jogi szabályozás első megjelenése, a nyelvpolitika jellemzői, visszatérő motívumok, fejlődési tendenciák stb.). Ebben az esetben is sikerült felállítanom egy normatív nyelvi jogi modellt, amelyet *pluralista modell*nek neveztem el. Ebben a modellben a nyelvi homogenizáció igénye csak a 19. században jelentkezett, és akkor is mind eszközeiben, mind hatásában messze elmaradt az asszimilációs modellbe tartozó államok gyakorlatától. Mi több, a nemzetállami törekvések európai áramlatához való csatlakozás után is találunk a térségben olyan szabályozást, amely a jelenlegi nyelvi jogalkotás számára is mintaként szolgálhat. Az asszimilációs modellel való összehasonlítás érdekében a pluralista modellt eredetileg is történeti modelleként fogalmaztam meg, amelynek végpontja a Habsburg Monarchia felbomlásához, az 1918-as évhez köthető. Ezek után Ausztria és Magyarország hatályos nyelvi jogi szabályozását a fent kifejtett kutatási kérdések mentén hasonlítom össze a három nyugat-európai országgal (tehát öt ország nyelvi jogi szabályozásának szinkrón elemzéséről lesz szó).

A dolgozat *időbeli* és *területi* kereteinek kijelölése után a *tartalmi* lehatárolást is el kell végezni. A nyelvi jog ugyanis számos részterületet foglal magában: nemzeti szinten a hivatalos nyelv intézményét, a kisebbségi nyelvi jogokat, a bevándorlók nyelvi jogait, az idegen nyelvek tanulásának feltételeit, az állampolgársággal kapcsolatos nyelvi kérdéseket; nemzetközi szinten pedig az adott nemzetközi szervezet hivatalos nyelvére, munkanyelvére vonatkozó szabályozást, valamint a nyelvi jogok védelmére szolgáló nemzetközi jogi dokumentumokat. Andrassy (1998: 1–2) tizenhét éve tett megállapítása ma is érvényes: a nyelvi jogokkal foglalkozó kutatások zöme – diszciplínától függetlenül – a kisebbségi nyelvi jogokkal, a kisebbségi nyelvekkel vagy a nyelvi kisebbségekkel foglalkozik. Ez az oka annak, hogy a nyelvi jogok elmélete elsősorban a kisebbségi jogok elméletén belül fejlődött ki és fejlődik tovább ma is, valamint hogy a két kérdést a

---

² Az első ránézésre kézenfekvőbb választásnak tűnő Svájc és Belgium vizsgálatával a magyar és a külföldi szakirodalom behatóan foglalkozik. Lásd pl. Oplatka András – Szalayné Sándor Erzsébet (szerk.) 1998. *A többnyelvűség svájci modellje*. Osiris: Budapest; Andrassy 2013a: 31–36, 41–42, 173–178; Bartha 1998: 54–57; Trócsányi – Juhász 2010: 59–76.

legtöbb szerző képtelen egymástól elválasztva kezelni. A paradoxon abban rejlik, hogy az általános, egyetemesen elfogadott nyelvi jogi alapelvek végső soron jobban szolgálnák a nyelvi kisebbségek javát, mint a speciális kisebbségi nyelvi jogok (Andrássy 1998: 104–2013a). Analógiaként említhető a vallásszabadság, amely hatékonyabban segíti elő a vallási kisebbségek védelmét, mint korábban a vallási kisebbségekre irányadó speciális jogszabályok. Nem csupán elméleti problémáról van szó, hanem nagyon is fontos gyakorlati kérdéstről: a helyes nyelvi jog hosszú távon hozzájárulhat a többségi-kisebbségi konfliktusok enyhítéséhez, a különböző népcsoportok békés együttéléséhez.

Amellett, hogy teljesen egyetértek Andrásy (1998: 2) azon nézetével, amely „a nyelvre vonatkozó szabályok összességét a jog egy sajátos területként, a modern állam nyelvi jogaként értelmezi, s kifejezetten hiányként fogja fel, hogy e ténylegesen létező nyelvi jognak nincs önálló [...] elmélete”, magam mégsem a nyelvi jogokkal általában, hanem az egyes részterületekkel külön-külön foglalkozom. Jelesül úgy, ahogy azok a jogi szabályozásban magában megjelennek, hiszen végső soron történeti, nem elméleti kutatásról van szó, még ha a végső kutatási cél elméleti is. Szintén gyakorlati oka van annak, hogy a kutatás a *hivatalos nyelv* intézményére és a *kisebbségek nyelvi jogaira* összpontosít: történetileg ezek – ebben a sorrendben – jelentek meg először, a nyelvi jog többi területe viszonylag új keletű. A dolgozatban tehát nem foglalkozom a bevándorlók nyelvi jogaival, az idegen nyelvek tanulásával, sem az állampolgársággal kapcsolatos nyelvi kérdésekkel. A dolgozat címének első fele közvetett módon ezt a tartalmi lehatárolást fejezi ki: „a hatalom nyelve” ebben az összefüggésben a központi hatalom, azaz az állam nyelvét jelenti. A cím második fele, „a nyelv hatalma” pedig az egyik kutatási eredményt előlegezi meg, jelesül arra utal, hogy az állam a nyelvhasználat szabályozásán keresztül tudta hatalmát megszilárdítani, fenntartani.

Ami a kisebbségek nyelvi jogait illeti, ez a terület valójában elválaszthatatlan a hivatalos nyelv intézményétől, mintegy kiegészíti azt. Tudnillik, azt az esetet leszámítva, amikor egy kisebbségi nyelv hivatalos nyelvi státusszal bír, a hivatalos nyelv implicite nem más, mint a nyelvi *többség* számára biztosított kollektív nyelvi jog (amely bizonyos határok között egyéni jogként is megfogalmazható): jog arra, hogy saját nyelvét az állam hivatalos nyelveként használja (Andrássy 1998: 31–48; 2010b; 2011: 16–17). Ebbe gyakorlatilag az összes közéleti nyelvhasználati szintér beletartozik. Az értekezésben sem kevesebbéről, sem többről nem lesz szó, mint kisebbségi *nyelvi jogokról*. Magukat az egyes kisebbségi nyelveket, valamint a nyelvi kisebbségek történetét csak annyiban érintem, amennyiben az a nyelvi jogi szabályozás megértéséhez feltétlenül szükséges. Spanyolország esetében például, ahol az 1978-as alkotmány által teremtett társhivatalos nyelvi rendszer következtében az egyes többnyelvű autonóm tartományokban különböző

nyelvi jogi szabályozásokkal van dolgunk, értelemszerűen külön kell említeni a katalán, a baszk, a galíciai stb. nyelveket és beszélőközösségeiket. Ugyanez vonatkozik az Egyesült Királyságban az ír, a walesi és a skót gael nyelvre, stb. A magyarországi nemzetiségek esetében viszont már nem ez a helyzet: az egy az egyben nyelvi törvénynek tekinthető 1868. évi XLIV. törvénycikk például az ország területén élő összes nemzetiség számára – azok külön megnevezése nélkül – azonos nyelvi jogokat biztosított.

Az állam elméletben a nyelvhasználat bármely színterét szabályozhatja a köz- és mangánéletben egyaránt. Az értekezésben a legnagyobb figyelmet a hivatalos nyelv intézménye által érintett nyelvhasználati szinterekre, azaz a szoros értelemben vett állami szférára (törvényhozás, végrehajtás, igazságszolgáltatás), valamint az oktatás nyelvének szabályozására fordítom. Ezek a nyelvhasználati szinterek az állami nyelvpolitika legaktívabb működési területei, mivel az ezekhez való nyelvi hozzáférés szabályozásán keresztül tudja az állam bizonyos nyelvi csoportok hegemon pozícióját fenntartani, befolyásolni. Az oktatásnak ezen túl kiemelt szerepe van az egyén identitásának kialakításában, szocializációjában, társadalmi helyzetének meghatározásában (vö. Nádor 2002: 30–31, Newerkla 2003: 169–170, Vetter 2003: 271–272).

A kisebbségi nyelvi jogok fogalmából *per se* következik, hogy azok a kisebbségi jogok részterületét képezik. Ez az általános értelemben vett nyelvi jog egyetlen részterülete, ahol a nyelvi jogok valóban és szükségszerűen a kisebbségi jogok rendszerén belül kezelendők. Ez azonban nem jelenti azt, hogy egy nyelvi jogokkal foglalkozó értekezésnek a kisebbségi kérdés minden vonatkozására ki kellene terjeszkednie. Ez nemcsak terjedelmi szempontból volna lehetetlen vállalkozás, de éppen a kutatás végső céljától távolítana el bennünket: a helyes és igazságos nyelvi jog zsinórmértékeinek megtalálásától. Így tehát a dolgozat céljából és tárgyából fakadóan amennyire csak lehetséges, leválasztom a nyelvi kérdést a kisebbségi kérdéstől, és utóbbit csak annyiban érintem, amennyiben a nyelvi jogi szabályozás megértéséhez elengedhetetlenül szükséges.

Az értekezés utolsó tartalmi korlátját voltaképp nem is kellene külön említeni, hiszen a dolgozat címéből is kitűnik: a nyelvi jogokra vonatkozó *jogalkotást* vizsgálom, a jogalkalmazást csak annyiban, amennyiben közvetlenül visszahat a jogalkotásra. Ez a megközelítés abban az esetben lehet problémás, amikor a jogszabály szövege és gyakorlati megvalósítása között nagyobb hézag tátong. A jogalkalmazás alaposabb vizsgálatának azonban nemcsak az értekezés terjedelme szab határt, hanem célja is: a nyelvi jogalkotás pozitív elemeire való rámutatással végső soron a helyes és igazságos nyelvi jog elméletéhez kívánok hozzájárulni. Ebből az alapállásból kiindulva *ad absurdum* akkor is helyénvaló volna egyes jogszabályok méltatása, ha azoknak egyetlen

betűjét sem valósították meg a gyakorlatban. Idáig azért nem jutok el, sőt, amennyire csak lehet, igyekszem a jogalkalmazást is figyelembe venni, bár ez esetben természetesen jobban kell a másodlagos forrásokra hagyatkoynom. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, amikor egy bizonyos területet nem szabályoztak jogi úton. A középkorban például a hivatalos nyelvhasználatra vonatkozóan alig van jogszabály (éppen az az egyik kutatási kérdése a dolgozatnak, hogy mikor kezdett az állam a nyelvhasználat szabályozásával foglalkozni), ennek ellenére a királyi igazgatás bizonyos nyelveken működött. Ezt is próbálom a lehetőségekhez képest bemutatni. A „nyelvi valóság” és a jogalkalmazási gyakorlat az egyes országok nyelvi jogának értékelésénél és összehasonlításánál legalább ugyanannyit nyom a latba, mint maga a jogalkotás, de fontos, hogy az olvasó próbálja mindig emlékeztetni magát a dolgozat „absztraktabb” céljához.

3. Az értekezés vizsgálati módszerei és forrásai

A nyelvi jog igen szerteágazó kutatási terület, amelynek vizsgálatára számos tudományág – jog, szociolingvisztika (társas nyelvészet), filozófia, történettudomány, politikatudomány, szociológia, pszichológia, stb. – igényt tart. Meggyőződésem, hogy egy jelenséget akkor tudunk igazán megérteni, ha a lehető legtöbb aspektusból szemléljük. Ebből kifolyólag kutatásomban törekedtem az említett tudományterületek nagy részének nézőpontját érvényesíteni. Mindazonáltal az értekezés elsősorban *jogtörténeti* jellegű: a nemzeti nyelvi jogok *diakrón és szinkrón elemzésén, értékelésén, valamint összehasonlításán* keresztül, a jogtörténeti tudást mintegy „génbankként” (Kajtár – Herger 2013: 8) használva próbál rábukkani a szabályozás azon elemeire, amelyek a modern állam nyelvi jogalkotásának viszonyítási pontjait jelenthetik.

A konkrét munkamódszer elsősorban a nyelvi kérdésre vonatkozó jogszabályok (törvények, rendeletek, nemzetközi szerződések stb.), másodsorban a vonatkozó szakirodalom, harmadsorban a bírói és más jogalkalmazó szervek joggyakorlata *elemző és értékelő* feldolgozását jelenti. A felhasznált források között magyar, angol, spanyol, német, francia és latin nyelvű anyagok szerepelnek.

A nyelvhasználatra vonatkozó *jogszabályokat* egyrészt kifejezetten a nyelvi kérdéssel foglalkozó forrásgyűjteményekből, másrészt általános jogszabálygyűjteményekből válogattam ki. Az értekezésben vizsgált országok mindegyikének létezik online elérhető hivatalos jogtára (jogi archívuma), ahol sok esetben nemcsak a hatályos, de akár több évtizedre visszamenőleg a hatályon kívül helyezett jogszabályok is a kutatók rendelkezésére állnak. (Ezeket az irodalomjegyzékben és a vonatkozó

fejezetekben külön feltüntettem.) Az ír nyelvi kérdéshez jó hasznát vettem Tony Crowley (2000) szociolingvisztikai szempontú válogatásának. Alfred von Fischel (1910) mives gót betűkkel szedett jogszabálygyűjteménye az osztrák nyelvi joggal foglalkozó kutatók számára valóságos kincsesbánya. A magyar részhez Balogh Sándor (2002), Kemény G. Gábor (1952–1999) és Szekfű Gyula (1926) gyűjtése volt nagy segítségemre. A jogszabályok értelmezését természetesen minden esetben a közlő nézőpontjától függetlenül végeztem el.

A *joggyakorlaton* belül alkotmánybírósági és legfelsőbb bírósági ítéleteket, valamint egyes nemzetközi szervezetek ellenőrző/tanácsadó testületeinek dokumentumait használtam fel, mivel ezek közvetlen iránymutatást nyújtanak az egyes államok nyelvi jogi jogalkotására vonatkozóan. Az európai hatáskörű nemzetközi szervezetek közül a nyelvi jogokkal legbehatóbban az Európa Tanács foglalkozik: elemzésembe a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartájának végrehajtását monitorozó szakértői bizottság rendszeres időközönként közzétett jelentéseit, valamint a Velencei Bizottság eseti véleményeit vontam be.

Ami a *szakirodalmat* illeti, a kutatási téma multidiszciplinaritása miatt a – sajnos csak elenyésző számban fellelhető – jogtudományi munkák mellett bőven merítettem a témához kapcsolódó rendkívül gazdag szociolingvisztikai, valamint az egyre gyarapodó jogbölcseleti–politikafilozófiai és történettudományi irodalomból is.³ A tapasztalatom az volt, hogy a spanyol, francia és brit nyelvi kérdéshez kapcsolódó szakirodalom szinte már zavarba ejtően bőséges, ugyanakkor sokszor elnagyolt. Gyakran komoly nehézségekbe ütközött kiválogatni a megfelelően dokumentált, bizonyítékokkal meggyőzően alátámasztott információt. A legalaposabban az ír nyelvi kérdést dolgozták fel: Tony Crowley (2005) és Pintér Márta (2008) könyveit haszonnal forgattam. A brit nyelvpolitikához Dennis Ager (1996, 2003) és Robert Dunbar (2002, 2009), a spanyolhoz José del Valle (2013a) és Fernando González Ollé (1994a, 1994b), a franciához Ortutay Katalin (2011) munkái voltak a legnagyobb segítségemre. A nyugat-európai országokhoz képest az osztrák és a magyar nyelvi kérdéshez jóval kevesebb olyan *átfogó* művet találtam, amely az értekezés céljának megfelelően mind a két alábbi kritériumnak megfelel: jelesül *kifejezetten nyelvjogi–nyelvpolitikai tárgyú, egyúttal történeti szemléletű*, tehát nem csak a hatályos nyelvi helyzettel foglalkozik. Ide tartozik Nádor

---

³ A nyelvi jogokkal, nyelvpolitikával kapcsolatos szakirodalom túlnyomó része a mai napig nyelvészek tollából származik, beleértve a viszonylag új kutatási területnek számító és az értekezés tárgyához szorosabban kapcsolódó történeti szociolingvisztikát is. A nyelvi kérdés annyira speciális terület, hogy a különböző diszciplínák sokkal nagyobb együttműködését igényli, mint esetleg más kutatási témák. Peter Burke (idézi del Valle 2013b: 3) szavaival élve, „a nyelv történetileg túl fontos ahhoz, hogy a nyelvészekre hagyjuk”.

Orsolya „Nyelvpolitika: A magyar nyelv politikai státusváltozásai és oktatása a kezdetektől napjainkig” c. könyve. A kapcsolódó szakirodalom túlnyomó része vagy általános alkotmánytörténeti jellegű (pl. R. J. W. Evans és Robert A. Kann művei a Habsburg Birodalomról), avagy a nemzetiségi kérdést taglaló munka: például Cholnoky Győző, Jászi Oszkár, Katus László, Mályusz Elemér, Mikó Imre, Romsics Ignác, Tilkovszky Lóránt munkái). Előbbieket leginkább a történeti háttér megértéséhez tudtam felhasználni, a nyelvi kérdésre vonatkozó adalékot csak elvétve tartalmaztak. Utóbbiak úgyszintén a történeti kontextusba helyezést segítették, viszont mivel *a nyelvi kérdést teljes mértékben a nemzetiségi kérdésbe ágyazva* mutatják be, ezért sok esetben rendkívül megnehezítették azt, hogy a dolgozatban kitűzött célnak megfelelően, kifejezetten a nyelvi jogi irányvonal mentén tudjak haladni. Ez alól kivétel Mikó Imre „Nemzetiségi jog és nemzetiségi politika” c. 1944-es könyve, amely külön fejezetet szentel a nyelvi jogi kérdéseknek. Ami a kifejezetten történeti, nyelvpolitikai tárgyú műveket illeti, ezek egy része, különösen a 20. századból valók, erőteljesen ideologikus hangvételű, ami adott esetben a történelmi hitelesség rovására mehet (mindez a nemzetiségi irodalomról még inkább elmondható). Szerencsére rendelkezésemre állt egypár kitűnő, alapos levéltári kutatással alátámasztott munka, amelyek *egy-egy korszak* nyelvi jogi helyzetéhez szolgáltak fontos információval. Jellemzően egy korszaknak egy-két specialistája van, akikre emiatt nagyobb mértékben támaszkodtam – míg az angol, francia és spanyol fejezeteknél több szerzőre, éppen ezért kisebb mértékben tudtam hagyatkozni. Példának okáért Berkeszi István a rendi országgyűlések nyelvéről írt kismonográfiát, a neoabszolutizmus nyelvpolitikájának szakértője Deák Ágnes, a Habsburg Birodalom 19. századi nyelvpolitikájáról pedig nemrég jelent meg egy kiváló, elsősorban szociolingvisztikai jellegű tanulmányokat tartalmazó kötet Rosita Rindler-Schervje szerkesztésében. A magyar nyelvi jog legalaposabban feldolgozott területe a magyar államnyelv bevezetésének története – itt elsősorban Szekfű Gyula és Mikó Imre munkáira támaszkodtam.

Amint említettem, a kutatás főként, de nem kizárólag jogtörténeti jellegű. Ez azt is jelenti, hogy érdeme elsősorban nem a forráskutatás, hanem a szakirodalomban kisebb-nagyobb alaposággal publikált vagy utalás szintjén említett jogszabályok összegyűjtése, koherens módon történő bemutatása, amelyből azután a jogfejlődési tendenciák felrajzolhatók. A legtöbb esetben módomban állt ezen jogszabályok eredetiben történő elolvasása, így azok tartalmát le tudtam ellenőrizni, értelmezését magam elvégezni. Több ilyen esetben kiderült, hogy a másodlagos szakirodalomban adott értelmezés elnagyolt, pontatlan. Ezen esetekben a dolgozatban nagyobb hangsúlyt kap a forráskutatás.

Mivel az értekezés célja nem egy szűkebb terület alapos feldolgozása, hanem az egyes országok nyelvi jogából kiolvasható fejlődési tendenciák felvázolása, az esetlegesen visszatérő mintázokra való rámutatás, a pozitív jogalkotási elemek kiemelése, az egyes országok egymással történő összevetése, végül a nyelvi sokféleség normatív modelljeinek felállítása, ezért az olvasó nem fog a hagyományos jogtörténeti munkákra jellemző vastag, levéltári forrásokkal teletűzdelt lábjegyzeteket találni.

A jelenlegi korhoz közeledve egyre könnyebben tudtam „első kézből” hozzáférni a jogszabályokhoz, így azokat sokszor a másodlagos források majd’ teljes mellőzésével mutatom be (pl. a spanyolországi autonóm közösségek nyelvi joga). Ehhez képest azon esetekben, amikor az adott jogszabály eredetijét nem sikerült fellelnem, kénytelen voltam elfogadni a közlés hitelességét, néhol a közlő értelmezését. Erre szerencsére csak elvétve akadt példa.

4. Az értekezés felépítése

Az értekezés öt fő egységből épül fel. A bevezetést követő második rész egyrészt elméleti alapvetésnek, másrészt keretfejezetnek tekinthető: a nyelvi jogok, a nyelvpolitika és a hatalom összefüggéseit, a nyelvi sokféleség kezelésének különféle megközelítéseit, ennek részeként a nemzetközi és európai uniós nyelvi jogot mutatja be. A dolgozat központi részét a harmadik fejezetben közölt öt országtanulmány képezi: ezek az Egyesült Királyság, Franciaország, Spanyolország, Ausztria és Magyarország nyelvi jogi szabályozását és nyelvpolitikáját mutatják be a kezdetektől napjainkig.

Az értekezés széles idői és területi kereteiből természetesen következik, hogy a jogfejlődési folyamat minden apró részletét nincs módom bemutatni. A joganyag feldolgozása és elemzése során törekedtem az egyes történeti korszakok és az országok közötti egyensúlyra, de ezt nem lehetett teljes mértékben kivitelezni. Bizonyos részek elkerülhetetlenül nagyobb hangsúlyt kapnak másoknál, aminek az alábbi négy fő oka lehet: 1. a nyelvi jogi fejlődés szempontjából kiemelt állomásról van szó (pl. az 1789-es forradalom Franciaországban), 2. a szakirodalomban képviselt többségi állásponttal szállok szembe (pl. az 1868-as magyarországi nemzetiségi törvény esetén), 3. a korszak bemutatása a szakirodalomban elnagyolt, hiányos, a jogszabályok ismertetése pontatlan (pl. a 18–19. századi spanyol nyelvpolitika), avagy 4. praktikusán, az adott kérdéskörhöz több megfelelő minőségű anyag állt rendelkezésemre (pl. az osztrák neoabszolútizmus nyelvi joga). Ezek a tényezők adott esetben át is fedhetik egymást. Minden esetben törekedtem arra, hogy az olvasó egy-egy fejezet végére érkezve koherens képet kapjon az adott ország nyelvi jogáról.

Az öt országtanulmányt követő negyedik, összehasonlító fejezet a nyelvi jogok asszimilációs és pluralista történeti modelljeit vázolja fel, valamint a jelenlegi nyelvi jogi megoldásokat értékeli és veti össze egymással a nemzetközi nyelvi jogi szabályozásra is tekintettel. Az értekezés érdemi részét a kutatás legfontosabb eredményeinek összegzése zárja.

Az irodalomjegyzék az értekezésben felhasznált, hivatkozott szakirodalmat tartalmazza, tehát nem teljes bibliográfia, nem foglalja magában a mű szempontjából releváns összes irodalmat. A hivatkozásoknál a Harvard-féle, valamint az Amerikai Pszichológiai Társaság által kidolgozott hivatkozási rendszert követtem, azaz a *főszövegben* a szerző vezetéknevével és a megjelenés évével jelöltem meg az adott forrást. Nemcsak szó szerinti, de tartalmi idézetnél is megadtam az oldalszámot. A hivatkozások feloldása az irodalomjegyzékben található. A további olvasásra ajánlott, tehát fő szabály szerint az irodalomjegyzéken *kívül* készítendő bibliográfia részét képező irodalmat *lábjegyzetben* tüntettem fel, az adott mű összes adatával; külön bibliográfiát terjedelmi okokból nem készítettem. Lábjegyzetbe ezen kívül a főszövegbe nem kívánczó megjegyzések, valamint a jogszabályok hivatkozásai kerültek. A jogszabályi hivatkozásoknál az online forrásokat nem a lábjegyzetekben, hanem az értekezés *függelékét* képező jogszabályjegyzékben tüntettem fel.

II.

A nyelvi jogok, a nyelvpolitika és a hatalom összefüggései, a nyelvi sokféleség megközelítései

„A nyelvpolitika sosem a nyelvről: mindig a hatalomról szól.”

James Tollefson⁴

1. Nyelvi jog(ok), nyelvpolitika, nyelvi tervezés és nyelvi ideológiák

Az értekezésben számtalanszor fogom használni a nyelvi jog(ok), nyelvpolitika, nyelvi tervezés és nyelvi ideológiák fogalmakat, ezért nem árt már az elején tisztázni, hogy ezek alatt pontosan mit is értek, és milyen viszonyban állnak egymással. Ami ezekben a fogalmakban közös, az az, hogy mindegyikük a nyelvre vonatkozik. A nyelv összetett jelenségét a dolgozat céljaira nem szükséges definiálni, azt viszont jó volna tudni, hogy hol van a határ nyelv és nyelvjárás (dialektus) között, hogy mik azok a nyelvváltozatok, hiszen ezek a kifejezések úton-útfélen felbukkannak az egyes jogszabályokban. A nyelvészet jeles képviselői egyetértenek abban, hogy arra a kérdésre, hogy mi minősül nyelvnek és mi egy nyelv dialektusának, szigorúan nyelvészeti szempontok alapján nem lehet választ adni (Bartha 1999: 14–16). Az értekezés céljaira, munkadefinícióként nyelvváltozat alatt olyan nyelvi rendszert értek, amelyet valamely meghatározott kritérium alapján elkülönített nyelvi közösség használ. A nyelvjárás egyfajta, jelesül területileg, illetve történetileg elkülönült nyelvváltozat (Trudgill 1997: 8).

A nyelvi jog, nyelvi jogok, nyelvpolitika, nyelvi tervezés, nyelvi ideológiák olyan fogalmak, amelyeket a nyelvi kérdéssel foglalkozó különféle diszciplínák eltérő, szűkebb-tágabb értelemben használnak. Jelentősen szétfeszítené az értekezés kereteit, ha ezeket csak vázlatosan is megpróbálnám bemutatni. Ehelyett saját munkadefinícióimat közlöm, és lábjegyzetben utalom az olvasót a témához kapcsolódó releváns szakirodalomhoz.

A nyelvi jog vagy nyelvjog az egyes nyelvek státuszára, a nyelvhasználatra, a nyelvek beszélőire/használóira⁵ vonatkozó jogszabályok összességét jelenti. A nyelvi

---

⁴ A forrás pontos megjelölése nélkül idézi Ager 2003: 185.

⁵ A „beszéd” szó használata a nyelvi sokféleség kapcsán fő szabály szerint nem pontos, hiszen nem foglalja magába a siket közösségek jelnyelveit. Helyesen a „nyelvhasználat”, „nyelvhasználók” kifejezéseket kellene használni. Az értekezésben nem teszek mindig így, és nemcsak a gyakori szóismétlés elkerülése végett, hanem elsősorban azért, mert a vizsgált államok nyelvi jogi szabályozása a jelnyelvekre egészen az

jogok (többes számban) azok az egyéni vagy kollektív jogosítványok, amelyeket egyes jogszabályok a nyelvek beszélői/használói, vagy egyes nyelvi közösségek részére biztosítanak. Lényegük a bíróság vagy valamilyen közhatalmi fórum előtti érvényesíthetőség.⁶

Nyelvpolitika alatt a nyelvijog-alkotást befolyásoló politikai célkitűzéseket értem. Ezek általában a konkrét jogszabály előkészítő munkálataiban vagy ún. *policy* dokumentumokban öltenek testet, de akár magából a jogszabály szövegéből, rendszerint a preambulumból is kitűnhetnek. A nyelvpolitika *tudatos* jelenség; arra utal, hogy a nyelvhasználat szabályozása *szisztematikus jelleggel, egy irányba mutatóan*, egy meghatározott *cél elérése érdekében* történik. Nyelvpolitikája nemcsak az államnak, hanem a nemzetközi szervezeteknek és az államnál alacsonyabb szintű köz- vagy magánjellegű szervezeteknek, testületeknek (pl. egyház) is lehet. Az adott szervezet akkor is befolyásolni tudja a hatáskörébe tartozó nyelvhasználati gyakorlatot, ha nem rendelkezik jogalkotási hatáskörrel. A jelző nélküli „nyelvpolitika” az értekezésben mindig az állami nyelvpolitikára vonatkozik.

A *nyelvi tervezést* több szerző a nyelvpolitikával szinonim fogalomként kezeli, David Crystal szerint például az „egy ország nyelveinek és nyelvváltozatainak használatát szabályozó hivatalos politika kialakítását és gyakorlatba ültetését” jelenti (idézi Bartha 1999: 197). A nyelvi tervezés három fő területként a státusz-, a korpusz- és a nyelvelsajátítás-tervezést szokták megkülönböztetni. Ez magában foglalja a nyelvművelést, a nyelvi modernizációt, a nyelvi sztenderdizációt (azaz egy nyelvváltozat szótárakban, nyelvtanokban, nyelvhelyességi kézikönyvekben rögzített normájának mesterséges létrehozását), egyes nyelvek oktatására vonatkozó intézkedéseket, stb. A magam részéről az értekezésben a nyelvpolitika és a nyelvi státusztervezés kifejezéseket azonos értelemben használom, és ide tartozónak tekintem egy regionális nyelvváltozat nemzeti normává való emelését,⁷ valamint egy nyelv hivatalos nyelvi státuszának biztosítását (vö. Bartha 1999: 197–199, Cseresnyési 2004: 165–173, Nádor 2002: 14).⁸

---

utóbbi időkig nem terjedt ki; a „beszél” szó alkalmazása tehát megfelel a korabeli jogszabályok szóhasználatának.

⁶ A magyar nyelvben ugyanannak a szónak egyes és többes számú alakjával tudjuk megkülönböztetni a két kifejezést, az angolban a különbségtétel egyszerűbb: *language law* (nyelvi jog, avagy a jogalkotási folyamatra utalva: *linguistic/language legislation*) és *language rights* (nyelvi jogok).

⁷ Például Franciaországban a francien, Spanyolországban a kasztíliai, Angliában a wessexi. (Ezekről a vonatkozó fejezetekben lesz szó.)

⁸ A nyelvpolitika és a nyelvi tervezés fogalmát tehát a politikai aktivitás kategóriáiban ragadom meg, amely nem keverendő az azonos névvel fémjelzett kutatási területtel (*Language Policy and Planning, LLP*). vö. Ager 2003: 5–8, Tollefson 1991.

A *nyelvi ideológiák* a szakpolitikai célkitűzések mögött mélyen megbúvó elképzelések, hiedelmek, sztereotípiák, eszmék és téveszmék a nyelvről, az egyes nyelvi jelenségekről, a nyelvhasználatról, a nyelv szerepéről stb. Ezek legtöbbször implicit (rejtett, nem tudatos) módon vannak jelen a tudományos és a közgondolkodásban. A nyelvi ideológiák közül bennünket az ún. politikai nyelvideológiák érdekelnek; egyszerűen megfogalmazva ez annyit tesz, hogy mit gondol az állam a nyelv(ek)ről. Ezek az ideológiák meghatározzák az egyes nyelvi közösségek (rendszerint nyelvi többség vs. nyelvi kisebbség) egymáshoz való viszonyát, valamint legitimálják az állam nyelvpolitikáját. Az országtanulmányoknál látni fogjuk, miként szolgáltak a nyelvi ideológiák az egyik nyelvi közösség misztifikálására és hatalmának szimbolizálására, és/vagy a másik (többi) nyelvi közösség lealacsonyítására, szociális alárendeltségének igazolására. A nyelvi ideológiák a kommunikatív *status quo* fenntartásához, ezen keresztül pedig egy nyelvi csoport szociális hegemoniájának biztosításához is hozzájárulhatnak (vö. Bartha 2003, Lanstyák 2009, Rindler Schjerve – Vetter 2003: 48–57).⁹ A nyelv és hatalom viszonyáról, valamint a politikai nyelvideológiákról az alábbiakban még lesz szó.

Tekintve, hogy az értekezés főként *jogtörténeti* jellegű, ezért elsősorban a nyelvi jogot (jogalkotást) vizsgálom, másodsorban a nyelvpolitikát és csak harmadsorban a nyelvi ideológiákat. Egy adott korszak nyelvpolitikáját a nyelvi tárgyú jogszabályok együttes értelmezése alapján vázolom fel (amennyiben ez egyáltalán lehetséges), a nyelvi ideológiákkal pedig csak akkor foglalkozom, amennyiben egyértelműen kibonthatók a jogszabályi szövegből. Ezen jelenségek viszonyát dinamikus folyamatként, körkörös irányú egymásra hatásként lehet felfogni: nyelvi ideológiák → nyelvpolitika (nyelvi státusztervezés) → nyelvi jog → nyelvi ideológiák, és így tovább.¹⁰

---

⁹ A nyelvi ideológiákról bővebben lásd: Barát, Erzsébet – Studer, Patrick – Nekvapil, Jiri (eds.) 2013. *Ideological Conceptualizations of Language: Discourses of Linguistic Diversity*. Peter Lang GmbH, Internationaler Verlag der Wissenschaften: Frankfurt am Main; Hires-László Kornélia – Karmacsí Zoltán – Márku Anita (szerk.) 2011. *Nyelvi mítoszok, ideológiák, nyelvpolitika és nyelvi emberi jogok Közép-Európában elméletben és gyakorlatban. A 16. Élőnyelvi Konferencia előadásai*. Tinta Könyvkiadó – II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Hodinka Antal Intézete: Budapest, Beregszász.

¹⁰ A jogalkotásnak a nyelvi ideológiák megerősítésében játszott kiemelt szerepére mutat rá: Määttä 2005: 167–168.

2. A nyelvi sokféleség kezelésének megközelítései

A nyelvi sokféleség dinamikus koncepció: attól függően, hogy ki, mikor és hol beszél róla, változatos jelentései lehetnek.¹¹ Az értekezés keretei között azt értem alatta, hogy egy területen (országban) több nyelvet használnak, és szinonimaként kezelem a többnyelvűség fogalommal.

Az értekezés abból az alaptételből indul ki, hogy a közkeletű tévhittel szemben az egyes országok nyelvi elrendezésének természetes állapota nem az egynyelvűség, hanem a két- vagy többnyelvűség. Az egynyelvűség tévhite egyes államokban évszázados hatalmpolitikai törekvések eredménye, közelebbről pedig a 19. században uralkodóvá vált nemzetállami ideológiában, a nemzeti-állami és nyelvi egység azonosításának igényében gyökerezik, és a mai napig erősen befolyásolja a legtöbb európai gondolkodását. Ugyanakkor a valóság az, hogy a világon körülbelül harmincszor annyi nyelv van, mint állam, s noha ezen nyelvek eloszlása nem egyenletes, alig találunk olyan országot, ahol csak egyetlen nyelvet használnának (vö. Bartha 1999: 13–22, Skutnabb-Kangas 1997: 5). Mindez a történelem korábbi korszakaiban sem volt másként: „Történeti dokumentumok és nyelvi adatok (helynevek, tulajdonnevek, feliratok, a lexikon más nyelvi eredetű elemei, stb.) egész sora tanúskodik arról, hogy az emberiség története során a legtöbb nagy államalakulat többnyelvű volt” (Bartha 1999: 41).

Ha tehát a többnyelvűség a normatív, egyetemleges elrendezés, akkor azzal a legtöbb állammal szembeülnie kell, s vele kapcsolatban valamilyen attitűdöt kell megfogalmaznia. Véleményem szerint az állam nyelvi sokféleséghez, nyelvi kérdéshez való hozzáállásának alapvetően három formája van, amelyek az alábbi fogalmak köré szerveződnek: *hatalom/érdek*, *jog*, *érték*.¹² Ezen megközelítések megjelenése a történelem folyamán bizonyos időpontokhoz köthető, de nem zárják ki egymást, sőt, napjainkban mind a három párhuzamosan él egymás mellett (akár egy állam nyelvpolitikáján belül is).

Az értekezésben öt európai ország nyelvi jogi szabályozásának és nyelvpolitikájának vizsgálata alapján amellet érvelek, hogy a 19. század közepe előtt a nyelvet kizárólag a *hatalom* – értsd: államhatalom – eszközöként értelmezték. Ez nem

---

¹¹ vö. Nagy, Noémi: *Linguistic diversity in Europe – observations from a legal perspective*. Előadás az „International Two Day Workshop on Revisiting, reanalysing and redefining research on linguistic diversity: media, education and policy” c. konferencián. Aberystwyth University (Wales), 2013. október 16–18. http://www.mercator-research.eu/fileadmin/network/2013Oct17-18/Linguistic_diversity_in_Europe.pdf

¹² Ez a felosztás egy kicsit hasonlít Richard Ruizéra, aki szerint a nyelv lehet probléma, jog vagy forrás, de én más értelemben használom e fogalmakat. vö. Ruiz, Richard 1984. Orientation in language planning. *NABE Journal*, (8)2, 15–34.

jelenti azt, hogy ne biztosítottak volna nyelvhasználati jogokat, csak éppen nem tudatosan. Gondoljunk a hivatalos nyelv intézményére, amely gyakorlatilag nem más, mint a nyelvi többségnek biztosított nyelvi jog, de persze erre annak idején még nem gondolt a jogalkotó. A nyelvi kérdés hatalmi megközelítése azt jelenti, hogy a nyelvi sokféleség szabályozása „hatalmi szóval”, az állam szempontjából, az állam érdekeinek megfelelően történik. Ez a megállapítás mind az asszimilációs, mind a pluralista nyelvi jogi modellt követő országokra igaz. A különbség az, hogy míg az asszimilációs modellbe tartozó országok a nyelvi sokféleséget konfliktusforrásként, az állam hatalmának érvényesítését akadályozó tényezőként kezelték, ezért már igen korán nyelvi homogenizációra törekedtek („erő az egységben, egység az egyfésülésben”), addig a pluralista modellbe tartozók vagy ennek ellenkezőjét gondolták („erő/egység a sokféleségben”), vagy egyszerűen nem is foglalkoztak a kérdéssel – a következmény ugyanaz: gyakorlatilag érintetlenül hagyták területük nyelvi sokféleségét (ún. *laissez-faire* nyelvpolitika). Ez persze jelentős felfogásbeli különbség, hiszen ezen alapul a kétfajta normatív modell megkülönböztetése. Azonban ne legyenek illúzióink afelől, hogy a pluralista modellbe tartozó országok nyelvi jogi gyakorlata valamiféle felvilágosult, liberális filozófiából táplálkozott volna (a 19. század közepe előtt legalábbis) – a jogalkotó itt is a hatalom vélt vagy valós érdekeinek szellemében cselekedett.¹³

A nyelvhasználat oly módon történő szabályozására, amely már explicit módon és szándékoltan nyelvi *jogok* biztosítására irányult, a 19. században találunk példát először. Egész pontosan a nemzetközi jogban a 19. század elején,¹⁴ a Habsburg Birodalomban és a Magyar Királyságban a 19. század közepén, az Egyesült Királyságban a 19. század végén, Spanyolországban a 20. század elején, Franciaországban a 20. század közepén. A nyelvi sokféleség különféle megközelítései közül az *érték*-szempontú jelent meg a legkésőbb, a 20. század végén. Mint korábban említettem, mindez sajnos nem jelentette a hatalmi tényező teljes kiiktatását, hiszen az kisebb-nagyobb mértékben a mai napig jelen

---

¹³ Ezt bizonyítja a Rosita Rindler-Schjerve (2003a) által szerkesztett történeti szociolingvisztikai tárgyú kötet a Habsburg Birodalom 19. századi nyelvpolitikájáról. A kötetben szereplő esettanulmányokból kiderül, hogy az állam úgy próbálta helyreállítani megrendült hegemon pozícióját, hogy nyelvi jogokat biztosított bizonyos csoportoknak, és érdekeinek megfelelően manőverezett a helyi társadalmi elit és a hátrányos helyzetű nyelvi közösségek között.

¹⁴ Az 1815-ös Bécsi Kongresszus Záróokmányában „a részes Hatalmak a pozítani lengyeleknek megadták azt a jogot, hogy hivatalos ügyekben használják a lengyelt a némettel együtt”. Azonban amint Andrassy (2013a: 31) rámutat, ez a nyelvi kisebbségvédelmi rendelkezés „megelőzte a korát: a kisebbségek nemzetközi jogi védelmének csak a XX. század elején vált szerves részévé a nyelvi kisebbségek – illetőleg az ilyen kisebbségekhez tartozó személyek – védelme”, és ezáltal részükre nyelvi jogok biztosítása.

van az egyes államok nyelvi jogi szabályozásában. Annyi bizonyos, hogy az igazságos és helyes nyelvi jogalkotást nem vezérelhetik hatalmi szempontok.

Az alábbiakban a nyelvi sokféleség háromféle megközelítését tárgyalom részletesen.

2.1. A nyelv és a hatalom összefüggései, a nyelvi sokféleség érdek-szempon-tú megközelítései

A nyelv és hatalom kontextusában a nyelv kettős szerepet tölt be: eszköz és tárgy is. *Eszköz*, amennyiben az állam a nyelvhasználat szabályozásán keresztül gyakorolja hatalmát, teremti meg és tartja fenn hegemón pozícióját („a nyelv hatalma”). *Tárgy*, amennyiben az egyes csoportok közötti politikai küzdelem központi szimbóluma a nyelv maga, a harc a hatalomhoz való hozzáférés szempontjából kiemelt nyelvhasználati színterek (közigazgatás, igazságszolgáltatás, oktatás) nyelvért folyik („a hatalom nyelve”) (vö. Rindler-Schjerve 2003b, 2003c; Ager 1996: 17–18; del Valle 2013b: 12–14; Kamusella 2011: 7–11; Tollefson 1991: 10–17, 201–202). Valójában ugyanannak az éremnek a két oldaláról van szó. Amikor például II. József a birodalmi centralizáció érdekében 1784-ben elrendelte a német hivatalos nyelv bevezetését Magyarországon, akkor a nyelvhasználat szabályozásán keresztül hatalmat gyakorolt. Amikor pedig a magyar rendek ezen felbuzdulva elkezdtek követelni a magyar nyelv államnyelvi státuszának biztosítását, akkor a hatalom „nyelvi tortájából” (Illich 1981: 64) szerettek volna minél nagyobb szeletet kihalászni.

Egy térség nyelvi sokfélesége *ab ovo* nem jelent konfliktushelyzetet. Konfliktus akkor merül fel, a nyelv akkor válik problémává, amikor az egyes nyelvi csoportok társadalmi hierarchiában elfoglalt helye aszimmetrikus; amikor a hatalomgyakorlás kiemelt nyelvhasználati színtereihez való hozzáférésük nem egyformán biztosított; amikor tehát az egyik csoport olyan nyelvi jogokkal rendelkezik, amelyekkel a másik/többi nem (Rindler-Schjerve 2003a). Az ún. hatalmi színterek nyelvhasználatát jelzésértékű: azt jelzi, hogy az engedélyezett nyelvek beszélői részt vehetnek a hatalomgyakorlásban, míg a többiek nem. Valójában ezt fejezi ki a Ferguson és Fishman által meghonosított *diglossia* fogalma, amely tehát olyan speciális nyelvi helyzetet jelöl, amelyben az egyik nyelvnek magas, a másiknak alacsony társadalmi presztízse van, és ezeket különböző funkciókban használják: az emelkedett nyelvet (nyelvváltozatot) rendszerint formális, a közönséges nyelvet (nyelvváltozatot) informális helyzetekben. A diglossia *mindig* együtt jár a hatalom egyenlőtlen megosztásával, és *rendszerint* együtt jár az alárendelt nyelv szociális stigmatizációjával és funkcionális hanyatlásával. A

jelenség kettőnél több nyelv használata esetén is megfigyelhető (triglosszia, poliglosszia) (Bartha 1999: 66–74, Rindler-Schervje – Vetter 2003: 40–62).

A nyelvi sokféleség hatalmi szempontok mentén történő megközelítése jól meghatározható nyelvpolitikával és nyelvi ideológiával jár együtt, amelyeket összefoglaló néven *lingvicizmus*nak nevezünk. A lingvicizmus a hatalomnak (valamint anyagi és egyéb, immateriális forrásoknak) a nyelv alapján meghatározott csoportok közötti egyenlőtlen elosztását legitimáló, megvalósító és újratermelő ideológiák, struktúrák és gyakorlatok összessége (Skutnabb-Kangas 1997: 19–20). Az értekezésben amellet érvelek, hogy a lingvicizmus gyakorlata Angliában, Franciaországban és Spanyolországban az abszolutizmus korától kimutatható. Ez a fajta „birodalmi” nyelvpolitika a *nyelvi gyarmatosítás (kolonizáció)* vagy *nyelvi imperializmus*, amely egy közösség kulturális-nyelvi szuverenitásába való behatolást jelenti a közösség politikai-gazdasági élete fölötti hosszú távú uralom kialakításának érdekében. Az ehhez a gyakorlathoz kapcsolódó ideológia a hódító kulturális és erkölcsi felsőbbrendűségét, valamint a leigázott nép alacsonyabbrendűségét, barbárságát hirdeti (Pintér 2008: 92–93). A 18–19. századi nemzetállami hullámmal ezt a fajta nyelvi ideológiát a *nyelvi nacionalizmus* váltja fel. A nacionalista ideológia lényege a nemzeti identitásnak az egyéni és a társadalmi értékrendszer csúcsára helyezése, ezen belül a nyelvi nacionalizmus „a nemzetiként aposztrofált nyelvnek a felmagasztalása, mintegy szentként való tisztelete” (Lanstyák 2009: 30). A francia, spanyol és brit példából látni fogjuk, hogy a kisebbségi nyelvek leminősítése ebben a keretben is megjelenhet. A nyelvi nacionalizmus ideológiájához pontosan ugyanaz a nyelvpolitika kapcsolódik, mint a nyelvi imperializmus esetén: a kisebbségi nyelvek visszaszorítására, esetleg teljes kiirtására törekvés, azaz *nyelvi asszimiláció* vagy *nyelvi homogenizáció* (az ehhez kapcsolódó ideológia a nyelvi asszimilacionizmus vagy nyelvi homogenizmus, vö. Lanstyák 2009: 33–34).

A fentiekén kívül a nyelvi sokféleség megközelítéseinek első csoportjába tartozónak tekintek minden gazdasági, biztonságpolitikai vagy bármilyen egyéb praktikus megfontolást, amely nem a nyelvhasználókra tekintettel, nyelvi jogok biztosításának kifejezett szándékával szabályoz, hanem *érdekszempontok*, a hatalmi helyzetben lévők érdekei mentén. (A gazdasági és biztonságpolitikai megközelítésre az Európai Unió nyelvpolitikája kapcsán még visszatérek.)

2.2. A nyelvi sokféleség kisebbségi jogi és emberi jogi megközelítései¹⁵

Az előző fejezetben kifejtettekből egyenesen következik, hogy a nyelvi többség hegemoniáját úgy lehet csökkenteni, ha az állam a nyelvi kisebbségeknek nyelvi jogokat biztosít. Teljesen kiegyensúlyozott hatalmi helyzet teremtéséhez az lenne szükséges, hogy az állam *minden* nyelvi csoportnak *egyenlő* nyelvi jogokat biztosítson, de ettől a legtöbb ország nyelvi gyakorlata sajnos igen messze van még. Mindenesetre ebben a felfogásban a kisebbségek nem a hatalom centralizációjának akadályaként vagy konfliktusforrásként, hanem államalkotó tényezőkként értelmeződnek, akiket ezen minőségük folytán bizonyos jogok illetnek meg.

A nyelvi jogok elismerése mellett érvelő jogtudósok, politikafilozófusok és szociolingvisták ugyanakkor rámutatnak arra, hogy pusztán szociálpolitikai ügynél jóval többről van szó.¹⁶ A szerzők egy része azt is kimondja, hogy a nyelvi kérdés elválaszthatatlan az emberi jogoktól.¹⁷ Ennek pedig az a talán semmi másához nem hasonlíthatóan lényegbevágó szerep az oka, amit a nyelv az emberi létezésben, fejlődésben és méltóságban, valamint az emberi gondolkodásban és megismerésben játszik.¹⁸ A nyelv nem pusztán kommunikációs eszköz, hanem a személyes és a társas identitás központi eleme is (Puskás 2000).

Az értekezésnek nem tárgya a nyelvi jogok elméleti-filozófiai megalapozása, ezért ezzel a kérdéssel a továbbiakban nem foglalkozom. Ami bennünket érdekel, az az, hogy a nyelvi jogok hogyan jelennek meg a *létező* nemzeti jogokban és a nemzetközi

---

¹⁵ A jelen fejezetben hivatkozott nemzetközi szerződések és egyéb jogszabályok elektronikus elérhetőségét az értekezés mellékletét képező jogszabályjegyzékben tüntettem fel.

¹⁶ vö. Thornberry, Patrick 1991. *International Law and the Rights of Minorities*. Clanderon Press: Oxford; Andrassy 1993, 1998, 2009, 2010a, 2010b, 2011, 2012, 2013a, 2013b, 2013c; De Varennes 1996, 1997; Kymlicka, Will – Patten, Alen (eds.) 2003. *Language Rights and Political Theory*. Oxford University Press: New York; Pupavac, Vanessa 2012. *Language Rights: From Free Speech to Linguistic Governance*. Palgrave Macmillan. A társas nyelvészetben belül külön tudományos irányzat született a nyelvi emberi jogok védelméért. A témához elsősorban a következő műveket ajánlom: Kontra, Miklós – Phillipson, Robert – Skutnabb-Kangas, Tove – Várady, Tibor (eds.) 1999. *Language: A Right and a Resource*. Central European University Press: Budapest; May, Stephen 2011. Language Rights: The „Cinderella” Human Right. *Journal of Human Rights*, 10(3), 265–289; Skutnabb-Kangas, Tove – Phillipson, R – Rannut, M. (eds.): *Linguistic Human Rights: Overcoming Linguistic Discrimination*. Mouton de Gruyter: Berlin, New York; Skutnabb-Kangas, Tove 2012. Linguistic Human Rights. In: Solan, Larry – Tiersma, Peter (eds.): *Oxford Handbook on Language and Law*. Oxford University Press: Oxford. 235–247; Szépe György 2001. *Nyelvpolitika: múlt és jövő*. Iskolakultúra: Pécs. 52–71, 154–171.

¹⁷ Ezen nézet legelkötelezettebb képviselője Magyarországon Andrassy György, külföldön Fernand de Varennes és a Phillipson–Skutnabb-Kangas házaspár (lásd az előző lábjegyzetet).

¹⁸ „The importance of language rights is grounded in the essential role that language plays in human existence, development and dignity. It is through language that we are able to form concepts; to structure and order the world around us. Language bridges the gap between isolation and community.” de Varennes 1997: 141. Lásd még Andrassy alapvető érdekről szóló érvelését: 2010a: 109–110, 2012: 203–207.

jogban. Ezzel kapcsolatban általánosságban elmondható, hogy a nyelvi jogokat a jogalanyok alapján két csoportra lehet osztani: partikuláris és univerzális jogokra. Előbbi esetben a nyelvi jogokat csak bizonyos nyelvi csoportok – a nyelvi kisebbség vagy a nyelvi többség – részére, utóbbi esetben minden embernek biztosítják. A nemzeti jogok túlnyomó része partikuláris nyelvi jogokat biztosít,¹⁹ annak viszont mindkét fajtáját: explicit módon kisebbségi nyelvi jogokat, implicit módon pedig a hivatalos nyelv intézményéből levezethető többségi nyelvi jogokat. A nemzetközi jogban egyetlen, paradox kivételtől²⁰ eltekintve a nyelvi jogokat kisebbségi jogokként ismerik el (vö. Andrassy 2011). Az egyedüli egyetemesnek tekinthető nyelvi jog, amelyet az összes állam joga és a nemzetközi jog is elismer, nem más, mint a nyelvi diszkrimináció tilalma, amelynek értelmében senkit sem lehet hátrányos megkülönböztetésben részesíteni a nyelve vagy nyelvhasználata alapján.²¹

Mivel az értekezés a nemzeti nyelvi jogról – pontosabban öt ország nyelvi jogáról – szól, ezért a nyelvi jogok nemzeti jogokban való megjelenési formáit ehelyütt nem szükséges tovább részletezni (ez majd az összehasonlító fejezet feladata lesz). Az alábbiakban az univerzális és az európai hatáskörű nemzetközi szervezetek, valamint az Európai Unió nyelvi jogának alapvonásait mutatom be, amire azért van szükség, mert ezek – elméletben és többé-kevésbé a gyakorlatban is – befolyásolják a nemzeti jogalkotást.

---

¹⁹ A két legismertebb kivétel a svájci és a belga alkotmány. Előbbi *expressis verbis*, utóbbi tartalmában deklarálja a nyelvszabadságot. vö. Andrassy 2013a: 32, 42.

²⁰ A Népszövetség kisebbségvédelmi rendszeréről van szó, erről lásd a következő alfejezetet.

²¹ Inkább nyelvi jellegű alapelvről van szó, mint valódi nyelvi jogról, hiszen ez a rendelkezés önmagában nem biztosít nyelvhasználatot, hanem más jogok egyenlő igénybevételét célozza. A nyelvi diszkrimináció tilalmának problematikájához lásd Andrassy 2013a: 96–103; 2013b: 260–264, 268–274.

2.2.1. Nyelvi jogok a nemzetközi jogban

A szakirodalomban uralkodó felfogás szerint a Népszövetségnek és az Egyesült Nemzetek Szervezetének nyelvi jogi rendszere két teljesen különböző filozófián alapul: a Népszövetség a kisebbségvédelem, az ENSZ az emberi jogok felől közelít a nyelvi jogok kérdéséhez. Azonban ha jobban szemügyre vesszük a kérdést, kiderül, hogy a helyzet majdhogynem fordított. A Népszövetség bizonyos nyelvi jogokat olyan megfogalmazással fogadott el, amely jobban illeszkedik az emberi jogok, mintsem a kisebbségi jogok közé (de Varennes 1996: 130; Andrassy 1998: 67–78), és az ENSZ-nek az emberi jogok doktrínáján alapuló rendszere sem éppen mondható koherensnek, hiszen az emberi jogi tárgyú dokumentumok nem egy kisebbségvédelmi rendelkezést tartalmaznak (Andrassy 2011). Lássuk először a Népszövetség által elismert nyelvi jogokat!

Az első világháborút lezáró párizsi békekonferencia záróakkordjaként, az 1918–19-es területi változások biztosítékeként a közép- és kelet-európai államokat kisebbségvédelmi szerződések aláírására kötelezték, mely szerződéseket az 1920-ban alakult Népszövetség nemzetközi garancia alá helyezett (lásd Szalayné Sándor 2003: 59–95). Ezen szerződések „prototípusa” a lengyel kisebbségi szerződés volt,²² amely univerzális és partikuláris nyelvi jogokat egyaránt tartalmazott. Egyrészt minden állampolgár számára garantálta (a 7. cikkben negatív megfogalmazással: „egyetlen lengyel állampolgár sem korlátozható”) az élet és szabadság védelmét, a törvény előtti egyenlőséget, valamint a többi állampolgárral azonos polgári és politikai jogok élvezetét nyelvre tekintet nélkül (nyelvi diszkriminációs klauzula); továbbá szabad nyelvhasználatot biztosított a magán- és üzleti forgalomban, a vallási életben, a sajtó útján történő vagy egyéb természetű közzététel terén és a nyilvános gyűléseken. Csak a nem lengyel anyanyelvű állampolgárokra, tehát a nyelvi kisebbséghez tartozó személyekre vonatkoztak az alábbi jogok: megfelelő könnyítések a saját nyelv bíróságán történő használatához szóban vagy írásban; szabad nyelvhasználat a saját költségekre alapított jótékonyági, vallási, szociális és oktatási intézményeikben; saját nyelvű elemi oktatás ott, ahol az adott kisebbséghez tartozó jelentős számú állampolgár él. A paradoxon tehát abban áll, hogy egy deklaráltan kisebbségvédelmi rendszer egy egyetemes emberi jogot, mégpedig a szabad nyelvhasználat jogát ismerte el – bizonyos magánjellegű területeken (vö. Andrassy 1998: 57–78).

---

²² A Lengyelországgal Versailles-ban 1919. június 28-án megkötött szerződés. Magyarul közli: Halmosy Dénes 1983. *Nemzetközi Szerződések, 1918–1945*. Budapest. 84–89.

A második világháború után az ENSZ vette át a Népszövetség szerepét a nemzetközi jog porondján, csakhogy teljesen más elméleti alapokon: az emberi jogok tana alapján.²³ Ez röviden annyit tesz, hogy az ENSZ által elfogadott dokumentumok minden embert megillető, egyetemes jogokat biztosítanak (mint rögtön látni fogjuk, az elmélet éppen a nyelvi jogok kapcsán megtörik). Az Egyesült Nemzetek 1945-ben elfogadott Alapokmánya – noha 13. cikkében a négy legfontosabb emberi sajátosság között említi a nyelvet – a nyelvi diszkrimináció tilalmán (55. cikk) kívül nem tartalmaz nyelvi jogokat. Ugyanez a helyzet az 1948-ban született Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatával.²⁴

Ehhez képest az 1949-ben létrejött Európa Tanács által 1950-ben elfogadott Emberi Jogok Európai Egyezménye a nyelvi diszkrimináció tilalmán (14. cikk) kívül elismer két nyelvi jogot is, igaz, csak származékos jelleggel, a bűncselekmény elkövetésével gyanúsított személyek jogainak kibontása során. A 6. cikk 3. a) és e) pontjai szerint minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van ahhoz, hogy a legrövidebb időn belül egy általa értett nyelven részletesen tájékoztassák az ellene emelt vád természetéről és okáról, valamint hogy ingyenesen vehessen igénybe tolmácsot, amennyiben nem érti vagy nem beszéli a tárgyaláson használt nyelvet. Ezek tehát másodlagos emberi jogok, melyek részét képezik az eredeti, nem nyelvi természetű emberi jog fogalmának (Andrássy 1998: 95–96).²⁵

Az oktatásban alkalmazott megkülönböztetés elleni küzdelemről szóló, az UNESCO égisze alatt 1960-ban született egyezmény talán az első kötelező erejű, ma is hatályos, univerzális hatáskörű²⁶ nemzetközi instrumentum, amely nyelvi jogot ismert el: jelesül a nemzeti kisebbségek tagjainak jogát saját oktatási tevékenység folytatására (bizonyos feltételek mellett), amelybe a saját iskolák fenntartása, valamint a saját nyelv használata és oktatása is beleértendő.

Az 1966-os Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 14. cikke az Emberi Jogok Európai Egyezményével megegyező módon a bűncselekmény elkövetésével vádolt személyek részére biztosít két – származékos – nyelvi jogot. A 27.

---

²³ Az emberi jogok tanához lásd Andrássy György 2012. Emberi jogok és elismert emberi jogok. *JURA*, 18(2), 7–16; Andrássy 2013a: 53–87.

²⁴ A 2. cikk értelmében „mindenki, bármely megkülönböztetésre, nevezetesen fajra, színre, nemre, nyelvre, vallásra, politikai vagy bármely más véleményre, nemzeti vagy társadalmi eredetre, vagyonra, születésre vagy bármely más körülményre való tekintet nélkül hivatkozhat a jelen Nyilatkozatban kinyilvánított összes jogokra és szabadságokra.” Andrássy (1998: 88–89) felhívja a figyelmet arra a faramuci helyzetre, miszerint a Nyilatkozat tiltja a nyelvi diszkriminációt a nem nyelvi jogok tekintetében, de nem tiltja azt a nyelvi jogok tekintetében (mivel hogy nyelvi jogokat nem biztosít).

²⁵ Ezt Andrássy a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 14. cikke kapcsán írja, de a két rendelkezés azonos tartalma miatt az állítás az Egyezményre is irányadó.

²⁶ Az Emberi Jogok Európai Egyezményének értelemszerűen csak európai államok lehetnek tagjai.

cikk azonban tartalmaz egy új, eredeti, elsődleges nyelvi jogot is: „Olyan államokban, ahol nemzeti, vallási vagy nyelvi kisebbségek élnek, az ilyen kisebbségekhez tartozó személyektől nem lehet megtagadni azt a jogot, hogy csoportjuk más tagjaival együttesen saját kultúrájuk legyen, hogy saját vallásukat vallják és gyakorolják, vagy hogy saját nyelvüket használják.” Rögtön szembeötlik, hogy a hangsúlyozottan egyetemes emberi jogokat tartalmazó Egyezségokmány idézett cikke három *kisebbségi* jogot ismer el, köztük a saját nyelv használatához való jogot (Andrássy 1998: 96–100; 2011: 13–14).²⁷

Ezek után egészen az 1990-es évekig nem történt előrelépés a nemzetközi nyelvi jog terén. Az elmúlt két évtizedben jelentősen megsokasodtak a nyelvi jogi vonatkozású nemzetközi dokumentumok (kivétel nélkül a kisebbségvédelem keretrendszerén belül), de ritka kivételektől eltekintve ezek nem rendelkeznek nemzetközi jogi kötőerővel, tehát az egyes államok saját belátásán múlik, hogy alkalmazzák-e rendelkezéseiket vagy sem.²⁸ Ennek okán ezeket csak a felsorolás szintjén említem. 1) ENSZ: Nyilatkozat a nemzeti vagy etnikai, vallási és nyelvi kisebbségekhez tartozó személyek jogairól (1992; a Közgyűlés 47/135. sz. határozata; 1., 2. és 4. cikk); Nyelvi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (1996).²⁹ 2) Európai Biztonsági és Együttműködési Értekezlet/Szervezet: Az emberi dimenzióval foglalkozó koppenhágai konferencia dokumentuma (1990), Hágai ajánlások a nemzeti kisebbségek jogairól az oktatás területén (1996), Oslói ajánlások a nemzeti kisebbségek nyelvi jogairól (1998), Jelentés a nemzeti kisebbségekhez tartozó személyek nyelvi jogairól (1999). 3) Európa Tanács: a Parlamenti Közgyűlés 1201. sz. ajánlása az Emberi Jogok Európai Egyezményének a kisebbségi jogokra vonatkozó kiegészítő jegyzőkönyvével kapcsolatban (1993; 1., 3., 7., 8. cikkek), a Parlamenti Közgyűlés 1353. sz. ajánlása a kisebbségek felsőoktatásban való részvételéről (1998); 1383. sz. Ajánlás a nyelvi diverzifikációról (1998). Az Európa Tanács munkáját egy független alkotmányjogászokból álló tanácsadó szerv, az ún. Velencei Bizottság³⁰ segíti,

²⁷ Andrássy (2011: 15; 2012: 213–215) szerint ezt a koherenciaproblémát úgy lehet feloldani, hogy a nyelvi többség részére is biztosítani kell a saját nyelv használatához való jogot, végső soron tehát ki kell mondani, hogy mindenkinek joga van a saját nyelve használatához.

²⁸ Ez alól kivétel két Európa tanácsi dokumentum, jelesül a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartája (1992), valamint a Nemzeti Kisebbségek Védelméről szóló Keretegyezmény (1995), amelyekről az alábbiakban lesz szó. Ugyanakkor ezek is csak ún. *soft law* jellegű instrumentumok, mivel végrehajtásuk jogi úton nem kényszeríthető ki. Ezzel szemben a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának megsértése esetén az ENSZ Emberi Jogi Bizottságához vagy az ENSZ Emberi Jogi Tanácsához, az Emberi Jogok Európai Egyezményének megsértése esetén pedig az Emberi Jogok Európai Bíróságához lehet fordulni.

²⁹ Ez a dokumentum nemhogy jogi kötőerővel nem bír, de voltaképpen nem is sorolható a nemzetközi joghoz, hiszen nem-kormányzati szervezetek alkották meg, és az ENSZ Közgyűlése sem fogadta el. Ha elfogadnák, ez lenne az első nemzetközi dokumentum, amely nem kisebbségi jogokként biztosítana nyelvi jogokat. Szövegét magyarul lásd: *Magyar Napló*, 1996. október. 47–53.

³⁰ A bizottság hivatalos neve angolul European Commission for Democracy through Law (Európai bizottság a demokrácia érvényesítésére a jog eszközeivel).

amely többek között Magyarország nyelvi jogi szabályozásával kapcsolatban is több tanácsadó véleményt adott ki.

Külön kell szólni az Európa Tanács égisze alatt született két további dokumentumról, mivel tapasztalatom szerint a vizsgált európai országok nyelvi jogalkotását ezek befolyásolják a legnagyobb mértékben a nemzetközi instrumentumok közül. Jelesül a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartájáról (1992, a továbbiakban: Nyelvi Karta) és a Nemzeti Kisebbségek Védelméről szóló Keretegyezményről (1995, a továbbiakban: Keretegyezmény) van szó. A Nyelvi Kartát a 2.3. pontban fogom bemutatni, mégpedig azért, mert nem nyelvi *jogokat* biztosít, hanem kisebbségi *nyelveket* részesít védelemben, tehát a szabályozás logikáját tekintve nem illeszkedik a jelen fejezet tárgyát képező nyelvi sokféleség jogi szempontú megközelítéséhez.³¹ Ami a Keretegyezményt illeti, ez is inkább elveket, programjellegű rendelkezéseket, mintsem jogokat fogalmaz meg, amelyek nem közvetlenül alkalmazhatók, tehát belső jogalkotási tevékenységet igényelnek (Szalayné Sándor 2003: 215). Az egyezmény viszonylag széleskörű nyelvhasználati jogokat tartalmaz (vö. 5–6., 9–12., 14., 17. cikkek), mint például a kisebbségi nyelv szabad és beavatkozás nélküli használata a magánéletben és a nyilvánosság előtt, szóban és írásban; a család- és utónév kisebbségi nyelven való használata és ennek hivatalos elismerése; magántermészetű jelek, feliratok, információ közzététele kisebbségi nyelven, a kisebbségi nyelv megtanulása, stb. (vö. Andrassy 1998: 143–150). A részes államok a Keretegyezmény végrehajtásáról időszakos jelentést készítenek, amelyet a Tanácsadó Bizottság véleményez, majd véleménye alapján a Miniszteri Bizottság ajánlásokat adhat ki.

Az értekezésben vizsgált országok közül négy mind a Keretegyezményt, mind a Nyelvi Kartát ratifikálta (Franciaország kivételével, amely egyiket sem). Igaz, hogy a Karta nem nyelvi jogokat biztosít, hanem nyelveket véd, a gyakorlatban azonban ezt mégiscsak le lehet fordítani nyelvi jogokra. A nyelvhasználati jogokat tekintve tehát jelentős az átfedés a két dokumentum között. A nyelvi jogokkal foglalkozó szakirodalom jellemző módon általában csak a Nyelvi Kartát vonja be elemzésébe. Ezt az egyébiránt kifogásolható gyakorlatot követve, terjedelmi okokból úgy döntöttem, hogy az egyes országok hatályos nyelvi jogának bemutatásánál csak a Nyelvi Kartával kapcsolatos fejleményeket fogom ismertetni.

---

³¹ A nemzetközi jogban előzmények nélküli megoldásról van szó. Ezzel kapcsolatban megfontolandó Herczeg Géza véleménye, miszerint „nehezebb és hálátlanabb feladat elutasítani egy kulturális érték védelmét, mint egy politikai koncesszió megadását, márpedig a nemzeti kisebbségek védelmét szolgáló jogszabályok megalkotását annak szokták tekinteni. A súlypont áthelyezése a kisebbségek védelméről a kisebbségi (regionális) nyelvek védelmére «depolitizálja» a kérdést, és ezzel nagyban elősegíti rendezését is.” Idézi Andrassy 1998: 208.

2.2.2. Nyelvi jogok az Európai Unió jogában³²

Az Európai Unió joga a nemzetközi és a nemzeti jog között „félúton” helyezkedik el. Ez a sajátos, szupranacionális szerepkör egyedülálló lehetőséget nyújthat(na) egy olyan egyetemes nyelvi jogi zsinórmérték kidolgozására, amely egyrészt minden állam számára elfogadható szabályozási keretként szolgál, másrészt nem alacsonyítja az egyes nyelvek és beszélők jogait egy legnagyobb közös nevező biztosítására. Az Unió bővülésével ez a lehetőség egyre égetőbb szükségszerűség is. Ehhez képest még az Európai Unió szintjén sem beszélhetünk egységes nyelvpolitikáról, inkább nyelvekkel kapcsolatos uniós szakpolitikákról. Ezek adott esetben olyannyira eltérhetnek egymástól, hogy az uniós nyelvi jogot gyakorlatilag a nyelvi sokféleség mindhárom megközelítéséhez (hatalom/érdek, jog, érték) be lehet sorolni. Lássuk, pontosan miről is van szó!

Az EU nyelvi joga (language law) alapvetően három területet ölel fel: 1. intézményi nyelvhasználat, az EU hivatalos nyelvei; 2. a tagállamok nyelvhasználat, 3. a nyelvi sokféleség ösztönzése: a) regionális és kisebbségi nyelvek védelme, b) többnyelvűség, nyelvtanulás. Mi tartozik ezek közül a jogi megközelítéshez, tehát hol találunk konkrét nyelvi jogokat (language rights)? Rögtön kijelenthetem, hogy a harmadik területen nem (erről a következő pontban lesz szó). Kézenfekvő, hogy a hivatalos nyelv intézményéhez kapcsolódva viszont igen, hiszen amint arról már többször szó volt, a hivatalos nyelv intézményéből mindig levezethetők nyelvi jogok, mégha csak közvetetten is. Az EU esetén viszont teljesen nyilvánvaló a helyzet: az Európai Unió működéséről szóló Szerződés (EUMSZ) 24. cikke *expressis verbis* kimondja, hogy minden uniós polgárnak joga van a szerződések nyelveinek valamelyikét használni az uniós intézményekkel való kapcsolattartás során. A szerződés nyelveit – amelyek az Európai Gazdasági Közösség nyelveinek meghatározásáról szóló 1/58-as tanácsi rendelet értelmében egyben az uniós intézmények hivatalos és munkanyelvei is – az Európai

---

³² Az Európai Unió nyelvi jogához és nyelvpolitikájához a fejezetben hivatkozandó műveken kívül lásd: Craufurd Smith, Rachael (ed.) 1994. *Culture and European Union Law*. Oxford University Press: Oxford; Lános Petra Lea 2012. *Nyelvpolitika és nyelvi sokszínűség az Európai Unióban*. Doktori értekezés. Pázmány Péter Katolikus Egyetem: Budapest; Rindler Schjerve, Rosita – Vetter, Eva 2012. *European Multilingualism. Current Perspectives and Challenges*. Multilingual Matters: Bristol, Buffalo, Toronto; Shuibhne, Niamh Nic 2002. *EC Law and Minority Language Policy. Culture, Citizenship and Fundamental Rights*. Kluwer Law International: The Hague, London, New York; Vass Ágnes 2013. „Egység a sokféleségben?” – Az Európai Unió nyelvpolitikája és a kisebbségi nyelvhasználat. In: Bóka Éva (szerk.): *Az EU: problémák és alternatívák*. Grotius E-könyvtár, 61, 186–205; Vizi Balázs 2005. Az Európai Unió és a kisebbségi nyelvek. In: Kántor Zoltán – Majtényi Balázs (szerk.): *Szöveggyűjtemény a nemzeti kisebbségekről*. Rejtjel Kiadó: Budapest. 318–333; Vizi, Balázs 2012. Minority Languages and Multilingualism in Europe and in the European Union. In: Marác, László – Rosello, Mireille (eds.): *Multilingual Europe and Multicultural Europeans: concepts and consequences of European multilingualism*. Rodopi: Amsterdam. 135–157.

Unióról szóló Szerződés (EUSz) 55. cikke sorolja fel. Ez a jelenleg 24 nyelv megegyezik a tagállamok államnyelveivel, ami pedig rendszerint a nyelvi többség nyelvét jelenti. Ezáltal az uniós hivatalos nyelv intézménye a gyakorlatban sajnálatos módon felerősíti az egyes országok nemzeti és kisebbségi nyelvei között eleve meglévő státuszbeli különbségeket. Ennek az ellenkezőjére is van példa: amikor egy adott tagállam kisebbségi nyelve egy másik tagállamban államnyelv, ezáltal az adott kisebbségi nyelv beszélői számára presztízsemelkedést jelent az uniós hivatalos nyelvi státusz. Erre az értekezésben vizsgált országok közül példa lehet az ír Észak-Írországon vagy a magyar Ausztriában. Ugyanakkor például Spanyolország és az Egyesült Királyság olyan speciális megállapodást kötött az EU-val, amelynek értelmében a katalán, a baszk, a galíciai, a walesi és a skót-gael kvázi társhivatalos nyelvi státuszt élveznek, tehát az uniós polgároknak lehetőségük van ezen nyelveken is az uniós intézményekhez fordulni. Tudjuk azt is, hogy a tagállamok nemzeti nyelvei közötti deklarált egyenlőség a gyakorlatban sérül, hiszen a Közösség intézményei eljárási szabályzataikban kiköthetik, hogy működésük során mely nyelveket használják.³³

Ami az uniós jog második területét, a tagállami nyelvhasználatot illeti, az főszabály szerint a tagállamok hatáskörébe tartozik, s az Unió csak két esetben avatkozik be: ha a tagállami szabályozás az uniós polgárok közti egyenlő bánásmód elvét sérti, avagy a szabad kereskedelem és belső piac intézményével ütközik. Ilyenkor az Európai Unió Bírósága dönt egyedi esetekben, de csak akkor, ha a jogesetben érintett tagállami jogszabálynak uniós jogi relevanciája van. Tekintve, hogy az Európai Közösségek eredetileg gazdasági célra jött létre, és azóta sincs szerződéses felhatalmazása a nyelvi jogok szabályozására,³⁴ nem meglepő, hogy az Európai Bíróság joggyakorlata a nyelvi kérdést mindeközéig alapvetően az uniós állampolgársággal és a közösségi alapszabadságokkal való összefüggésében közelítette meg. Csak az utóbbi években indult el egy olyan folyamat, amelyben a nyelvi diszkrimináció önállósulása és az

---

³³ Az Európai Bíróság a *Kik*-ügyben ki is mondta: a Római Szerződésben foglalt nyelvi rendelkezések nem értelmezhetők úgy, hogy létezik egy olyan általános elv a közösségi jogban, amely minden polgárnak megadná a jogot arra, hogy bármely, érdekeit érintő iratot, minden körülmények között saját nyelvén készítsenek. vö. 43C-361/01. P. sz., *Kik v. OHIM* ügyben benyújtott fellebbezés alapján 2003. szeptember 9-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-8283). Az uniós nyelvek egyenlősége elvének és a „még hivatalosabb” nyelvek gyakorlatának problematikájáról szól Vít Dovalil nyelvvelológiai szempontokat is vizsgáló tanulmánya: *Ideological positioning in legal discourses on European multilingualism: Equality of languages as an ideology and a challenge*. In: Barát, Erzsébet – Studer, Patrick – Nekvapil, Jiri (eds.): *Ideological Conceptualizations of Language: Discourses of Linguistic Diversity*. Peter Lang GmbH, Internationaler Verlag der Wissenschaften: Frankfurt am Main, 2013, 147–170.

³⁴ A nyelvi diszkrimináció tiltó rendelkezés csak 2000-ben, az Alapjogi Karta hatályba lépésével került az uniós jogba, jogi kötőereje pedig csak a Lisszaboni Szerződés 2009-es hatályba lépése óta van (ekkor vált az Alapjogi Karta az elsődleges uniós jog részévé).

állampolgárság alapú diszkriminációról való leválása figyelhető meg, valamint az ítéletek retorikájában megjelent egy olyan tendencia, amely a nyelvi jogok alapjogokként való meghatározása felé mutat (Láncos 2012).

Az értekezésben vizsgált országok nyelvi szabályozását az uniós bíróság joggyakorlata gyakorlatilag csak egy vonatkozásban érintette: a termékfeliratok területén. A viták a Tanács – ma már nem hatályos – 79/112/EK irányelvére nyúlnak vissza, amely az élelmiszerek címkézésére, kiszerezésére és reklámozására vonatkozó tagállami jogszabályok közelítésével foglalkozott. Az irányelv megkövetelte, hogy a tagállamok tilalmazzák az olyan élelmiszerek árusítását, amelyek címkéjén az előírt adatok nem jelennek meg a fogyasztó által könnyen érthető nyelven, hacsak más módon nem biztosítják a fogyasztó tájékoztatását. Néhány tagállam – köztük Franciaország és Magyarország – „túlteljesítette” a feladatot, és egyetlen nyelv, esetünkben a francia, illetve a magyar kizárólagos használatát írták elő. Az Európai Bíróság elé csak a francia szabályozás került: a *Geffroy v. Casino France* ügyben (C-366/98) 2000. szeptember 12-én hozott ítéletében a bíróság kimondta, hogy legalább egy másik könnyen érthető nyelv kiegészítő használatát lehetővé kell tenni (Shuibhne 2004: 84, 92–95).

2.3. A nyelvi sokféleség érték-felfogása

Egy ország vagy térség nyelvi sokféleségének harmadik típusú megközelítési módja az, amikor a jogalkotó a nyelvi sokféleséget értéknek tekinti. A legjobban talán úgy tudnám szemléltetni a három megközelítés közti különbséget, hogy a hatalmi felfogás az állam (*én*), a kisebbségi jogi/emberi jogi megközelítés a nyelvhasználók (*ti*), az érték-felfogás pedig magának a nyelvnek (*az*) a szempontjából szabályoz. Az utolsó esetben a nyelvi sokféleség önmagáért fontos, azt a jogalkotó mintegy kihelyezi a személytelen térbe, „leválasztja” a beszélőiről.

Ebben a felfogásban a nyelvi sokféleség a demokratikus társadalmak alapvető értéke, a kulturális örökség része, a különféle népek közötti kölcsönös megértés forrása, a nemzeti/európai identitás központi eleme stb. Az értekezésben vizsgált országok hatályos szabályozásában bőven fogunk találkozni ilyen fordulatokkal. Az Európai Unió nyelvi joga esetében is pontosan erről van szó, több jogszabályhely is bizonyítja, hogy a nyelvi és kulturális sokféleség az európai integrációs folyamat alapértéke.³⁵

Az, hogy a nyelvi sokféleséget értéknek és nem problémának, konfliktusforrásnak, akadálnak tekinti az állam, nem feltétlenül jár együtt nyelvi jogok biztosításával (ezért is kell ezt a megközelítést külön kezelni). A 2008-as francia alkotmánymódosítás például ugyan hosszas huzavona után kimondta, hogy „a regionális nyelvek Franciaország kulturális örökségéhez tartoznak”, de ezt konkrét jogalkotási tevékenység még nem követte, magára az alkotmányos deklarációra pedig alanyi jogokat nem lehet alapítani.³⁶

Az Európai Unió esetében ugyanezt látjuk. Mivel nem született tagállami konszenzus tekintetben, hogy az EU nyelvjog-alkotási hatáskört kapjon, így csupa nem kötelező erejű dokumentumot – ajánlást, véleményt – találunk a regionális vagy kisebbségi nyelvek védelmével kapcsolatban, rendszerint az Európai Parlament kezdeményezésére. Az EU „hardcore” policy dokumentumaiban (tanácsi döntések, bizottsági közlemények) sokkal nagyobb szerepet kap a nyelvtanulásnak a mobilitásban és a versenyképességben betöltött szerepe. A nyelv mint tőke értelmeződik a nagy cél elérése érdekében, ami nem más, mint hogy az EU a világ legversenyképesebb és

---

³⁵ EUSz. 3. cikk (3): „Az Unió tiszteletben tartja saját kulturális és nyelvi sokféleségét, továbbá biztosítja Európa kulturális örökségének megőrzését és további gyarapítását”. EUMSZ. 165. cikk (1): „Az Unió [...] tiszteletben tartja a tagállamok [...] kulturális és nyelvi sokszínűségét”. Alapjogi Karta 22. cikk: „Az Unió tiszteletben tartja a kulturális, vallási és nyelvi sokféleséget.” A témához lásd: Lános Petra Lea 2012. A nyelvi sokszínűség értékének és védelmének filozófiai megalapozása, különös tekintettel az Európai Unió nyelvpolitikai kihívásaira. *Iustum Aequum Salutare*, 8(3–4), 275–298.

³⁶ vö. Décision n° 2011-130 QPC du 20 mai 2011: Mme Cécile L. et autres (Langues régionales), 3. pont.

legdinamikusabb tudásalapú társadalmává váljon.³⁷ Mondani sem kell, hogy ezekből a programokból főleg a nagy nyelvek profitálnak (kiemelten az angol).³⁸ Összegezve: noha a nyelvi sokféleség deklaráltan mint érték jelenik meg az uniós jogban, az uniós nyelvpolitikát magát gyakran *érdek*-szempontok vezérlik.³⁹

Az Európa Tanács által kidolgozott Nyelvi Karta ugyancsak a nyelvi sokféleség *érték*-felfogásán alapul, ami nemcsak abból a tényből látható be könnyen, hogy nyelvi jogok elismerése helyett egyes nyelveket véd, de a preambulumból *expressis verbis* kiderül: „a kulturális kölcsönhatás és többnyelvűség érték”; „Európa történelmi regionális vagy kisebbségi nyelveinek [...] védelme hozzájárul Európa kulturális gazdagságának és hagyományainak megóvásához és fejlesztéséhez”; „a regionális vagy kisebbségi nyelvek védelme és fejlesztése fontos hozzájárulás egy olyan Európa felépítéséhez, amely a nemzeti szuverenitás és a területi integritás keretei között a demokrácia és a kulturális sokrétűség elvein alapul” stb.⁴⁰

A Nyelvi Karta csak a regionális vagy kisebbségi nyelvekre vonatkozik – „amelyeket valamely állam adott területén az állam olyan polgárai hagyományosan használnak, akik az állam fennmaradó népességénél számszerűen kisebb csoportot alkotnak” –, és kifejezetten kizárja hatálya alól az állam hivatalos nyelvét/nyelveit, annak dialektusait, valamint a bevándorlók nyelveit. A Karta nem nyelvi jogokat biztosít, ehelyett azt várja az aláíró államoktól, hogy vállaljanak konkrét kötelezettségeket kisebbségi nyelveik védelme érdekében. A védelem szintje kettős: a II. rész (azaz a 7. cikk) rendelkezéseit valamennyi az állam területén használt regionális/kisebbségi nyelvre alkalmazni kell, a III. részt csak a kifejezetten az annak hatálya alá tartozóként megjelölt nyelvek esetében. A II. rész olyan célokat és elveket fogalmaz meg, amelyekre az

---

³⁷ Lásd például a Bizottság „Többnyelvűség: európai tőke és közös elkötelezettség” című 2008-as közleményét. Illich (1981: 61–74) ugyanerre a jelenségre mutat rá az állami nyelvoktatás-politika kontextusában, a találó „capitalized language” („tőkésített nyelv”) kifejezést használva.

³⁸ Lásd például a Nyelvekben Gazdag Európa projekt (2009–2013) ajánlásait: <http://www.britishcouncil.nl/programmes/education-society/language-rich-europe> A projektben az MTA Nyelvtudományi Intézete Többnyelvűségi Kutatóközpontjának munkatársaként magam is részt vettem.

³⁹ Ez jól megfigyelhető volt az uniós kisebbségpolitika kontextusában is a 2004-es kelet-közép-európai bővítés előtt, amikor is a csatlakozni kívánó államoktól biztonságpolitikai megfontolásból megkövetelték az 1993-as koppenhágai kritériumok betartását, míg a régi tagállamoktól nem. A kérdésnek nyelvi jogi relevanciája is van, hiszen saját szabályozás híján az EU a „kisebbségek védelme és tisztele” formulát nemzetközi jogi standardokkal töltötte meg, például elvárta, hogy a tagjelöltek csatlakozzanak a Nyelvi Kartához. A témához lásd az alábbi két tanulmányomat: Double Standard in a Peripheral Policy of the European Union: the Issue of Minority Protection. In: Andrásy György – Jyrki Kakonen – Nagy Noémi (eds.): *European Peripheries. Studia Europaea 2012 – Jurisprudentia et Practica*. University of Pécs, Faculty of Law, Centre for European Studies. Publikon Kiadó: Pécs, 2012, 159–173; Kettős mérce az Európai Unió kisebbségvédelmi politikájában. In: Ádám Antal (szerk.): *PhD Tanulmányok, X. kötet*. Pécs: PTE ÁJK Doktori Iskolája, 2011, 299–322.

⁴⁰ A Nyelvi Karta preambulumát elemzi nyelvideológiai szempontból Määttä 2005.

államoknak nyelvpolitikájukat alapítaniuk kell (például a közigazgatási felosztás ne képezze a kisebbségi nyelvek támogatásának akadályát). A III. rész mintegy száz konkrét kötelezettségvállalást tartalmaz a nyelvhasználat biztosítására vonatkozóan az összes közéleti szintéren, úgy mint oktatás, igazságszolgáltatás, közigazgatás, média, gazdasági és társadalmi élet, stb. A részes fél ezek közül szinte kedvére válogathatja ki azt a 35 rendelkezést, amelyeket az általa megjelölt nyelvek tekintetében alkalmazni kíván (ún. *à la carte* módszer). A Nyelvi Kartához nagy reményeket fűzött a tudományos közönség, ezeket azonban csak részben váltotta be.⁴¹ Ennek oka minden bizonnyal a gyenge végrehajtási mechanizmusban rejlik: a részes államok rendszeres időközönként beszámolnak tevékenységükről az Európa Tanács Főtitkárának, amelyet a Szakértői Bizottság megvizsgál, s jelentése alapján a Miniszteri Bizottság ajánlásokat tesz az adott állam számára. A Szakértői Bizottság a következő jelentésében esetleg megdorgálja az adott államot ezen ajánlások be nem tartása miatt, de a kötelezettségvállalásokat nem lehet semmilyen fórum előtt kikényszeríteni. Az egyes államok továbbra is foggalkörömmel ragaszkodnak a nyelvi ügyeik feletti szuverenitásukhoz, és a nyelvi jogi szabályozás kötelező erejű nemzetközi zsinórmértékeinek elfogadása nélkül ez valószínűleg így is marad.

---

⁴¹ A Nyelvi Karta gyakorlatához és kritikájához lásd: Dunbar, Robert – Parry, Gwynedd – Klinge, Simone (eds.) 2008. *The European Charter for Regional or Minority Languages: Legal Challenges and Opportunities*. Council of Europe Publishing: Strasbourg; Nogueira López, Alba – Ruiz Vieyetez, Eduardo J. – Urrutia Libarona, Iñigo (eds.) 2012. *Shaping Language Rights: Commentary on the European Charter for Regional of Minority Languages in light of the Committee of Experts' evaluation*. Council of Europe Publishing: Strasbourg (ezen belül különösen Andrassy – Vogl 2012); Woehrling, Jean-Marie 2005. *The European Charter for Regional or Minority Languages: a Critical Commentary*. Council of Europe Publishing: Strasbourg.

III.

A nyelvhasználat szabályozásának története egy európai országban

1. A nyelvhasználat szabályozásának története az Egyesült Királyságban

*„A hódításnak, legalábbis, ha bölcs, három dologgal kell együtt járnia,
úgy mint: törvény, ruházat és nyelv. Mert amely ország leigáztatik,
ott a lakosokat ugyanazon törvény szerint kell kormányozni,
mint amely szerint a hódító kormányoztatik,
ugyanolyan divatú ruházatot kell viselniük, mint amelyet a győztes visel,
és ugyanazt a nyelvet kell beszélniük, mint amit a legyőző beszél.
És ha ezek közül bármelyik hiányzik, a hódítás kétségtelenül akadozik.”*

Richard Stanihurst⁴²

1.1. Az Egyesült Királyság nyelvi térképe

A jelenleg Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királyságának nevezett államalakulat az angol királyságból mint hatalmi központból fejlődött ki a brit szigetek 11. század eleji normann meghódítását követően. Az ország területén beszélt őshonos nyelveket két csoportra lehet bontani: germán és szigeti kelta nyelvekre. A germán nyelvekhez tartozik az angol, a skót (*Scots*) és az ulsteri skót (*Ulster-Scots*), míg a szigeti kelta nyelvek ún. q-kelta (*goidel, gael*) ágához az ír, a skót gael és a manx, p-kelta (brit) ágához pedig a walesi, a korni és a breton. A modern gael nyelvek mindhárom ága, azaz az ír (*Gailge*), a skót gael (*Gàidhlig*) és a manx (*Gailg*) az óír nyelvből származik, és a 17. századig közös irodalmi normával rendelkezett (Glaser 2007: 61–62).

Mivel az angol korona a történelem különböző szakaszaiban és az egyes országrészek sajátos nyelvi, politikai, gazdasági stb. adottságainak megfelelő más-más hatalmpolitikai-jogi konstrukciók formájában vonta uralma alá a brit szigetekhez tartozó egyes térségeket, ezért nem csoda, hogy ezek nyelvi jogi helyzete is eltérően alakult, sőt, napjainkban is jelentős különbségeket mutat. Egy egységes irányvonallal jellemezhető nyelvpolitika elemeinek jelenléte a 16. század elejétől, a Tudorok uralkodásától mutatható ki megbízhatóan, viszont az egyes jogszabályok ekkor sem az angol királysághoz tartozó területekre általában, hanem az egyes országrészekre külön-külön vonatkoztak. Ennek megfelelően egyenként tárgyalom Anglia, Wales, Írország és Skócia nyelvi jogi szabályozását, és a közös jellemvonásokat a fejezet végén összegzem.

---

⁴² Richard Stunihurst 1577. *A Treatise Containing a Plain and Perfect Description of Ireland*. In: Crowley 2000: 31–37. at 34. Magyarra fordította: Pintér 2008: 99.

1.2. Hivatalosnyelv-használat és az angol nyelv státusztervezése Angliában

Az angol hivatalos nyelvi státuszának megteremtésére irányuló első intézkedés vélhetően Nagy Alfréd 880-ban kiadott utasítása volt a latin oktatási anyagok wessexi nyelvre történő fordításáról. Ager (2003: 63) az intézkedést a brit hivatalos nyelvi tervezés első lépésének tekinti, amely az Alfréd királyságának elismertetéséhez szükséges identitás kialakítását szolgálta. Még ha egy effajta tudatos identitásteremtő politikai célkitűzés fennállása az adott korban vitatható is, tény, hogy az utasítás messzemenő következménnyel járt: jelesül ennek köszönhető, hogy a wessexi nyelvváltozat vált az angolszász klérus – a kor gyakorlatilag egyetlen írástudó rétege – írott nyelvi standardjává (Ager 2003: 63), majd a 10. század elején Aethelstan angol király által egyesített angolszász területek hivatalos nyelvévé.

A középkori angol királyság nyelvhasználatára egyértelműen a többnyelvűség volt a jellemző, ahol az egyes nyelvek (nyelvváltozatok) szinte végtelenül változatos elrendezésben jelentek meg az írásbeli és szóbeli nyelvhasználat különféle szinterein (Trotter 2000, Wogan-Browne 2009). A helyzetet jelentősen leegyszerűsítve azt lehet mondani, hogy kezdetben a központi hatalom nyelve nagyobb részben (írásban majdhogynem kizárólagosan) a latin, kisebb részben az angol volt. Az angolt az 1066-tól datálható normann hódítást követően fokozatosan váltotta fel az ún. anglo-normann – pontosabban a normann francia és az angol egymásra hatásaként kifejlődött, kifejezetten a jogi szaknyelvet jelölő nyelvi változat, a *law French*, amelyet az angol nyelvű szakirodalom is a legtöbb esetben egyszerűen csak franciának nevez. A *law French* a legújabb kutatások szerint már a II. Henrik (1154–1189) által létrehozott bírósági rendszer működésének kezdetétől fogva, tehát a 12. század második felétől a központi királyi bíróságok szóbeli eljárásainak nyelve volt. Míg a hivatalos bírósági dokumentáció (az ún. *plea roll enrolments*) latinul készült, a legfontosabb jogeseteket tartalmazó jogkönyveket (*law reports*) franciául állították össze (Brand 2000, Ormrod 2003).

A francia nyelv nemcsak a bírósági eljárás, de a kormányzás, a közigazgatás és a törvényhozás során is használatos volt. Írásbeli használata a királyi kormányzásban egy viszonylag jól behatárolható, a 13. század végétől a 15. század elejéig terjedő időszakra korlátozódott. Egészen pontosan az 1290–1420 között keletkezett kormányzati memorandumok és a király személyes pecsétjei alatt kibocsátott iratok íródtak franciául (és természetesen latinul). A nem királyi igazgatásban és jogi dokumentumokban a francia használata korlátozottan, de ugyancsak kimutatható. A törvényeket a 13. század végétől időszakosan, majd II. Eduárd (1307–1327) uralkodásától kezdve rendszeresen franciául adták ki, egészen 1489-ig. Ennek praktikus oka az volt, hogy a törvényeket

szóban hirdették ki, mégpedig a 14. század folyamán már kivétel nélkül angolul, a franciát pedig könnyebb volt a helyszínen angolra fordítani, mint a latint. A legkorábbi francia nyelvű jogszabályok közé tartozik a latin eredetiben íródott *Magna Carta* (1215), valamint az *Oxfordi províziók* (1258) francia változata. Talán még jelentősebb, hogy utóbbi dokumentumot angolul is kiadták, ami egyedülálló jelenségnek számít a 15. század előtt. Ami magát a törvényhozást illeti, a parlament plenáris eljárásának nyelve a francia volt; a Lordok Háza jórészt franciául, az Alsóház angolul ülésezett. Az első parlament, amelyet angolul nyitottak meg, 1362-ben ült össze (de a tanácskozás továbbra is franciául folyt). A parlamenti tekercek (*Parliament rolls*) eleinte latinul, majd a 14. század elejétől kezdve franciául, a 15. századtól pedig három nyelven – latinul, franciául és angolul – íródtak. Az első angolul bejegyzett szakasz 1397-ből származik (Ormrod 2003: 774–779).

Látható tehát, hogy a francia nyelv a 12. század második felétől kezdve egyre szélesebb körű hivatalos használatban volt az angol királyság területén, annak ellenére, hogy ezt a nyelvhasználati gyakorlatot, illetve a francia nyelv hivatalos státuszát biztosító jogszabályi előírást nem találunk.⁴³ Ugyanakkor biztos, hogy ha más formában is, de jelen volt egy felülről jövő, a francia nyelv használatára irányuló nyomásgyakorlás, hiszen a királyi udvar és az arisztokrácia Hódító Vilmos óta normann franciául beszélt, és az angolszász őslakosság nyelve csak I. Eduárd uralkodásától (1272–1307) kezdődően vált a hatalmi elit *második* nyelvévé (Crowley 2004: 10).

A nyelvhasználatra vonatkozó legkorábban dokumentált központi jogforrás a 14. század második feléből származik, és éppenséggel a francia nyelv használata *ellenében* született. Az első angol nyelven megnyitott parlament által elfogadott, de jellemző módon még normann franciául íródott 1362-es *Statute of Pleading* a szóbeli polgári peres eljárás nyelveként a királyság minden bírósága számára (természetesen az egyházi bíróságok kivételével) az angol nyelv használatát írta elő:

Mivel a király gyakorta szembesül [...] a nagy bajokkal, amelyek azért történnek, [...] mert a birodalom jogait, szokásait és törvényeit általában nem ismerik a birodalomban, mivelhogy a bíróság előtti eljárás, a kereset benyújtása és az ítélezés francia nyelven történik, amely pedig meglehetősen ismeretlen a nevezett birodalomban, így azok, akik mégis pereskednek vagy őket perlik, [...] nem tudják vagy nem értik, mit mondanak a nevükben vagy ellenükben, [...] a király ennél fogva úgy határozott, hogy minden kérelmet, [akármelyik] bíróság jár is el, [...] angolul kell tárgyalni, azt a bíróság elé tárni,

---

⁴³ Ager (2003: 64) közlését, miszerint 1333-ban a parlament arra utasította „az összes lordot, bárót, lovagot és becsületes embert”, hogy gyermekét tanítsa meg franciául, valamint az egyetemek előírták, hogy a diákok franciául vagy latinul, ne pedig angolul társalogjanak egymással, forrásmegjelölés híján némi fenntartással kell fogadnunk.

az ellen védekezni, a védekezésre válaszolni, a felek vitáját lefolytatni és ítéletet hozni róla, majd latinul kell bevezetni és bejegyezni.⁴⁴

Hogy valójában mi okozta a franciáról az angolra való „hangsúlyáthelyeződést” a központi hatalom szemében, azzal kapcsolatban több védhető elképzelés is létezik (vö. Ormrod 2003). Az kevésbé tűnik hihetőnek, hogy tényleges nyelvi problémák orvoslását szolgálta volna törvény; sokkal valószínűbb, hogy szimbolikus jelentőséget kell tulajdonítanunk neki. Ormrod (2003: 780) rámutat, hogy az angol korona franciaországi birtokainak elvesztését követően az angol uralkodók a franciával szemben „angolságukra” helyezték a hangsúlyt. Különösen a százéves háború kitörését követően találkozunk azzal a diskurzussal, amely a francia katonai agressziót a kulturális imperializmus egyik formájaként tünteti fel, amely arra törekszik, hogy az angol nyelvet „eltörölje a föld színéről”. Turville-Petre (1996: 181) ugyancsak azzal érvel, hogy ez a fajta retorika a már legalább a 13. század vége óta kimutatható nemzeti identitás megerősödéséhez vezetett, amelynek az angol nyelv egyre inkább elsődleges jegyévé vált. Ez a megállapítás igyencsak figyelemre méltó, ha tekintetbe vesszük, hogy a jelenleg uralkodó, ún. modernista szakirodalmi álláspont helytelennek tartja a nemzeti és nyelvi identitás kategóriáinak a 18–19. századnál korábbi időszakokra történő alkalmazását (erről bővebben lásd az értékezés záró következtetéseit).

Akárhogy is volt, tény, hogy a *Statute of Pleading* kifejezett előírása ellenére a francia még a 17. században is széleskörű használatban volt az angol bíróságokon, miközben a bírósági jegyzőkönyvek, a *writ*ek (performulák) és az írásbeli *common law* kérvények nyelve a latin maradt (Morris 1998: 35). Mivel az 1362-es törvény amúgy is csak a szóbeli bírósági eljárásra vonatkozott, és nem követelte meg az angol nyelv használatát a hivatalos élet minden területén, nem csoda, hogy az angol parlament által kibocsátott jogszabályok nyelve is a francia volt egészen 1489-ig (Ager 2003: 64). Mindennek ellenére a 14. század közepétől kezdve az angol nyelv hivatalos státusza erősödésének és ezzel párhuzamosan a francia nyelv hivatalos státusza gyengülésének vagyunk tanúi Angliában. Ez tükröződik az oktatásban is: az 1380-as évekre az angol teljesen felváltotta a franciát a gimnáziumok oktatási nyelveként (Ormrod 2003: 751).

---

⁴⁴ The Pleading in English Act 1362 (36 Edw. III c. 15). A francia eredeti alapján fordított angol nyelvű változatot közli: Ormrod 2003: 756. „Because the prelates, dukes, earls, barons, and all the commons often shown to the king the great misfortunes that have befallen many of the realm because the laws, customs, and statutes of the said realm are not commonly known in the same realm, since they are pleaded, counted, and judged in the French language, which is very much unknown in the said realm, so that the people who plead or are impleaded in the king’s courts and the courts of others have no understanding or knowledge of what is said for or against them [...], the king [...] established [...] that all pleas that shall be pleaded in any [...] courts [...] whatsoever in his realm, [...] shall be pleaded, counted, defended, answered, debated and judged in the English language; and that they be entered and enrolled in Latin.”

Miközben a 16. század elejétől a Tudorok az angol koronához csatolt országrészekben erőteljes angolosítási politikát folytattak, magára Anglia területére (is) vonatkozó nyelvi jogi szabályozást legközelebb csak a 17. század közepén találunk. A Cromwell nevéhez fűződő, rövid életű angol köztársaság idején született két törvény – *An Act for turning the Books of Law, and all Processes and Proceedings in Courts of Justice into English* (1650),⁴⁵ és *An Additional Act concerning the Proceeding of the Law in English* (1651)⁴⁶ – az angol nyelv kizárólagos használatáról rendelkezett a bírósági eljárás során és a jogkönyvekben. A köztársasági jogalkotók még azzal sem bajlódtak, hogy még ha átlátszó érvekkel is, de legalább megpróbálják megindokolni döntésüket. A jogszabály sommásan annyit mondott, hogy a parlament „megfelelőnek találta” így határozni. Noha Morris (1998: 32) ezt tekinti az első nagyobb brit kísérletnek egy átfogó „*English only*” nyelvpolitika bevezetésére, a későbbiekben amellet fogok érvelni, hogy ez a megállapítás a másfél évszázaddal korábban kezdődő időszakra jobban megállja a helyét.

A köztársasági államszövetség (*Commonwealth*) bukását követően, 1660-ban a restauráció formálisan hatályon kívül helyezte a cromwelli éra alatt született jogszabályokat, és ez néhány évtized erejéig véget vetett az angol nyelv kizárólagos uralmának a bíróságokon. Az 1731-es bírósági törvény⁴⁷ azonban ismételten az angol nyelv használatát írta elő Anglia összes bírósága, valamint a Skócia területén működő ún. kincstári bíróság (*court of exchequer*) számára, az írásbeli dokumentációt is beleértve. A törvény hatályát rövidesen kiterjesztették Walesre is.⁴⁸ Noha ezt a jogszabályt az 1879-es *Civil Procedure Acts Repeal Act*⁴⁹ hatályon kívül helyezte, írországi megfelelője, az 1737-es *Administration of Justice (Language) Act (Ireland)*⁵⁰ formálisan a mai napig hatályban van Észak-Írországbán.

---

⁴⁵ „The Parliament have thought fit to declare and enact [...] that all the report books of the resolutions of the Judges, and other books of the law of England, shall be translated into the English tongue; and that from and after the 1st day of January, 1650, all report books of the resolutions of Judges, and all other books of the law of England which shall be printed, shall be in the English tongue only. And be it further enacted [...] that from and after the first return of Easter term which shall be in the year 1651, [...] all proceedings whatsoever in any courts of justice within this commonwealth, and which concern the law and administration of justice, shall be in the English tongue only, and not in Latin or French, or any other language than English.” In: *The Legal Observer, or Journal of Jurisprudence*. May to October, 1837. Vol. XIV. Richards and Co.: London. p. 296. Mivel a törvényt 1650. november 22-én adták ki, ezért az 1650. január 1-i határidő valószínűleg elírás, helyette 1651-et kell érteni.

⁴⁶ Az 1651-es törvény a bírósági iratok angol nyelvre történő fordításának részletszabályait tartalmazta. vö. Morris 1998: 39–40.

⁴⁷ Courts of Justice Act 1731 (4 Geo. II. c. 26). Idézi: Morris 1998: 33.

⁴⁸ 6 Geo. II. c. 14.

⁴⁹ 42 & 43 Vict c. 59. In: *The Public General Statutes passed in the Forty-Second and Forty-Third Years of the Reign of Her Majesty Queen Victoria*, 1879. Queen’s Printer, East Harding Street: London. 296–306.

⁵⁰ 11 Geo. II. c. 6.

Érdemes megfigyelni, hogy majdnem négy évszázaddal a *Statute of Pleading* születése után a törvényhozó ugyanazt a retorikát alkalmazta az angol nyelv használatának indoklására. A fő érv itt is az volt, hogy az eljárás nyelvének nem értése okán a laikus feleket gyakran éri „nagy igazságtalanság”, ezt pedig az angol nyelv egységes használatával lehet orvosolni. Mivel az 1731-es és 1737-es törvények szövege a területi és tárgyi hatályra való utalást leszámítva gyakorlatilag szó szerint megegyezik, ezért ehelyütt csak az utóbbit idézem:

Mivel sok és nagy bajok gyakran történnek eme királyság alattvalóival, mivel a bíróságok előtti eljárások ismeretlen nyelven folynak; [így] azok, akiket megidéznek vagy perelnek, nem tudják vagy nem értik, hogy jogi képviselőik és ügyvédek kérelmeikben mit mondanak a nevükben vagy ellenükben [...]: Ezen nagy bajok orvoslása érdekében [...] az összes eljárást, amelyben ezen királyság valamelyik bírósága jár el, és amely a jogra vagy az igazság kiszolgáltatására vonatkozik, angol nyelven, és nem latinul, franciául vagy bármely egyéb nyelven kell lefolytatni.⁵¹

Az 1737-es törvény be nem tartásához még szankciót, jelesül húsz font pénzbüntetés kiszabását is kilátásba helyeztek.⁵²

Az angol nyelv státuszát visszafordíthatatlanul bebetonozta az államilag finanszírozott, kötelező közoktatás bevezetése a 19. század második felében. Az alapfokú népoktatást Angliában és Walesben 1870-ben szabályozták először,⁵³ s noha a törvény kifejezetten a tannyelvre vonatkozó rendelkezést nem tartalmazott, a gyakorlatban az oktatás kizárólagos nyelve az angol volt (Matsubara 2000: 20–21). (Wales területén a walesi, Írországban 1879-től az ír nyelv oktatását tanterven kívüli tantárgy formájában, minimális óraszámban engedélyezték – erről részletesebben lásd az 1.3. és 1.4. pontokat.)

---

⁵¹ „Whereas many and great mischiefs do frequently happen to the subjects of this kingdom from the proceedings in courts of justice being in an unknown language; those who are summoned and impleaded having no knowledge or understanding of what is alledged for or against them in the pleadings of their lawyers and attorneys [...]: To remedy those great mischiefs, [...] all proceedings whatsoever in any courts of justice within this kingdom, and which concern the law and administration of justice, shall be in the English tongue and language, and not in Latin or French, or any other tongue or language whatsoever.”

⁵² „All and every person and persons, who shall write or print any of the proceedings, or other the matters or things above mentioned [...] in any language except the English language, shall for every such offence forfeit and pay the sum of twenty pounds.”

⁵³ An Act to provide for public Elementary Education in England and Wales 1870 (34 & 35 Vict c. 75.)
Az 1870-es törvény későbbi módosításairól, valamint az oktatás angliai fejlődéséről lásd Gillard 2011.

1.3. A nyelvhasználat szabályozása Írorszáiban⁵⁴

A kelta törzsek első hullámai a Kr. e. 8. században telepedtek meg az ír szigeteken. A Kr. u. 5. századra a kelta uralom alatt élő nem indoeurópai őslakosság teljesen beolvadt a kelta kultúrába, és mindannyian a *gael* nyelvet beszélték (Byrne 1999). Az ősi *Ogham*-rúnákat az 5. században váltotta fel a latin ábécé, a kereszténység bevezetésével egyidejűleg. A 7–9. századig tartó időszakot az óír nyelv (Nyugat-Európa legősibb vernakuláris⁵⁵ nyelvi hagyománya) aranykorának tartják, amelyből a legelső ír nyelvű írásos dokumentumok (a görög és latin után Európa legrégebb írásos emlékei) ránk maradtak (Hughes 1999).

Központosított hatalom hiányában azonban az ír sziget könnyű prédája lett a vikingek 9. században kezdődő portyázásainak, akiket csak 1014-ben sikerült kiűzni, miután Brian Bóruma egyesítette az ír törzsi királyságokat (De Paor 1999). 1169-ben Írország ellen hadjáratot indítottak a normannok: pápai felhatalmazással, az ír egyház és állam „megrendszabályozásának” ürügyén. A soknemzetiségű (francia normann, angol, walesi, skót, flamand) hódítás következtében a 13. században egy többnyelvű Írország képe tárul elénk (Crowley 2000: 12). A nyelvi helyzet csak a 14-15. században szűkült le egy kétpólusú angol-ír rendszerre, nagyjából párhuzamosan az angol kolóniának a *Pale* területére (Dublin és hátszaga) zsugorodásával (Pintér 2008: 43). A telepések azonban még itt is oly’ mértékben beolvadtak az ír őslakosságba, hogy az angol-ír parlament 1366-ban jogi úton kísérelte meg őket ráncba szedni. A *kilkenny-i statútum* nemcsak a nyelvhasználatra, de a magán- és társadalmi élet számos területére vonatkozóan tartalmazott előírást:

Mivel [...] sok angol [...] elhagyván az angol nyelvet, modort, lovaglási módot, törvényeket és szokásokat, az ír ellenségek szokásai, divatja és nyelve szerint él és viseli magát; [...] elrendeljük és elhatározzuk, hogy minden angol ember az angol nyelvet használja és angol néven neveztesse, [...] az angol szokásokat, divatot, lovaglási módot és megjelenést kövesse [...]; és ha bármely angol vagy közöttük élő ír az ír nyelvet használja egymás között, [...] földjei és birtokai [...] koboztassanak el.⁵⁶

⁵⁴ Írország 1922-es függetlenné válását követően az értekezés csak az Egyesült Királysághoz tartozó Észak-Írországra vonatkozó nyelvi jogi szabályozással foglalkozik. Az Ír Köztársaságra vonatkozó fejleményekhez lásd „Az ír nyelvi paradoxon” c. tanulmányomat (Jogtörténeti Szemle 2012/3. 48–59).

⁵⁵ A *vernakuláris nyelv* kifejezésnek a szociolingvisztikában többféle jelentése van. Az értekezés keretei között két értelemben fogom használni: egyrészt a latinnal szembeállított élő népnyelvként (mint például itt, az óír nyelvi kontextusban), másrészt az állam hivatalos nyelvével szembeállított, egy bizonyos beszélőközösség által használt helyi vagy regionális nyelvként (függetlenül attól, hogy „valódi” nyelvről vagy „csak” nyelvjárásról, sztenderd vagy nem-sztenderd nyelvváltozatról van-e szó). vö. Trudgill 1997: 8.

⁵⁶ „Whereas [...] many English [...] forsaking the English language, manners, mode of riding, laws and usages, live and govern themselves according to the manners, fashion, and language of the Irish enemies;

Noha a státútum *expressis verbis* az angol kolónia “degenerálódott” lakossága ellen irányult, ezzel kezdődött a gael Írország kulturális leigázása. Maga a törvényszöveg normann franciául íródott, hiszen – amint azt az előző fejezetben láthattuk – ez volt a törvényhozás nyelve Angliában is, sőt ironikus módon ott valamivel tovább (1489-ig), mint Írországból (1310-1472-ig) (Crowley 2005: 10).⁵⁷ A kilkeny-i törvénynek nem sok hatása lett, amelyet az is bizonyít, hogy 1495-ben meg kellett erősíteni rendelkezéseit.⁵⁸ Ez a törvény azonban az ír nyelv használatát már nem korlátozta, amit a legtöbb szerző azzal indokol, hogy az ír elterjedtségének fokára tekintettel végrehajthatatlan lett volna a nyelvi korlátozás.

Miközben a gael nyelvű irodalom a 13–16. században reneszánszát élte, annak mintegy ellenpontjaként a korszak koloniális irodalmát az ír nyelv és kultúra sztereotipizáló megközelítése jellemezte, amellyel a hódítók saját felsőbbrendűségüket és az ír nép alávetettségének jogosságát igyekeztek igazolni (Pintér 2007: 131). Az első és leghatásosabb ilyen szerző, akinek műveire a Tudor- és Stuart-kori angol-ír krónikáírók is előszeretettel támaszkodtak, *Giraldus Cambrensis* volt. „Írország topográfiája” c. 1188-as művében politikai árulással, lustasággal, pogánysággal, vérfertőzéssel és egyéb barbárságokkal vádolta az íreket (Crowley 2000: 13). Pintér (2008: 193) szerint ezeket a negatív sztereotípiákat lassanként az ír arisztokrácia is magáévá tette, és egyre inkább elfordult anyanyelvi kultúrájától.

Miután 1541-ben VIII. Henriket (1509–1547) Írország királyává koronázták (azelőtt az angol uralkodók Írország lordjai, hűbérurai voltak csupán), Írország Anglia gyarmatosító törekvéseinek első számú színterévé vált (Arató 1978: 22–23). Mivel az ír katolikus egyháznak esze ágában sem volt belépni az anglikán egyházba, a nyelvi–etnikai megosztottság vallási síkon erősödött tovább. Az Írországból született “rég angolok” egyre inkább a gael társadalomhoz és a katolicizmushoz kötődtek, míg az Angliában született “új angolok” szigorúan protestánsok és koronahűek voltak (Crowley 2000: 18).

A Tudor-uralkodók ír nyelvhez való hozzáállása némiképp ellentmondásosnak tűnik, ami abból fakad, hogy az angol nyelv használatának erőltetését össze kellett

---

[...] it is ordained and established, that every Englishman do use the English language, and be named by an English name, [...] use the English custom, fashion, mode of riding and apparel [...]; and if any English, or Irish living among the English, use the Irish language amongst themselves, [...] his lands and tenements [...] shall be seized.” A státútum első 6 cikkelyének angol nyelvű szövegét közli Crowley 2000: 14–16.

⁵⁷ Pintér Márta (2008: 45) szerint az angolra történő hatalmi nyelvváltás Írországból hamarabb következett be, mint Angliában, ahol a francia csak IV. Henrik (1399–1413) uralkodása alatt kezdte az egyértelmű hanyatlás jeleit mutatni. A francia nyelv szóbeli használatának elterjedtségével kapcsolatban Pintér (ibid) azt írja, hogy a francia a 14. századig létezett mint a magas presztízsű szóbeli kommunikáció nyelve, ehhez képest Tony Crowley (2005: 10) szerint kevés a bizonyíték arra, hogy a francia vernakuláris nyelvként elterjedt volna Írországból.

⁵⁸ An Act for the Confirmation of the Statutes of Kilkenny (10 Hen. VII. c. 8) Közli Crowley 2000: 17.

egyeztetni a reformáció anyanyelvi prédikációról szóló tanításával, tehát az ír használatát nem tilthatták meg teljesen (Crowley 2000: 19). A vallási életben ez a dilemma gyakorlatilag Írország egész koloniális történelme során megmaradt: egyesek szerint az anyanyelv használatának engedélyezésével az írek könnyebben megtanulnak majd angolul és válnak a korona lojális alattvalóivá, mások éppen fordítva gondolták. Ne higgyük, hogy a protestáns és a katolikus egyház álláspontja e tekintetben egységes volt. Az állami nyelvpolitika értelmezéséhez támpontot nyújt a walesi példa: amikor I. Erzsébet (1558–1603) 1563-ban a Biblia walesi nyelvre történő fordításáról rendelkezett, a jogszabály szövege kifejezetten utalt rá, hogy a walesi és az angol nyelvű változat egyidejű használatával az egynyelvű walesi alattvalók könnyebben elsajátítják majd az angol nyelvet (lásd az 1.4. pontot). A korszak nyelvhasználatra vonatkozó rendelkezéseit együttesen értékelve világosan látszik a szabályozás mögött rejlő nyelvpolitikai szándék: jelesül az angol nyelv hivatalos státuszának megerősítése és az ír nyelv lehető legteljesebb “kigyomlálása”.

A felütést a VIII. Henrik által szentesített 1537-es törvény adta meg az angol rendről, szokásokról és nyelvről.⁵⁹ A törvény a nyelvek és szokások sokféleségét jelölte meg az Írországban uralkodó “kegyetlen és vad állapotok” fő okaként, ellenszerként pedig az angol nyelv használatát irányozta elő, amit egyben az alattvalói hűség bizonyítékának tekintett.⁶⁰ A törvény arra kötelezte a szülőket, hogy gyermekeiket angol nyelven neveljék és taníttassák, az egyházi személyeket pedig arra, hogy tanuljanak meg angolul, a befolyásuk alatt állókat úgyszintén tanítsák meg, angolul prédikáljanak, valamint gondoskodjanak angol nyelvű iskolák alapításáról és fenntartásáról.

A jogalkotást szemléletesen egészítette ki az angol-ír krónikások munkássága, amely a 12. század végétől kezdve képviselt, „a meghódított népet és kultúráját leértékelő, a gyarmatosítást a kulturális felsőbbrendűség ideológiájával igazoló, imperialista attitűdök” terjesztését tűzte zászlajára (Pintér 2007: 131). A koloniális irodalom egyik mintapéldánya Richard Stanihurst 1577-es, „A Treatise Containing a Plain and Perfect Description of Ireland” című értekezése:

---

⁵⁹ An Act for the English Order, Habit and Language. Közli Crowley 2000: 21–23.

⁶⁰ „[T]here is again nothing which doth more contain and keep many of his subjects of this his said land, in a certain savage and wild kind and manner of living, than the diversity that is betwixt them in tongue, language, order, and habit... [H]is Majesty doth hereby intimate unto all his said subjects of this land, of all degrees, that whosoever shall, for any respect, at any time, decline from the order and purpose of this law, touching the increase of the English tongue, habit, and order, or shall suffer any within his family or rule, to use the Irish habit, or not to use themselves to the English tongue, his Majesty will repute them in his noble heart as persons [...] of another sort and inclination than becometh the true and faithful subjects.”

Az angol Pale lakói a régi időkben olyannyira ragaszkodtak az udvariassághoz, és oly messzire kerültek a barbár vadságot, hogy egyetlen anyanyelvük az angol volt. [...] De amikor utódaik már nem voltak annyira gondosak a fenntartásban, mint amennyire elődeik vitézek voltak a hódításban, az ír nyelv szabadon honosodott meg az angol Pale-en: ez a férgezés oly mély gyökeret vert, mint ahogy a test, amely azelőtt teljesen egészséges volt, lassanként fertőződik meg, majd teljesen elrohad. [...] [Az angolokat] gonosz szomszédok vették körül és kerítették be. A szomszédság ismeretséget szült, az ismerősök ír nyelven karattyoltak, az írek rájuk erőltették a viseletüket, a viselet durvaságot, a durvaság tudatlanságot idézett elő, a tudatlanság magával hozta a törvények megvetését, a törvények megvetése lázadást szült, a lázadás háborúba csapott, és mindez annak a méltó országnak teljes romlásához és pusztulásához vezetett. (Crowley 2000: 31–37.)

Amint említettem, a Tudor-kori jogalkotás – a protestáns vallás terjesztése iránti buzgóságból – némi engedményt is tett az ír nyelv számára. I. Erzsébet sürgette a Biblia ír nyelvre történő fordítását,⁶¹ valamint arra biztatta tisztségviselőit, hogy az őshonos írekkel való egyházi jellegű kapcsolattartás során használjanak ír nyelvű közvetítőket. Lord Delvin neki ajánlotta ír nyelvű tanát (Crowley 2000: 19). Ugyanakkor az 1560-ban Írország részére kiadott uniformitási törvény kifejezetten a “natív nyelv” használata ellenében rendelkezett, amikor előírta, hogy amennyiben a lelkész nem tud angolul, akkor a latint kell használnia az egyházi szertartás során. Az ír nyelv írásbeli mellőzését azzal indokolták, hogy az egész birodalomban alig akad valaki, aki az ír ábécét olvasni tudja.⁶²

A Tudorok arra is rájöttek, hogy az írek angollá “konvertálásának” leghasznosabb eszköze az angol nyelvű oktatás. Ezért rendelte el VIII. Henrik már 1537-ben angol nyelvű egyházi iskolák alapítását, majd I. Erzsébet 1570-ben ingyenes iskolák felállítását minden egyes írországi egyházmegyében, ahol tanári állást csak angol személy kaphatott.⁶³

A Tudor-dinasztia uralkodása alatt Írország a folyamatos vérontás színterévé vált. Az anglicizációnak leginkább ellenszegülő tartományban, Ulsterben folyó háború olyan pusztító volt, hogy Ulster gyakorlatilag elnéptelenedett. A történészek az ír seregeknek az 1601-es kinsale-i csatában elszenvedett döntő vereségét és “a grófok szökését” (a

---

⁶¹ Az Újtestamentumot már 1602-ben lefordították, de az Ótestamentum fordítása csak 1680-ra készült el, amelyet 1685-ben adtak ki.

⁶² „And forasmuch as in most places in this realm, there cannot be found English ministers [...], and that if some good means were provided, that they might use the prayer, service, and administration of sacraments [...] in such a language as they might understand, [...] the same may not be in their native language, as well for difficulty to get it printed as that few in the whole realm can read the Irish letters... [T]herefore [...] it may be enacted [...] that in every such church or place, where the common minister or priest hath not the knowledge or use of the English tongue, it shall be lawful for the same common minister or priest to say and use [...] the Latin tongue.” – An Act for the Uniformity of Common Prayer and Service in the Church, and the Administration of the Sacraments (STAT. 2. Eliz c. 2 [IR.]). A törvény idézett (XV.) szakaszát közli: Crowley 2000: 25–26.

⁶³ An Act for the Erection of Free Schools. Közli Crowley 2000: 27.

katolikus főurak önkéntes száműzetése a kontinensre 1607-ben) tekintik az első lépésnek a gael Írország vége felé vezető úton (Crowley 2005: 36).

Az angol koronával való szembeszegülést megtorlás és királyhű angol és skót protestánsok betelepítése követte, amelyre a 17. században háromszor is sor került: először a kinsale-i ütközet után, majd Oliver Cromwell idején, végül a vilmosi háborúkat követően. A jakobiták fölött aratott győzelem teljhatalmat adott a protestáns földbirtokos osztály kezébe. A most már teljes egészében protestáns képviselőkből álló ír parlament⁶⁴ katolikusellenes intézkedések egész sorát hozta az élet minden területén. Pintér (2008:197) szerint annak magyarázata, hogy az ún. büntetőtörvényekből kikerültek a nyelvi rendelkezések, nem más, mint hogy „a 17-18. század fordulójára a hatalom és a vagyon, valamint az ír nyelv és kultúra fogalmai hatékonyan különváltak: az ír nyelvű, szegényparaszti réteg nem veszélyeztette az angol ajkú protestáns közösség pozícióit, a hatalmi és vagyoni szempontból kritikus, katolikus elit viszont már nagymértékben angolnyelvhasználatú volt”. Nem tagadva az ír társadalom nyelvhasználati helyzetére vonatkozó megállapítás érvényességét, az nem teljesen igaz, hogy a “pápista törvények” nem tartalmaztak nyelvi rendelkezést. Az 1695-ös oktatási törvény IX. szakasza kifejezetten kimondta, hogy éppen azért kell – börtönbüntetés terhe mellett – megtiltani, hogy a katolikusok külföldön tanuljanak és Írországban iskolát alapítsanak, vagy egyáltalán, tanítsanak, mert ez az oka annak, hogy az alattvalók jó része nem használja az angol nyelvet és szokásokat.⁶⁵ Emellett a törvény X. szakasza megerősítette VIII. Henrik 1537-es és I. Erzsébet 1570-es, angol nyelvű iskolák felállítására vonatkozó törvényeit, mivel úgy tűnik, azokat eddig nemigen tartották be, hiszen „nincs elegendő iskola a birodalomban, hogy az ifjakat angol nyelven oktassák és tájékoztassák”.

A katolikusok illegális iskolák, ún. *hedge schools* alapításával szálltak szembe a jogalkotói akarattal. Noha az oktatás ezekben az intézményekben eredetileg ír nyelven folyt, a 18. század végére az angol tannyelv használatára tértek át. Pintér (2008: 195–198) szerint ez a jelenség jól illeszkedik az ír társadalom egészét felölelő nyelvcsere folyamatába. Jelesül arról van szó, hogy az ír nyelvvel kapcsolatos sztereotípiák és a

---

⁶⁴ Az ír parlament törvényeit az 1494-es Poynings-törvény értelmében az angol királynak és tanácsának jóvá kellett hagynia, 1720-tól kezdődően pedig Westminster önállóan alkotott törvényeket Írország számára.

⁶⁵ „And whereas it is found by experience that tolerating and conniving at papists keeping schools and instructing youth in literature, is one great reason of many of the natives of this kingdom [...] neglecting to conform themselves to the laws and statutes of this realm, and of their not using the English habit or language, [...] be it further enacted [...] That no person whatsoever of the popish religion shall publicly teach school, or instruct youth in learning, [...] being committed to prison, without bail or mainprize, for the space of three months for every such offense.” – The Education Act 1695 (7 Will. III. c. 4), hosszú címén: An Act to Restrain Foreign Education. Közli Crowley 2000: 89–91.

nyelvi attitűdváltás a felsőbb néprétegektől indulva a 18. század végére fokozatosan az alsóbb néprétegeket is elérte. A modern nemzeti politika térhódítása paradox módon felgyorsította a nyelvcsere: egyrészt, mivel nyelvi közege teljes egészében az angol volt, másrészt, mivel addig döntő mértékben ír nyelvű tömegeket mozgósított, akiktől a politikai láthatóság érdekében szintén angolnyelv-használatot követelt (Pintér 2008: 146).

A következő jelentős nyelvi jogi intézkedés az előző fejezetben már említett, Észak-Írországból formálisan ma is hatályos 1737-es bírósági törvény, amely az Anglia és Wales számára kiadott 1731-es törvényhez hasonlóan a bírósági eljárás kizárólagos nyelveként az angolt határozta meg.⁶⁶

Az állami nyelvpolitika legfontosabb területe a 19. században is egyértelműen az oktatás maradt. Az 1831-es ún. *Stanley-levél*⁶⁷ alapján az állam és az egyes felekezetek által közösen fenntartott, angol tannyelvű alapfokú oktatási intézmények (ún. *National Schools*) sorát alapították Írországból. Pintér (2008: 163) szerint Írország koloniális státusza arra is módott adott a brit államnak, hogy “társadalmi kísérletek laboratóriumává” tegye az országot. Így fordulhatott elő, hogy a közoktatási rendszert itt négy évtizeddel korábban vezették be, mint Angliában és Walesben. Az ír nyelv használatát a nemzeti iskolákban megszegényítő eszközök alkalmazásával tiltották: akit ír beszéden kaptak, annak rováspálcát (ún. *Bata Scóir*) akasztottak a nyakába. Az ír nyelv oktatását először 1879-ben engedélyezték – szabadon választható, önköltséges, tanterven kívül tárgyként. A kötelező (a 6–14 éves korosztály számára) és ingyenes, természetesen angol nyelven folyó elemi oktatást 1892-ben⁶⁸ vezették be. Az ír nyelv választható tantárgyként 1900-ban került a tantervbe, bár ennek esetenkénti engedélyeztetése a Nemzeti Oktatási Bizottságtól függött. Az angol-ír kéttannyelvű oktatást 1904-ben tették lehetővé az ír egynyelvű és a kétnyelvű körzetekben (Hyland – Kenneth 1987: 98–136; Ó Buachalla 1984: 75–92; Pintér 2008: 162–173).

Az 1921 decemberében aláírt angol-ír egyezmény kikiáltotta a domíniumi státuszban lévő Ír Szabad Állam megalakulását, amely eredetileg Írország egész területére vonatkozott, de a hat ulsteri megye az 1920-as ír kormányzati törvény szerinti különállás és a brit koronán belüli önrendelkezés mellett döntött. Az észak-ír devolúciós kormány az ír nyelvet az ír nacionalizmussal való kapcsolata miatt egészen a Stormont parlament 1972-es feloszlásáig ellenségesen kezelte. Az oktatásban az ír nyelvet csak szabadon választható idegen nyelvként tűrték meg a középiskolákban (Ní Ríordáin

---

⁶⁶ Administration of Justice (Language) Act (Ireland) 1737 (11 Geo. II. c. 6)

⁶⁷ A brit kormány Írországot felelős államtitkára, a későbbi miniszterelnök Edward Stanley levele Augustus FitzGeraldnak, Leinster hercegének.

⁶⁸ Irish Education Act 1892 (55&56 Vict. c. 42)

2010:6). Az első ír tannyelvű általános iskolákat az 1970-es években nyitották Belfastban, de állami támogatást nem kaptak. Ír nyelvű rádió- és televízióműsorokat 1982-ig tilos volt sugározni. A helyzet az 1980-as években, Észak-Írország közvetlen westminsteri kormányzása alatt kezdett javulni az oktatás, a média és a kulturális élet támogatása területein (Dunbar 2002: 122–123).

Az Egyesült Királyság és Írország által 1985-ben kötött angol-ír szerződés⁶⁹ kormányközi konferenciát hozott létre az ír kérdés rendezésére. Írország ígéretet tett arra, hogy nem fogja erőltetni a sziget egyesítését, hacsak Észak-Írország lakossága nem kívánja így. A brit és az ír kormány együttműködése mérföldkőnek bizonyult a békefolyamatban, amelyet az 1998-as Nagypénteki (Belfasti) Egyezmény elfogadása bizonyít. Az egyezmény értelmében „mindegyik fél elismeri a nyelvi sokféleség iránti tisztelet, megértés és tolerancia fontosságát, beleértve Észak-Írországban az ír nyelvet, az ulsteri skótot és a különböző etnikai közösségek nyelveit, amelyek mindannyian Írország szigete kulturális gazdagságának részét képezik.” A rendelkezés óriási jelentősége, hogy ennek köszönhetően kapott az ír nyelv először hivatalos elismerést (nem hivatalos nyelvi státuszt!) Észak-Írországban. A brit kormány kötelezettséget vállalt az ír nyelv támogatására, használatának bátorítására a magán- és a közéletben egyaránt, valamint a lehetőségekhez képest minden olyan korlátozás lebontására, amely a nyelv fejlesztését akadályozza.⁷⁰

1999-ben létrejött a később többször is felfüggesztett észak-ír devolúciós kormány, amelynek az Ír Köztársaság kormányával közösen működtetett szerve, az Észak-Dél Nyelvi Testület – ír nyelvi ügynökségén, a *Foras na Gaeilgén* keresztül – felelős az ír nyelv támogatásáért és a kulturális ügyekért az ír sziget mindkét felén.⁷¹ A devolúciós intézményeknek köszönhetően napjainkra jelentősen kibővült az ír nyelv támogatásának területe Észak-Írországban (vö. Dickson 2003), de a nyelv jogi helyzete távolról sem mondható megnyugtatónak. Noha a 2006-os St. Andrews egyezményben⁷² az Egyesült Királyság kötelezettséget vállalt egy ír nyelvi törvény bevezetésére, az egyezmény alapján elfogadott észak-ír törvény⁷³ csupán utalást tartalmaz egy jövőbeni ír nyelvstratégia kidolgozására. A stratégiát egy évtizedes előkészítő munka után 2015 januárjában fogadta el az észak-ír kormány (*Northern Ireland Executive*) kultúráért,

---

⁶⁹ Anglo-Irish Agreement 1985 between the Government of Ireland and the Government of the United Kingdom

⁷⁰ The Belfast (Good Friday) Agreement 1998, Economic, Social and Cultural Issues, para. 3–4.

⁷¹ www.northsouthministerialcouncil.org/index/north-south-implementation-bodies/language_body.htm

⁷² The St Andrews Agreement 2006

⁷³ Northern Ireland (St Andrews Agreement) Act 2006 (2006 c. 53)

művészetekért és szabadidőért felelős osztálya,⁷⁴ az ír nyelvi törvényjavaslatra vonatkozó nyilvános konzultáció pedig 2015 februárjában kezdődött el.⁷⁵

1.4. A nyelvhasználat szabályozása Walesben

A walesi nyelv a kornival és a bretonnal együtt a kelta nyelvek brit, avagy p-kelta ágához tartozik. Az első kelta csoportok a Kr. e. 8. században érkeztek a Brit-szigetekre, majd az i. sz. 1. században meghódították őket a rómaiak. A rómaiak 5. századi visszavonulását követően a szabad, romanizált és keresztény britonok által alkotott kelta szövetség Cornwalltól Clyde-ig húzódott. A 6. század közepén, az angolszász fenyegetettség hatására közösségi tudatra lelt nép *Cymry*-nek (honfitársak) nevezte magát, országuk elnevezése *Cymru*, nyelvüké pedig *Cymraeg* volt. Az angolszászok idegeneknek (*Wealas*) hívták őket, amelyből a későbbi modern elnevezésük kialakult (Stephens 1976: 146–147).

Az első walesi irodalmi mű a 6. század végéről származik, bár csak háromszáz évvel később foglalták írásba. Gyakran hangzik el, hogy Wales története tulajdonképpen a walesi nyelv története. Valóban, a középkorban a nyelvet jelölő *iaith* szót szinonimaként használták a nemzetet jelentő *cenedd*-lel (Stephens 1976: 149). Wales függetlenségének idején a walesi nyelv végig hivatalos használatban volt. A 10. század közepén uralkodó herceg, *Hywel Dda* által kodifikált walesi szokásjogot walesi és latin nyelven alkalmazták (büntetőjogát 1284-ig, magánjogát 1535-ig). Vita tárgyát képezi, hogy a kódexek eredeti változata walesiül vagy latinul íródott-e. Az biztos, hogy a legkorábbról, a 12. századból fennmaradt példány latin nyelvű, de számos walesi nyelvű példány létezik. Ezen kívül is számos bizonyíték támasztja alá a walesi nyelv széleskörű használatát a kormányzásban, az igazgatásban és a jogalkotásban (vö. Lewis 1889; Lloyd 1911: 333–343; Wade-Evans 1909: vii–xii).

A 12. század elejére az anglo-normann seregek Kelet- és Dél-Wales nagy részét elfoglalták és saját joghatóságuk alá vonták. Az igazságszolgáltatásban az anglo-normann jogot alkalmazták, a bírósági jegyzőkönyveket latinul és franciául vezették, de a bizonyítási eljárásban megengedték a walesi nyelv használatát. Wales 1282-ben, I. Eduárd hódítása nyomán veszítette el függetlenségét. A latin és walesi nyelven kiadott 1284-es *rhuddlani törvény*⁷⁶ (amely címe ellenére nem parlamenti törvény, hanem királyi rendelet volt) az angol *common law* használatát írta elő az angol korona közvetlen uralma

⁷⁴ Strategy to Enhance and Protect the Development of the Irish Language 2015–2035.

⁷⁵ http://www.dcalni.gov.uk/irish_language_bill_consultation_2015

⁷⁶ The Statute of Wales / Statutum Walliae (12. Edw. I. c. 1). Közli Bowen 1908: 2–27.

alatt álló területeken, de a walesi nyelv használatát még további másfél évszázadig nem tiltották (Arató 1978: 125; Beverley Smith 2000: 18–19).⁷⁷ A 15. századra azonban Wales politikai és gazdasági élete egyre inkább összefonódott Angliáéval. Az angol nyelvű lakosság évszázadok óta folyó masszív betelepülésének fényében nem meglepő, hogy ekkor az angol már régóta a városi és vidéki népesség “természetes anyanyelve” volt, valamint a hivatalos élet számos színterére is behatolt – nagyjából a nyelv angliai térnyerésének megfelelő ütemben (Beverley Smith 2000: 7–24).

Az élet iróniája, hogy 1485-ben egy nagyrészt walesiekből álló hadsereg ültette az angol trónra az Anglesey-i Penmynydd-ből származó Tudor-család sarját, VII. Henriket, amely aztán Wales függetlenségének teljes szétveréséhez vezetett (Stephens 1976: 151). A VIII. Henrik nevéhez fűződő, a szakirodalomban egyszerűen csak uniós törvényeknek (*Acts of Union*), az Egyesült Királyság törvénytárában hivatalosan *The Laws in Wales Act*-nek nevezett 1535-es⁷⁸ és 1542-es⁷⁹ jogszabályok kimondták Anglia és Wales politikai unióját, biztosították a walesi és angol alattvalók egyenjogúságát, véglegesítették az angol jogrendszer uralmát, valamint angol mintára szervezték át a walesi közigazgatást. A rendelkezések indoklásaként már az 1535-ös törvény preambulumban találunk utalást a nyelvhasználatban rejlő különbségre, mely állítólag a királyságban uralkodó sokféleséghez és megosztottsághoz vezetett.⁸⁰ Ezen nemkívánatos állapot orvoslása céljából a törvény 20. szakasza az angol nyelv használatát írta elő az igazságszolgáltatásban és az igazgatásban, valamint kikötötte, hogy a walesi nyelvet használók nem tölthetnek be semmilyen közhivatalt Walesben, és fizetséget azért nem kaphatnak.⁸¹

---

⁷⁷ Az 1362-es Statute of Pleading területi hatálya Angliára korlátozódott.

⁷⁸ An Act for Laws and Justice to be ministered in Wales in like Form as it is in this Realm (27 Hen. VIII. c. 26). In: Raithby 1811: 243–255.

⁷⁹ An Act for certain Ordinances in the King’s Majesty’s Dominion and Principality of Wales (34 & 35 Hen. VIII. c. 26). In: Raithby 1811: 407–428.

⁸⁰ „[B]ecause that the People of the same Dominion have and do daily use a Speech nothing like, ne consonant to the natural Mother Tongue used within this Realm, some rude and ignorant People have made Distinction and Diversity between the King’s Subjects of this Realm, and his Subjects of the said Dominion and Principality of Wales, whereby great Discord, Variance, Debate, Division, Murmur and Sedition hath grown between his said Subjects.”

⁸¹ „[I]t is further enacted by the Authority aforesaid, That all Justices, Commissioners, Sheriffs, Coroners, Escheators, Stewards, and their Lieutenants, and all other Officers and Ministers of the Law, shall proclaim and keep the Sessions, Courts, Hundreds, Leets, Sheriffs Courts, and all other Courts in the English Tongue; and all Oaths of Officers, Juries and Inquests, and all other Affidavits, Verdicts and Wagers of Law, to be given and done in the English Tongue; and also that from henceforth no Person or Persons that use the Welch Speech or Language shall have or enjoy any manner Office or Fees within this Realm of England, Wales, or other the King’s Dominion, upon Pain of forfeiting the same Offices or Fees, unless he or they use and exercise the English Speech or Language.” Döbbenetes, hogy az 1535-ös törvény nyelvhasználatra vonatkozó 20. szakaszát csak 1887-ben, míg a törvényt teljes egészében 1993-ban

Ettől fogva a walesi nyelv fokozatosan visszaszorult a nyelvhasználat közösségi és magánéleti színtereiről egyaránt. Ahogy az ír példánál megfigyelhettük, a nyelvcsere itt is a társadalom felsőbb rétegeiben kezdődött: a nemesség fiait angliai gimnáziumokba és egyetemekre kezdte járatni, majd saját iskolákat nyitott angol mintára. A 16. század végére a folyamat annyira előrehaladt, hogy Gruffydd Robert 1585-ben szomorúan konstataálta: „a nemesség nagyobb része sem olvasni, sem írni nem tud walesiül, ami szégyenletes dolog” (Matsubara 2000: 28–29).

Ugyanakkor a walesi nyelv egyetlen területen, jelesül a vallási életben meg tudta őrizni a pozícióját, ami a nyelv túlélése szempontjából kulcsfontosságúnak bizonyult. Noha az 1549-es *Act of Uniformity*⁸² az anglikán egyház közimádságos könyve, az angol nyelvű *Book of Common Prayer* használatát írta elő, 1563-ban I. Erzsébet rendelkezett a Biblia és a közimádságos könyv walesi nyelvre fordításáról, kinyomtatásáról, a walesi nyelvű példányok minden egyes walesi templomban való elhelyezéséről, valamint az istentiszteletek során a walesi nyelv használatáról – hároméves határidőn belül.⁸³ Emellett a törvény előrelátóan az angol nyelvű példányok beszerzését is megkövetelte, hogy aki még nem tud angolul, az a két nyelvnek való egyidejű “kitettségnak” köszönhetően minél hamarabb el tudja sajátítani az angol nyelvet.⁸⁴

A walesi nyelvű Bibliát 1588-ban adták ki William Morgan püspök fordításában. A fordítást a walesi reneszánsz kori tudományos élet egyik remekművének tartják, amelynek köszönhetően a walesi lett az első európai nem-államnyelv, amelyen a Szentírás olvashatóvá vált a reformációt követően. Meic Stephens (1976: 154–155)

---

helyezték hatályon kívül: <http://www.legislation.gov.uk/aep/Hen8/27/26/section/XVIIIXXI/1991-02-01?timeline=true>

⁸² An Act for the uniformity of Service and Administration of the Sacraments throughout the Realm (2 & 3 Edw. VI. c. 1). In: Raithby 1811: 517–522.

⁸³ „Whereas the Queen’s most Excellent Majesty [...] set forth a Book of Common Prayer and Order of the Administration of Sacraments in the vulgar English Tongue, to be used through all her realm of England, Wales and the Marches of the same [...], which book being received as a most precious Jewel with an inspeakable Joy of all such her subjects as did and do understand the English Tongue, the which Tongue is not understood of the most and greatest Number of all her Majesty’s most loving and obedient Subjects inhabiting within her Highness Dominion and Country of Wales, being no small Part of this Realm, who therefore are utterly destituted of God’s Holy Word, and do remain in the like or rather more Darkness and Ignorance than they were, in the Time of Papistry: Be it therefore enacted [...] that the whole Bible, containing the New Testament and the Old, with the Book of Common Prayer and Administration of the Sacraments, as is now used within this Realm in English, to be truly and exactly translated into the British or Welsh Tongue... [T]he whole Divine Service shall be used and said by the Curates and Ministers throughout all the said Dioceses where the Welsh Tongue is commonly used, in the said British or Welsh Tongue.” – An Act for the Translating of the Bible and the Divine Service into the Welsh Tongue (5 Eliz. c. 28). In: Raithby 1811b: 246–248.

⁸⁴ „And one Book containing the Bible, and one other Book of Common Prayer, in the English Tongue, shall be bought and had in every Church throughout Wales [...] that such as understand them may resort at all convenient Times to read and peruse the same; and also such as do not understand the said language, may by conferring both Tongues together, the sooner attain to the Knowledge of the English Tongue.” Ibid.

szerint az a tény, hogy a walesi a többi kelta nyelvhez képest jóval erősebb szociolingvisztikai pozícióval rendelkezik (a beszélők arányát és a nyelvhasználati gyakorlatot figyelembe véve), éppen a nyelvnek az 1563-as törvény által garantált státuszával, valamint az istentiszteletek hivatalos nyelveként való rendszeres használatával magyarázható. Emellett a walesi Biblia közös irodalmi standardot biztosított, ezáltal megakadályozta a walesi nyelv számos dialektusra tagolódását, amely a többi kelta nyelv esetében megfigyelhető.

A 18. században alapított, Griffith Jones-féle ún. *Circulating Schools*-nak, valamint Thomas Charles vasárnapi iskoláinak köszönhetően a walesi nyelvet még a 19. század közepén is a lakosság mintegy 70%-a használta a mindennapi érintkezésben – nagy részük egynyelvű volt (Stephens 1976). A walesi nyelv hanyatlását általában a 18. század utolsó évtizedeiben kezdődő ipari forradalomhoz kötik, amely nagyszámú angol nyelvű munkás beáramlásával járt a walesi vas- és szénmezőkre. Emellett kitüntetett helyen szerepel az oktatás egyre szélesebb néprétegekre való kiterjesztése a 19. századtól. Az egyházi fenntartású ún. nemzeti iskolák a Biblia és a számtani alapismeretek oktatása mellett kifejezett célként tűzték ki a walesi gyermekek angol nyelven való tanítását, amely tudniillik „azon birodalom nyelve, amelyben állampolgárnak születtek”. Így tehát a protestáns szellemben fogant kezdeti nyelvi toleranciát erőltetett angolnyelv-tanítás váltotta fel, amelynek során a walesi anyanyelvű gyerekeket a Szentírás passzusainak bemagolására kényszerítették, anélkül, hogy bármi fogalmuk lett volna a szöveg jelentéséről (Matsubara 2000: 7–11).

Ez a nyelvpolitikai szemléletbeli változás legalább részben az 1847-es hivatalos oktatási jelentésnek, az ún. *Kék könyveknek*⁸⁵ köszönhető, amely lesújtó véleményt adott a walesi nyelvről és annak hatásáról. A jelentés a walesit úgy jellemzi mint a rabszolgaság nyelvét, amely hatalmas visszahúzó erőt jelent Wales számára, sokrétű akadályokat gördítve a nép erkölcsi és mentális fejlődése, valamint kereskedelmi fellendülése elé. A jelentést készítő biztosok arról számoltak be, hogy a walesi gyerekek fegyelmezetlenek és tudatlanok – mivel nem voltak képesek angolul feltett kérdéseikre felelni –, hogy a walesi nyelv elferdíti az igazságot és segítséget nyújt az esküszegéshez, végül arra a következtetésre jutottak, hogy csakis az angol nyelv elsajátítása mentheti meg Walest a végső romlástól. Ezek után nem meglepő, hogy a walesiek árulásnak tartották a dokumentumot, és így utaltak rá: *Brad y Llyfrau Gleision (Treachery of the Blue Books)* (Arató 1978: 133–134; Matsubara 2000: 12–13).

---

⁸⁵ Reports of the Commissioners of Inquiry into the State of Education in Wales.

Vitatható, hogy önmagában egyetlen “állapotfelmérő tanulmány” komolyabb irányváltást eredményezett volna a brit nyelvpolitikában, hiszen a walesi nyelv használatát ezidáig is csak az egyházi életben engedélyezték – még ha ez a nyelv későbbi sorsa szempontjából igen fontos engedménynek bizonyult is. Túlzónak tűnik azon megállapítás is, miszerint a walesi költők a Kék könyvek hatására adták fel a bárdok örökségét, az egyszerű emberek pedig alig várták, hogy megtanuljanak angolul, amely „lehetővé fogja tenni «Vitéz Kis Wales» számára, hogy birodalmi küldetését becsülettel betöltse” (Matsubara 2000: 14). Inkább arról van szó, hogy a többi nyelvpolitikai intézkedéssel együtt a Kék könyvek megerősítették a walesi nyelvhez kapcsolódó negatív sztereotípiákat, amely aztán a népesség egy részénél nyelvcserehez vezetett. Hasonló folyamattal találkoztunk az ír nyelv esetében is, azzal a különbséggel, hogy ott a negatív nyelvi ideológiák terjesztése évszázadokkal korábban elkezdődött és jóval következtesebben zajlott.

Matsubara (2000: 16) szerint “a walesi nyelvre mért második közvetlen csapás” az oktatási tanács bizottságának 1861-ben felülvizsgált kódexe (*Revised Code of the Committee of Council on Education 1861*) volt, amely az egyes iskolák anyagi támogatását meghatározott eredményektől – úgy mint a diákok létszáma, angoltudásuk foka, az olvasás, írás és számtan terén való jártasságuk mértéke – tette függővé (ún. *Payment by Results* rendszer). Ennek következtében a walesi nyelvet teljesen kitiltották az osztályteremből, sőt, az iskolaudvarról is, ami viszont ördögi körhöz vezetett: az egynyelvű walesi gyerekek angol nyelven való oktatása anélkül, hogy a nyelv elsajátításához bárminemű segítséget kaptak volna, elkerülhetetlenül gyenge iskolai teljesítményt okozott, ami viszont azt eredményezte, hogy az iskolák nem kapták meg a hön áhított pénzforrást. A walesi nyelv iránti hivatalos álláspontot jól tükrözi a hírhedt “*Welsh Not*” gyakorlata, amelyet a legtöbb walesi iskola magáévá tett a 19. század folyamán. A walesi nyelv használatát tiltó, W.N. felirattal ellátott fatáblát vagy botot megszégyenítő eszközként alkalmazták: “nyakról nyakra” járt azon diákok körében, akiket rajtakaptak, hogy walesiül beszélnek. Akit a tanítási nap vége a fatáblával a nyakában talált, az további büntetőfeladatra, akár testi fenyegetésre is számíthatott. Ez a barbár gyakorlat a *Payment by Results* rendszer 1895-ös eltörlése után, a 20. század elején kiment ugyan a gyakorlatból, de visszafordíthatatlan károkat okozott a walesi emberek saját nyelvük iránti attitűdjeiben (Matsubara 2000: 16–19).

Az 1870-es *Elementary Education Act*-tel bevezetett kötelező állami népoktatás az “oktatást mindenkinek” népszerű szlogenje alatt a walesi oktatási nyelv teljes eltörlését hozta magával. A walesit ettől kezdve csak tantárgyként, napi fél órában lehetett tanítani.

Még az 1872-ben alapított Walesi Egyetem (University College of Wales) számára sem engedélyezték a walesi mint élő nyelv oktatását (Matsubara 2000: 20–24).

A 20. század pozitív változásokat hozott a walesi nyelv jogi helyzetében. A walesi nyelvterületen működő általános iskolák 1927-től kezdve bizonyos tantárgyak oktatása során használhatták a walesi nyelvet, 1939-ben pedig megkezdte működését az első walesi tannyelvű általános iskola. Az 1944-es oktatási törvény⁸⁶ elfogadását követően egy sor walesi tannyelvű iskola nyitotta meg kapuit Wales angol nyelvterületein is, továbbá a walesi nyelv vizsgatárggyá vált a Walesi Egyetemen (Stephens 1976: 184–186). Az 1942-es bírósági törvény⁸⁷ először is a walesi nyelv bíróság előtti használatát illető kétélyek elosztatása végett formálisan hatályon kívül helyezte az 1535-os uniós törvény 17. szakaszát, valamint lehetővé tette a walesi nyelv használatát a Wales területén székelő bíróságok eljárásaiban részt vevő felek számára, igaz, csak abban az esetben, ha az illető a nyelvtudása miatt hátrányos helyzetben érezné magát.⁸⁸ A törvény kötelezővé tette tolmács alkalmazását, de az eljárás maga továbbra is angolul folyt.

Az Egyesült Királyság nyelvi jogalkotásának történetében mérföldkönek számít az 1967-es walesi nyelvtörvény,⁸⁹ hiszen ez volt az első jogszabály, amely nemcsak egyes ágazatokban, hanem átfogó jelleggel szabályozta a walesi nyelv használatát. Miután a törvény előszavában leszögezte, hogy a walesi nyelv szabad használata a bírósági eljárás és egyéb hivatalos ügyek intézése során “helyénvaló”,⁹⁰ rendelkezett a walesi nyelv szóbeli használatának jogáról a jogi eljárásokban azzal, hogy a magisztrátusi bíróság kivételével az adott bíróságot erről a kívánságról előzetesen értesíteni kell. Emellett felhatalmazta az illetékes minisztert arra, hogy gondoskodjék bármely olyan hivatalos nyomtatvány walesi nyelvre történő fordításáról, amelyet a törvény előír vagy engedélyez. Az első teljes egészében walesi nyelven folytatott bírósági tárgyalást királyi bíróság előtt 1973-ban tartották (Stephens 1976: 175–176).

---

⁸⁶ Education Act 1944 (7 & 8 Geo. VI. c. 31)

⁸⁷ Welsh Courts Act 1942 (5 & 6 Geo. VI. c. 40)

⁸⁸ „Whereas doubt has been entertained whether section seventeen of the statute 27 Hen. 8. c. 26 unduly restricts the right of Welsh speaking persons to use the Welsh language in courts of justice in Wales, now, therefore, the said section is hereby repealed, and it is hereby enacted that the Welsh language may be used in any court in Wales by any party or witness who considers that he would otherwise be at any disadvantage by reason of his natural language of communication being Welsh.” A 17. szakasz kifejezett nyelvi rendelkezést nem tartalmazott, de kimondta, hogy Pembroke megyében Anglia joga, törvényei és szokásai alapján kell igazságot szolgáltatni, mégpedig az Észak-Waleshez tartozó három grófságban alkalmazott módon és eljárás szerint.

⁸⁹ Welsh Language Act 1967 (c. 66)

⁹⁰ „[I]t is proper that the Welsh language should be freely used by those who so desire in the hearing of legal proceedings in Wales and Monmouthshire; that further provision should be made for the use of that language, with the like effect as English, in the conduct of other official or public business there; and that Wales should be distinguished from England in the interpretation of future Acts of Parliament.”

Ezt követően a 80-as években születtek fontos ágazati jogszabályok. Az 1981-es műsorszórási törvény révén megalakult a *Sianel Pedwar Cymru* (S4C) nevű walesi nyelvű televíziós csatorna.⁹¹ Az 1988-as oktatási törvény a legfontosabb oktatási tárgyú jogszabálynak tekinthető 1944 óta. A 3. szakasz értelmében a tanterv központi tantárgyai közé tartozik a walesi nyelv is a Wales területén működő iskolákban, függetlenül azok tannyelvétől.⁹²

Az 1993-as walesi nyelvtörvény⁹³ biztosította a walesi és az angol nyelv egyenrangúságát a közzférában, amennyiben az az adott körülmények között helyénvaló és ésszerűen kivitelezhető.⁹⁴ A törvény az ún. “adminisztratív feljogosító” vagy “tervezés-alapú” modellt (Dunbar 2002: 108–109) vette alapul, nem alanyi jogon biztosított nyelvi jogokat. Az egyedüli kivétel a 22. § (1) bekezdése, amely megismételte az 1967-es nyelvtörvény 1. §-át a felek bíróság előtti szabad nyelvválasztására vonatkozóan.⁹⁵ A törvény a közzférában működő szervezeteket a Walesi Nyelvi Tanács (*Welsh Language Board*) által jóváhagyandó ún. walesi nyelvi terv (*Welsh Language Scheme*) elkészítésére kötelezte, amelyben a walesi nyelv használatának biztosítására vonatkozó vállalásaikat kellett rögzíteniük. Amennyiben a közfeladatot ellátó szerv elmulasztotta a jóváhagyott nyelvi terv végrehajtását, a mulasztással közvetlenül érintett személy írásbeli panaszt tehetett a Nyelvi Tanácsnál, amelynek jogában állt az esetet kivizsgálni és az érintett szerv számára ajánlásokat tenni. Ha a szerv nem tartotta be ezen ajánlásokat, a Nyelvi Tanács a walesi nemzetgyűléshez utalhatta az ügyet, amely immár bírósági úton is kikényszeríthető konkrét lépések megtételére utasíthatta az adott szervet (Dunbar 2009: 4–7).

Az 1998-ban elfogadott walesi kormányzati törvény⁹⁶ létrehozta a walesi nemzetgyűlést, amelynek 2006-ig⁹⁷ ugyan nem volt eredeti jogalkotási hatásköre (ellentétben Skócia és Észak-Írország devolúciós intézményeivel), de maga a törvény több nyelvi rendelkezést is tartalmazott. Ezek közül a legfontosabb az, hogy a

---

⁹¹ Broadcasting Act 1981 (c. 68). A törvény II. része (46–52. §) tartalmazza a walesi tévécsatornára vonatkozó részletszabályokat.

⁹² Education Reform Act 1988 (c. 40)

⁹³ Welsh Language Act 1993 (c. 38)

⁹⁴ „So far as is both appropriate in the circumstances and reasonably practicable, [...] in the conduct of public business and the administration of justice in Wales the English and Welsh languages should be treated on a basis of equality” – Ibid, 5. § (2) bekezdés.

⁹⁵ „In any legal proceedings in Wales the Welsh language may be spoken by any party, witness or other persons who desires to use it, subject in the case of proceedings in a court other than a magistrates’ court to such prior notice as may be required by rules of court; and any necessary provision for interpretation shall be made accordingly.”

⁹⁶ Government of Wales Act 1998 (c. 38)

⁹⁷ vö. Government of Wales Act 2006 (c. 32), 93–96. §

nemzetgyűlés működése során érvényesíteni kell az angol és a walesi nyelv egyenrangúságának elvét (47. § (1) bek.), valamint, hogy a nemzetgyűlés által elfogadott jogszabályokat (66. § (4) bek.) és a hárszabályt (47. § (3) bek.) két nyelven, angolul és walesiül kell kiadni. A 2006-os walesi kormányzati törvény a walesi minisztereket nyelvi stratégia és nyelvi terv elkészítésére kötelezte a walesi nyelv használatának ösztönzése és elősegítése érdekében (78. §).

A 2011-ben, immáron a walesi nemzetgyűlés eredeti jogalkotási hatáskörében elfogadott walesi nyelvi intézkedés⁹⁸ fontos előrelépésnek tekinthető az egyéni jogok biztosításán alapuló nyelvi szabályozás felé. Ennek köszönhetően a walesi jelenleg az egyedüli nyelv az Egyesült Királyság területén, amely *de jure* hivatalos nyelvi státusszal rendelkezik: „*The Welsh language has official status in Wales.*” (1. § (1) bek.) Emellett a törvény nyelvi jogokat biztosít a közszolgáltatások terén, amelyek megsértése esetén a Walesi Nyelvi Törvényszékhez (*Welsh Language Tribunal*) lehet fordulni jogorvoslatért. A törvény eltörli a Walesi Nyelvi Tanácsot és a nyelvi tervek rendszerét, helyette konkrét kötelezettségeket ruház a közfeladatot ellátó szervekre a walesi nyelv használatára vonatkozóan. A walesi nyelvet használók jogainak védelméért ezentúl a széles hatáskörrel felruházott nyelvi biztos (*Welsh Language Commissioner*) felel. A 2012-ben született walesi nemzetgyűlési (hivatalos nyelvi) törvény⁹⁹ a 2006-os kormányzati törvény néhány módosítását tartalmazza. Jelentőségét egyrészt az adja, hogy 600 év után ez volt az első Walesben elfogadott jogszabály, amely királyi szentesítéssel törvényi (*act*) rangra emelkedett (Morris 2012),¹⁰⁰ másrészt ettől fogva a nemzetgyűlés eljárásaiban nem csupán egyenlő bánásmódot kell biztosítani az angol és a walesi nyelv számára, de a törvény *expressis verbis* kimondja, hogy ez a két nyelv a nemzetgyűlés hivatalos nyelveinek tekintendő.

---

⁹⁸ Welsh Language (Wales) Measure 2011 (nawm 1)

⁹⁹ National Assembly for Wales (Official Languages) Act 2012 (anaw 1)

¹⁰⁰ A nemzetgyűlés önálló jogalkotási hatáskörében elfogadott jogszabályokat 2008 és 2011 között intézkedéseknek (*measure*) nevezték.

1.5. A nyelvhasználat szabályozása Skóciában

Skóciát a 4. században Írországból érkező telepések népesítették be. A 6. század közepére az *ionai* kolostor a keresztény művelődés egyik fő központjává vált, ahonnan a gael kultúra hatása egészen Európáig kisugárzott. A rómaiak Brit-szigetéről való kivonulását követően Skócia területén négy királyságot találunk: gaeleket és pikteket északon, britonokat Skócia középső részén, valamint angolszászokat délen. A pikt királyságot a 730-as években Angus MacFergus egyesítette a gael *Dál Riata* királysággal, majd a briton területeket is elfoglalta. 844-ben a pikt Kenneth McAlpin megalapította *Alba* királyságát. A nemzeti történetírás őt tartja a skótok első királyának (Mackintosh 1890: 1–25; Stephens 1976: 52–53).

A gael nyelv a 9. századra Skócia egész területén elterjedt, és a 11. század végéig a kormányzás és igazgatás nyelve volt. Ugyanakkor az ország délkeleti részének sosem volt fő vernakuláris nyelve. A 10. század közepén Northumbriát felosztották Skócia és Anglia között, melynek következtében a skót királyság nagy számú angol alattvalóval gazdagodott, és a normann hódítás után is sokan érkeztek. Ezek az emberek az óangol egy északi változatát beszélték, annak a nyelvnek a legősibb formáját, amely később skótként vált ismertté (Glaser 2007: 63–64, Stephens 1976: 79).

III. Malcolm skót király 1070-ben házasságot kötött az angol-magyar származású Margit hercegnővel. Fiuk, I. Dávid fontos szerepet játszott a feudalizmus skóciai kiépítésében. A feudális rendszer ugyan gael hagyományokon nyugodott, de adminisztratív nyelve már nem a gael, hanem a normann francia, később pedig az angol volt. Mindez többek között a skót és az anglonormann királyság közti dinasztikus kapcsolatok hatásának köszönhető. 1286-ban kihalt a *Canmore*-ház, amely valamennyire még ápolta a gael szokásokat. A 14. század elejére a gael nyelv mindennapos használata már erősen visszaszorult. Ezzel párhuzamosan kezdett megszilárdulni a felföldi (*Highland*) és alföldi (*Lowland*) skótok közötti nyelvi eredetű megosztottság, amely a 16. század második felétől vallási síkon erősödött tovább. A skót reformációt, jelesen az 1560-as edinburghi szerződést követően az alföldiek nem nézték jó szemmel, hogy a felföldiek római katolikusok maradtak, és nyelvükre, a barbársággal, pápasággal és lázadással azonosított gaelre egyre inkább idegenként tekintettek (Arató 1978: 154–156; Durkacz 1983: 4; Glaser 2007: 78–81; Mackintosh 1890: 26–176; Stephens: 55–58).¹⁰¹

---

¹⁰¹ A Skóciában beszélt nyelvek elnevezésének fejlődését nem egyszerű nyomon követni. Nagyjából arról van szó, hogy a 15. század végéig a gael nyelvet az alföldi skótok *Scottis*nak, az angolok *Scottish*nek nevezték. Az alföldiek óangol eredetű nyelvét abban az időben még *Inglis*nek hívták. Körülbelül a 16. század elejétől az alföldi skótok a gael nyelvet *Erse* (ír) néven kezdték emlegetni, ami nem meglepő, ha figyelembe vesszük, hogy az ír és a skót gael a 17. századig közös irodalmi normával rendelkezett. A skót

Noha a skót és az angol korona évszázadokig folyamatos háborúskodást folytatott egymás ellen, a skót királyságnak egészen a 16. század végéig sikerült megőriznie függetlenségét Angliától. Miután VI. Jakab skót királyt 1603-ban I. Jakab néven Anglia és Írország királyává koronázták, egyik fő céljává az Írországtól a skót Hebridákig húzódó gael kulturális övezet egységének megtörése vált. Ennek egyik eszköze a direkt kolonizáció volt, amelynek során lojalis angol és alföldi skót alattvalók tömegeit telepítettek le Ulsterben és a skót felföldön (Dunbar 2002: 101). Ha ez nem lett volna elég, a klánok vezetőit emberrablás útján kényszerítették az 1609-es ionai törvények (*Statutes of Iona*) aláírására. Ez volt az első jogi intézkedés az angol állam részéről, amely kifejezetten a skót gael nyelv és kultúra kiirtására irányult. A törvény megtiltotta a bárdok patronálását, a törzsi vezetőket református templomok alapítására kötelezte, valamint előírta, hogy gyermekeiket skót alföldi iskolákba küldjék, ahol megfelelően megtanulhatnak angolul beszélni, olvasni és írni („*may be found able sufficiently to speik, reid and wryte Englische*”) (Glaser 2007: 65).

A gael nyelvű gyerekek angol nyelvű, protestáns oktatásának követelményét a skót Privy Council által 1616-ban elfogadott oktatási törvény erősítette meg. A törvény az ír és walesi példából már ismert negatív nyelvi ideológiai töltetű retorikával előírta a felföldiek barbársága és civilizálatlansága fő okának tartott skót gael (akkoriban még írnek nevezett, lásd 101. l.) nyelv eltörlését és az angol egyetemes használatát.¹⁰²

Az 1707-ben ratifikált uniós szerződés minden eddiginél erősebb egységbe fogta az immáron Nagy-Britanniának nevezett Angliát és Skóciát, amely az angol nyelv státuszának további erősödéséhez vezetett Skóciában. A 18. század első felében kirobbanó jakobita felkelések kiváló ürügyet szolgáltatottak a brit uralkodóknak, hogy egyszer s mindenkorra “megoldják a felföldi problémát”. Az 1746-os cullodeni csatát etnikai tisztogatás és a klánfőnökök hatalmával való teljes leszámolás követte (Glaser 2007: 65–66, 83).

Míg az egyház komoly szerepet játszott a gael nyelv fenntartásában a vallási szertartások és az oktatás útján (Durkacz 1983: 6–14, Meek 2001), a 19. század közepétől minden megváltozott az egyetemes, államilag finanszírozott, kötelező elemi oktatás bevezetésével. Az 1872-es skót oktatási törvény¹⁰³ semmilyen formában sem tette lehetővé a gael nyelv oktatását. A gael nyelvű diákokat az ír és walesi példából már jól

---

királyság déli területein használt közép-angol nyelvjárásokat a 16. századtól nevezik *Scottis*nak (ma: *Scots*, azaz skót).

¹⁰² „[T]he vulgar Inglishe tounge be universallie planit, and the Irishe language, whilk is one of the chief and principall causis of the continewance of barbaritie and incivilitie amongis the inhabitants of the Ilis and Helandis, be abolisheit and removit” – An Act for the Settling of Parochial Schools. Idézi Durkacz 1983: 5.

¹⁰³ Education (Scotland) Act 1872 (35 & 36 Vict. c. 62)

ismert, nyakba akasztható kis fadarabbal (*'maidecroachaidh'*) fegyelmezték és szégyenítették meg (Stephens 1976: 62–63). Az oktatás részletszabályait tartalmazó, a skót oktatási bizottság (*Committee of Council on Education in Scotland*) által kiadott ún. oktatási kódex 1885-ben engedélyezte a gael nyelv tantárgyként történő tanítását, de törvényi szintű elismerést ez a lehetőség csak 1918-ban nyert.¹⁰⁴ A gael tannyelvű oktatást 1958-ban vezették be Inverness-shire és Ross-shire megyékben.¹⁰⁵

Ami a gael nyelv igazságszolgáltatásban való használatát illeti, az első fejleményt a 19. század végén találjuk. Az 1886-ban felállított speciális bíróság, a földbirtokosok és a földbérlők közti jogvitákat elbíró *Crofters Commission* vonatkozásában megkövetelték, hogy legalább az egyik tagnak tudnia kell gael nyelven. Ugyanez vonatkozik az 1911-ben felállított, hasonló hatáskörrel bíró *Scottish Land Courtra* is.¹⁰⁶ Mindkét nyelvi rendelkezést megerősítették az 1993 óta hatályos vonatkozó törvények.¹⁰⁷ A bírósági eljárásokban a gael nyelv helyzete mindazonáltal nagyon gyenge. A *Taylor v. Haughney* ügyben 1982-ben született döntés értelmében a gael nyelvet csak akkor lehet a bíróság előtt használni, ha az illető nem rendelkezik megfelelő angoltudással (McLeod 1997). Noha 2001 óta Lochmaddy, Portree és Stornoway városok polgári bíróságai előtt engedélyezik a gael nyelven történő szóbeli nyilatkozattételt, ha valaki élni kíván ezzel a lehetőséggel, írásban kell azt kérelmeznie a bíróságtól a meghallgatás előtt. A seriff megvétózhatja a gael nyelv használatának jogát, ha úgy ítéli meg, hogy az akadályozná az igazságszolgáltatás megfelelő működését (MacQueen 2002).

Noha az 1998-as skót kormányzati törvény¹⁰⁸ hallgat a nyelvi kérdésről, a törvény nyomán létrehozott devolúciós intézmény, a skót parlament házszabálya lehetővé teszi a gael nyelv használatát a parlamenti viták során.¹⁰⁹ A jogszabályok nyelve továbbra is egyedül az angol.

Skócia első saját nyelvtörvénye¹¹⁰ 2005-ben, az 1993-as walesi nyelvtörvény mintájára született. A Gael Nyelvi Tanács, a *Bòrd na Gàidhlig* konzultatív hatásköre a korábbi Walesi Nyelvi Tanácshoz, a gael nyelvi tervek rendszere a walesi nyelvi

---

¹⁰⁴ A törvény a helyi hatóságok feladatává tette az alap- és középfokú oktatás megszervezését, beleértve a gael nyelv megfelelő oktatását is a gael nyelvterületen („including adequate provision for teaching Gaelic in Gaelic-speaking areas”). Education (Scotland) Act 1918, Section 6, 1(a). Idézi Durkacz 1983: 178–179. A többször módosított, de jelenleg is hatályos Education (Scotland) Act 1980 (1980 c. 44) sem mond többet annál, mint hogy az iskolai oktatás fogalmába a gael nyelv tanítását is bele kell érteni a gael nyelvterületen.

¹⁰⁵ Euromosaic Report on Gaelic in Scotland 1996.

¹⁰⁶ Crofters Holdings (Scotland) Act 1886, Small Landholders (Scotland) Act 1911. Ismerteti: McLeod 1997 és MacQueen 2002.

¹⁰⁷ Crofters (Scotland) Act 1993 (c. 44); Scottish Land Court Act 1993 (c. 45)

¹⁰⁸ Scotland Act 1998 (c. 46)

¹⁰⁹ Standing Order of the Scottish Parliament, Rule 7.1.

¹¹⁰ Gaelic Language (Scotland) Act 2005 (2005 asp 7)

tervekéhez hasonlítható. A különbség az, hogy a gael nyelvtörvény mind tárgyi hatályában, mind a Bòrd jogosítványait tekintve sokkal szerényebb, mint walesi párja volt (Huws 2006: 149). A törvény céljaként egy olyan testület létrehozását jelölte meg, amely biztosítja a gael mint Skócia hivatalos nyelve státuszát, az angol nyelv egyenlő tisztelete mellett.¹¹¹ A szakirodalom egyetért abban, hogy a rendelkezés nem értelmezhető úgy, mint amely hivatalos nyelvi státuszt biztosítana a gael nyelvnek; ez inkább csak távlati cél lehet. A törvény által előírányzott első nemzeti gael nyelvi terv a gael nyelv vitalitásának fenntartására („*sustaining a vibrant Gaelic language*”), jelesül a nyelv elsajátítására, használatára, valamint a státusz- és korpusztervezésre fókuszált.¹¹² A 2017-ig irányadó második nemzeti nyelvi terv valamivel bővebb fejlesztési területei között többek között a közösségek, a munkahelyek, a művészetek, a média és a turizmus szerepelnek.¹¹³

---

¹¹¹ „An Act of the Scottish Parliament to establish a body having functions exercisable with a view to securing the status of the Gaelic language as an official language of Scotland commanding equal respect to the English language, including the functions of preparing a national Gaelic language plan, of requiring certain public authorities to prepare and publish Gaelic language plans in connection with the exercise of their functions and to maintain and implement such plans, and of issuing guidance in relation to Gaelic education.”

¹¹² National Plan for Gaelic 2007–2012

¹¹³ National Plan for Gaelic 2012–2017

1.6. A brit nyelvpolitika értékelése és távlatai

Az angol korona a történelem különböző szakaszaiban és az egyes országrészek sajátos nyelvi, politikai, gazdasági stb. adottságainak megfelelő, más-más hatalmpolitikai-jogi konstrukciók formájában hajtotta uralma alá a brit szigeteket. Noha ennek következtében az egyes térségek nyelvi jogi helyzete eltérően alakult, a brit nyelvpolitika általános jellemzői a szabályozás egyes elemeiből jól kibonthatók. Bár találkozunk olyan nézettel, amely a brit hivatalos nyelvi tervezés kezdeteit a 9. század végére datálja, a legtöbb szerző a 16. század elejétől, a Tudor-dinasztia uralkodásától kezdve beszél egységes brit nyelvpolitikáról. A fentiekben bemutattam, hogy ennél viszont biztosan korábban, már a 14. század végén megjelent az angol nyelv hivatalos státuszának megteremtésére irányuló törekvés, sőt, a nyelvi homogenizáció igénye is.

A középkori angol királyság nyelvhasználatára egyértelműen a többnyelvűség volt a jellemző, ahol az egyes nyelvek (nyelvváltozatok) szinte végtelenül változatos elrendezésben jelentek meg az írásbeli és szóbeli nyelvhasználat különféle színterein. A központi hatalom nyelve nagyobb részben (írásban szinte kizárólag) a latin, kisebb részben az angol volt. Ehhez társult a 11. század végi normann hódítást követően a normann francia, amely a 12. század második felétől kezdve egyre szélesebb körű hivatalos használatban volt a királyság területén, jelentősen visszaszorítva az angolt. Ennek a gyakorlatnak kívánt véget vetni az 1362-es bírósági törvény (*Statute of Pleading*), amely az angol nyelv használatát írta elő a szóbeli polgári peres eljárás során. Ettől kezdve az angol hivatalos nyelvi státusza egyre erősödött, noha a francia a latin még jó ideig hivatalos használatban maradt.

Paradox módon az angol koronához csatolt területeken az angol nyelv hivatalos státuszának és használatának jogszabályi úton történő biztosítása sokkal hangsúlyosabban érvényesült, mint magában az „anyaországban”. Mindez azon tézisémet támasztja alá, miszerint a nyelvpolitika az angol uralkodók szemében elsősorban birodalomépítési, azaz hatalmpolitikai célokat szolgált. Az asszimilációs célzatú nyelvpolitika legkorábbi jogi dokumentuma az ír parlament által 1366-ban kiadott kilkeny-i statútum, amely – igaz, csak az angol kolónia vonatkozásában – az angol nyelv és szokások használatát írta elő, és földelkobzással rendelte büntetni az írül beszélőket.

A 16. századtól a nyelvi jogalkotásban megtestesülő angolosítás olyan méreteket öltött, hogy nem túlzás nyelvi gyarmatosításról beszélni. A Walesre vonatkozó 1535-ös uniós törvény a nyelvi sokféleséget kárhóztatta a királyságban uralkodó megosztottságért és a nép tudatlanságáért. Az angol nyelvnek a közigazgatásban való kötelező használatán kívül kikötötte, hogy a walesiül beszélők semmilyen közhivatalt nem tölthetnek be. Az

1537-ben Írország részére kiadott, az angol rendről, szokásokról és nyelvről szóló törvény a nyelvek és szokások sokféleségét jelölte meg az országban uralkodó „kegyetlen és vad állapotok” fő okaként. Megoldásként az angol nyelv használatát, valamint az angol nyelv terjesztése céljából iskolák felállítását rendelte el. A Tudor-kori nyelvpolitika látszólagos ellentmondásossága abból fakadt, hogy az erőltetett angolosítást össze kellett egyeztetni a reformáció anyanyelvi prédikációról szóló tanításával, így a vallási életben kénytelenek voltak engedményeket tenni a helyi nyelvek számára. A jogszabályokból viszont könnyen kiolvasható az a meggondolás, miszerint az anyanyelvű prédikáció (és oktatás) végső soron megkönnyíti majd az angol nyelv elsajátítását. Ez a politika adott esetben nem váltotta be a hozzáfűzött reményeket: tudjuk, hogy a walesi Biblia-fordítás például kulcsfontosságúnak bizonyult a walesi nyelv fennmaradása szempontjából. Skóciára vonatkozóan I. (Stuart) Jakab – a VIII. Henrik által kitaposott nyomvonalon haladva – 1609-ben és 1616-ban rendelkezett az angol nyelv egyetemes használatáról és a gael nyelv eltörléséről. A korszak jogalkotásában lépten-nyomon visszaköszönnek a kisebbségi nyelvekre és beszélőikre vonatkozó negatív sztereotípiák, „a meghódított népet és kultúráját leértékelő, a gyarmatosítást a kulturális felsőbbrendűség ideológiájával igazoló, imperialista attitűdök” (Pintér 2007: 131). Mindez az ír koloniális irodalomban már a 12. század végétől megfigyelhető.

A 17. század közepén, a rövid életű angol köztársaság idején egységes jelleggel előírták az angol nyelv kizárólagos használatát a bírósági eljárások során és a jogkönyvekben. Az 1731-es bírósági törvény ugyanezt mondta ki Anglia és Skócia, 1737-es „párja” pedig Írország vonatkozásában. Az angol nyelv státusztervezési folyamatát az államilag finanszírozott, kötelező közsoktatás bevezetése tetőzte be a 19. század második felében, amelynek kizárólagos tannyelve az angol volt. A walesi és az ír nyelv oktatását csupán tantárgyként, minimális óraszámában, tanterven kívüli választható tárgyként engedélyezték, a skót gaelt még úgy sem. Megfigyelhető, hogy a kortárs nemzetállamok, különösen Franciaország és Spanyolország nacionalista nyelvi ideológiája a brit nyelvijog-alkotásban nem jelenik meg. Az oktatási tárgyú jogszabályok legtöbbször nem is tartalmazzak nyelvi rendelkezést; egyszerűen természetesnek veszik, hogy a formális oktatás nyelve az angol. Mindez két dolgot jelezhet számunkra: egyrészt, hogy a 19. századra a nemzetépítési folyamat az Egyesült Királyságban már teljesen befejeződött, másrészt hogy az angol nyelv hegemoniája olyan mértékben stabil volt, hogy többé nem volt szükség a jogalkotás útján történő nyomásgyakorlásra. (Mindez a dolgozatban nem tárgyalta nyelvhasználati statisztikákkal kiválóan alátámasztható.)

Az asszimilációs nyelvpolitikát a 19. század legvégétől, a 20. század elejétől kezdve lépésről lépésre kezdte felváltani egy toleránsabb, a regionális nyelvek

használatának egyre nagyobb teret engedő nyelvpolitika, amely a nyelvhasználatra vonatkozó jogszabályok fokozatos gyarapodásában öltött testet. Ez az irányváltás különösen hangsúlyos a 20. század végétől kezdve, legalább részben a pluralista értékeket valló európai trendek befolyásának köszönhetően. A brit kormány nyelvi toleranciája alapvetően két vonatkozásban nyilvánul meg: egyrészt fontos nemzetközi jogi dokumentumok ratifikálásában, másrészt a három nagy nemzeti kisebbség által lakott országrésznek (Wales, Skócia, Észak-Írország) történő területi autonómia (devolúció) biztosításában. Az Emberi jogok európai egyezményét a brit jogba ültető 1998-as törvény¹¹⁴ a szabadsághoz és biztonsághoz, a tisztességes eljáráshoz, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmához kapcsolódó nyelvi jogosítványokat ismer el. Az Egyesült Királyság 2001-ben ratifikálta a Nyelvi Kartát, amelynek III. része a walesi, a skót gael és az ír, II. része pedig a skót, az ulsteri skót, valamint – egy pár évvel későbbi deklaráció folytán – a korni és a manxi nyelvekre vonatkozik. 2007 óta az ír az Európai Unió hivatalos nyelve (igaz, nem a brit, hanem az ír kormány kezdeményezésére), 2008 óta pedig a walesi és a skót gael kvázi társhivatalos nyelvi státusszal rendelkezik, amely gyakorlatilag azt jelenti, hogy az uniós polgároknak lehetőségük van ezen nyelveken fordulni az uniós intézményekhez.

Az 1990-es évek végén megindult devolúciós folyamatnak köszönhetően a regionális nyelvekre vonatkozó jogalkotás nagy részben az érintett régiók intézményeinek kezébe került. Nyelvi jogi szempontból a mai napig messze a legelőnyösebb a walesi, legkevésbé szerencsés az ír nyelv helyzete: Walesben már a sokadik nyelvtörvényt fogadták el 2011-ben, Skóciában is sikerült megalkotni egy a gael nyelv státuszának erősítéséről szóló törvényt 2005-ben, míg az észak-ír nyelvi jogi törvény évtizedes előkészítő munkálatok után jelenleg a nyilvános konzultáció stádiumánál tart. Ugyanez a sorrend tükröződik a Nyelvi Kartában vállalt kötelezettségekben is. Külön Angliára vonatkozó nyelvi jogi szabályokkal nem találkozunk, viszont az angol nyelv továbbra is *de facto* hivatalos nyelvi státusszal bír – természetesen nemcsak Anglia, hanem az egész ország területén. Összességében elmondható, hogy a modern, 20. század végi – 21. század eleji brit nyelvpolitika – legalábbis deklaráltan, a jogalkotás szintjén – a pluralista modell talaján áll (s mint látni fogjuk, számos tekintetben hasonlóságot mutat Spanyolországgal).

---

¹¹⁴ Human Rights Act 1998 (c. 42)

2.

A nyelvhasználat szabályozásának története Franciaországban

*„Ahhoz, hogy minden előítélet elpusztuljon,
hogy minden igazság, tehetség és erény kifejlődjön,
hogy minden polgár felolvadjon a nemzeti tömegben,
hogy a politikai gépezet berendezése egyszerűbbé
és működése könnyebbé váljon,
a nyelvvel való azonosulásra van szükség.”*

Henri-Baptiste Grégoire¹¹⁵

2.1. Franciaország nyelvi térképe és a franciaországi regionális nyelvek rövid története

Mivel a francia nyelvi jogi szabályozás esetében nem találkozunk olyan mérvű regionális különbségekkel, mint az Egyesült Királyság vagy Spanyolország esetén, ezért a jogalkotási folyamatot egységében, egy fejezetben mutatom be, előtte azonban a nyelvi helyzet megértése céljából röviden ismertetem a regionális nyelvek és beszélőközösségeik történetét. Az esetleges speciális nyelvi jogi szabályokat itt említem.

Noha Franciaország nyelvi szempontból a legheterogénebb nyugat-európai állam, ennek a nyelvi sokféleségnek csupán 2008-ban adott alkotmányos elismerést. Az ország kontinentális területén egy 1999-es kormányzati jelentés (Cerquiglini 1999) szerint 24 olyan nyelvet beszélnek, amelyek igényt tarthatnak a Nyelvi Karta által biztosított védelemre. Ezek közül hat őshonos nemzeti kisebbségek nyelve, tehát olyan közösségeké, amelyek a francia államba való betagozódás előtt saját államalakulattal, legalábbis valamiféle jogi-politikai szerveződéssel rendelkeztek. Északról dél felé haladva ezek a következők: flamand, elzászi, breton, okszitán, baszk, katalán, korzikai. Az okszitánról mindez nem mondható el, de kulturális jelentősége miatt mégis foglalkozni kell vele.

---

¹¹⁵ „Pour extirper tous les préjugés, développer toutes les vérités, tous les talents, toutes les vertus, fondre tous les citoyens dans la masse nationale, simplifier le mécanisme et faciliter le jeu de la machine politique, il faut identité de langage.” – Grégoire, Henri-Baptiste 1794. *Rapport sur la nécessité et les moyens d’anéantir les patois et d’universaliser la langue française.*

2.1.1. A flamand¹¹⁶

A flamandok Franciaország észak-nyugati csücskében, a hagyományosan *Westhoek*nek nevezett területen élnek, amely nagyjából a *Nord-Pas-de-Calais* régióban található *Dunkerque*-i járásnak (*arrondissement*) felel meg. A flamandok kulturális gyökereiket legalább 892-ig tudják visszavezetni. Ettől kezdve a 14. század végéig *Westhoek*ot Flandria grófjai kormányozták, de a flamand nyelv használatáról már 8. századi helységnévtáblák is tanúskodnak. A terület 1384-ben a Németalföld nagy részét egyesítő Burgundi Hercegség uralma alá került, Merész Károly halála (1477) után pedig lánya hozományaként a Habsburg-ház birtoka lett. A flamand grófság nyugati része elvileg a francia király, keleti része a német-római császár hűbérese volt, míg 1526-ban I. Ferenc francia király lemondott róla V. Károly javára. Flandria egyike lett a Habsburgok németalföldi birtokait 1549-től egyesítő Tizenhét Tartománynak, amely a Német-római Birodalom 1556-os felosztását követően II. Fülöp spanyol királyhoz került. A hét északi tartomány (Utrechti Unió) 1581-ben kikiáltotta függetlenségét, míg a déli tartományok, köztük Flandria (Arrasi Unió), hűséget esküdtek a spanyol koronának. A déli tartományok egy része XIV. Lajos uralma alatt, a németalföldi szabadságharcot és a harmincéves háborút lezáró vesztfáliai béke (1648), majd a tovább húzódó spanyol-francia konfliktust rendező 1659-es pireneusi békeszerződés révén került végleg Franciaországhoz.

A francia flamand (*Frans Vlaams, Vlaemsch*) a nyugati flamand egyik változata, amely a német nyelvcsalád holland ágába tartozik. A nyelvet egészen a francia forradalomig használták az irodalomban és a helyi igazgatásban. Ma már csak szóbeli formában létezik, s bár 1982 óta államilag oktatható nyelv, az érdeklődés iránta meglehetősen csekély.

2.1.2. Az elzászi¹¹⁷

Elzász Franciaország *Bas-Rhin* és *Haut-Rhin* (Alsó- és Felső-Rajna) megyékből (*département*) álló északkeleti régiója. A 843-as verduni szerződés értelmében a Frank Birodalom középső részéhez (*Francia media*) tartozóként I. Lothár kapta meg. A középső császárságot I. Lothár halála után további részekre darabolták, az Elzászt is magába

---

¹¹⁶ Felhasznált irodalom: Stephens 1976: 358–361; Euromosaic Report on France 1996.

¹¹⁷ Felhasznált irodalom: Bell 1988; Hummer 2005; Schiffman 1996: 124–147; Stephens 1976: 341–357.

foglaló északi terület II. Lothár birtoka lett. Az utód nélkül elhunyt II. Lothár földjeire II. (Kopasz) Károly nyugati és Német Lajos keleti frank uralkodók is igényt tartottak. A kettejük közti viszályt a 870-ben kötött merseni szerződés zárta le, melynek értelmében Lotaringia keleti fele Elzásszal együtt Lajos uralma alá, a későbbi *Sacrum Romanum Imperium*hoz került. A harmincéves háborút lezáró vesztfáliai béke (1648) Elzászt Franciaországhoz csatolta – Strasbourg városát kivéve, amelyet XIV. Lajosnak csak 1681-ben sikerült megszereznie. Elzász egészen a francia forradalomig megőrizhette saját jogát, adminisztratív berendezkedését és viszonylag szabadon használhatta saját nyelvét.¹¹⁸ A Napóleon bukását követő kevesebb mint száz év leforgása alatt a térség négyszer cserélt gazdát. 1871-ben a Német Birodalomhoz csatolták, 1919-ben a versailles-i békeszerződés Franciaországnak ítélte, 1940-ben megszállták a nácik, végül 1945-ben ismét francia fennhatóság alá került. Eközben váltott németesítés és franciásítás folyt. A második világháború után az elzászi nyelv oktatását megtiltották – „időlegesen, amíg a francia vissza nem nyeri korábbi pozícióját”. A 80-as években kezdődött decentralizációs folyamat számos jogosítványt adott a régióknak, köztük Elzásznak is.

Az elzászi nyelv (*Elsässerditsch*) a felnémet nyelvek közé tartozó alsó alemannból kialakult különféle német nyelvjárások összessége; önálló nyelvi jellege vitatott. Elzász rendkívül gazdag és régi irodalmi hagyománnyal rendelkezik. Itt írta az első német (konkrétan rajnai frank) nyelvű verset, az *Evangelienbuchot* 868-ban *Otfrid von Weissenburg*. A latin nyelv hanyatlásának korában Elzász egyike volt az első német tartományoknak, amelyek áttértek a helyi nyelv hivatalos használatára. A reformáció idején először Strasbourgban vezették be a német nyelvű misét, és itt adták ki az első német Bibliát is 1466-ban, hatvannyolc évvel Lutheré előtt.

2.1.3. A breton¹¹⁹

Bretagne régió Franciaország legnyugatibb csücskét foglalja el. A területre az i. e. 1. évezred folyamán kelta törzsek vándoroltak be, majd i. e. 56-ban a rómaiak elfoglalták és *Armorica* néven, *Gallia* részeként provinciává szervezték. A kelták újabb hulláma az 5-6. században Délnyugat-Britanniából érkezett, valószínűleg az angolszász invázió elől menekülve. A területen több apróbb királyság létesült, melyek a 8. század végén frank

---

¹¹⁸ Akárcsak a többi regionális nyelv esetében, a francia forradalom itt is gyökeres változást hozott. 1793-ban egyenesen a franciául nem tudó polgárok agyonlövését irányozták elő. A nyelvi terror enyhülését jelzi Napóleon híres mondása: „Hadd beszéljenek németül, amíg a kardjaikat franciául forgatják!” Stephens 1976: 343–344.

¹¹⁹ Felhasznált irodalom: Euromosaic Report on France 1996; Kuter 2004; Moal 2001; Stephens 1976: 362–402.

fennhatóság alá kerültek. *Nominoë* király 845-ben csapást mért II. Kopasz Károlyra és egységesítette Bretagne-t. A 9. századtól kezdve rendszeresek voltak a viking betörések, akik elől a breton papság és nemesség egy része a francia és az angol királyhoz menekült. A vikingeket 938-ban űzte ki végleg *Alan Barvek*, majd hűséget esküdött IV. Lajos francia királynak, és felvette a hercegi címet. A hazatérők magukkal hozták vendéglátóik nyelvét, és a latin helyett a kormányzás és a vallás nyelve lassanként – jóval a francia királyságba való beolvadás előtt – a francia lett. Bretagne utolsó breton nyelvű uralkodója a 11. század végén halt meg. A Bretagne-i Hercegség váltakozó irányú dinasztikus politikát folytatott, hol az angol, hol a francia uralkodót támogatva. A hercegség 1532-ben került végleg francia fennhatóság alá, majd hivatalosan 1789-ben törölték el az addig megőrzött privilégiumaival együtt.

A breton (*brezhoneg*) a szigeti kelta nyelvek p-kelta csoportjába tartozik, ekként a walesi és a korni rokona. A nyelvet jobbra csak Bretagne nyugati részében beszélik, a keleti részeken a francia mellett inkább a gallet használják. A breton 1951 óta államilag oktatható nyelv; a belemerítő módszert alkalmazó magániskola-hálózat, a *Diwan* 1977 óta működik.

2.1.4. Az okszitán¹²⁰

Az okszitánok Dél-Franciaországban, Monacóban, Olaszország egyes részein (Piedmont, Liguria, Guardia Piemontese) és a spanyolországi Arán-völgyben élnek. Ezeket a területeket a 13. század óta hívják Occitániának, amely csak nyelvi-kulturális értelemben használható fogalom. Politikai entitás ezen a néven sosem létezett, a területet a 13. századi francia hódítás előtt csak rövid időszakokra egyesítették: a római időkben *Aquitánia* néven egyike volt az ún. Hét tartománynak (*Septem Provinciae*), az 5. században a vizigót *Toulouse-i* Királysághoz tartozott, a 7-8. században pedig frank fennhatóság alatt állt. A térséget az albigensek elleni keresztes hadjáratok során (1209-1271) olvasztották be a francia királyságba.

Az okszitán (*occitan, lenga d'òc*) számos dialektus formájában élő, a nyugati újlatin nyelvek galloromán csoportjába tartozó nyelv. Ez az egyik legnagyobb kulturális hagyományokkal rendelkező kisebbségi nyelv Franciaországban, az egész Európába kisugárzó középkori trubadúrköltészet nyelve. Gyakran emlegetik provanszálként, mivel a trubadúr irodalom központja hagyományosan *Provance* tartomány volt. Első írásos emléke a 10. század második feléből származik. Az okszitánt a latin mellett a

---

¹²⁰ Felhasznált irodalom: Euromosaic Report on France 1996; Martel 2007; Stephens 1976: 297–308.

közigazgatásban is használták; a francia csak a 15. század második felében jelent meg, és a 16. században terjedt el széleskörűen. Az okszitánt a francia forradalom idején egyszerű tájnyelvvé, *patois*-vá fokozták le. Újkori reneszánsza a 19. század közepén alapított *Félibrige* mozgalom keretében kezdődött. 1951 óta államilag oktatható nyelv. Az első kétnyelvű magániskolát, ún. *Calandretát* 1979-ben alapították.

2.1.5. A baszk¹²¹

A történelmi Baszkföld (*Euskal Herria*) a spanyol-francia határ mentén, a nyugati Pireneusok két oldalán fekszik. Államalakulat ezen a néven sosem létezett, az elnevezés a baszk nép által lakott területekre utal. A hét baszk tartományból három – Lapurdi (Labourd), Nafarroa Beherea (Basse-Navarre) és Zuberoa (Soule) – a franciaországi Pyrénées-Atlantiques megyében fekszik, ezeket összefoglalóan Észak-Baszkföldnek (*Iparralde*) nevezik. A Spanyolországban található négy tartomány jelenleg két autonóm közösséghez tartozik: Navarra önálló autonóm közösség; Araba, Bizkaia és Gipuzkoa pedig a szűk értelemben vett Baszkföldet, azaz a Baszk Autonóm Közösséget (*Pais Vasco, Euskadi*) alkotja.

A baszkok történetének kezdete mintegy kétezer évvel ezelőtre tehető, de a népnek és nyelvének eredetét a mai napig homály fedi. Baszkföldön az idők során számos nácio – kelták, rómaiak, vizigótok, frankok, mórok – telepedett le, és többféle államalakulat létezett. Ezek közül kiemelkedik a 7. század elején alapított Baszk Hercegség, amely a 9. század végétől fokozatosan beolvadt a Gascogne-i Hercegségbe; valamint a 9. század elején létrejött Navarrai Királyság (eredeti nevén Pamplonai Királyság). Utóbbi 1076–1134-ig Aragóniához tartozott, majd egyes területei hosszabb-rövidebb ideig Kasztília és a francia királyság befolyása alá kerültek. Déli részeit 1512-ben meghódította a spanyol korona, azonban a Navarrai Királyság az északi területekre zsugorodva megőrizte függetlenségét. Amikor 1589-ben III. Navarrai Henrik IV. Henrik néven francia király lett, a két királyság perszónálunióra lépett egymással, majd a területet XIII. Lajos 1620-ban teljesen beolvasztotta a francia királyságba (noha a francia uralkodók egészen 1792-ig, majd 1814–1830 között viselték a navarrai király címet is). Navarra déli területe a spanyol királyság részeként ugyan, de egészen 1841-ig széleskörű közigazgatási és jogi autonómiát élvezett. A baszk *fuero*st 1867-ben törölték el.

---

¹²¹ Felhasznált irodalom: Carter 1986; Cenoz 2001; Euromosaic Report on France; Keefe 1976: 122–123; Murphy 2007: 337–338; Stephens 1976: 317–327.

A számos nyelvjárásra tagolódó baszk nyelv (*euskara*) az európai kontinens egyetlen izolált nyelve; eredete a mai napig rejtély a nyelvészek számára. Irodalmi nyelvként való használatát a 16. század közepén dokumentálták először. A közigazgatásban sosem használták, és a 19. század végi újjászületési mozgalom (*Euskal Pizkundea*) előtt jelentősebb irodalmi hagyománnyal sem rendelkezett. A francia állami iskolarendszerben 1951-ben engedélyezték tantárgyként való oktatását. Az első baszk nyelvű iskolát, ún. *ikastolát* elkötelezett szülők kis csoportja alapította 1969-ben.

2.1.6. A katalán¹²²

A történelmi Katalónia Spanyolország északkeleti részét (a katalán, a valenciai és az aragón autonóm közösségeket), a Baleár-szigeteket, Andorrát és a franciaországi Rousillont foglalja magába. A területen az i. e. 6. században ibérek, ezt követően görögök, föníciaiak, punok és rómaiak telepedtek meg. 718-ban a mór *Al-Andalus* része, majd a 8. század végén a *Marca Hispanica* részeként frank határőrvidék lett. Az első barcelonai gróft 801-ben iktatta be Nagy Károly, akik ezt követően egészen a 10. század végéig a frank király hűbéresei voltak. 897-ben Szőrös Wilfred örökletessé tette a grófi címet, ezzel a Barcelonai Grófság gyakorlatilag függetlenné vált a frank koronától. 1137-ben a Barcelonai Grófság házasság révén egyesült az Aragón Királysággal, és az így létrejött új államalakulatban, az Aragón Koronában már Katalán Hercegségnek nevezik. Az Aragón Korona a 13–15. században tengeri nagyhatalom volt: meghódította Mallorcát (ma: Baleár-szigetek), Valenciát, Szicíliát, Szardíniát, Korzikát, Nápolyt, sőt, még Görögország és Roussillon egyes területeit is. A királyság négy tartománya (Katalónia, Aragónia, Valencia és Mallorca) külön-külön rendi gyűléssel (*cortez*) és kormányzati szervvel (*Generalitat*) rendelkezett. 1469-ben I. Kasztíliai Izabella és II. Aragóniai Ferdinánd házasságkötése révén Katalónia betagozódt a spanyol királyságba. Kivételt képezett Rousillon, amely 1462–1493 között francia uralom alatt állt. 1635-ben, még a harmincéves háború keretében kitört a francia–spanyol háború, amelynek során XIII. és XIV. Lajos – a spanyol korona ellen 1640-ben kitört felkelést támogatva – jelentős katalán területeket ragadtak el IV. Fülöp spanyol királytól. A háborút lezáró 1659-es pireneusi béke révén a Rousilloni Grófság, Cerdagne (Cerdanya) és néhány egyéb katalán terület végleg Franciaországhoz került.

---

¹²² Felhasznált irodalom: Chaytor 1933; Euromosaic Report on France 1996; Keefe 1976: 123–124; May 2012: 255–257; Puig i Scotini 2001–2002: 398–400; Stephens 1976: 309–316.

Noha XIV. Lajos 1700-ban megtiltotta a katalán nyelv hivatalos használatát,¹²³ a magánéletben a nyelv egészen a francia forradalomig szinte semmit nem veszített pozíciójából. A katalán nyelv tantárgyként való oktatását 1951-ben engedélyezték a francia közoktatási rendszerben; a *Bressola* nevű magániskola-hálózat a 70-es évek óta működik. Nyelvi jogi szempontból szinte egyedülálló jelenség Franciaországban (csak Korszikán találkozunk hasonlóval), hogy Pyrénées-Orientales megye tanácsa 2007-ben társhivatalos nyelvévé tette a katalánt, és az élet minden területén törekszik státuszának erősítésére.¹²⁴

A katalán a nyugati újlatin nyelvekhez tartozik, azon belül besorolása nem egyértelmű: hagyományosan az iberoromán nyelvekhez sorolják, de nyelvtanilag a galloromán nyelvekkel, különösen az okszitánnal mutat rokonságot. A katalán hivatalos nyelv Spanyolország három autonóm régiójában (Katalóniában, a Baleár-szigeteken és Valenciában), valamint Andorrában; ezen kívül beszélik Aragónia egyes részein (Spanyolország), Roussillonban (Franciaország) és egy archaikus változatát Alghero városában (Szardínia). A nyelv gazdag irodalmi hagyományokkal rendelkezik. Nemcsak a középkori trubadúrköltészetben használták, de a 13. századra felváltotta a latint a hivatalos írásbeliségben is: katalánul íródott az első vernakuláris európai feduális jogkönyv és az első európai tengerjogi kódex. May (2012: 256) szerint a katalán az első újlatin nyelv, amely a tudomány és a filozófia nyelve lett.

2.1.7. A korszikai

Mielőtt végleg Franciaországhoz került volna, a földközi-tengeri sziget évszázadokon át folyamatosan idegen népek befolyása alatt állt. Meghódították a föníciaiak, az etruszok, a görögök, a karthágóiak, majd az i. e. 3. században a rómaiak. 430-ban először a vandálok, majd a gótok rohanták le. A 6. század közepén Bizánc fennhatósága alá került, majd a birodalom összeomlása után megszállták a lombardok. A 8. századtól a 11. század elejéig rendszeresek voltak a mór betörések. A *Karoling* időszakban a Toszán Hercegség uralma alá került. Kis Pippin II. István pápának ajándékozta a szigetet, majd a Szent Szék 1078-ban a pisai püspökre bízta az igazgatást. A Pisai Köztársaság folyamatos harcban állt a genovaiakkal, akik először a 12. század elején érkeztek Korszikára, majd 1282-ben vetették meg végleg a lábukat. 1359-ben a sziget északkeleti része (*Terra del*

---

¹²³ Interdiction officielle de la langue catalane – Edit du Roy, 2 Avril 1700.

¹²⁴ Conseil Général du Pyrénées-Orientales: *Charte en faveur du Catalan*, Art. 1: „Le Conseil Général des Pyrénées-Orientales reconnaît officiellement, au côté de la langue française, le catalan comme langue du département.”

Commune) megállapodást kötött Genovával, miszerint éves adófizetés fejében egy hat főből álló korzikai tanács fogja igazgatni a területet *Sambucuccio d'Alandu* irányításával. A 15. század elején egy rövid időre az Aragón Korona vette át az irányítást, majd a 16. század közepén Franciaország hajtotta uralma alá a szigetet. Genova mindkét alkalommal rövid úton visszaszerezte és gyakorlatilag a 18. század közepéig meg is tartotta a hatalmat (Stephens 1976: 328–340).

A korzikai nép öntudatra ébredését 1729-hez köthetjük, amikor felkelés tört ki a genovai elnyomás ellen. A nemzeti hősként tisztelt *Pasquale Paoli* 1755-ben kikiáltotta a független Korzikai Köztársaságot, és tíz évvel később Rousseau tanait követve megfogalmazta az újkor első írott nemzeti alkotmányát (olasz nyelven) (Tandori 2002: 12–13). Ennek ellenére Genova továbbra is saját tulajdonának tekintette a szigetet, és 1768-ban eladta XV. Lajos francia királynak. Paoli Angliában próbált szövetségeseket találni a sziget visszafoglalásához, ami az 1794–1796 közötti időszakra sikerült is, de ezt követően Korzikát teljesen beolvasztották a Francia Köztársaságba. (A britek 1814-ben még egy kísérletet tettek a sziget elfoglalására.) Napóleon sem részesítette kedvezményes elbánásban egykori szülőhazáját (Stephens 1976: 331–332).

A korzikai nemzeti mozgalom – eleinte csak kulturális téren – már a 19. század második felében ébredezni kezdett. A második világháború idején Mussolini ezt a saját javára szerette volna fordítani, de a szigetet Hitler visszaadta a kollaboráns Vichy-kormánynak. A szövetségések győzelme után a korzikai autonómiatörekvéseket ugyanúgy csírájában fojtották el, mint a többi kisebbség esetében. Ennek ellenére a korzikai nacionalizmus él és virul, és az elmúlt évtizedekben számos sikert könyvelhetett el (Dafray 2000). Elérték például, hogy az 1960-ban Provence-Alpes-Côte d'Azurhoz csatolt szigetet tíz évvel később leválasszák a régióról; 1982-ben¹²⁵ *collectivité territoriale* státuszt, majd 1991-ben¹²⁶ és 2002-ben¹²⁷ ennél is szélesebb körű autonómiát kaptak.

A korzikai nyelv (*corsu*) egy déli újlatin nyelvváltozat, amely leginkább az olasz nyelv toszkán dialektusához hasonlít. Bár a szigeten a latint és az olaszt is használták a kezdetektől fogva, a korzikai sosem volt csupán vernakuláris nyelv: hivatalos használatáról már 11. századi iratok is tanúskodnak (Scalfati 2003). Noha állami oktatását csak 1974-ben engedélyezték (lásd a 2.4. fejezetet), a korzikai kivételes jogi helyzetet élvez a francia regionális nyelvek között. 1991 óta a rendes tanterv részét képezi

---

¹²⁵ Loi n° 82-214 du 2 mars 1982 portant statut particulier de la région de Corse (organisation administrative)

¹²⁶ Loi n° 91-428 du 13 mai 1991 portant statut de la collectivité territoriale de Corse

¹²⁷ Loi n° 2002-92 du 22 janvier 2002 relative à la Corse

Korzikán,¹²⁸ ami 2002 óta heti három kötelező tanórát jelent.¹²⁹ Jogértelmezési kérdéseket vehet fel, hogy az Alkotmánytanács 1991-es döntése „csak a fakultatív és a kötelező tanrenden kívül szervezett oktatás megszervezésére jogosítja a korzikai területi önkormányzatokat” (Faragó 1992: 46–48), egy 2002-es döntés pedig ugyancsak kimondja, hogy a 2002-es törvény oktatási rendelkezése csak azzal az értelmezéssel alkotmányos, amely szerint a korzikai választható tárgy.¹³⁰

A korzikai nemzetgyűlés 2005. július 1-jén ünnepélyes nyilatkozatban nyilvánította ki a korzikai nyelv fontosságát Korzika társadalmi élete, kulturális öröksége és fejlődése szempontjából,¹³¹ majd 2007-ben ötéves stratégiai tervet fogadott el a korzikai nyelv fejlesztéséről.¹³² A nyelvstratégia által előírányozott *Korzikai Nyelvi Kartát* 2010-ben fogadták el, amelyhez 2012. január 30-ig összesen nyolcvan korzikai község csatlakozott. A Karta deklarálja, hogy „a korzikai nyelv használata, a francia mellett, természetes a gazdasági és a társadalmi életben, valamint a közsférában”, továbbá alanyi jogot biztosít a korzikai nyelv tanulásához.¹³³ Noha a korzikai nemzetgyűlés 2013. május 17-én társhivatalos nyelvvé nyilvánította a korzikait, az aktusnak nincs jogi kötőereje, hiszen a nemzetgyűlésnek ebben a kérdésben nincs jogalkotási hatásköre.¹³⁴

---

¹²⁸ Az 1991-es törvény (ld. 126. lj.) vonatkozó rendelkezése már nem hatályos, helyette az oktatási kódex (*Code de l'éducation*, Article L312-11-1, valamint a 2002-es korzikai törvény (ld. 127. lj.) 7. cikke rendelkezik a kérdésről: „La langue corse est une matière enseignée dans le cadre de l'horaire normal des écoles maternelles et élémentaires de Corse.”

¹²⁹ „L'enseignement de la langue corse doit impérativement être organisé à raison de trois heures hebdomadaires dès le début de la scolarité à la maternelle.” A 2014–2015-ös általános iskolai tanterv immáron az ötödik a sorban, amely így rendelkezik. vö. Dispositif académique d'enseignement de la langue corse dans le premier degré année scolaire 2014–2015.

¹³⁰ Décision du Conseil constitutionnel, n° 2001-454 DC du 17 janvier 2002

¹³¹ http://www.corse.fr/30-juin-et-1er-juillet-2005-Seance-publique-de-l-Assemblee-de-Corse-unaninite-sur-les-orientations-relatives-au_a742.html

¹³² Plan stratégique d'aménagement et de développement linguistique pour la langue corse 2007–2013.

¹³³ „Tout un chacun a droit à une formation à la langue corse, qui est facteur de cohésion sociale, d'intégration et de développement dans notre société.” – Charte de langue corse.

¹³⁴ <http://www.nationalia.info/en/news/1451>

2.2. A francia nyelv hivatalos státuszának megteremtése a középkorban és a kora újkorban

A francia nyelv első írásos emléke a 842-ben keletkezett strasbourggi eskü, amely három nyelven íródott: latinul, ófranciául (*lingua romana*) és ófelnémetül (*lingua teudesca*). A dokumentum azt a híres történelmi eseményt rögzítette, amikor Jámbor Lajos frank király és római császár fiai, Kopasz Károly és Német Lajos – akik a nyugati, illetve keleti frank területeket már a birodalom tényleges feldarabolása (843) előtt is uralmuk alatt tartották – a másik országának köznyelvén elmondott esküvel pecsételték meg testvérük, Lothar ellen kötött szövetségüket (Schiffman 1996: 124–125). A francia a 10. században még csak egyike volt a gallorómán nyelvek (az újlatin nyelvek nyugati ágának egyik csoportja) népes táborának, jelesül az észak-franciaországi *langues d’Oïl* dialektus-kontinuumnak. Szociális, kulturális és gazdasági presztízst tekintve éppen ugyanakkora esélye volt az államnyelvvé válásra, mint a pikárd, a normann (Hódító Vilmos Angliájának hivatalos nyelve), vagy éppen a dél-franciaországi *langues d’Oc* nyelvcsaládba tartozó okszitán nyelvnek. A történelem azonban úgy hozta, hogy 987-ben Capet Hugót koronázták francia királlyá, és a francia királyok egészen 1328-ig a Capeting-dinasztiából kerültek ki. A Capetingek *Ile-de-France*-ből kezdték el kiterjeszteni hatalmukat, ahol a regionális nyelv a *francien* volt (Ager 1996: 30).

A nyelvhasználatot az állam évszázadokig nem szabályozta. A hivatalos írásbeliség nyelve a latin volt, a szóbeli kommunikációé pedig a helyi nyelvek. Hogy a francia mégis elterjedt a királyság területén, az elsősorban a franciához mint a hatalom nyelvéhez kötődő presztízsnak, a nyelv ideológiai és kulturális dominanciájának köszönhető (Ager 1996: 30–31). A francia nyelv államnyelvvé válásához vezető úton az első lépcsőként rendszerint az 1539-es *Villers-Cotterêts*-i ordonnance-ot jelöli meg a szakirodalom, ennek megfelelő értelmezéséhez viszont nem feledkezhetünk meg az előzményekről.

A VIII. Károly (1483–1498) által 1490-ben kiadott *moulins-i ordonnance* arról rendelkezett, hogy Languedoc régióban a bírósági aktusokat francia nyelven vagy az anyanyelven (értsd: helyi, vernakuláris nyelven) kell lefolytatni és írásba foglalni („*mis et rédigez par escrit en langage François ou maternel*”) (Abalain 2007: 108). XII. Lajos (1498–1515) 1510-ben kiadott rendeletének 47. cikke előírta, hogy „minden büntetőeljárás és vizsgálat, bármi legyen is azok tárgya, vulgáris nyelven és a vidék népének nyelvén [*en vulgaire et langage des päis*] folyjék [...], mivel egyébként semmilyen hatásuk és érvényük nem lesz” (Abalain 2007: 108; Ortutay 2011: 17). I. Ferenc (1515–1547) 1531-ben – igaz, nem jószántából, hanem a Languedoc-beli nemesek

nyomására – elrendelte, hogy a tisztviselők a hivatalos iratokban a szerződő felek “vulgáris nyelvét” használják a régióban: „*Ordonnons et enjoignons auxdits notaires (qui rédigeaient leurs actes en latin) passer et escripvre tous et chacuns les contractz en la langue vulgare des contractans*” (Abalain 2007: 109). Egy 1535-ös királyi rendelet Provence tartományra vonatkozóan határozott a francia vagy „legalább” („*à tout le moins*”) a vidék nyelvének írásbeli alkalmazásáról (Lacorne – Judt 2007: 99).

Jól látható, hogy ezek a rendelkezések egyértelműen a latin használata ellen irányultak, amellyel szemben a helyi nyelvek használatát kifejezetten bátorították. A francia a vernakuláris nyelvek között ugyan kiemelt helyen szerepelt, de kizárólagos használatát nem erőltették. Ehhez képest valóban fordulópontot jelent az 1539-es *Villers-Cotterêts*-i ordonnance, amely kizárólag a francia használatáról tesz említést, a regionális nyelvekéről nem. A rendelet 110–111. cikkelyei a francia nyelv kötelező alkalmazását írták elő a hivatalos iratokban és az igazságszolgáltatásban. Mindezt a latin nyelv nem ismerete miatt uralkodó jogbizonytalansággal indokolták:

Hogy a bírói határozatok érthetőségéhez kétség ne férhessék, kívánjuk és elrendeljük, hogy ezek olyan világosan íródjanak, hogy velük kapcsolatban se kétértelműség, se bizonytalanság vagy ezek lehetősége, se az értelmezés szükségessége fel ne merülhessék. Mivel pedig ilyen dolgok gyakran előfordulnak a határozatokban lévő latin szavak értelmezése miatt, azt akarjuk, hogy ezentúl minden, a szuverén, az alárendelt vagy az alsóbb bíróságoktól származó határozat vagy eljárás, legyen az jegyzék, vizsgálati irat, szerződés, megbízólevél, jogi ügylet vagy végrendelet, vagy bármi, ami az igazságszolgáltatással összefügg, a feleknek a francia anyanyelven és ne másképp hirdettessék ki, jegyeztessék be és állíttassék ki.¹³⁵

Az ordonnance *expressis verbis* a latin nyelv közéleti használatának teljes kiküszöbölésére irányult. Úgy tűnik, a latin szívósan tartotta magát, hiszen használatát újra meg újra meg kellett tiltani. Másrészt viszont a szövegből arra is lehet következtetni, hogy a latin ekkor már visszaszorulóban volt (nem kis részben a fél évszázados jogalkotási nyomás hatására), hiszen a rendelet a határozatokban felbukkanó latin szavakról (“*mots latins*”) beszél, nem latin nyelvű határozatokról.

Hogy mi volt az ordonnance álláspontja a regionális nyelvek vonatkozásában, arról megoszlanak a vélemények (vö. pl. Abalain 2007, Ager 1996, Bell 1995, Lacorne –

---

¹³⁵ „Afin qu’il n’y ait cause de douter sur l’intelligence des arrêts de justice, nous voulons et ordonnons qu’ils soient faits et écrits si clairement, qu’il n’y ait, ni puisse avoir, aucune ambiguïté ou incertitude, ni lieu à demander interprétation. Et pour ce que telles choses sont souvent advenues sur l’intelligence des mots latins contenus dans lesdits arrêts, nous voulons dorénavant que tous arrêts, ensemble toutes autres procédures, soit de nos cours souveraines et autres subalternes et inférieures, soit de registres, enquêtes, contrats, commissions, sentences, testaments, et autres quelconques actes et exploits de justice, soient prononcés, enregistrés et délivrés aux parties, en langage maternel français et non autrement.” – L’ordonnance de Villers-Cotterêts.

Judt 2007, Ortutay 2011). Egyes szerzők szerint a burkolt cél valójában a francia elterjesztése és a regionális nyelvek használatának visszaszorítása volt a provinciákban, mások szerint erről szó sincs. Az értelmezésbeli bizonytalanságot a rendelet sajátos szövegezése okozza, jelesül a “francia anyanyelv” (eredetiben: *langage maternel francoy*) terminus használata. Láthattuk, hogy a korábbi rendeletek a regionális/helyi nyelvek jelölésére szinonimaként használták az anyanyelv, a vulgáris nyelv és a vidék nyelve kifejezéseket. Most először tapasztaljuk, hogy a francia egyben anyanyelvként kerül említésre. Chaurand álláspontjával, miszerint a “francia anyanyelv” alatt a franciát és bármilyen egyéb anyanyelvet kell érteni,¹³⁶ mindazonáltal nem értek egyet. Véleményem szerint a rendelet világosan fogalmaz, amikor előírja, hogy a francia anyanyelven és nem máshogy („*et non autrement*”) kell a hivatalos iratokat kiállítani. Biztosan állítható, hogy a Villers-Cotterêts-i ordonnance a francia nyelv státusztervezésének és egyben az állami adminisztráció centralizációjának első komolyabb lépése volt, amely a gyakorlatban nemcsak a latin, de a regionális nyelvek használatának csorbításához is vezetett. A rendelet utat nyitott a francia nyelv térhódításának, amely eleinte „csak” az igazságszolgáltatásban, a kormányzásban és az üzleti életben érvényesült, de lassanként begyűrűzött a tudományos és irodalmi életbe, az egyetemekre és a nemesi elit informális nyelvhasználatába is.

Tény, hogy mindez nem egyik pillanatról a másikra történt, de az sem tagadható, hogy a francia nyelv – különösen a *langue d’Oïl* területén, azaz az északi tartományokban – már az 1539-es rendelet kiadása előtt is széles körben elterjedt (Abalain 2007: 108–109; Lacorne – Judt 2007: 100–101). IX. Károly (1550–1574) 1563 januárjában kiadott roussilloni ediktumának 35. cikke a parlamenti¹³⁷ eljárások vonatkozásában megerősítette a Villers-Cotterêts-i ordonnance nyelvi rendelkezéseit.¹³⁸ A roussilloni ediktum hatályát 1629-ben kiterjesztették az egyházi bíróságokra, majd a francia királyság területi növekedésével párhuzamosan bevezették Béarnban (1621), Flandriában (1684), Elzászban (1685) és Roussillonban (1700¹³⁹ és 1753) is. A déli, ún. *langue d’Oc*

---

¹³⁶ „Cette expression équivoque *langage maternel francois* regroupe *langage maternel et langage francois* mieux distingués dans les textes précédents. Le langage du pays n’est pas explicitement rejeté.” Idézi Abalain 2007: 109.

¹³⁷ Parlament alatt Franciaországban felsőbb bíróságot kell érteni.

¹³⁸ „Les vérifications de nos cours de Parlement sur nos édits, ordonnances, ou lettres patentes, et les réponses sur requestes seront faites d’ores en avant en langage francois, et non en latin, comme ci-devant on avoit accoustumé faire en nostre cour de Parlement á Paris; ce que nous voulons et entendons estre pareillement gardé par nos procureurs généraux.” – L’Édit de Roussillon. Közli Dupuy 1891: 158.

¹³⁹ XIV. Lajos 1700. április 2-án kiadott ediktuma (*Interdiction officielle de la langue catalane*) kifejezetten megtiltotta a katalán nyelv hivatalos használatát. A szöveg mögött rejlő ideológia szinte megelőlegezi a francia forradalomét: „[D]epuis plus de quarante ans que NOUS possédons en pleine Souveraineté les Comtés & Vigeries de Roussillon & Conflans, [...] les Procédures des Justices Subalternes desdits Païs,

nyelvterülethez tartozó tartományokban a 16. század végén már a francia volt a közigazgatás nyelve (Abalain 2007: 108).

A francia nyelv tekintélyének növeléséért igen sokat tett az 1635-ben alapított Francia Akadémia, amely 1694-ben egy a királyi udvar nyelvhasználatát tükröző szótárt is kiadott (Ortutay 2011: 17–20). A francia nyelv a 16. század második felétől kezdve a nemzetközi diplomáciában is egyre hangsúlyosabb szerephez jutott, a 18. századra pedig – a francia filozófusok tevékenységének kisugárzása következtében – meghonosodott a *le rayonnement de la langue et de la culture française* eszmeisége (Judge 2005: 3–4).

2.3. A francia forradalom nyelvpolitikája és 19–20. századi utóélete

A regionális nyelvek sorsában a döntő fordulatot a francia forradalom jelentette. 1789 decemberében eltörölték a régi közigazgatási egységeket (provinciákat, hercegségeket stb.), és helyettük 83 *département*-t, megyét vezettek be. Mivel Franciaország területi beosztásának átszervezése nem egyszer a hagyományos nyelvi határok megbontásával járt, ezért sok szerző ezt is egyfajta, az „oszd meg és uralkodj” taktikára épülő nyelvpolitikai intézkedésnek tartja (Schiffman 1996: 101). Ami az explicit nyelvpolitikát illeti, két irányvonalat figyelhetünk meg. A nyelvi sokféleséghez való toleráns hozzáállást igen hamar radikális franciásítás váltotta fel, a regionális nyelvek ellen valóságos hadjáratot indítottak. 1790. január 14-én még – a nagy nemzeti összetartás hevében – elrendelték a forradalmi joganyag regionális nyelvekre (*idiômes*)¹⁴⁰ történő lefordítását: „a végrehajtó hatalom a Nemzetgyűlés dekrétumait a Franciaország területén beszélt összes nyelven jelentesse meg. Így mindenki azon a nyelven olvashatja ezeket, amelyet a legjobban szeret, és a francia törvények mindenki számára ismertek lesznek” (idézi Ortutay 2011: 24). A folyamat nem ment zökkenőmentesen, így 1792. november 7-én különbizottságot állítottak fel a német, olasz, katalán, baszk és breton nyelvre való fordítás felgyorsítására (Gazier 1969: 5). A jakobinus diktatúra idejére azonban felülkerekedett az a meggyőződés, miszerint a regionális nyelvek akadályozzák a „Szabadság, egyenlőség, testvériség” szellemében fogant forradalmi gondolatok

---

les Délibérations des Magistrats des Villes, les Actes des Notaires & autres Actes publics, ont continué à y être couchés en Langue Catalane, par un usage que l’habitude seule a autorisé: Mais comme outre que cet usage répugne & est en quelque sorte contraire à Notre Autorité, à l’honneur de la Nation Française & même à l’inclinaison des Habitats desdits Païs, lesquels en toutes occasions ne témoignent pas moins de zèle et d’affection pour notre service que nos anciens Sujets.”

¹⁴⁰ A szakirodalom véleménye megoszlik arról, hogy a rendelkezés valóban minden regionális nyelvre vonatkozott-e, hiszen a forradalmi jogalkotás a későbbiekben is különbséget tett *idiômes* (önálló nyelv) és *patois* (nyelvjárás) között. A pejoratív jelentéstartalmú *patois* kifejezést használják a francia nyelv dialektusai és a regionális nyelvek megnevezésére is.

terjedését, sötétségben tartják a tömegeket, ezért gyökerestől ki kell őket irtani (Bell 1995: 1405–1406, 1415–1416). A regionális nyelvek és az ellenforradalmi mozgalmak összekapcsolásával a nyelvpolitika egyenesen közbiztonsági kérdéssé vált.

Bell (1995: 1409, 1434) szerint a forradalom nyelvpolitikája nem „légüres térben” jött létre, hiszen a katolikus egyház a 16. század óta gyakorlatilag saját nyelvpolitikát folytatott a parasztok között. A forradalmi nyelvpolitika ezen vallási törekvések szellemében vagy ellenében, tehát egy eredetileg vallási kérdést politikai üggyé alakítva jelent meg. Az, hogy kezdetben a nyelvjárásokat használták a forradalmi ideológia közvetítésére, a tridenti zsinat „evangelizációs vállalkozásának” mintáján alapult, míg a nyelvi egységesítő törekvéseket az a gyanakvás táplálta, hogy a rosszindulatú papok a *patois* „okkult eszközét” a babonás és tudatlan parasztok irányítására használják. A forradalom tehát egyaránt törekedett a papság nyelvi hatalmának megtörésére és annak megszerzésére, amely magyarázhatja a regionális nyelvekhez való hozzáállás változásait.

A forradalom nyelvi ideológiáját olyan jelentős közéleti személyiségek táplálták, mint Talleyrand, Henri Grégoire vagy Bertrand Barère. Grégoire abbé 1790-ben kérdőíveket küldött ki az ország minden sarkába, hogy a nyelvi helyzetről tájékozódjék. Vizsgálódása – amelyet valószínűleg minden idők első szociolingvisztikai felmérésének tekinthetünk – nyomán született meg „A nyelvjárások megsemmisítésének szükségességéről és eszközeiről, valamint a francia nyelv használatának egyetemessé tételéről szóló jelentés”, amelyet 1794. június 4-én terjesztett a Konvent elé. Ebben megállapította, hogy a 25 milliós lakosságból 6 millióan egyáltalán nem ismerik a francia nyelvet, további 6 millióan pedig alig tudnak rajta egy épkézláb beszélgetést lefolytatni. A mintegy 30 *patois* mellett mindössze hárommillióan beszélnek folyékonyan a nemzeti nyelvet, és még kevesebb azok száma, akik helyesen tudnak írni franciául. Az abbé elmarasztaló következtetése az, hogy Franciaország, amely a szabadság biztosítását illetően élen jár a nemzetek között, a nyelvi kérdésben nem lépett túl a Bábel tornyán.¹⁴¹

Barère 1794. január 27-én gyalázatos beszédet tartott a regionális nyelvekről a Közléti Bizottság előtt:

A föderalizmus és a babona bretonul beszél; az emigráció és a Köztársaság gyűlölete németül; az ellenforradalom olaszul, a fanatizmus pedig baszkul. Zúzzuk össze eme káros és tévelygő eszközöket! [...] Mennyi pénzt költöttünk arra, hogy az első két nemzetgyűlés törvényeit lefordítsuk a Franciaországban beszélt megannyi nyelvre! Mintha a mi

---

¹⁴¹ vö. Grégoire 1794. A nyelvismeret szintjére („folyékonyan”) vonatkozó kitétel a forrásként használt francia nyelvű szövegből hiányzik, viszont az angol nyelven közölt fordításokban szerepel (néhol „pure Parisian French” vagy „fluently” formájában), és a szöveg egyéb részeivel összevetve is így értelmezhető.

feladatunk lenne fenntartani ezeket a barbár zsargonokat és durva nyelveket, amelyek csak a fanatikusokat és az ellenforradalmárokat szolgálják tovább!¹⁴²

A Konvent még aznap törvényt (*Décret du 8 pluvoise an II*) alkotott arról, hogy minden településen ki kell nevezni egy franciatanárt azokban a régiókban, ahol a lakosság „idegen nyelveken” (*idiômes étrangers*) beszél. A dekrétum által felsorolt megyék konkrétan a breton, a német (elzászi, lotaringiai), a flamand, az olasz (korszikai) és a baszk nyelvterületeket ölelték fel.¹⁴³ A francia nyelven beszélni, olvasni és írni tanító állami általános iskolák felállítását pár hónappal korábban, 1793. október 21-én (*30 vendémiaire an II*) rendelték el.¹⁴⁴

A jakobinus nyelvpolitika az 1794. július 20-i (*2 thermidor an II*) törvényben tetőzött, amely be nem tartásához immár büntetőjogi szankciót is fűzött: A törvény hatályba lépésétől kezdve a Köztársaság egész területén minden közokiratot csak francia nyelven lehetett készíteni (1. cikk). Egy hónap türelmi idővel ez vonatkozott a magánokiratokra is (2. cikk). Az a köztisztviselő, aki ennek ellenére nem francia nyelvű okiratot állít ki, rendőrbíróság elé állítottatott, hathónapnyi elzárásra ítéltetett és állásából elbocsátatott (3–4. cikk).¹⁴⁵

A nyelvi terror (1793–1794) főleg Elzászban és Rousillonban érezte hatását. A nem francia nyelvű kiadványokat és kereskedelmi feliratokat betiltották, a regionális nyelven beszélő személyzetet elbocsátották, az erőszakos lakosságcsere gondolata is felmerült. A strasbourgi konvent egyik látogató tagja egyenesen azzal a a szörnyű javaslattal állt elő, hogy Elzász lakosságának egynegyedét a guillotín alá kell küldeni, és mindenki mást száműzni kell, aki nem támogatta aktívan a forradalmat (Bell 1995: 1416).

Robespierre bukását követően a nyelvi terror veszített vehemenciájából, és az adott történelmi helyzetben a nyelvi kérdés másodlagossá vált. A korábbi rendeleteket nem tudták vagy nem is akarták végrehajtani, az újak pedig valamivel engedékenyebb hangvételűek voltak. Az 1794. november 17-i (*27 brumaire an III*) törvény lehetővé tette

---

¹⁴² „Le fédéralisme et la superstition parlent bas-breton; l'émigration et la haine de la République parlent allemand; la contre-révolution parle l'italien, et le fanatisme parle le basque. Cassons ces instruments de dommage et d'erreur! [...] Combien de dépenses n'avons-nous pas faites pour la traduction des lois des deux premières assemblées nationales dans les divers idiomes parlés en France! Comme si c'était à nous à maintenir ces jargons barbares et ces idiomes grossiers qui ne peuvent plus servir que les fanatiques et les contre-révolutionnaires!” – Rapport du Comité de salut public sur les idiômes 1794.

¹⁴³ A dekrétum által megnevezett 12 *département* a következő volt: Morbihan, Finistère, Côtes-du-Nord, Loire-Inférieure, Haut, Bas-Rhin, Corse, Moselle, Mont-Terrible, Nord, Alpes-Maritimes, Basses-Pyrénées. vö. Décret qui ordonne l'établissement d'instituteurs de langue française dans les campagnes de plusieurs départements dont les habitants parlent divers idiômes. Közli Duvergier 1834: 19.

¹⁴⁴ Décret relatif à l'organisation de l'instruction publique et à la distribution des premières écoles dans les communes. Közli Duvergier 1825: 299–300.

¹⁴⁵ Décret portant qu'à compter de jour de sa publication, nul acte public ne pourra, dans quelque partie que ce soit du territoire français, être écrit qu'en langue française. Közli Duvergier 1834: 225.

a regionális nyelvek kiegészítő nyelvekként való használatát az oktatásban,¹⁴⁶ egy másik, egy évvel későbbi rendelkezés pedig már egyáltalán nem tartalmazott az oktatás nyelvére vonatkozó kitételeket (Schiffman 1996: 113–114). A napóleoni éra (1799–1815) központosítási törekvései, az államnyelven működő hadsereg és közigazgatás, a francia nyelvű hivatalnokok országszerte történő szétküldése ugyanakkor a francia nyelv minden eddiginél nagyobb mértékű terjedéséhez vezetett, és a regionális nyelvek további térvesztését eredményezte (Ortutay 2011: 32–35).

Amint azt az Egyesült Királyság esetében láthattuk, az államnyelv státuszának bebetonozása és a regionális nyelveknek adott kegyelemdőfés Franciaországban is a 19. században, elsősorban a formális oktatás intézményrendszerén belül valósult meg. Az 1833. június 28-án elfogadott ún. *Loi Guizot* az elemi iskolai oktatás kötelező tárgyai között a francia nyelv alapismereteit is előírta.¹⁴⁷ Bár a törvény a regionális nyelvek használatáról kifejezetten nem ejtett szót, a gyakorlatban szigorú tilalom érvényesült. Az oktatás felelősségéről egy percre sem feledkezett meg senki, amint azt Finistère alprefektusának 1845-ben a tantestülethez intézett szavai tanúsítják: „Mindenekfelett, uraim, ne felejtsek, hogy Önöket kizárólag azért helyezték ide, hogy megöljék a breton nyelvet” (idézi Jacob – Gordon 1985: 115). Az 1851. augusztus 17-i szabályozás már *expressis verbis* kimondta, hogy az oktatás nyelve kizárólag a francia.¹⁴⁸

Figyelemre méltó, hogy minden franciásítási törekvés ellenére még a 19. század közepén is milyen sokan nem beszélték a nyelvet. Egy 1863-as hivatalos felmérés adatai szerint Franciaország 37510 településéből 8381-ben egyáltalán nem használták a franciát; a mintegy négymillió iskolás gyermek közül 450 ezer nem beszélt, másfél millió pedig nem tudott írni franciául (Jacob – Gordon 1985: 114–115). Hathatósabb megoldásra volt tehát szükség, amely a Harmadik Köztársaság idején, Jules Ferry oktatási miniszter hivatali ideje alatt (1879–1883) realizálódott. A kötelező, ingyenes, szekularizált¹⁴⁹ közzoktatás bevezetésével minden eddiginél nagyobb tömegeket tudtak bevonni az

---

¹⁴⁶ „L’enseignement sera fait en langue française: l’idiome du pays ne pourra être employé que comme un moyen auxiliaire.” – Décret relatif aux écoles primaires. Chapitre IV, Art. 3. Közli Duvergier 1834: 411.

¹⁴⁷ „L’instruction primaire élémentaire comprend nécessairement l’instruction morale et religieuse, la lecture, l’écriture, les éléments de la langue française et du calcul, le système légal des poids et mesures.” – Loi sur l’instruction primaire. Chapitre I, Art. 1. Közli Duvergier 1842: 191.

¹⁴⁸ „Le français sera seul en usage à l’école. Le maître s’efforcera, par des prescriptions, par de fréquentes explications, et surtout par son exemple, de former les élèves à l’usage habituel de cette langue”. Règlement modèle pour les écoles publiques (17 août 1851), Art. 29. Idézi Vigier 1979: 196.

¹⁴⁹ A világi oktatás bevezetése rendkívüli jelentőségű volt, hiszen a (katolikus) egyház mindig is nagy szerepet vállalt a franciaországi regionális nyelvek fenntartásában. A 19. századi francia oktatáspolitikához lásd: Herger Csabáné 2010. *Polgári állam és egyházi autonómia a 19. században*. Habsburg történeti monográfiák 10. Budapest.

oktatásba, amelynek nyelve az 1881-es miniszteri rendelet értelmében kizárólag a francia volt: „*Le français sera seul en usage dans l'école.*”¹⁵⁰

Az iskolai szabályzatok a 19. század végétől egészen az 1970-es évekig teljes mértékben tiltották a regionális nyelvek használatát. Az iskolák falaira kiragasztott, diákoknak címzett utasítások között első helyen találjuk a *patois* használatának tilalmát. A „tájnyelven” való megszólalás megítélése a köpködésével volt egyenértékű.¹⁵¹ Akárcsak az Egyesült Királyságban, a tilalom megszegése megszégyenítést vont maga után: a renitens diáknak egy apró fatárgyat (*le symbole, la vache*) akasztottak a nyakába, amitől csak úgy tudott megszabadulni, ha egy szerencsétlen társa is elszólta magát. Akinek a nap végén nyakában lógott a *symbole*, az külön büntetőfeladatra számíthatott (Kassai 297–298, Vigier 1979: 196–197). Nem csoda, hogy a regionális nyelvekkel kapcsolatos intézkedéseket okszítánul *la vergonha*-nak („szégyen”), a rendszert kiszolgáló tanítókat pedig – Charles Péguy írása nyomán – „a köztársaság fekete huszárai”-nak nevezték (Singer 1976: 635).

Az asszimilációs francia nyelvpolitika igazolásaként 1948-ban, az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata tervezetének egyik vitáján Ordonneau francia küldött kijelentette, hogy „Franciaország homogén állammá való történelmi fejlődése annak eredménye, hogy az egyetemes emberi jogokat kiterjedten és szigorúan alkalmazták a népesség minden részére.” Andrassy (2013a: 297–298) szerint nehéz belátni, hogy a nyelvi és kulturális homogenizálódás épp az emberi jogok „kiterjedt és szigorú” alkalmazásának volt az eredménye:

Az Ember és Polgár Jogainak Deklarációja ugyanis 4. cikkében kimondja, hogy a „szabadság azt jelenti, hogy mindent megtehetünk, amivel más embernek kárt nem okozunk. A természetes jogok gyakorlásának tehát nincs más korlátja, mint az, hogy a társadalom többi tagja számára is biztosítani kell ugyanezeknek a jogoknak a gyakorlását”... [V]ajon miféle kárt okoztak pusztán a franciától eltérő nyelvük használatával azok a nem francia ajkú egyének, akik, illetve akiknek felmenői éppúgy évszázadok óta az országban éltek, mint a francia ajkú egyének, illetve felmenőik, hogy e károkozásból kiindulva a francia állam szükségesnek érezte, hogy számos tekintetben korlátozza e nem francia nyelvű egyéneket saját nyelvük használatában?

---

¹⁵⁰ Règlement des écoles primaires (6 janvier 1881), Art. 14. In: *Journal des Instituteurs*, Dimanche 23 janvier 1881, 33–35.

¹⁵¹ Egy Bretagne-beli általános iskola falán például ez volt olvasható: „Il est défendu de parler breton et de cracher a terre.” <http://www.agencebretagnepresse.com/id=8510>

2.4. Nyelvi jogalkotás Franciaországban a 20. század közepétől napjainkig

A regionális nyelvek iránt a 20. század közepétől kezdve figyelhető meg némi enyhülés a központi hatalom szemében, de ez véletlenül sem jelenti azt, hogy a jogalkotó a francia nyelv hivatalos státuszára innentől kezdve kisebb súlyt helyezett, mint korábban; mint látni fogjuk, épp ellenkezőleg történt.

A regionális nyelvek történetében 1951. január 11. jeles nap. Ekkor hirdették ki az ún. *Loi Deixonne*-t: az első törvényt, amely lehetővé tette a regionális nyelvek állami oktatását. Egészen pontosan a baszk, a breton, a katalán és az okszitán¹⁵² nyelvek választható tantárgyként való oktatását engedélyezte, heti egy órában, és csak akkor, ha azt a tanár maga kérte.¹⁵³ Az elzászi nyelv oktatását, hasonlóan szűk keretek között, 1952-ben tették lehetővé.¹⁵⁴ A *Loi Deixonne* hatályát 1974-ben kiterjesztették a korzikai nyelvre is,¹⁵⁵ az 1975-ös *Loi Haby* pedig engedélyezte, hogy az oktatás minden szintjén („*tout au long de la scolarité*”) lehessen ezeket a nyelveket tanulni.¹⁵⁶ Az egyébként is szűkkeblű törvény végrehajtásának a feltételeit ugyanakkor nem teremtették meg, így csak rendkívül szerény sikereket tudott elérni (Neville 1987: 152–154; Jacob – Gordon 1985: 120–124).

A kétnyelvű oktatásra az 1982-es *Savary*-körlevél¹⁵⁷ óta van lehetőség, amely immáron nem egyes nyelvekre, hanem általában a regionális nyelvekre vonatkozott (Rogers – McLeod 2006: 354–355), tehát a támogatott nyelvek közé került a flamand is. A *Loi Deixonne*-t 2000-ben felváltó oktatási kódex rendelkezései értelmében a regionális nyelvek és kultúra tanítását az állam és a helyi közösség megállapodása alapján biztosítják.¹⁵⁸ Ezen kívül a tanároknak „nagylelkűen” megengedték, hogy amennyiben a tanítás – különösen a francia nyelv oktatása – érdekében hasznosnak találják,

---

¹⁵² Ortutay (2011: 44) szerint az elzászi, a flamand és a korzikai azért nem szerepelt a törvényben, mert egyrészt ezeket csupán a német, a holland és az olasz nyelv dialektusainak tekintették, amelyeket idegen nyelvként egyébként is lehetett tanulni, másrészt nagyon friss volt még a második világháború emléke, és „nem akarták az irredentizmus szellemét kiengedni a palackból”.

¹⁵³ Loi n° 51-46 du 11 janvier 1951 relative à l'enseignement des langues et des dialectes locaux.

¹⁵⁴ Décret n° 52.1347 du 18 décembre 1952 relatif à l'enseignement de la langue allemande dans les classes terminales des écoles primaires des communes dont la langue usuelle est le dialecte alsacien. In: *Journal officiel de la République française*, 19 décembre 1952, p. 11673.

¹⁵⁵ Décret n° 74-33 du 16 janvier 1974 relative à l'enseignement des langues et dialectes locaux.

¹⁵⁶ Loi n° 75-620 du 11 juillet 1975 relative à l'éducation, Art. 12.

¹⁵⁷ Circulaire n° 82-261 du 21 juin 1982

¹⁵⁸ Code de l'éducation, Article L312-10 (2013 előtt hatályos szövegváltozat): „Un enseignement de langues et cultures régionales peut être dispensé tout au long de la scolarité selon des modalités définies par voie de convention entre l'Etat et les collectivités territoriales où ces langues sont en usage.”

használhatják a regionális nyelveket az óvodában és az általános iskolában.¹⁵⁹ A belemerítő állami nyelvoktatást ugyanakkor a francia Államtanács 2002-ben jogellenesnek minősítette.¹⁶⁰

Míg az 50-es évek óta a regionális nyelvek egyre kedvezőbb státuszba kerülnek az oktatásban, helyzetük a közsféra egyéb területein sokkal kevésbé rózsás – főleg amióta a politikusok elkezdtek aggódni az angol nyelv térnyerése miatt, és alkottak egy sor, a francia nyelv státuszát erősítendő jogszabályt. Akárcsak az 1539-es Villers-Cotterêts-i rendeletnél, ezen törvények esetében is az tapasztalható, hogy noha deklaráltnan egy idegen (világ)nyelv ellen irányulnak, ezzel egyidejűleg a regionális nyelvek pozícióit is aláássák.

A hivatalos nyelvi törvények sorában az első az 1975-ös *Loi Bas-Lauriol* volt.¹⁶¹ A törvény a francia nyelv kötelező használatát írta elő az üzleti életben, jelesen a kereskedelmi feliratokon¹⁶² (kivéve a széles körben ismert külföldi eredetű termékek neveit – 2. cikk) és dokumentumokban (pl. használati útmutató, jótállási jegy), a reklámokban, a televíziós és rádiós műsorok ismertetőiben (1. cikk), a munkaszerződésekben, a cégszabályzatban és a munkavégzésre irányadó egyéb szabályokban (4–5. cikk), valamint a közhasználatú üzemek, épületek és tömegközlekedési eszközök feliratain (6. cikk). A törvény némely esetben megengedte az idegen nyelvű fordítás alkalmazását a francia szöveg mellett. Az 1. cikkben foglaltak megsértése csalásnak minősült, és a fogyasztóvédelmi törvényben meghatározott szankciókat vont maga után (3. cikk). A közhasznú üzem használójától meg lehetett vonni a használati jogot (6. cikk), az állami támogatásban részesülőtől pedig vissza lehetett követelni a támogatást (7. cikk). A törvény hatályának húsz éve alatt – homályos fogalmazásmódja, a jogkövetkezmények meghatározásának pontatlansága és a

---

¹⁵⁹ Article L312-11 (2013 előtt hatályos szövegváltozat): „Les maîtres sont autorisés à recourir aux langues régionales dans les écoles primaires et maternelles chaque fois qu'ils peuvent en tirer profit pour leur enseignement, notamment pour l'étude de la langue française.”

¹⁶⁰ Le Conseil d'Etat sur le rapport de la 4ème sous-section, Séance du 28 octobre 2002, lecture du 29 novembre 2002. N° 248192-248204 – Conseil National des Groupes Academiques de L'enseignement Public, UNSA et autres. <http://www.conseil-etat.fr/>

¹⁶¹ Loi n°75-1349 du 31 décembre 1975 relative à l'emploi de la langue française

¹⁶² A termékelíratozás részletes szabályait a *Code de la consommation* (fogyasztóvédelmi törvény) tartalmazza. A 2002. augusztus 2-án módosított R112-8. cikk – az Európai Unió Bíróságának a *Geffroy v. Casino France* ügyben (C-366/98) 2000. szeptember 12-én hozott ítéletére tekintettel – már megengedte, hogy a francia mellett másik nyelven is tájékoztassák a fogyasztót a termék tulajdonságairól. 2014. december 11. (Décret n° 2014-1489 du 11 décembre 2014 modifiant le code de la consommation en ce qui concerne notamment l'information des consommateurs sur les denrées alimentaires) óta azonban ismét csak franciául szabad a termékeket felíratozni: „En application de l'article 15 du règlement (UE) n° 1169/2011 du Parlement du 25 octobre 2011, les mentions d'étiquetage commercialisées sur le territoire national sont rédigées en langue française.” (Art. R112-6).

jogalkalmazók felkészületlensége vagy hajlandóságának hiánya miatt – meglehetősen hatástalan maradt, és a sajtóban sem keltett nagy visszhangot (Ager 1996: 44, 183–185).

Nem így az 1994-es *Loi Toubon*,¹⁶³ amely még elődjénél is szigorúbb szabályokat írt elő – részletesebben, pontosabban és a nyelvhasználat minden eddiginél szélesebb területeire bemerészkedve. Ehhez most már alkotmányos jogalap is rendelkezésre állt, hiszen 1992 óta „a Köztársaság nyelve a francia” (Alkotmány, 2. cikk).¹⁶⁴ Erre hivatkozva a *Loi Toubon* ékesszólóan kimondja, hogy „a francia nyelv Franciaország identitásának (*personnalité*) és kulturális örökségének alapvető eleme”, valamint „a frankofón közösséget alkotó államok közötti választott kötelék”. „Az oktatás, a munka, a kereskedelem és a közszolgáltatások nyelve a francia” (1. cikk). Az 1975-ös nyelvtörvény előírásainak megtartása mellett a francia nyelv használata ezentúl kötelező minden Franciaországban tartott rendezvényen és konferencián (6. cikk).¹⁶⁵ Az államilag támogatott idegen nyelvű kiadványokat és újságokat legalább egy francia nyelvű összefoglalóval el kell látni (7. cikk).¹⁶⁶ Az oktatás, a vizsgák és a disszertációk nyelve az állami és magántanintézetekben egyaránt a francia, kivéve a külföldi vagy kifejezetten külföldiek számára fenntartott iskolákat, továbbá amikor az idegen vagy regionális nyelvek tanításának igénye igazolt (11. cikk).¹⁶⁷ A rádió- és televízióműsorok, valamint reklámok nyelve a francia, kivéve a teljes egészében idegen nyelven készült műsorokat (12. cikk).¹⁶⁸ Az állami vagy állami megbízású cégek most már kereskedelmi nevükben és márkajelzéseikben sem alkalmazhatnak idegen kifejezéseket, amennyiben rendelkezésre áll azok francia megfelelője (14. cikk). Tekintettel a *Loi Bas-Lauriol* végrehajtásának tanulságaira, a *Loi Toubon* részletesen szabályozza a szabályok ellenőrzésének és a szankciók érvényesítésének folyamatát is. A vizsgálóbiztos eljárásának akadályozása bűncselekmény, és pénzbüntetéssel vagy hat hónapig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő (16–23. cikk). A 21. cikk sovány vigaszként kimondja, hogy a törvény rendelkezései nem a regionális nyelvek használata ellen irányulnak, és

---

¹⁶³ Loi n° 94-665 du 4 août 1994 relative à l'emploi de la langue française

¹⁶⁴ Loi constitutionnelle n° 92-554 du 25 juin 1992 ajoutant à la Constitution un titre “Des Communautés européennes et de l'Union européenne”

¹⁶⁵ Ezt a szabályt a gyakorlatban szinte egyáltalán nem tartják be, és erre tulajdonképpen a kutatásért felelős miniszter is áldását adta. <http://www.senat.fr/questions/base/1990/qSEQ901012253.html>

¹⁶⁶ A 7. cikk második szakasza eredetileg a kutatóknak nyújtandó állami támogatás feltételeként előírta a kutatási eredmények francia nyelven történő közzétételét, ám a rendelkezést az Alkotmánytanács megsemmisítette. vö. Décision n° 94-345 du 29 juillet 1994 du Conseil constitutionnel à propos de la loi relative à l'emploi de la langue française, para. 20–24.

¹⁶⁷ 2000-ben ez a rendelkezés átkerült az oktatási kódexbe.

¹⁶⁸ A 12. cikk a kommunikációs szabadságról szóló törvényt módosította (Loi n° 86-1067 du 30 septembre 1986 relative à la liberté de communication). A zenei művekre meghatározott kvóta vonatkozik. Lásd: *Television across Europe: regulation, policy and independence*. Open Society Institute, Budapest, 2005. 693. A francia médiaszabályozásról részletes jelentés olvasható ugyanitt: 637–728.

nem érintik a regionális nyelvekre vonatkozó szabályozást. Ezzel csak az a probléma, hogy az oktatáson kívül nem találunk a regionális nyelvekre vonatkozó jogszabályt.

2.5. A franciaországi nyelvi jogalkotás értékelése és távlatai

A francia kiemelkedése a térség többi nyelve közül a 14. század első felében, a *Capeting*-dinasztia hatalomra kerülését követően kezdődött. A nyelvhez kötődő presztízsnak és a királyi udvar francia nyelvhasználatának köszönhetően a francia először az északi tartományokban (a franciával rokon nyelveket felölelő *langue d’Oïl* nyelvterületen), majd lassanként az egész országban elterjedt, noha a hivatalos írásbeliség nyelve még jó darabig a latin maradt. A latin használatának visszaszorítására a 15. század végén született először királyi dekrétum, amely a francia mellett még a helyi nyelvek használatát is megengedte (“jobb híján”). A francia nyelv státusztervezésének kiemelkedően fontos lépése az 1539-es *Villers-Cotterêts-i ordonnance*, amely a hivatalos iratokban található latin szavak okozta félreértésekből fakadó jogbizonytalanság elkerülése végett a “francia anyanyelv” kizárólagos alkalmazását rendelte el az igazságszolgáltatásban. Az 1563-as *roussilloni ediktum* a parlamenti eljárások vonatkozásában tartalmazott hasonló rendelkezést, melynek hatályát 1629-ben kiterjesztették az egyházi bíróságokra, majd a 17. század során bevezették a francia királysághoz csatolt új tartományokban is.

Nem túlzás azt állítani, hogy a regionális nyelvek sorsát a francia forradalom pecsételte meg. A kezdetben toleráns fordítási politikát igen hamar radikális franciásítás váltotta fel, a *patois* és az “idegen nyelvek” ellen valóságos hadjáratot indítottak. A nyelvi terror mögött rejlő ideológia szerint a regionális nyelvek akadályozzák a „Szabadság, egyenlőség, testvériség” szellemében fogant forradalmi gondolatok terjedését, sötétségben tartják a tömegeket, ezért a föld színéről is el kell törölni őket. A regionális nyelvek és az ellenforradalmi mozgalmak összekapcsolásával a nyelvpolitika közbiztonsági kérdéssé vált. A nyelvhasználatra vonatkozó rendelkezések be nem tartása nem egyszer büntetőjogi szankciót vont maga után. A napóleoni rendszer centralizáló törekvései, az államnyelven működő közigazgatás és hadsereg a francia nyelv minden korábbinál nagyobb térhódítását vonta maga után. A regionális nyelvekhez kapcsolódó negatív sztereotípiákat kitermelő forradalmi ideológia a 19. századi oktatáspolitikán is ott hagyta lenyomatát. A kötelező állami népoktatásban kizárólag a francia tannyelv használatát engedélyezték, a regionális nyelvek oktatását tantárgy formájában sem tették lehetővé. Mindennek megszégyenítő eszközök alkalmazásával szereztek nyomatékot.

Noha a 20. század második fele óta kedvező jogalkotási lépések születtek a regionális nyelvekre nézve (legalábbis az oktatás területén), ezek végrehajtásához az állam alig biztosít anyagi, vagy akár „erkölcsi” támogatást. Az oktatási kódex rendelkezései között például azt olvashattuk, hogy „a regionális nyelvek és kultúra tanítása az állam és a helyi közösség megállapodása alapján biztosított”. Mivel a jogalkotó nem mert vagy nem akart általános érvényű szabályt hozni, a gyakorlatban az egyes nemzeti–nyelvi kisebbségek elkötelezettségén és érdekérvényesítő képességén múlik, hogy milyen pozíciót tudnak kivívni saját nyelvük számára. Ez természetesen nemcsak az oktatásra, de a nyelvhasználat egyéb színtereire is vonatkozik. A regionális nyelveknek tett engedmények inkább az Európai Unió megnyugtatóra szolgáló látszatintézkedések, semmint a francia állam valódi elköteleződésének bizonyítékai. Ezt a nézetet támasztja alá a regionális nyelveknek tett apró engedményekkel párhuzamos, a francia államnyelvi státuszát a lehető legapróbb részletekig körülbástyázó jogalkotási folyamat. Ennek egyik mérföldköve volt az 1992-es alkotmánymódosítás, melynek értelmében a francia *de jure* Franciaország államnyelve, valamint európai szinten is egyedülálló „koronaékszere” az 1994-ben született, napjainkban is hatályos nyelvtörvény, a *Loi Toubon*.

A francia közélet figyelmes követői jól láthatják, hogy a közpolitikai gondolkodás a mai napig nem távolodott el az egy nemzet–egy nyelv mostanra igencsak elavultnak tűnő doktrínájától, és továbbra is ragaszkodik ahhoz a képtelen állításhoz, hogy kisebbségek márpedig nem léteznek Franciaországban. Ezt az ideológiát nemcsak az állam vezető politikusai hirdetik bőszen,¹⁶⁹ de a francia forradalomtól eredeztethető oszthatatlan nemzet felfogására és az állampolgári egyenlőségre hivatkozással „a republikánus ideál rottweilereként” működő Alkotmánytanács is képviseli (Graziadei 2012). Jó példa erre az alkotmánybírószági szerepet betöltő testület 1991. május 9-i döntése,¹⁷⁰ amely a Korzika öngazgatási jogokat biztosító törvény rendelkezései közül eltörölte a Korzika lakosságát népként elismerő kitélet:

Mint az 1958-as Alkotmány második paragrafusa kimondja, Franciaország oszthatatlan, laikus, demokratikus és szociális Köztársaság, amely minden állampolgárnak biztosítja a törvény előtti egyenlőséget, bármilyen származású legyen is. Ennél fogva az, hogy a

---

¹⁶⁹ Georges Pompidou államfő 1972-ben kijelentette, hogy „a regionális nyelveknek és kultúráknak nincs helyük egy olyan Franciaországban, amely mély nyomot akar hagyni Európán”. (http://www.axl.cefan.ulaval.ca/europe/france-2politik_francais.htm) Nicolas Sarkozy köztársasági elnök hasonló álláspontot képviselt 2007-ben: „Ha megválasztanak, nem fogom támogatni a Regionális Nyelvek Európai Kartáját. Nem akarom, hogy egy európai bíró, aki a kisebbségi probléma terén a miénktől eltérő történelmi tapasztalattal rendelkezik, egyszer csak úgy döntsön, hogy egy regionális nyelv ugyanúgy a Köztársaság nyelve, mint a francia.” (<http://espacesco.free.fr/fichart.php?art=j2Qv0aR40>)

¹⁷⁰ Décision n° 91-290 DC du 09 mai 1991 (Loi portant statut de la collectivité territoriale de Corse)

törvényhozó “a francia nép részét alkotó korzikai népről” beszél, ellentétes az alkotmánnyal. Ez ugyanis csak a francia népet ismeri, melyet a francia állampolgárok összessége képez, származásra, fajra vagy vallásra való tekintet nélkül (Faragó 1992: 43).

Hasonló érvekkel utasította el az Alkotmánytanács az 1999-ben aláírt Nyelvi Karta ratifikációját:

[A] Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartája, mivel külön jogokat biztosít a regionális vagy kisebbségi nyelveket beszélők “csoportjainak” azokon a “területeken”, ahol e nyelveket használják, sérti a Köztársaság oszthatatlanságának, a jogegyenlőségnek és a francia nép egységének alkotmányos elveit... [E]zek a rendelkezések az Alkotmány 2. cikkének első bekezdésével is ellentétesek, mivel úgy tűnik, elismerik a francián kívüli nyelvek használatának jogát nemcsak a “magánéletben”, de a “közéletben” is, amelybe a Karta az igazságszolgáltatást, a közigazgatási hatóságokat és a közszolgáltatásokat is beleérti.¹⁷¹

A regionális nyelvek történetében rendkívüli horderejű lépés, még ha csak szimbolikus értelemben is, hogy a hosszas viták után 2008-ban elfogadott alkotmánymódosítás végre kimondta: „a regionális nyelvek Franciaország kulturális örökségéhez tartoznak”.¹⁷² Önmagában erre a rendelkezésre alanyi jogokat nem lehet alapítani, ahogyan azt az Alkotmánytanács 2011-es határozatában sietett leszögezni.¹⁷³ Pozitívumként értékelhetjük az oktatási kódex 2013-as módosítását, amely immár a középfokú oktatásban is engedélyezi a regionális nyelvek használatát, s nem a francia nyelv oktatására tekintettel, hanem annak sérelme nélkül. A kódex elsősorban azokban a régiókban ösztönzi a regionális nyelvek tanítását, ahol azok használatban vannak. A regionális nyelvek választható tantárgyként, avagy kétnyelvű oktatási formában, a franciával párhuzamosan használt tannyelvként oktathatók.¹⁷⁴

A nyelvhasználat egyéb színterein érdemi előrelépést a Nyelvi Karta ratifikációja és annak következtében konkrét jogosítványokat biztosító rendelkezések megalkotása jelenthetne, erre azonban a mai napig nem került sor. Bizakodásra adhat okot, hogy 2014. január 28-án a francia nemzetgyűlés elsöprő többséggel megszavazta egy jövőbeni törvény megalkotását, amely lehetővé tenné a ratifikációt.

---

¹⁷¹ Décision n° 99-412 DC du 15 juin 1999 sur le Charte européenne des langues régionales ou minoritaires, para. 10-11.

¹⁷² Loi constitutionnelle n° 2008-724 du 23 juillet 2008 de modernisation des institutions de la Ve République, Art. 75-1.

¹⁷³ „[L]’article 75-1 de la Constitution [...] n’institue pas un droit ou une liberté que la Constitution garantit.” Décision n° 2011-130 QPC du 20 mai 2011: Mme Cécile L. et autres (Langues régionales), 3. pont.

¹⁷⁴ Code de l’éducation, Art. L312-10, 312-11. A hatályos szöveget megállapította: Loi n° 2013-595 du 8 juillet 2013 d’orientation et de programmation pour la refondation de l’école de la République.

3.

A nyelvhasználat szabályozásának története Spanyolországban

*„A nyelv és a kard két fegyver,
S ha úgy kezeljük őket, ahogy kell,
Nekünk biztonságot nyújtanak
És ezer hasznot hoznak.
De ha bármelyiket kiengedjük kezünkől,
Mintha a józan észről fosztanának meg,
Halált hoz a bolondra és örülte,
Rossz szerencsét a bölcsre és egészségesre.”*
A nyelv és a kard emblémája¹⁷⁵

3.1. Spanyolország nyelvi térképe

A spanyol állam több évszázados asszimilációs nyelvpolitikája ellenére Spanyolország a mai napig Európa nyelvi szempontból legsokszínűbb államai közé tartozik. Az alkotmányban deklarált államnyelv a kasztíliai (spanyol), de a lakosság egynegyedének nem ez az anyanyelve. Az ország területén használt számos nyelv és nyelvváltozat mindegyike az újlatin nyelvcsaládba tartozik, a baszkot kivéve, melynek eredetét a mai napig homály fedi. Ezek nyelvi „minősítése” nem egyértelmű, és jó pár esetben az elnevezés tekintetében sincs egyetértés. A legnagyobb beszélőközösséggel és saját autonóm közösségeikben társhivatalos nyelvi státusszal a katalán, a baszk (*vascence/euskara*) és a galíciai (*gallego/galego*) nyelv rendelkezik. A három „nagy” regionális nyelv mellett változó szintű hivatalos elismeréssel bír az aráni (az okcitan nyelv gascon dialektusa), az asztúriai (asztúr-leóni, *bable*) és az aragóniai (vö. Burgueño 2002; Solsten – Meditz 1990: 87).

A katalán és a baszk nép és nyelv történetét a Franciaországról szóló részben (vö. 2.1.5. és 2.1.6. fejezet) már bemutattam. A Franciaországgal nem közös történelmi fejleményeket az alábbiakban a megfelelő helyeken ismertetem. A Galíciai Királyságot 409-ben a szvévek alapították a Pireneusi-félsziget észak-nyugati csücskében, az

---

¹⁷⁵ „Dos armas son la lengua y el espada
Que si las gobernamos cual conviene
Anda nuestra persona bien guardada
Y mil provechos su buen uso tiene.
Pero cualquiera de ellas desmandada
Como de la cordura se enagene
En el loco y sandio causa muerte
Y en el cuerdo y sagaz trueca la suerte.”
Emblema de la lengua y el espada. In: del Valle 2013: 5.

akkoriban Lusitániának nevezett területen. Ez volt az első királyság, amely az Ibériai-félszigeten a rómaiak kivonulása után létrejött. 585-ben meghódították a vizigótok, majd 711-ben a mórok fennhatósága alá került, akiktől Asztúriai I. Alfonz (739–757) hódította el. A terület a 10. század elejéig az Asztúriai Királysághoz tartozott, majd a Leóni Királyság része lett. 1037-ben a Leóni Királyság egyesült Kasztíliával. Galicia déli része, Portugália tartomány 1128-ban vált ki. Kisebb független epizódok után a Galiciai Királyság 1230-ban vált véglegesen a Kasztíliai Királyság részévé, de elnevezését és kisebb-nagyobb mértékű öngazgatási önállóságát 1833-ig megőrizte (Risco 1952: 53–120).

A galiciai nyelvet a Galiciai Autonóm Közösségen kívül Asztúria legnyugatibb területein, Leónban és Zamorában, valamint három extremadurai településen beszélik. A galiciai az újlatin nyelvek nyugati, azon belül is iberoromán ágába tartozik. Körülbelül a 14. század közepéig a portugállal közös irodalmi normával rendelkezett. A legrégebbiről fennmaradt galiciai (pontosabban galaikoportugál) nyelvű írásos emlék Joam Soares de Pavia 12. század végén írt satirikus balladája, az „*Ora faz ost'o senhor de Navarra*”. A galiciai nyelvet a 16–18. század folyamán egyáltalán nem használták írásban, nem véletlen, hogy ezt a korszakot sötét századoknak (*Séculos Escuros*) nevezik. A galiciai nyelv a 19. században a *Rexurdimentónak* nevezett kulturális megújulási mozgalomnak köszönhetően kapott életre.¹⁷⁶

3.2. A spanyol állam nyelvpolitikája és a kasztíliai nyelv státusztervezése a 18. századig

Hosszú történelme során az Ibériai-félszigeten népek sokasága telepedett le – ibérek, kelták, görögök, föníciaiak, rómaiak, vizigótok, mórok –, amelyek keveredéséből Spanyolország modern nemzetei kialakultak, és az egységes spanyol állam létrejöttéig kisebb-nagyobb önálló királyságokat, laza dinasztikus szövetségeket alkottak.

A kasztíliai vagy közismertebb nevén spanyol nyelv a vulgáris latin alapú ún. *romance* vagy iberoromán nyelvből alakult ki, az újlatin nyelvek nyugati ágába tartozik (Wright 2013). Hivatalos használata az 1035-ben alapított Kasztíliai Királyságban VIII. Alfonz uralkodása (1158–1214) alatt kezdődött el. Fernández-Ordóñez (2011: 328–333) konkrétan hét *romance* nyelvű bírósági iratot talált ebből az időszakból; a királyi dokumentumok 99.3%-a ekkor még latinul íródott. X. (Bölcs) Alfonz (1252–1284) idejére a királyi kancellária teljesen áttért a kasztíliai nyelv használatára. Bölcs Alfonz

---

¹⁷⁶ <http://www.xunta.es/a-lingua-galega>

nevéhez nemcsak az első spanyolországi vernakuláris jogkönyv, a *Siete Partidas* kiadása fűződik, de a kasztíliai nyelv sztenderdizálásának első lépései is. Továbbá ő volt az első európai király, aki alattvalói vernakuláris nyelvét tette udvarának hivatalos nyelvévé (Illich 1981: 36).¹⁷⁷ A Kasztíliai Királyság – 1230-tól Kasztília és León Királysága – a 13. század közepére az Ibériai-félsziget mintegy felét uralma alá hajtotta, és a vernakuláris nyelv pozíciójában viszonylag hamar felváltotta a meghódított területeken beszélt arabot és mozarabot.¹⁷⁸

I. Kasztíliai Izabella és II. Aragóniai Ferdinánd 1469-es házasságkötése révén létrejött a spanyol királyság, amely a mórok végleges kiűzése, azaz 1492 után egész Ibériára kiterjesztette hatalmát (Portugália kivételével, amely már 1128-ban kivált Galiciából). Roussillont és Cerdanyát 1493-ban sikerült visszaszerezni a francia királytól (1659-ig), míg Navarra déli része 1512-ben vált a spanyol monarchia részévé. (A Navarrai Királyság az északi területekre zsugorodva még egy darabig megőrizte függetlenségét, majd betagozódtott a francia királyságba.) Trenz (2007: 168–169) szerint, mivel a spanyol monarchia inkább a katolikus restaurációval és a külső hódítással volt elfoglalva, mintsem belső területeinek nyelvi és kulturális egységesítésével, ezért az ibér térség nyelvi sokfélesége még jó ideig érintetlen maradt. Ez a megállapítás azonban nem állja meg teljes mértékben a helyét. A jogi szabályozás hiányának ellenére a kasztíliai nyelv a hatalom nyelvéhez társuló presztízse miatt széles körben elterjedt a spanyol korona európai területén is, különösen az irodalom nyelveként és a művelt felsőbb osztályok körében (Herrerás 1994: 139, Penny 2004: 21). Mindehhez nagy mértékben hozzájárult Antonio de Nebrija (1441–1522) andalúz származású humanista tevékenysége. Nebrija folytatta a Bölcs Alfonz által két és fél évszázaddal korábban elkezdett munkát: Kasztíliai Izabellának ajánlott 1492-es grammatikája (*Gramática de la lengua castellana*) az első modern európai nyelven kiadott nyelvtan, egyben a kasztíliai nyelv apológiája volt.

A műhöz írt prologusban Nebrija rámutat, hogy a nyelv már az ókortól fogva a birodalmak társa volt („*siempre la lengua fue compañera del imperio*”). A kasztíliai nyelv a katonákkal együtt Aragóniába, Navarrába és Olaszországba is eljutott, és ezáltal létre Spanyolország szétszórt darabjaiból egy egységes királyság, amit most már századok sem tudnak ledönteni. Most, hogy a keresztény vallást megtisztították, hogy mindenhol egyforma jogot alkalmaznak, nem maradt más hátra, mint a művészetek felvirágoztatása. Ezek között első helyen szerepel a nyelv, ami az embert kiemeli az

---

¹⁷⁷ Természetesen nem formális „hivatalos nyelvvé” nyilvánításról volt szó.

¹⁷⁸ Az arab megszállás alatt álló Hispania területén élő, a keresztény vallást megőrző, elarabosodott népesség vulgáris latin eredetű, arab szavakkal kevert újlatin dialektusainak gyűjtőneve (Penny 2004: 18).

állatok közül. Egészen idáig ez a nyelv “kötetlen és szabályozatlan” („*suelta y fuera de regla*”) volt, de Nebrija, aki mindig csak a nemzet („*nuestra nación*”) javát tartotta szem előtt, most olyan műalkotást hozott létre, amely az idők végezetéig fennmarad.¹⁷⁹ Ezek után emlékezteti az uralkodónőt az egységes jog és nyelv bevezetésének szükségességére a különféle idegen nyelveket („*peregrinas lenguas*”) beszélő barbár népek és nemzetek leigázását követően. Külön kiemeli, hogy nemcsak „hitünk ellenségeinek” van szüksége a kasztíliai nyelv ismeretére, hanem a baszkoknak, navarraiaknak, franciáknak, olaszoknak és mindenkinek, akik meg akarják értetni magukat Spanyolországban.¹⁸⁰

Bár Nebrija szemei előtt még csak a rekonkvizta során „visszafoglalt” területek nyelvi–kulturális egységesítése lebegett, szimbolikus jelentőségű, hogy a könyv kiadásának időpontjában Kolumbusz már az amerikai partok felé hajózott. Mondhatni, hogy Nebrija munkája adta a spanyol monarchia birodalmi nyelvpolitikájának ideológiai megalapozását. Az „*armas y letras*” („fegyverek és betűk”) jelszó alatt elhíresült koncepció nemcsak a születőben lévő impériumnak nyújtott programot, de a későbbi spanyol királyoknak is mintául szolgált nyelvpolitikájuk kialakítása során. Számos szerző szerint a *Gramática* egyértelműen azt a nézetet képviseli, amely a nyelvet a nemzet definiáló jegyének, valamint a hatalomgyakorlás eszközének tekinti (Nichols 2006: 28, Pintér 2008: 98, Ruán 2002: 37) – a 15. század végén, három évszázaddal a nemzetállami gondolat modern filozófiai megalapozása előtt!¹⁸¹

---

¹⁷⁹ „[N]uestra lengua castellana [...] se estendió después hasta Aragón y Navarra y de allí a Italia... [L]os miembros y pedaços de España que estauan por muchas partes derramados: se reduxeron y aiuntaron en un cuerpo y unidad de reino. La forma y travazón del qual assí está ordenada que muchos siglos, iniuria y tiempos no la podrán romper ni desatar. Assí que después de repurgada la cristiana religión: por la qual somos amigos de Dios o reconciliados con él [...], después de la justicia y essecución de las leyes [...] no queda ia otra cosa sino que florezcan las artes de la paz. Entre las primeras es aquella que nos enseña la lengua: la qual nos aparta de todos los otros animales: y es propria del ombre: y en orden la primera después de la contemplación: que es officio proprio del entendimiento [...] Esta hasta nuestra edad anduvo suelta y fuera de regla [...] y porque mi pensamiento y gana siempre fue engrandecer las cosas de nuestra nación: y dar a los ombres de mi lengua obras en que mejor puedan emplear su ocio: que agora lo gastan leyendo novelas o istorias enbueltas en mil mentiras y errores: acordé ante todas las otras cosas reducir en artificio este nuestro lenguaje castellano: para que lo que agora y de aquí adelante en él se escriviere pueda quedar en un tenor: y estenderse en toda la duración de los tiempos que están por venir.” Nebrija 1492. A mű elemzését angolul lásd: Illich 1981: 33–51.

¹⁸⁰ „[D]espués que vuestra Alteza metiesse debaxo de su iugo muchos pueblos bárbaros y naciones de peregrinas lenguas: y con el vencimiento aquellos tenían necesidad de recibir las leyes: quel vencedor pone al vencido y con ellas nuestra lengua [...] y cierto assí es que no sola mente los enemigos de nuestra fe que tienen ia necesidad de saber el lenguaje castellano: mas los vizcaínos, navarros, franceses, italianos, y todos los otros que tienen algún trato y conversación en España.” Nebrija 1492.

¹⁸¹ A másik szimbolikus jelentőségű aktus, amely a kasztíliairól mint a diadalmas birodalmi nyelvről szóló diskurzust formálta, I. Károly, az első Habsburg-házi spanyol király (1516–1558-ig, V. Károly néven német-római császár 1520–1558-ig) kasztíliai nyelven tartott 1536-os beszéde volt Rómában, a törökök felett aratott győztes csatát követően. A legtöbb szerző szerint ez az esemény indította el a kasztíliai nyelv nemzetközi karrierjét (Martínez 2013: 44–48).

Akár Nebrija hatására, akár nem, a spanyol monarchia valóban szívügyének tekintette a nyelvi kérdést, aminek köszönhetően az amerikai gyarmatokon a nyelvi homogenizáció meglepően magas szintjét sikerült elérni. Igaz, ez eleinte helyi közvetítőkön, majd a *náhuatl* nyelv terjesztésén keresztül valósult meg. A kasztíliai kizárólagos használatát csak 1770-ben rendelte el III. Károly (1759–1788) (Nichols 2006: 28–31). Ami a kontinentális Spanyolországot illeti: azon kívül, hogy az államapparátus *de facto* hivatalos nyelve a kasztíliai spanyol volt (mint láthattuk, egészen a 13. század közepétől), és a spanyol nyelv irodalmi és vernakuláris nyelvként is egyre erősebb pozíciót vívott ki magának (González Ollé 1994a: 8–12, Martínez 2013: 50, Menéndez Pidal 1950), valóban arról van szó, hogy a Kasztíliához csatolt régiók nyelvhasználatát nem háborgatták. Ezek az országrészek nemcsak nyelvüket, de korábbi jogi és politikai intézményeik jó részét is megőrizhették a spanyol koronának való hűségük fejében. Ez alól egyetlen kivételt találtam, amely a kereskedelemre vonatkozott: a pénzügyeket, a kereskedőket és egyéb személyeket kasztíliai nyelvű számlakibocsátásra és könyvvitelre kötelezték, ezer dukát pénzbírság terhe mellett.¹⁸²

A moriszkók és a cigányok a többi „kisebbségi nemzetnél” kevésbé voltak szerencsések.¹⁸³ Noha a kereszténységre való kötelező áttérés folytán 1526-ra elméletben egyetlen muszlim sem maradt spanyol földön, I. Károly (1516–1558) jónak látta betiltani az eretneknek tartott arab szokásokat, köztük az arab névviselést és nyelvet is. A szigorú rendelkezéseket 1567-ben újra kiadták Granadában (Woolard 2013: 64–65).¹⁸⁴ A cigányokkal kapcsolatban hasonló tartalmú jogszabályt találunk 1619-ből,¹⁸⁵ amelyet számtalan alkalommal megerősítettek a következő évszázadok során.

---

¹⁸² „Mandamos, que de aquí adelante todos los Bancos y cambios públicos, y los mercaderes y otras cualesquier personas, ansí naturales como extrangeros, que trataren ansí fuera de estos Reynos como en ellos, sean obligados á tener y asentar la cuenta en lengua castellana en sus libros de caja y manual, [...] y los que no tuvieren la dicha cuenta de sus libros en lengua castellana sean condenados en pena de mil ducados.” – Pragmáticas de Cigales de 1549 y de Madrid de 1552 (Libros que deben tener los cambios y mercaderes en el modo que se expresa). In: Novísima Recopilación de las Leyes de España, Tomo IV, Libro IX, Título IV, Ley XII. 249.

¹⁸³ A katolikus monarchia természetesen a zsidókat is üldözte (Keefe 1976: 112–114), de nyelvi vonatkozású jogszabályt velük kapcsolatban nem találtam.

¹⁸⁴ A moriszkók egyik vezetője, Hernando de Válor, a „Jaguár” így fakadt ki a nyelvi elnyomás ellen: „Sem Isten, sem ember által felkarolva, a keresztények között mórként megvetve, a mórok között keresztényként hiteltelenül, cserben hagyatva és kizárva az emberi életből és beszélgetésből. Azt mondják, hogy ne beszéljük a saját nyelvünket. De kasztíliaiul nem tudunk; akkor milyen nyelven közöljük a gondolatainkat, kérjünk vagy adjunk dolgokat, ha nem engedik meg nekünk az emberek érintkezését? Még az állatoknak se tiltják meg, hogy emberi hangokat halljanak! Ki az, aki tagadja, hogy a kasztíliaiul beszélő követheti a Próféta jogát, és a moriszkó nyelven beszélő követheti Jézus törvényét?” Angolul idézi Woolard 2013: 65.

¹⁸⁵ Real Cédula de 28 de junio de 1619 – Expulsión de los gitanos que no se avecindaren en pueblos de mil vecinos arriba; y prohibicion de usar su trage, nombre y lengua, y de tratar en compras y ventas de ganados. In: Novísima Recopilación... Tomo V, Libro XII, Título XVI, Ley IV. 358–359.

3.3. Spanyolország nyelvi jogi szabályozása a 18–19. században

A nyelvi sokféleséghez való hozzáállás a spanyol örökösödési háborúból győztesen kikerülő Bourbon-ház trónra lépésével, az abszolutizmus francia mintára történő kiépítésével vett új fordulatot. A 18. század elejétől kezdve a kasztíliai nyelv hegemoniáját hirdető állami centralizációs politika egyre inkább ellentétbe került a térség többi nyelvével és nemzetiségével. Az V. Fülöp (1700–1746) nevéhez fűződő, 1707 és 1716 között kibocsátott, *Nueva Planta* (Új Terv) néven emlegetett törvénycsomag megszüntette Aragón, Valencia, Mallorca és Katalónia politikai és jogi autonómiáját (a *fuero*st), átszervezte területi és adminisztratív beosztásukat, valamint a kasztíliai tette a közigazgatás hivatalos nyelvénvé (Bonell Colmenero 2010; Domonkos 2010: 56–57; Medina 2013). (Navarra politikai autonómiáját jóval később: 1841-ben, a baszk *fuero*st 1876-ban törölték el.) A Katalónia részére 1716-ban kiadott királyi dekrétum például kimondta, hogy a *Real Audiencia*¹⁸⁶ előtti ügyeket kasztíliai nyelven kell intézni: „*Las causas en la Real Audiencia, se substanciarán en lengua Castellana.*”¹⁸⁷ Hogy a közigazgatás alsóbb szintjein is megkövetelték a kasztíliai nyelv használatát, arra utal egy a Kasztíliai Tanács (*Real y Supremo Consejo de Castilla*, a királyi kormányzás legfőbb szerve) által V. Fülöpnek írt levél, amelyben a katalán nyelv használatának kivételes engedélyezését javasolják az elszigetelt helyzetben lévő települések számára, valamint egyéb helyeken addig, amíg a tisztviselők megfelelően el nem sajátítják a kasztíliai nyelvet.¹⁸⁸

III. Károly (1759–1788) különösen nagy gondot fordított a kasztíliai nyelv használatának minél szélesebb körű terjesztésére. 1768. június 23-án kiadott rendelete a kasztíliai az alapfokú oktatás („*Escuelas menores*”) és az igazságszolgáltatás kizárólagos nyelvénvé tette, ezáltal nemcsak a regionális nyelvek, de a latin hivatalos használatának is véget vetett. Az indoklás ugyanaz, amivel már az angol és francia példánál találkoztunk: jelesül a jogbiztonság megteremtése, mivel a felek által nem ismert idegen nyelv használata a bírósági eljárás során „késedelmet, zavart és nagy károkat” okoz; továbbá a

¹⁸⁶ Tartományi felsőbíróság, egyben kormányzati szerv.

¹⁸⁷ Nueva Planta de la Real Audiencia del Principado de Cataluña, establecida por su Magestad, con decreto de diez y seis de enero de mil setecientos diez y seis. In: Novísima Recopilación, Tomo II, Libro V, Título IX, Ley I, Art. 4. 405–409. Egy titkos utasítás egy évvel később a lehető legnagyobb gondosságra intette a hercegség vezető tisztségviselőit a kasztíliai nyelv bevezetése terén: „Pondrá el corregidor el mayor cuidado en introducir la lengua castellana, a cuyo fin dará providencias más templadas y disimuladas para que se note el efecto sin que se note el cuidado.” Idézi Milian i Massana 1984: 124.

¹⁸⁸ „[Salvo en la Real Audiencia], se permita por aora el uso de la [lengua] catalana, hasta que los escrivanos se vayan instruyendo en la castellana... [Hace también la salvedad para] aquellos lugares que por su miseria y situación en la Montaña, en que será justo se dispense esta condición.” Idézi González Ollé 1994b: 7.

királyság egységének és „harmóniájának” fenntartása „a Nemzet általános nyelvének” terjesztésén keresztül.¹⁸⁹

1780-ban elrendelték az állami nyilvános iskolák felállítását, ahol természetesen a kasztíliai volt a tannyelv. Ami talán meglepő lehet, az a nyilvánvalóan arcátlan retorika, amely természetesnek veszi, hogy a királyságban minden gyermeknek ez az anyanyelve: „A Királyság minden iskolájában a gyermekek anyanyelvét a Királyi Nyelvi Akadémia által összeállított és kiadott nyelvtan alapján kell tanítani.”¹⁹⁰ A Spanyol Királyi Akadémiát 1713-ban alapították a kasztíliai nyelv sztenderdizálása céljából. Alapszabályát egy évvel később hagyta jóvá a király.¹⁹¹

A spanyol monarchia nemcsak a kasztíliai nyelv hivatalos státuszának megerősítésére, hanem teljes spanyolosításra törekedett. Ezt bizonyítja, hogy a közsféra és az oktatás nyelvén kívül az állam számos egyéb nyelvhasználati színtér működésébe beavatkozott. Egy 1764-es és egy 1772-es királyi rendelet előírta, hogy a kereskedők kasztíliai nyelven vezessék üzleti könyveiket (González Ollé 1994b: 7–8), 1778-ban bevezették a kasztíliai kizárólagos használatát az egyházi életben,¹⁹² a századfordulón pedig még a színházi előadásokról is száműzték a regionális nyelveket.¹⁹³

---

¹⁸⁹ „VI. — En la Audiencia de Cataluña quiero que cese el estilo de poner en latin las Sentencias, y los mismo en qualesquiera Tribunales Seculares donde se observe tal práctica, por la mayor dilación y confusión que esto trae, y los mayores daños que se causan, siendo impropio que las Sentencias se escriban en lengua estraña, y que no es perceptible a las Partes, en lugaer que escribiéndose en romance, con mas facilidad se explica el concepto, y se hace familiar a los interesados; por cuya razón desde el Santo Rey Don Fernando Tercero cesó en Castilla la práctica de actuar en latin, y en Aragón se fue desterrando el lemosino desde Fernando el primero, contribuyendo esta uniformidad de lenguas a que los Procesos guarden mas uniformidad en todo el Reyno; y a este efecto derogo y anulo todas qualquier resoluciones, o estilos, que haya en contrario, y esto mismo recomendarà el mi Consejo a los Ordinarios Diocesanos, para que en sus Curias se actúe en lengua Castellana. VII. — Finalmente mando, que la enseñanza de primeras Letras, Latinidad y Retórica se haga en lengua Castellana generalmente, donde quiera que no se practique, cuidando de su cumplimiento las Audiencias y Justicias respectivas, recomendándose también por el mi Consejo a los Diocesanos, Universidades, y Superiores Regulares para su exacta observancia, y diligencia en extender el idioma general de la Nación para su mayor armonía, y enlace recíproco.” – Real Cédula de su Magestad, a consulta de los señores del Consejo, reduciendo el arancel de los derechos procesales a reales de vellón en toda la Corona de Aragón, y para que en todo el Reyno se actué y enseñe en lengua castellana, con otras cosas que se expresa. Közli: Llompart 1965: 365–367. vö. Milian Massana 1983: 358.

¹⁹⁰ „En todas las escuelas del Reyno se enseñe a los niños su lengua nativa por la Gramática que ha compuesto y publicado la Real Academia de la Lengua.” – Real Cédula de 22 de septiembre de 1780 – Establecimiento de las escuelas públicas de la Corte. In: Novísima Recopilación, Tomo IV, Libro VIII, Título I, Ley IV, 3–5.

¹⁹¹ Real Cédula de 3 de octubre de 1714 – Establecimiento de la Real Academia Española; y prerogativas de sus individuos. In: Novísima Recopilación, Tomo IV, Libro VIII, Título XX, Ley I, 166–168.

¹⁹² A kasztíliai nyelv használatáról a mallorcai egyházmegyében lásd: Llompart 1965: 357–364.

¹⁹³ „En ningún teatro de España se podrán representar, cantar ni bailar piezas que no sean en idioma castellano.” – Instrucción para el arreglo del Teatros y Compañías Cómicas de estos Reinos fuera de la Corte, de 2 de marzo de 1801; egy két évvel korábbi királyi rendeletre (Real Orden del 28 de Diciembre de 1799) utalással, mely csak a madridi színházakra vonatkozott. Idézi Reguera 2003: 18. 1867-ben II. Izabella megerősítette a tilalmat (lásd a 201. l. ábjegyzetet).

Ugyanez a tendencia folytatódott a 19. században is, most már a francia forradalom által kitermelt nemzetállami ideológia köntösében. A nemzetállami gondolat azonban nemcsak a központi államot, de a „perifériát” is megihlette: Spanyolország nemzeti öntudatra ébredt “kisebbségi nemzetei” felvették a kesztyűt az állam asszimilációs politikájával szemben. A kezdetben csupán nyelvi-kulturális jellegű, ún. „újjászületési” mozgalmak (Katalóniában a *Renaixença*, Galiciában a *Rexurdimento*, Baszkföldön az *Euskal Pizkundea*) a század vége felé egyre inkább politikai színezetet nyertek, és határozott öngazgatási követelésekkel léptek fel. A központi állam és a nemzetiségek nacionalizmusainak szembenállása a 19–20. században folyamatos alkotmányos instabilitást idézett elő, ismételt államcsínyekhez, forradalmakhoz és véres polgárháborúhoz vezetett (Ehrlich 1999–2000: 302–303, Medina – del Valle – Monteagudo 2013: 27–28).

A spanyol állam 19. századi liberális nemzetállam-építési projektjének fő eszköze a formális oktatás intézményrendszere, legfontosabb célja pedig azon keresztül a teljes nyelvi homogenitás elérése volt (Villa 2013: 91). Az állami iskolák egyedüli tannyelve a kasztíliai, a regionális nyelveket tantárgy formájában sem tűrték meg. Mindezt már a spanyol parlament 1821-ben, az ún. *Quintana*-terv alapján elfogadott általános közoktatási szabályzata tartalmazta,¹⁹⁴ majd megerősítette az 1849-es, ún. normális iskolák tárgyában született királyi rendelet,¹⁹⁵ valamint az 1857-es ún. *Ley Moyano*¹⁹⁶ is. Utóbbi az első átfogó spanyol oktatási törvénynek tekinthető (Villa 2013: 100), amely akárcsak 1780-as elődje, a Spanyol Királyi Akadémia által kidolgozott nyelvtan és helyesírás használatát írta elő. A nebulókat hasonló megszégyenítő eszközökkel próbálták visszatartani a regionális nyelvek használatától, mint amilyenekkel Franciaországban és az Egyesült Királyságban találkoztunk.¹⁹⁷ Egy 1902-es királyi dekrétum azokat az

---

¹⁹⁴ Reglamento general de instrucción pública decretado por las córtes en 29 de junio de 1821. In: Araque Hontangas 2013: 277–294.

¹⁹⁵ Real Decreto de 30 de marzo de 1849, sobre escuelas normales e inspectores de instrucción primaria, y reglamentos para le ejecucion del mismo. Imprenta de la Publicidad, á cargo de M. Rivadeneyra: Madrid, 1849.

¹⁹⁶ Ley de Instrucción Pública de 9 de septiembre de 1857, vö. Art. 2, 14, 88.

¹⁹⁷ Lásd például a Baleár-szigetek kormányzóságának 1837-es utasítását: „Cada maestro ó maestra tendrá una sortija de metal, que el lunes entregará á uno de sus discípulos, advirtiéndolo á los demás que dentro del umbral de la escuela ninguno hable palabra que no sea en castellano, so pena de que oyéndola aquel que tiene la sortija, se la entregará en el momento, y el culpable no podrá negarse á recibirla; pero con el bien entendido de que en oyendo este en el mismo local que otro condiscípulo incurre en la misma falta, tendrá acción á pasarle el anillo, y este á otro en caso igual, y así sucesivamente durante la semana hasta la tarde del sábado, en que á la hora señalada aquel en cuyo poder se encuentre el anillo sufra la pena.” – Disposición del Gobierno Superior Político de Baleares, 22 de febrero de 1837. Közli De Melchor – Branchadell 2002: 127.

általános iskolai tanárokat rendelte büntetni, akik „a kasztíliai nyelven kívül más nyelvet vagy dialektust” merészelték használni az oktatás során.¹⁹⁸

A nemzeti nyelv használatát azonban nemcsak a közoktatásban, de a közigazgatásban, az igazságszolgáltatásban, a kereskedelemben és a kulturális életben is tovább erőltették. Jogszabályok születtek a kasztíliai nyelv kötelező használatáról a büntetőeljárásban (1820), a kereskedők üzleti könyveiben (1829),¹⁹⁹ a közjegyzői iratokban (1862),²⁰⁰ a színházban (1867),²⁰¹ az anyakönyvekben (1870) és a polgári peres eljárásban (1881) (De Melchor – Branchadell 2002: 126; González Ollé 1994b: 9–10.)

Látható, hogy az állam a hivatalos nyelvhasználat szinte minden színterét igyekezte szabályozni, és azon kívül is gondot fordított a kasztíliai nyelv használatára, különösen a kereskedelem és a színházi élet terén. Bizonyos területekre vonatkozó rendelkezéseket újra és újra kiadtak, valamint egyre hangsúlyosabban, akár büntetés terhe mellett próbálták az érintetteket rászorítani az előírások betartására. Mindez nemcsak az állam fokozott nyelvi homogenizációs igényét jelzi a 19. században, de azt is, hogy a kasztíliai nyelv kizárólagos használatának követelményét csak nagy nehezen vagy egyáltalán nem tudták keresztülvinni.²⁰² Ezt támasztja alá az a tény is, hogy a

---

¹⁹⁸ „Los maestros y maestras de Instrucción Primaria que enseñasen a sus discípulos la Doctrina Cristiana u otra cualquiera materia en un idioma o dialecto que no sea la lengua castellana serán castigados por primera vez con amonestación por parte del inspector provincial de Primera Enseñanza, quien dará cuenta del hecho al Ministerio del ramo, y si reincidiese, después de haber sufrido una amonestación, serán separados del Magisterio oficial, perdiendo cuantos derechos les reconoce la Ley.” – Real Decreto de 21 de noviembre de 1902, Art. 2. Idézi Herreras 1994: 141.

¹⁹⁹ „Los libros de comercio se llevarán en idioma español. El comerciante que los lleve en otro idioma, sea extranjero, o dialecto especial de alguna provincia del reino, incurrirá en una multa que no bajará de mil reales, ni excederá de seis mil; se hará a sus expensas la traducción al idioma español de los asientos del libro que se mande reconocer y compulsar, y se le compelerá por los medios de Derecho á que en un término que se le señale transcriba en dicho idioma los libros que hubiere llevado en otro.” (Art. 54). – *Código de Comercio decretado, sancionado y promulgado en 30 de Mayo de 1829*. Edición oficial de Real Orden. Oficina de D. L. Amarita: Madrid, 1858. p. 18.

²⁰⁰ „Los instrumentos públicos se redactarán en lengua castellana.” – Ley de 28 mayo de 1862, del Notariado, Art. 25. In: Alcubilla, Marcelo Martínez 1869. *Diccionario de la administración española, peninsular y ultramarina: Compilación ilustrada de la novísima legislación de España en todos los ramos de la administración pública*. Tomo X. Imprenta de la Sra. V. É. Hijas de A. Pañuelas: Madrid. 472–476. at 473.

²⁰¹ „[Haciendo] notar el gran número de producciones dramáticas [...] escritas en los dialectos de algunas provincias [...], y considerando que esta novedad *ha de contribuir forzosamente á fomentar el espíritu autóctono* de las mismas, *destruyendo el medio más eficaz para que se generalice el uso de la lengua nacional*, la Reina (q. D. g.) ha tenido á bien disponer que en adelante no se admitan á la Censura obras dramáticas que estén exclusivamente escritas en cualquiera de los dialectos de las provincias de España.” (kiem. tölem) – Real Orden disponiendo que en adelante no se admitan á la censura obras dramáticas que estén exclusivamente escritas en cualquiera de los dialectos de las provincias de España. In: Lalama, Vicente de 1867. *Índice General de cuantas obras dramáticas y líricas han sido aprobadas para los teatros del Reino y de Ultramar*. Imprenta de G. Alhambra. p. 111.

²⁰² Erről panaszkodott a Spanyol Királyi Akadémia a közoktatási minisztériumnak írt levelében 1916-ban(!): „[E]n muchos lugares de esta monarquía no se cumplen los preceptos legales [referentes a la

spanyolországi regionális nyelvek sokkal erősebben tudták tartani pozíciójukat a franciaországi és Egyesült Királyság-beli sorstársaiknál.

3.4. Spanyolország nyelvi jogi szabályozása a diktatúrák századában

A 20. század elején némi enyhülés következett be az állam centralizációs politikájában. Katalóniának Enric Prat de la Riba elnöksége alatt egy rövid időre még autonómiát is sikerült kivívnia magának (*Mancomunitat de Catalunya*, 1914–1925). Ennek azonban idejekorán véget vetett Miguel Primo de Rivera diktatúrája (1923–1930). A generális autoriter és nyíltan erőszakos politikát folytatott a nemzetiségekkel szemben, amelynek során egyre-másra írták alá XIII. Alfonz királlyal (1886–1931) a nyelvhasználatot (is) korlátozó jogszabályokat. Rögtön a katonai diktatúra kezdetén, „a társadalmi béke visszaállítása” céljából kiadták az ún. szeparatizmus elleni rendeletet, amely ugyan „nagylelkűen” kinyilvánította, hogy a különféle nyelvek és dialektusok használata a regionális dalokban, táncokban és népszokások gyakorlása során semmiféle korlátozás alá nem esik, de azt is leszögezte, hogy nemzeti vagy nemzetközi jellegű hivatalos cselekmények során a bármiféle közhatalmat gyakorló személyek csak a kasztíliait, azaz a spanyol állam hivatalos nyelvét használhatják.²⁰³ Ezt követően számos további rendelkezés született, korántsem csak az állami aktusok mezején maradván. Egy 1925-ös rendelet például előírta, hogy a nem spanyol nyelvű tankönyvet „azonnal ki kell tépni a nebulók kezéből”, a tanító egyidejű felfüggesztése és fizetésének megvonása mellett.²⁰⁴ Ugyanez volt a jussa azoknak a tanítóknak, akik a „hivatalos nyelv tanítását iskolájukban megtiltják, elhanyagolják vagy akadályozzák”. A „visszaesőket” áthelyezhették olyan tartományba, ahol csak a hivatalos nyelvet beszélik, sőt a renitens iskolát végső soron bezárás fenyegette.²⁰⁵

---

práctica de español]... Y hasta acontece que en gran número de escuelas está proscrito el idioma nacional o se enseña como si fuese una lengua extranjera.” Idézi González Ollé 1994b: 11.

²⁰³ „Expresar o escribir en idiomas o dialectos las canciones, bailes, costumbres y trajes regionales, no son objeto de prohibición alguna; pero en los actos oficiales de carácter nacional o internacional, no podrá usarse por las personas investidas de autoridad otro idioma que el castellano, que es el oficial del estado español.” – Real Decreto del 18 de septiembre de 1923. Közli Álvarez Rey 2006: 66.

²⁰⁴ „[S]i [los libros de texto] no estuviesen escritos en español [...] los harán retirar inmediatamente de manos de los niños y procederán a formar expediente al maestro, suspendiéndolo de empleo y sueldo.” – Real Orden del 13 de octubre de 1925. Közli: Álvarez Rey 2006: 80.

²⁰⁵ „Artículo 1. Los Maestros nacionales que proscriban, abandonen o entorpezcan la enseñanza en su Escuela del idioma oficial en aquellas regiones en que se conserva otra lengua nativa, serán sometidos a expediente, pudiendo serles impuestas la suspensión de empleo y sueldo de uno a tres meses.

Artículo 2. En caso de reincidencia podrá acordarse su traslado libremente por el Ministerio de Instrucción pública y Bellas Artes a otra provincia donde no se hable más que la lengua oficial, en localidad de igual o menor vecindario.

Érdemi előrelépés a regionális nyelvek jogi helyzetében a Második Spanyol Köztársaság idején történt, de sajnos ez sem tartott sokáig, másrészt a spanyol nyelv nacionalista ideológiával alátámasztott hegemoniája semmivel sem kapott kisebb hangsúlyt, mint korábban (Monteagudo 2013). A köztársaság alkotmányát 1931-ben fogadták el és hivatalosan 1939-ig volt hatályban. Ez volt az első spanyol alkotmány, amely – amellett, hogy nem unitárius államberendezkedést tükrözött – a nyelvhasználatra vonatkozó rendelkezést tartalmazott. A 4. cikk kimondta, hogy a Köztársaság hivatalos nyelve a kasztíliai, amelyet minden spanyolnak kötelessége ismerni és jogában áll használni. Garanciális szabályként rögzítette, hogy azon jogok, amelyeket az állam törvényei a tartományok vagy régiók nyelvei tekintetében ismernek el, nem szenvedhetnek csorbát, az ezen speciális jogszabályokban foglaltakon kívül viszont senkit sem lehet egy regionális nyelv ismeretére vagy használatára kötelezni. Az 50. cikk értelmében az autonóm régióknak lehetőségük van az oktatás saját nyelvükön való megszervezésére, de a spanyol nyelv oktatása az alap- és középfokú tanintézetekben kötelező, és azt oktatási nyelvként is használni kell.²⁰⁶ (Ezek a rendelkezések mintául szolgáltak az 1978-as alkotmány megszövegezése során.) Az alkotmány felhatalmazása alapján 1932-ben elfogadták Katalónia, 1936-ban pedig Baszkföld és Galicia²⁰⁷ autonómia-törvényeit, amelyek társhivatalos nyelvi státuszt biztosítottak (volna) a katalán, a baszk és a galíciai nyelvnek (May 2012: 258; Milian i Massana 1984: 139).

A régiók autonómiáját csírájában fojtotta el a véres polgárháború (1936–1939). A küzdelemből győztesen kikerülő fasiszta *Franco*-rezsim (1936/9–1975) a centralizált nemzetállam felfogásának megfelelően durva asszimilációs politikát folytatott: a nemzeti kisebbségek létét nem ismerte el, a regionális politikai intézményeket felszámolta. Az állam által egyedül elfogadott nyelv a kasztíliai lett, és a regionális nyelvek használatát nemcsak a közigazgatás, az oktatás, a tömegtájékoztatás és a kultúra területén, de az

---

Artículo 3. Si se tratase de Escuelas de Primera enseñanza públicas o privadas, cuyos Maestros no estén comprendidos en lo dispuesto en los anteriores artículos, podrán ser clausuradas temporal o definitivamente.” – Real Decreto del 11 de junio de 1926. Közli Herreras 1994: 141.

²⁰⁶ Constitución de la República Española, 9 de diciembre de 1931, Art. 4: „El castellano es el idioma oficial de la República. Todo español tiene obligación de saberlo y derecho de usarlo, sin perjuicio de los derechos que las leyes del Estado reconozcan a las lenguas de las provincias o regiones. Salvo lo que se disponga en leyes especiales a nadie se le podrá exigir el conocimiento ni el uso de ninguna lengua regional.” Art. 50: „Las regiones autónomas podrán organizar la enseñanza en sus lenguas respectivas, de acuerdo con las facultades que se conceden en los estatutos. Es obligatorio el estudio de la lengua castellana y ésta se utilizará también como instrumento de enseñanza en todos los centros de instrucción primaria y secundarias de las regiones autónomas. El Estado podrá mantener o crear en ellas instituciones docentes de todos los grados en el idioma oficial de la República.”

²⁰⁷ Galicia autonómia-státútumát népszavazás megerősítette ugyan, de a spanyol parlamentnek a polgárháború előestéjén nem volt ideje elfogadni, így baszk párjával ellentétben formálisan sem lépett hatályba.

egyházi életben, a kereskedelemben és a magánérintkezésben is tiltották és válogatott eszközökkel üldözték. A baszk kivételével a regionális nyelveknek még a nyelvi minőségét is tagadták, és a kasztíliai puszta dialektusaivá fokozták le őket. A nem kasztíliai nyelvű iskolákat bezárták, a nem kasztíliai nyelvű feliratokat lecserélték, a regionális nyelveken beszélő hivatalnokokat elbocsátották, a regionális nyelvű színdarabokat betiltották, egyáltalán: a regionális nyelvek helyzetét a lehető legleleményesebb módokon – a fizikai erőszaktól sem visszariadva – teljesen ellehetetlenítették (Herrerias 1994: 142–145; May 2012: 258–259; Milian i Massana 1984: 128). A diktatorikus intézkedések mögött rejlő ideológiát (Castillo Rodriguez 2013: 359–362) kiválóan összefoglalja az alábbi idézet, amely magának a *Generalisimónak* a szájából hangzott el:

Spanyolország egy átfogó totalitárius koncepció mentén szerveződik, a teljességét, egységét és folytonosságát biztosító nemzeti intézményeken keresztül. Minden régió karakterét tiszteletben fogjuk tartani, de a nemzeti egység sérelme nélkül, amelyet abszolút módon kívánunk [megvalósítani], egyetlen nyelvvel, a kasztíliaival, és egyetlen egyéniséggel, a spanyollal.²⁰⁸

A korszak – beleértve a polgárháború éveit is – szinte kimeríthetetlen tárháza a nyelvhasználatra vonatkozó jogszabályoknak. Az alábbiakban a teljesség igénye nélkül ismertetek néhányat ezek közül. A rendelkezések kiválogatásánál arra is tekintettel voltam, hogy tükröződjék a jogalkotás mögött rejlő ideologikus tartalom. San Sebastián kormányzójának 1937. április 16-i rendelete szerint a közös nyelv használata a legjobb módja a kölcsönös ragaszkodás kifejezésének Spanyolország népei között. Minő szerencse, hogy ehhez rendelkezésre áll a gyönyörű kasztíliai nyelv, amely nemcsak a testvéri szeretet, de a felbőszült harci kiáltások kifejezésére is kiválóan alkalmas.²⁰⁹ A *Generalísimo* 1937. május 29-i körlevele felszólította a lakosságot, hogy mindenkit fel kell jelenteni, aki a kasztíliaitól eltérő nyelvek és dialektusok használatának tilalmára vonatkozó rendelkezést megszegi.²¹⁰ Egy 1938. május 18-i igazságügy-minisztériumi

---

²⁰⁸ „España se organiza en un amplio concepto totalitario, por medio de instituciones nacionales que aseguren su totalidad, su unidad y continuidad. El carácter de cada región será respetado, pero sin perjuicio a la unidad nacional, que la queremos absoluta, con una sola lengua, el castellano, y una sola personalidad, la española.” A konkrét időpont és helyszín megjelölése nélkül idézi Torrealdai 1987: 73. Az élet iróniája, hogy a kasztíliai nyelv bajnoka Galiciában született és anyanyelve nem is a kasztíliai, hanem a galicai volt.

²⁰⁹ „[U]no de los mejores medios de demostrar esa compenetración de cariño y de ideas es emplear el idioma común, sobre todo cuando se dispone, como nosotros, de uno tan hermoso como el castellano para poder expresar lo mismo nuestros cariños de hermanos como los enardecidos gritos guerreros propios de los momentos que atravesamos.” – Bando del 16 de abril de 1937 del Gobernador Militar de San Sebastián. Közli Torrealdai 1987: 90.

²¹⁰ „Se denunciará a todo aquel se infrinja lo dispuesto sobre la prohibición de hablar idiomas y dialectos diferentes del castellano.” – Comunicación del General Primer Jefe. Közli Torrealdai 1987: 90–91.

rendelet megtiltotta a nem spanyol nevek anyakönyvezését, mivel azt a haza egysége elleni fellépésnek és a „regionalista érzület” kifejezésének tekintették. Mivel „Franco Spanyolországa nem tűrheti el a nyelvi egység elleni agressziót” (sic!), ezért „minden esetben, spanyolokról lévén szó, kasztíliaiul kell bejegyezni a neveket”.²¹¹ A biztonság kedvéért kicsit később hozzátették, hogy a nem kasztíliai nyelven tett bejegyzések érvénytelenek.²¹² Több miniszteri rendelet született arról, hogy az adott minisztérium felügyelete alá tartozó intézmények címeikben, márkaneveikben, alapszabályukban vagy egyéb rendelkezéseikben, gyűléseiken, ünnepségeiken stb. a kasztíliain kívül nem használhatnak más nyelvet.²¹³ A nemzeti oktatási minisztérium 1939. március 1-jei rendeletében a Hazafias Spanyol Katekizmus tankönyvként való használatát rendelte el, amelyben a nebulók kérdés-felelet formájában sajátíthatták el a hazával kapcsolatos alapvető ismereteket. Ebből többek között megtudhatjuk, hogy Spanyolországot az isteni gondviselés a világ közepén helyezte el; a kasztíliai az eljövendő civilizáció nyelve, mivel az angol és a francia már megindult a hanyatlás útján; az országban valójában csak a kasztíliai nyelvet beszélik, hiszen a baszkot csak néhány eldugott tanyán használják, de nyelvi szegénysége miatt ott is már inkább csak nyelvjárási „funkcióban”; ezen kívül négy fő dialektust találunk: a katalánt, a valenciait, a mallorcait és a galiciait.²¹⁴ 1939. április 8-án betiltották a nem spanyol nyelvű kifejezések használatát a szálláshelyeken. Ez alól egyetlen kivételként a külföldi földrajzi neveket engedélyezték a szálláshelyek elnevezésében.²¹⁵ 1940. május-július folyamán három ipari és kereskedelmi minisztériumi rendelet is született a termékeliratok, hirdetések, márkanevek stb. kasztíliai nyelvűségéről. Az idegen szavakat természetesen „nem az idegengyűlölet gonosz szelleméből kifolyólag”, hanem a saját nyelvnek kijáró tiszteletből kell

---

²¹¹ „Debe señalarse también como origen de anomalías registrales la morbosa exacerbación en algunas provincias del sentimiento regionalista, que llevó a determinados Registros buen número de nombres; que no solamente están expresados en idioma distinto al oficial castellano, sino que entrañan una significación contraria a la unidad de la patria. [...] La España de Franco no puede tolerar agresiones contra la unidad de su idioma [...] En todo caso, tratándose de españoles, los nombres deberán consignarse en castellano.” – Orden del Ministerio de Justicia del 18 de mayo de 1938. In: Boletín Oficial del Estado (a továbbiakban: BOE), núm. 577, 21 mayo 1938, pp. 7435–7436.

²¹² „Se considerarán también nulas y sin valor legal las inscripciones que se hallen practicadas en idioma o dialecto distinto al idioma oficial castellano.” – Orden del Ministerio de Justicia del 12 de agosto de 1938. In: BOE, núm. 48, 17 agosto 1938, p. 758.

²¹³ Lásd például: Orden del Ministerio de Organización y Acción Sindical del 21 de mayo de 1938: „Queda terminantemente prohibido el uso de otro idioma que no sea el castellano en los títulos, razones sociales, Estatutos o Reglamentos, y en las convocatorias y celebraciones de asambleas, o Juntas de las entidades que dependan de este Ministerio.” In: BOE, núm. 582, 26 mayo 1938, p. 7532.

²¹⁴ Catecismo Patriótico Español 1939. 7, 10–12.

²¹⁵ „Asimismo queda prohibido el empleo de términos distintos del español para nomenclatura de los hospedajes en España, sin perjuicio de que puedan usarse nombres geográficos del Extranjero en la titulación de los mismos.” – Orden del Ministerio de la Gobernación de 8 de abril de 1939, Art. 3. In: BOE, núm. 104, 14 abril 1939, p. 2091.

kigyomláni („no por un mezquino espíritu de xenofobia, sino por exigencias del respeto que debemos a lo que es entrañablemente nuestro, como el idioma”), az idegen szavak és a kasztíliaitól különböző nyelvjárások tudniillik ellentétesek a nemzeti érzülettel („palabras extranjerias o pertenecientes a dialectos distintos del idioma castellano [...] están en pugna con el sentimiento nacional y españolista”).²¹⁶ 1940. július 28-án figyelmeztették a Katalóniában dolgozó hivatalnokokat, hogy ha az önkormányzati épületekben az állam nyelvén kívül más nyelven mernek megszólalni, azonnal elbocsátják őket. Ugyanezért a vétségért a tanárok tanítási jogukat veszítették el.²¹⁷ A cenzúra kiterjedt működésének egyik fényes bizonyítéka a mozik részére 1940-ben kiadott szabályzat, melynek értelmében minden filmet kasztíliai nyelven kell készíteni, „a dialektusok teljes mellőzésével”. Az epizód szereplőknek „nagylelkűen” megengedték, hogy „nyelvjárási kiejtést” használjanak.²¹⁸ A közjegyzőkre vonatkozó 1944-es rendelet előírta, hogy a közokiratokat spanyol nyelven kell kiállítani.²¹⁹ 1945-ben még a hajók nem kasztíliai nyelvű elnevezését is betiltották,²²⁰ s ezt a szabályt 1953-ban megerősítették.²²¹ A polgári nyilvántartásról szóló 1957-es törvény továbbra is a személynevek kasztíliai nyelven történő anyakönyvezését írta elő – „spanyolokról lévén szó”,²²² s noha az 1958-as végrehajtási szabályzat lehetővé tette a regionális és idegen nyelvű nevek bejegyzését, de csak akkor, ha nincs bevett kasztíliai megfelelőjük.²²³

---

²¹⁶ vö. Orden de 16 de mayo de 1940 por la que se dispone queda prohibido en rótulos, muestras, anuncios, etc., el empleo de vocablos genéricos extranjeros. In: BOE, 17 mayo 1940, p. 3370; Orden de 20 mayo de 1940 sobre denominaciones, marcas y rótulos en idioma extranjero. In: BOE, 30 mayo 1940, p. 3680; Orden de 8 de julio de 1940 por la que se aclara la de 20 de mayo último sobre el uso y empleo y registro de denominaciones extranjerias en marcas, nombres comerciales y rótulos de establecimientos. In: BOE, 22 de julio de 1940, p. 5088.

²¹⁷ „[T]odos los funcionarios contractuales de las corporaciones municipales de la región que se expresen en el exterior o en el interior de los edificios municipales en una lengua que no sea la del Estado serán inmediatamente destituidos, sin que tengan derecho a reclamar. Por lo que se refiere a maestros públicos y particulares, tal falta comportará la pérdida de los derechos a enseñar.” – Circular de 28 de julio de 1940 del Gobernador Civil de Barcelona. Idézi: Herreras 1994: 142.

²¹⁸ Normas del Departamento Nacional de Cinematografía del 20 de octubre de 1940. Idézi: Alcaraz Ramos 1999: 17.

²¹⁹ „Los instrumentos públicos deberán redactarse necesariamente en idioma español...” – Decreto de 2 de junio de 1944, por el que se aprueba con carácter definitivo el Reglamento de la organización y régimen del Notariado, Art. 148. In: BOE, núm. 189, 7 julio 1944, p. 5244.

²²⁰ „Para lo sucesivo queda terminadamente prohibida toda designación de buques que no esté escrita en castellano que es el idioma oficial, símbolo de la unidad de la nación.” – Orden de 11 de enero de 1945. Idézi Herreras 1994: 143.

²²¹ Orden de 17 de febrero de 1953 por la que se regulan los nombres de los buques de la Marina Mercante y de Pesca de arqueo total Superior a veinte toneladas, Art. 3. In: BOE, núm. 53, 22 febrero 1953, p. 1051.

²²² „Tratándose de españoles, los nombres deberán consignarse en castellano.” – Ley de 8 de junio de 1957 sobre el Registro Civil, Art. 54. In: BOE, núm. 151, 10 junio 1957, p. 377.

²²³ „Se permiten los nombres extranjeros o regionales. Si tuvieren traducción usual al castellano, sólo se consignarán en esta lengua.” – Decreto de 14 de noviembre de 1958, por el que se aprueba el Reglamento para la aplicación de la Ley del Registro Civil, Art. 192. In: BOE, núm. 296, 11 diciembre 1958, p. 10990.

A Franco-diktatúra nyelvi elnyomása az 1950-es évek végén kezdett enyhülni (Herrerias 1994: 143–144). Mindez a jogalkotás terén annyiban tükröződik, hogy újabb korlátozó jogszabályok nem születtek, s noha a korábbiak többsége formálisan hatályban maradt, már nem alkalmazták olyan szigorúan őket. A kulturális életben megtűrték a regionális nyelveket, de a közigazgatásban, az igazságszolgáltatásban és az oktatásban továbbra is kizárólagos maradt a kasztíliai nyelv használata (Torrealdai 1987: 72–73). Az 1970-es oktatási törvény a spanyol mellett már tartalmazta a „natív” nyelvekre való utalást az alapfokú állami oktatásban,²²⁴ de ezen lehetőség gyakorlatba ültetésére majd csak az öt évvel későbbi végrehajtási rendelet alapján kerül sor. Az 1433/1975. számú oktatási miniszteri rendelet kísérleti jelleggel („*con carácter experimental*”) lehetővé tette a spanyolországi „natív” nyelvek szabadon választható tantárgyként való oktatását, de a végső cél ez esetben is a kasztíliaihoz mint „nemzeti és hivatalos nyelvhez” való hozzáférés megkönnyítése volt, s csak másodlagosan az anyanyelvi kultúrával való megismerkedés.²²⁵ A 2929/1975. számú kormányrendelet az első spanyol jogszabály, amely átfogóan szabályozta a regionális nyelvek használatát. Státuszától eltekintve azt is mondhatnánk, ez volt Spanyolország első – és ebben a formában utolsó – nyelvi törvénye. A rendelet három héttel az akkor már nagybeteg diktátor halála előtt keletkezett, és rendelkezései már valamelyest az új, demokratikus korszakba való átmenetet tükrözik: A regionális nyelvek a spanyol nemzet kulturális örökségéhez tartoznak, s mint ilyenek, nemzeti nyelveknek tekintendők és állami védelemben részesülnek. Használatuk a nyomtatott és a szóbeli médiában és a kulturális jellegű eseményeken engedélyezett, de az állam hivatalos nyelve továbbra is a kasztíliai marad. Apró engedményként a helyi szintű közigazgatási szerveknek belső működésük során engedélyezték a regionális nyelvek szóbeli használatát, a plenáris üléseket kivéve. A rendelet még arra is ügyelt, hogy a nyelvi alapon történő megkülönböztetést kimondja – a regionális nyelveket nem ismerő/használó személyek védelmében (sic!): „*Ningún español podrá ser objeto de discriminación por no conocer o no utilizar una lengua regional.*”²²⁶

---

²²⁴ Ley 14/1970, de 4 de agosto, General de Educación y Financiamiento de la Reforma Educativa, Art. 14 y 17. In: BOE, núm. 187, 6 agosto 1970, p. 12529.

²²⁵ Decreto 1433/1975, de 30 de mayo por el que se regula la incorporación de las lenguas nativas en los programas de los Centros de Educación Preescolar y General Básica. In: BOE, núm. 156, 1 julio 1975, pp. 14249–14250.

²²⁶ Decreto 2929/1975, de 31 de octubre por el que se regula el uso de las lenguas regionales españolas. In: BOE, núm. 274, 15 noviembre 1975, p. 23877.

3.5. Az 1978-as alkotmány által teremtett nyelvi rezsím

A valódi demokratizálódási folyamat Franco 1975-ös halálát követően kezdődött meg. A sokat méltatott 1978-as alkotmány a nyelvi kisebbségek ügyét a közigazgatás területi beosztásához, valamint hatásköri decentralizációjához kötötte (Szajbély 2003: 695). Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy a „kisebbségek”²²⁷ területi autonómia formájában gyakorolhatják nyelvi és egyéb jogosítványukat. A területi alapú önszerveződés és önrendelkezés lehetősége azonban nemcsak a saját nyelvvel rendelkező, ún. történelmi régióknak adott, hanem az egyéb (kasztíliai nyelvű) területeknek is, amennyiben azt nemzeti érdek indokolja (ún. *café para todos* vagy szimmetrikus devolúció).²²⁸

Az alkotmány által életre hívott „*Estado de las Autonomías*” egyfajta kompromisszumnak tekinthető az unitárius állam és a föderáció között. A politikai hatalom a központi állam és tizenhét, különböző mértékű öngazgatási jogokkal bíró autonóm közösség (régión) között oszlik meg,²²⁹ de – a hagyományos értelemben vett szuverenitás iránti aspirációk elkerülése végett – nyomatékos hangsúly helyeződik „a Spanyol Nemzet felbonthatatlan egységére”, amely „minden spanyol közös és oszthatatlan hazája”.²³⁰ A spanyol államberendezkedés abban is különbözik egy szövetségi államtól, hogy az alkotmány nem sorolja fel az egyes autonóm közösségeket, ehelyett bizonyos feltételek teljesülése esetén lehetőséget ad az önszerveződésre. Autonómiájuk tartalmát az egyes közösségek az alkotmány keretei között saját maguk állapítják meg (Szajbély 2003: 697). Az autonóm közösség saját nyelvének tanítása az alkotmány 148.1.17. cikkének megfelelően például kifejezetten autonóm hatáskörbe tartozhat.

Az alkotmány 3. cikkének értelmében az állam hivatalos nyelve a kasztíliai, amelyet minden spanyolnak kötelessége ismerni és jogában áll használni. Emellett az egyes autonóm közösségek a spanyol mellett más nyelveket is hivatalos nyelvvé nyilváníthatnak. Spanyolország nyelvi sokszínűsége (szó szerint: a különféle nyelvi

---

²²⁷ Sem a szakirodalom, sem az érintett közösségek nem szeretik ezt a kifejezést. Véleményük szerint nem a többségi társadalom peremére szorult csoportokról, hanem Spanyolország egyenrangú nemzetiségeiről van szó; (nemzeti) kisebbség helyett helyénvalóbb tehát a kisebbségi nemzet vagy nemzetiség, kisebbségi nyelv helyett pedig a regionális nyelv szó használata. vö. Puig i Scotini 2001–2002: 397; Trenz 2007: 170.

²²⁸ Guibernau (2006: 61–62) szerint a katalánok és a baszkok jelentős része az aszimmetrikus devolúciót támogatná, amely elismerné Spanyolország történelmi nemzetiségeinek különleges státuszát.

²²⁹ Továbbá létezik két autonóm város is Marokkó területén: Ceuta és Melilla.

²³⁰ Constitución Española de 1978, Art. 2.

változatok gazdagsága) a kulturális örökség részeként speciális tiszteletet és védelmet élvez.²³¹

Láthatjuk, hogy míg az alkotmány minden spanyol kötelességévé teszi a kasztíliai nyelv ismeretét, addig ilyen kötelezés nem áll fenn a regionális nyelvek vonatkozásában (Kasha 1996: 659–660). Mindezt a spanyol Alkotmánybíróság 1986-os ítéletében le is szögezte: „Csak a kasztíliai ismeretére vonatkozóan áll fenn alkotmányos egyéni kötelezettség.”²³² Sőt, az 1994-es ítélethez fűzött különvéleményben olyan állásponttal is találkozunk, mely szerint az alkotmány 3. cikke értelmében kifejezetten tilos bárkit akarata ellenére egy autonóm nyelv használatára kötelezni (ahogy azt az 1931-es alkotmány annak idején *expressis verbis* ki is mondta).²³³ Több esetben alkotmányossági kérdésként merült fel, hogy mindez hogyan egyeztethető össze azzal, hogy a többnyelvű régiók kötelezővé tették a saját nyelvük tanulását. Az alkotmánybíróság ezzel kapcsolatos érvelése leginkább egy arra irányuló törekvésnek tekinthető, hogy „a kecske és a káposzta is megmaradjon”. A taláros testület szerint ugyanis különbséget kell tenni a hatóságoknak a regionális nyelv oktatására vonatkozó kötelezettsége, valamint a diákoknak a regionális nyelv ismeretére való kötelezése között. Az autonóm közösségek jogszabályai mindössze egy elérendő célt tűznek ki a hatóságok részére, nem pedig a diákokra rónak kötelezettséget. Eme „liberális” értelmezésen felbuzdulva Katalónia új, 2006-os autonómia-státútumának 6.2. cikke már az oktatási szférán is túllépve, kifejezetten a katalán nyelv ismeretére kötelezi a katalán polgárokat. Az Alkotmánybíróság ezzel kapcsolatban egy rendkívüli műgonddal megszerkesztett, ötszáz oldalas ítéletében arra jutott, hogy bizonyos helyzetekben igenis megvan a helye a regionális nyelvek ismeretére való kötelezésnek:

---

²³¹ „1. El castellano es la lengua española oficial del Estado. Todos los españoles tienen el deber de conocerla y el derecho a usarla. 2. Las demás lenguas españolas serán también oficiales en las respectivas Comunidades Autónomas de acuerdo con sus Estatutos. 3. La riqueza de las distintas modalidades lingüísticas de España es un patrimonio cultural que será objeto de especial respeto y protección.” – Ibid, Art. 3. A 2. bekezdés szó szerinti fordítása az, hogy a „többi spanyol(országi) nyelv is hivatalos az érintett autonóm közösségekben” (a „serán” a „lenni” ige jövő idejű alakja, magyarra itt jelen időben fordítjuk). Úgy tűnik, az alkotmány nem egyszerűen lehetőséget teremt a társhivatalos nyelvek bevezetésére, de egyenesen az érintett régiók kötelességévé teszi azt. A gyakorlatban azonban nem a szó szerinti értelmezés érvényesül. Ehhez és a 3. cikkel kapcsolatos egyéb értelmezési kérdésekhez lásd Milian i Massana 1984.

²³² „[S]ólo del castellano se establece constitucionalmente un deber individualizado de conocimiento.” – Sentencia 82/1986, de 26 de junio, del Tribunal Constitucional, fundamento jurídico 3.

²³³ „El art. 3 de la Constitución [...] establece un modelo de cooficialidad lingüística en el que [...] es pieza esencial el principio de libertad de elección, conforme al cual todo residente en una Comunidad Autónoma bilingüe tiene el derecho de elegir, en sus relaciones con los poderes públicos, la lengua castellana como medio exclusivo de expresión lingüística, de tal forma que no se le puede imponer en contra de su voluntad el uso obligatorio del idioma autonómico.” – Sentencia 337/1994, de 23 de diciembre de 1994, del Tribunal Constitucional, Voto particular del Magistrado Excmo. Sr. don Eugenio Díaz Eimil.

Katalónia autonómia-statútumának 6.2. cikke akkor lenne alkotmányellenes és érvénytelen, ha ugyanolyan értelemben követelné meg a katalán ismeretét, mint amely a kasztíliai ismeretének alkotmányos kötelezettségéből következik... [A] rendelkezés természetesen megenged egy másik, az alkotmánnyal összhangban lévő értelmezést is... Nem egy általános, Katalónia minden polgárára vonatkozó kötelezettségről [...] van szó, hanem egy egyéni kötelezettség megállapításáról, [...] amelynek megvan a maga sajátos helye az oktatás területén [...] és azokban a különleges alá-fölrendeltségi kapcsolatokban, amelyek a katalán igazgatást a tisztségviselőivel összekapcsolják.²³⁴

Az alkotmány nyelvi rezsimjének további jellemzője (és kritikája), hogy a társhivatalos nyelvi rendszer megteremtése csupán az autonóm közösségek hatóságaira ró kötelezettségeket, a kisebbségi beszélők részére viszont nem biztosít jogokat (Ruiz-Rico Ruiz 1996: 116–117), amely nyilván a jogérvényesítés kérdését veti fel.

Az alkotmány tulajdonképpen egy kevert nyelvi rezsimet hozott létre, amely teljes mértékben sem a területi, sem a személyi elvet nem követi. Előbbit azért nem, mert kizárja a területi nyelv elsőbbségét (kivéve természetesen a kizárólag spanyol nyelvű területek esetét), az utóbbit pedig azért nem, mert a többnyelvű közösségek polgárai által élvezett jogok nem érvényesíthetők az adott régió területén kívül (Milian Massana 1983: 365–366).²³⁵ A területi elvből kifolyólag az állam legnagyobb – a hat, társhivatalos nyelvvel rendelkező régió kívüli – részén továbbra is szigorú egynyelvűség uralkodik a nyelvhasználat hivatalos színterein. Mint láttuk, ugyanez a helyzet az Egyesült Királyságban is, azzal a különbséggel, hogy ott „csupán” *de facto* hivatalos nyelv az angol, míg Spanyolországban *de jure* rendelkeznek a kasztíliai nyelv használatáról. A vonatkozó ágazati jogszabályok értelmében mind a bírósági, mind az államigazgatási eljárás nyelve a kasztíliai. A regionális nyelveket csak az adott közösség területén és csak akkor lehet használni, ha egyik félnek sincs kifogása ellene. A regionális nyelven keletkezett hivatalos iratok „teljes érvényűek” ugyan, de ahhoz, hogy az adott régió kívüli joghatállyal bírjanak, kasztíliai nyelvre kell fordítani őket. A spanyol egynyelvű

---

²³⁴ „El art. 6.2 EAC sería inconstitucional y nulo en su pretensión de imponer un deber de conocimiento del catalán equivalente en su sentido al que se desprende del deber constitucional de conocimiento del castellano... [E]l precepto admite con naturalidad una interpretación distinta y conforme con la Constitución... [S]e trata [...] no de un deber generalizado para todos los ciudadanos de Cataluña, sino de la imposición de un deber individual [...] que tiene su lugar específico y propio en el ámbito de la educación [...] y en el de las relaciones de sujeción especial que vinculan a la Administración catalana con sus funcionarios.” – Sentencia 31/2010, de 28 de junio de 2010, del Tribunal Constitucional, fundamento jurídico 14.b.

²³⁵ Ezt az alkotmánybíróság is megállapította: „[N]o se desprende la lesión de ningún derecho constitucional, porque, aun admitiendo a efectos dialécticos que tal podría ser el caso si la negativa se hubiera producido en las declaraciones efectuadas en dichas provincias, donde la lengua vasca es oficial, lo cierto es que, efectuadas fuera de las mismas, los demandantes no tienen derecho a exigir que sus manifestaciones ante los órganos del poder se hagan en una lengua que no sea la castellana...” – Sentencia 30/1986, de 20 de febrero, del Tribunal Constitucional, fundamento jurídico 4.

régiókban folytatott büntetőeljárás során tolmácsot kell kirendelni azon személyek részére, akik nem tudnak kasztíliaiul.²³⁶

3.6. Az autonóm közösségek nyelvi joga

Noha a jogforrási hierarchiában az ún. autonóm nyelvi jog az alkotmány (és bizonyos állami törvények) alatt helyezkedik el, de mégis az autonóm közösségek saját hatáskörébe tartozó jogalkotásról van szó, ezért helyesebbnek tartom azt a spanyol állam nyelvi jogát tárgyaló fejezettől elkülönítve tárgyalni. A társhivatalos nyelvvel bíró régiók nyelvi joga az elmúlt közel négy évtized alatt olyan méreteket öltött, hogy többszörösen meghaladja az eddig ismertett időszakok joganyagát, a jogalkalmazási és alkotmányossági kérdésekről nem is beszélve. Az alábbiakban ezért „csak” az autonóm közösségek nyelvi jogi rendszerének alapelemeit, valamint az oktatásra mint az egyik legfontosabb nyelvhasználati színtérre vonatkozó konkrét szabályokat ismertetem.

A társhivatalos nyelvek státuszáról az autonóm közösségeknek a spanyol parlament által megerősített *autonomía-statútumai* rendelkeznek. Spanyolország tizenhét autonóm régiója közül hat rendelkezik regionális társhivatalos nyelvvel. Katalóniában társhivatalos nyelv a katalán és az okszitán/aráni,²³⁷ Valenciában a valenciai,²³⁸ a Baleárszigeteken a katalán,²³⁹ Galiciában a galiciai,²⁴⁰ Baszkföldön²⁴¹ és Navarrában²⁴² pedig a baszk. Egyes autonóm közösségek elismernek és védelemben részesítenek egyéb nyelveket is, anélkül, hogy társhivatalos státuszt biztosítanának számukra. Ezek közé tartozik Aragónia két saját nyelve („*la lengua aragonesa propia de las áreas pirenaica y prepirinena*”, valamint „*la lengua aragonesa propia del área oriental*”),²⁴³ a

²³⁶ vö. Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial, Art. 231; Real Decreto de 14 de septiembre de 1882, aprobatorio de la Ley de Enjuiciamiento Criminal, Art. 440; Ley 1/2000, de 7 de enero, de Enjuiciamiento Civil, Art. 142; Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común, Art. 36.

²³⁷ Ley Orgánica 6/2006, de 19 de julio, de reforma del Estatuto de Autonomía de Cataluña, Art. 6.

²³⁸ Ley Orgánica 5/1982, de 1 de julio, de Estatuto de Autonomía de la Comunidad Valenciana, Art. 6. Utoljára módosították: 2006. április 10-én. Valencia a mai napig külön nyelvként kezeli a valenciait, holott a szakirodalom egyöntetűen a katalán egy dialektusának tartja azt.

²³⁹ Ley Orgánica 1/2007, de 28 de febrero, de reforma del Estatuto de Autonomía de las Illes Balears, Art. 4.

²⁴⁰ Ley Orgánica 1/1981, de 6 de abril, del Estatuto de Autonomía para Galicia, Art. 5. Utoljára módosították: 2010. július 18-án.

²⁴¹ Ley Orgánica 3/1979, de 18 de diciembre, de Estatuto de Autonomía para el País Vasco, Art. 6.

²⁴² Ley Orgánica 13/1982, de 10 de agosto, de Reintegración y Amejoramiento del Régimen Foral de Navarra, Art. 9. Navarra az egyetlen régió, amely nem autonomía-statútummal rendelkezik, hanem középkori kiváltságleveleit (az ún. *fueros*) állították helyre és korszerűsítették. Utoljára módosították: 2010. november 17-én.

²⁴³ A két nyelvtörő elnevezést politikai okokból találta ki az autonóm közösség 2013-as új nyelvtörvénye (Ley 3/2013 de uso, protección y promoción de las lenguas y modalidades lingüísticas de Aragón). A

bable/asztúriai és a galíciai/asztúriai Asztúriában,²⁴⁴ valamint a leóni és a galíciai Kasztília és Leónban.²⁴⁵ Az egyes autonómia-statútumok nyelvi rendelkezései meglehetősen hasonlítanak egymásra: deklarálják az autonóm közösség saját nyelvének (*lengua propia*) hivatalos jellegét, mindenki jogát annak ismeretére és használatára, a nyelvi alapú diszkrimináció tilalmát, valamint a közintézetek kötelességévé teszik a saját nyelv hivatalos és „normális” használatának biztosítását, továbbá a saját nyelv ismeretéhez szükséges eszközökről való gondoskodást.

A társhivatalos nyelvek használatának részletes szabályait az ún. *nyelvi normalizációs törvények*²⁴⁶ tartalmazzák, de találunk nyelvi vonatkozású szabályokat számos ágazati jogszabályban is. A nyelvi normalizációs törvények a regionális nyelvek hátrányos helyzetének kiküszöbölését és az államnyelvvél való egyenlő helyzetük megteremtését tűzik ki célul a köz- és magánszférában egyaránt. Az autonóm közösségek joga e tekintetben is hasonló, bár „aktivitásbeli” eltérések megfigyelhetők. A „legintervencionistább” jogalkotás Katalóniáé, amely még a magánmédiával szemben²⁴⁷ is támaszt nyelvi követelményeket. A szemléletbeli különbség az elnevezésben is tükröződik: Katalóniának 1998-ig volt nyelvi normalizációs törvénye, azóta nyelvpolitikai törvénye van.

Az oktatásra vonatkozó nyelvi szabályozást²⁴⁸ nemcsak azért érdemes bemutatni, mert a regionális nyelvek státuszának konszolidációja szempontjából kiemelt nyelvhasználati szintérről van szó, de azért is, mert ezen keresztül szemléletesen érzékeltethetők az autonóm közösségek nyelvijog-alkotásában rejlő különbségek és hasonlóságok. A hat, társhivatalos nyelvvél rendelkező régió oktatási modellje megegyezik abban, hogy a középfokú oktatás végére mind az államnyelv, mind a közösség saját nyelve elsajátítását megkövetelik. Továbbá mindenhol biztosítják azt a jogot, hogy a gyerekek anyanyelvükön részesüljenek az iskola előtti és az alapfokú

---

korábbi törvény (Ley 10/2009, de 22 de diciembre, de uso, protección y promoción de las lenguas propias de Aragón) kifejezetten az aragón (fabla) és a katalán nyelvekre utalt. A módosítás jelentőségéről és politikai háttéréről lásd: Pujadas 2015: 1285–1295.

²⁴⁴ Ley 1/1998, de 23 de marzo, de uso y promoción del bable/asturiano

²⁴⁵ Ley Orgánica 14/2007, de 30 de noviembre, de reforma del Estatuto de Autonomía de Castilla y León, Art. 5.

²⁴⁶ Ley 10/1982, de 24 de noviembre, básica de normalización del uso del euskera (Baskföld), Ley 7/1983, de 18 de abril, de normalización lingüística en Catalunya (1998-ig volt hatályban), Ley 1/1998, de 7 de enero, de Política Lingüística (Katalónia), Ley 3/1983, de 15 de junio, de normalización lingüística (Galicia), Ley 4/1983, de 23 de noviembre, de uso y enseñanza del valenciano (Valencia), Ley 3/1986, de 19 de abril, de normalización lingüística (Baleár-szigetek), Ley Foral 18/1986, de 15 de diciembre, del vascuence (Navarra).

²⁴⁷ vö. Ley 1/1998, de 7 de enero, de Política Lingüística, Art. 26.

²⁴⁸ Az oktatási modellek bemutatásához a vonatkozó jogszabályokon kívül felhasználtam: The Catalan language in education in Spain 2013; Ruiz Vieyetz 2007.

oktatásban. Ez azt jelenti, hogy a szülőknek jogában áll a gyermekeik számára megválasztani a tannyelvet (legalábbis az oktatás első fázisában).

Navarra,²⁴⁹ Baszkföld²⁵⁰ és Valencia²⁵¹ az ún. *nyelvi szeparációs modellt*²⁵² követi, amelynek értelmében az oktatási programok a diákok anyanyelve vagy az adott terület fő nyelve (spanyol vagy a regionális nyelv) szerint különülnek el. Navarrában és Valenciában a regionális nyelv tanulása csak a baszkofón zónában, illetve a valenciai nyelvű térségben kötelező. A területek nyelvi besorolását jogszabály állapítja meg. Baszkföldön és Navarrában három kétnyelvű program közül lehet választani (az egynyelvű kasztíliai program mellett): az A-modellben a tannyelv a spanyol, a baszk kötelező tantárgy. A B-modellben a baszkot és a spanyolt körülbelül egyenlő arányban használják oktatási nyelvként. A D-modell tannyelve a baszk, a spanyol nyelv és irodalom kötelező tantárgy. A valenciai oktatási rendszer mostanában tér át a kétnyelvű programokról a többnyelvűekre, ahol a spanyol és a valenciai mellett az angol is oktatási nyelv lesz. A két többnyelvű program közül az egyikben a kasztíliai, a másikban a valenciai lesz a fő oktatási nyelv.²⁵³

A *nyelvi integrációs modellt* követő régiókban a diákok elkülönítése nyelvi alapon kifejezetten tilos. A regionális nyelv tanítása az oktatás minden szintjén és típusában kötelező. Míg Katalóniában²⁵⁴ a kasztíliaihoz képest sokkal nagyobb hangsúly helyeződik a katalán nyelvre (főszabály szerint a katalán az oktatási nyelv mindenhol), Galicia²⁵⁵ és a Baleár-szigetek²⁵⁶ háromnyelvű oktatási programjai megpróbálnak egyensúlyt teremteni a két hivatalos nyelv között. Katalóniában és a Baleár-szigeteken kísérleteztek a kötelező nyelvi belemerítésen alapuló oktatási rendszer bevezetésével, de ezt az Alkotmánybíróság alkotmányellenesnek találta.²⁵⁷ A nyelvi belemerítés rendszere továbbra is létezik, de csak választható jelleggel. A bíróság 2010-ben megerősítette korábbi álláspontját, miszerint a spanyol nyelvet nem lehet kizárni az oktatásból.²⁵⁸

²⁴⁹ Decreto Foral 159/1988 de incorporación del vascuence a la enseñanza no universitaria de Navarra

²⁵⁰ Ley 1/1993, de 19 de febrero, de la Escuela Pública Vasca

²⁵¹ Decreto 127/2012, de 3 de agosto, del Consell, por el que se regula el plurilingüismo en la enseñanza no universitaria en la Comunitat Valenciana

²⁵² A „nyelvi szeparációs modell” és „nyelvi integrációs modell” elnevezéseket Milian Massanától (1983) kölcsönöztem, de az egyes autonóm közösségeket magam soroltam a fenti modellek valamelyikébe a hatályos szabályozás alapján.

²⁵³ A háromnyelvű oktatási modellt (MET) tavaly Baszkföldön is bevezették, kísérleti alapon. vö. Committee of Experts' evaluation report for Spain 2014: 97.

²⁵⁴ Ley 12/2009, del 10 de julio, de Educación

²⁵⁵ Decreto 79/2010 para el plurilingüismo en la enseñanza no universitaria de Galicia

²⁵⁶ Decreto 15/2013, de 19 de abril, por el cual se regula el tratamiento integrado de las lenguas en los centros docentes no universitarios de las Illes Balears

²⁵⁷ Sentencia 337/1994, de 23 de diciembre de 1994, del Tribunal Constitucional

²⁵⁸ „Siendo [...] que ambas lenguas [catalán y castellano] han de ser no sólo objeto de enseñanza, sino también medio de comunicación en el conjunto del proceso educativo, es constitucionalmente obligado que

3.7. A spanyol állam nyelvpolitikájának értékelése és távlatai

A kasztíliai nyelv (pontosabban annak őse, az iberoromán) hivatalos használata a Kasztíliai Királyságban a 12. század második felében kezdődött el. A 13. század közepére a királyi kancellária teljesen áttért a kasztíliai használatára. Ekkorra a Kasztíliai Királyság gyakorlatilag az Ibériai-félsziget felét uralma alá hajtotta, és a vernakuláris nyelv pozíciójában felváltotta az arabot és a mozarabot. X. (Bölcs) Alfonz volt az első európai király, aki alattvalói vernakuláris nyelvét tette udvarának hivatalos nyelvévé, valamint az ő nevéhez fűződik a kasztíliai nyelv sztenderdizálásának kezdete is. Ezekben a lépésekben több szerző a nemzeti identitás csíráinak megjelenését véli felfedezni (Medina – del Valle – Monteagudo 2013: 24).

Az I. Kasztíliai Izabella és II. Aragóniai Ferdinánd házasságkötése révén létrejött Spanyol Királyság a 16. század elejére Portugália kivételével az egész Ibériai-félszigetre kiterjesztette uralmát. A spanyol monarchia eleinte a katolikus restaurációval és a külső hódítással volt elfoglalva, így a Kasztíliához csatolt régiók nyelvhasználatát nem háborgatták. A jogi szabályozás hiányának ellenére azonban a kasztíliai nyelv a hatalom nyelvéhez társuló presztízse miatt széles körben elterjedt.

A spanyol állam nyelvi sokféleséghez való hozzáállása a 18. század elején, a Bourbon-ház trónra lépésével vett új fordulatot. Innentől kezdve már egyértelműen, magából a jogszabályi szövegekből kimutatható, hogy a nyelvpolitika a politikai hatalom szisztematikus centralizációját szolgálta. V. Fülöp nemcsak a francia mintát leste el abszolutista államának kiépítéséhez, de nyelvpolitikájának ideológiai megalapozásához rendelkezésére állt Nebrija 1492-es kasztíliai nyelvtana is. Az „*armas y letras*” koncepciója nemcsak az impérium tengeren túli konszolidációjához, de a kontinentális területek nyelvi homogenizációjához is programot nyújtott az abszolutista uralkodók számára. Az 1707 és 1716 között kibocsátott intézkedéscsomag, a *Nueva Planta* megszüntette Aragónia, Valencia, Mallorca és Katalónia politikai és jogi autonómiáját (a *fueros*), tartományokká szervezte át őket, és a kasztíliait tette a közigazgatás hivatalos nyelvévé. III. Károly 1768-as rendelete a kasztíliai nyelv kizárólagos használatát írta elő az alapfokú oktatásban és az igazságszolgáltatásban, ezáltal a regionális nyelvek és a latin hivatalos használatának is véget vetett. A spanyol monarchia azonban nemcsak a kasztíliai nyelv *hivatalos* státuszának megerősítésére, hanem teljes spanyolosításra

---

las dos lenguas cooficiales sean reconocidas por los poderes públicos competentes como vehiculares”. – Sentencia 31/2010, de 28 de junio de 2010, del Tribunal Constitucional, fundamento jurídico 24.

törekedett. Ezt bizonyítja, hogy a közszférán és az oktatáson kívül az állam számos egyéb nyelvhasználati színtér – kereskedelem, vallási élet, kultúra – működésébe beavatkozott.

Ugyanez a nyelvi asszimilációs tendencia folytatódott a 19. században is, immáron a francia forradalom által kitermelt nemzetállami ideológiával alátámasztva. A spanyol állam liberális nemzetállam-építési projektjének fő eszköze a formális oktatás intézményrendszere volt. Az iskolák tannyelve csak a kasztíliai lehetett, a regionális nyelvek használatát tantárgy formájában sem engedélyezték. Mindezt a politikai öntudatra ébredő nemzetiségek egyre kevésbé tűrték el. A központi állam és a nemzetiségek nacionalizmusainak szembenállása a 19-20. században folyamatos alkotmányos instabilitást idézett elő.

A 20. század eleji nyelvi toleranciát igen hamar katonai diktatúra váltotta fel, amely nyíltan erőszakos politikát folytatott a nyelvi kisebbségekkel szemben. A regionális nyelvek jogi helyzetében a Második Spanyol Köztársaság hozott érdemi előrelépést. Az 1931-es volt az első spanyol alkotmány, amely *expressis verbis* deklarálta a spanyol államnyelvi státuszát. Az alkotmányszövegben helyet kaptak a regionális nyelvek jogai is, de a polgárháború kitörése miatt az új rendszer nem tudta kifutni magát. A Francisco Franco nevével fémjelzett rezsim (1936/9–1975) Primo de Rivera diktatúrájához hasonlóan durva asszimilációs politikát folytatott; a nemzeti kisebbségek létét nem ismerte el, a regionális politikai intézményeket felszámolta. Az állam által egyedül elfogadott nyelv a kasztíliai volt, és a kisebbségi nyelvek használatát nemcsak a közigazgatás, az oktatás és a kultúra területén, de a magánérintkezésben is tiltották és válogatott eszközökkel üldözték.

A nyelvi elnyomás az 1950-es évek végén kezdett enyhülni, de a valódi demokratizálódási folyamat Franco halála után indult meg. Az 1978-as alkotmány értelmében az állam hivatalos nyelve a kasztíliai, amelyet minden spanyolnak kötelessége ismerni és jogában áll használni. Emellett az egyes autonóm közösségek a spanyol mellett más nyelveket is hivatalos nyelvvé nyilváníthatnak. A társhivatalos nyelvek státuszáról a régiók autonómia-státútumai, a regionális nyelvek használatának legfontosabb szabályairól pedig az ún. nyelvi normalizációs törvények rendelkeznek. Emellett számos ágazati (mind állami, mind autonóm) törvényben találunk nyelvhasználatra vonatkozó rendelkezéseket. A jelenlegi spanyol nyelvi jogi rezsim tehát többretegű, amelyben – az államhatalom decentralizációjának megfelelően – az autonóm közösségek nyelvi joga igen hangsúlyos szerepet játszik.²⁵⁹

---

²⁵⁹ State Periodical Report for Spain 2002: 25.

Noha a spanyol *Estado de las Autonomías*-t a szakirodalom szinte egyöntetűen sikerként könyveli el, amely kiváló példát nyújt az etnikai kérdések kezelésére egy többnemzetiségű államban (Martínez Paoletti 2009: 159),²⁶⁰ a spanyol nyelv- és kisebbségpolitika a mai napig súlyos konfliktusokkal terhelt (Keating 2000: 23). Az alkotmány nyelvi rendelkezéseinek értelmezésével kapcsolatban számos nehézség merül fel a gyakorlatban, amely az alkotmány elfogadásának sajátos körülményeivel, politikai kompromisszumos jellegével magyarázható (Ehrlich 1999–2000: 315). Az alkotmánybíróság nem egyszer kényszerül „jogértelmezési akrobatamutatványokra” annak érdekében, hogy az autonóm nyelvi jogalkotás egyes elemeit át tudja préselni az alkotmányossági szűrőn.

A nyelvi sokféleség iránti elköteleződése jeléül a spanyol állam 1992-ben az elsőként írta alá, majd 2001-ben ratifikálta a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartáját. 2005-ben a spanyol kormány kezdeményezésére az Európai Unió kvázi társhivatalos nyelvi státuszt biztosított a katalán, a baszk és a galíciai nyelveknek, ami azt jelenti, hogy ezeken a nyelveken is lehet az uniós intézményekhez fordulni.²⁶¹ Noha a Karta mellett működő Szakértői Bizottság több esetben is a kisebbségi nyelvek védelmének európai élharcosaként méltatta Spanyolországot, a bizottsági jelentésekből az is kiderül, hogy a kötelezettségvállalások tényleges megvalósítása több esetben csorbát szenved, valamint a spanyol hatóságok ismételten figyelmen kívül hagyják a bizottság javaslatait.²⁶² A gyakorlati problémák ellenére tény, hogy az évszázadokon át folytatott asszimilációs célzatú, a 20. század bizonyos időszakában a francia forradaloméhoz hasonlítható, nyíltan agresszív nyelvpolitikáról a spanyol állam figyelemreméltó hirtelenséggel váltott át a pluralista modellre. Az 1978-as alkotmány által életre hívott nyelvi jogi rezsim európai viszonylatban példaértékűnek számít, és rugalmas jogértelmezéssel az autonóm nyelvi jogalkotásban rejlő lehetőségek is jobban kibonthatók.

---

²⁶⁰ Ellenkező álláspontot képvisel: Abad i Ninet – Rodés Mateu 2008.

²⁶¹ vö. Council Conclusion of 13 June 2005 on the official use of additional languages within the Council and possibly other Institutions and bodies of the European Union (2005/C 148/01)

²⁶² vö. Evaluation reports of the Committee of Experts on the application of the ECRML, 2005, 2008 és 2011.

4.

A nyelvhasználat szabályozásának története Ausztriában

*„És ha a sors különös fintora folytán
e hatalmas birodalom népek ily sokszínű családját egyesítette,
hát nem a gondviselés által kijelölt azon szerepét
kell-e látnunk az egységnek ebben a birodalomban,
hogy az egyéneknek és a kisebbségeknek,
akik szétszóratva élnek a világban, védelmet nyújtson?”*

Eduard Herbst²⁶³

Az osztrák nyelvi kérdés tárgyalásának megkezdése előtt néhány terminológiai és módszertani kérdést kell tisztázni. Ami az előbbit illeti, Ausztriának szűk és tág értelemben is több elnevezése létezik, ezek egy része természetesen a Habsburg-dinasztiával kapcsolódik össze. A térség államformája és területi lehatárolása az egyes korszakokban vitatott, a Német-római Birodalommal való összefonódása pedig még bonyolultabbá teszi a helyzetet. Gyakorlatilag az Osztrák Császárság 1804-es megalakulásáig nem beszélhetünk a nyugat-európai értelemben vett, konszolidált államról (Kann 1950: 4–28). Joggal hasonlítja Ausztriát az egyik leghíresebb Habsburg-történész, R. J. W. Evans (1979: 157–158) foltvarráshoz. A földrajzi határok folyamatos fluktuációja és az államiság jellegének tisztázatlan volta miatt az állandóságot sokkal egyszerűbb az uralkodók személyében megtalálni. Ezért használom a dolgozatban az 1918 előtti időszakra az egyszerűség kedvéért a Habsburg Birodalom, helyenként a szóismétlés elkerülése végett a Habsburg Monarchia elnevezést (természetesen egyik kifejezés sem közjogi kategória, és pontosan nem is ugyanazt jelentik), értelemszerűen megtartva a földrajzi értelemben vett Ausztriához való kötődést.

A fentiek fényében a térség nyelvi jogi helyzetét valójában már 1278-tól (ekkor foglalta el Ausztriát és Stájerországot I. Rudolf, a nagy interregnum utáni első választott német – formálisan: római – király, az első Habsburg-házi uralkodó), vagy 1282-től (ekkor iktatták be Rudolf fiait a két hercegségbe) indokolt volna nyomon követni. Az 1526 előtti időszakra vonatkozóan viszont mindössze annyit tudunk elmondani, hogy a hivatalos írásbeliség nyelve a latin és a német volt, amint azt a birodalmi választási

---

²⁶³ „Und wenn dieses große Reich durch die eigenthümliche Fügung des Schicksals so mannigfache Völkerfamilien in sich vereinigt, muß man dann nicht den providentiell ausgesprochenen Beruf der Einheit in diesem Reiche darin finden, daß sie eben den Individuen und den Minoritäten, die überall zerstreut vorkommen, Schutz gewähre?” In: Die neue Gesetzgebung Österreichs, erläutert aus den Reichsraths-Verhandlungen. Erster Band: Die Verfassungsgesetze und die Gesetze über den finanziellen Ausgleich mit Ungarn. Manz: Wien, 1868. p. 320.

kapitulációk (*Wahlkapitulationen*) 1519-től kifejezetten meg is erősítették (Evans 2004: 4). A nyelvi kérdés igazában akkor válik érdekessé, amikor a Habsburgok megszerzik a cseh és a magyar-horvát koronát, azaz 1526-tól.

Munkám szempontjából másodlagos jelentőségű, hogy mely területeket pontosan mikortól, meddig és milyen közjogi konstrukció formájában tartotta uralma alatt a dinasztia. A Habsburg Birodalom létrejöttét, terjeszkedésének történetét, a meghódított területek sajátos jogállását az értekezés keretei között nem áll módomban bemutatni. (A Magyar Királyság kivételével, amelyről külön fejezet szól.) Ezzel nem térek el a dolgozatban egységesen követett irányvonalától, amely a *központi hatalom* nyelvpolitikáját és nyelvijog-alkotását vizsgálja.

A dolgozat ezen részének fejezetekre bontását nem a szakirodalomban általánosan bevett, alkotmánytörténeti korszakolás szerint végzem el, hanem a nyelvi kérdés szempontjából jelentős mérföldkövek alapján.

4.1. Hivatalosnyelv-használat és a német nyelv státusza 1526-tól a 18. század közepéig

I. Ferdinánd (1521/26–1564) 1555-ös leirata következtében a 16. század közepétől a latint teljesen a német váltotta fel a bíróságok nyelvhasználatában. A király kegyesen megengedte, hogy a korábban latin nyelven készült okiratok érvényesek maradjanak.²⁶⁴ Nem sokkal később a rendi szervek hivatalos nyelve is a német lett. Mindez azonban csak a belső-ausztriai területekre vonatkozott. Csehországban a cseh maradt a kormányzás és az igazságszolgáltatás nyelve, csupán a bécsi központi hatóságokkal kellett németül levelezni (Burian 1970: 83–84), és a Magyar Királyság nyelvhasználatába sem avatkoztak be. Ha voltak is tervek az utóbbi elnémetesítésére, azt a gyakorlatba nem ültették át, bár jó páran úgy gondolták, a zabolátlan magyarok betörésének ez lenne az egyetlen módja.²⁶⁵

---

²⁶⁴ „So ist unser gnädigster Willen, dass es hinführan bei dem alten gemeinen Gerichts Brauch bleiben und keinem gestattet werden solle, in einer andern Sprach dann teutsch zu procediren. Aber des von Edling Sach belangend, dieweil Wir in derselben lateinisch zu verfahren schon bewilliget, so lassen Wir es bei solcher gethanen Bewilligung auf diesesmal gnädigst bleiben.” – Rescript Kaiser Ferdinand I. vom 8. August 1555. In: Fischel 1910: 3–4. (Nr. 5)

²⁶⁵ Kollonits Lipót 1689-es „berendezési tervéből” (*Einrichtungswerk des Königreichs Hungarn*) sem lett semmi: „das Königreich [...] nach und nach germanisiert, das Hungarische zu Revolutionen und Unruhen geneigte Geblüt mit dem teutschen temperiret und mithin zur beständigen Treu und Lieb ihres natürlichen Erbkönigs [...] aufgerichtet werden möchte.” Idézi: Evans 2006: 11. A tudós Marsigli (1658–1730) hasonlóan vélekedett a magyarok vérmérsékletéről: „A magyar nemzet mindenben ellentéte a németnek; természete szerint állhatatlan és újdonságkereső, akadémikuskodó és gögös, mint ahogy azon nemzetek hajlamosak erre, amelyek szabadnak tartják magukat.” (uo. 12.)

A cseh nyelv hivatalos státuszát a rendek 1615-ben részletesen szabályozták, amelyet II. Mátyás megerősített. Nemcsak a közhivatalokban volt kötelező a cseh használata, de a betelepülő nemesektől és városi polgároktól is megkövetelték annak ismeretét, valamint előírták, hogy a bevándorlók gyermekeiket is tanítsák meg a cseh nyelvre.²⁶⁶ A helyzetet a rekatolizációs célzatú uralkodói politika alapjaiban változtatta meg. Az 1620-as fehérhegyi csata után Csehország és Morvaország részére kiadott, a két rendi gyűléssel kényszer útján, 1627-ben és 1628-ban ratifikáltatott megújított tartományi rendtartás (*Obnovené zřízení zemské; Verneuerte Landesordnung*) jelentősen megnyírbálta a rendek előjogait, és utat nyitott az abszolutista hatalomgyakorlás előtt. A rendelet nyelvhasználatra vonatkozó rendelkezései értelmében a németnek a csehvel egyenlő pozíciót kell élveznie a hivatalos életben. Tehát nem törölték el egy az egyben a cseh hivatalos nyelvet, pusztán a német státuszát kívánták ahhoz képest megerősíteni, mintegy az 1615-ös „nyelvtörvény” ellenében (Fischel 1910: 10–17. Nr. 14). Noha a 17. század közepétől a cseh hivatalos használata erősen hanyatlani kezdett, bizonyos területeken még mindig előnyt élvezett a némettel szemben. A rendi gyűlés kiáltványait és határozatait rendszerint cseh nyelven hirdették ki, valamint a fellebbviteli bíróság bírától megkövetelték a csehnyelv-tudást is (Evans 2006: 214).

4.2. A nyelvhasználat szabályozása a 18. század második felétől a 19. század közepéig, különös tekintettel II. József nyelvrendeleteire

A Mária Terézia uralkodásától (1740–80) kezdődő, a 19. század közepéig tartó időszak nyelvi helyzetét a szakirodalom gyakran annyival intézi el, hogy a királynő és felvilágosult fia, II. József (1780–90) adminisztratív reformjai és centralizáló törekvései következtében a Habsburg Birodalomban mindenhol a német lett az egyedüli hivatalos nyelv, beleértve az újonnan megszerzett Galíciát és Bukovinát is. Az egyetlen kivétel szerintük Belgium volt, valamint Magyarország vonatkozásában elismerik, hogy a német szupremáciája csak 1790-ig állt fenn (Burian 1970: 84). A helyzet azért ennél árnyaltabb.

Kétségtelen, hogy a német nyelv státusztervezésének kezdetei ehhez a korszakhoz köthetők, ugyanakkor ez nem járt együtt az egyéb nyelvek „kigyomlálásával”. Az 1848-ig terjedő időszak nyelvpolitikáját röviden úgy lehet leírni mint a német nyelv

---

²⁶⁶ Das böhmische Sprachenzwangsgesetz vom Jahre 1615. In: Fischel 1910: 7–10 (Nr. 12). A cseh rendi gyűlés már 1526 előtt is ügyelt arra, hogy a cseh nyelv hivatalos használatát jogszabályi úton biztosítsa. Ilyen rendelkezést tartalmazott például az 1500-ban (a litván származású lengyel királyi dinasztiához tartozó II. Jagelló Ulászló uralkodása alatt) kiadott rendelet. Ld. Evans 2004: 4.

terjesztésének ösztönözését az egyéb nyelvek egyidejű toleranciája mellett (Vetter 2003: 278). Az 1774-ben kiadott, az örökös tartományokra vonatkozó *Allgemeine Schulordnung* kifejezett hangsúlyt fektetett arra, hogy az alapfokú oktatásnak a tanulók anyanyelvén kell folynia. (Ennek magyarországi „megfelelője” volt a *Ratio Educationis* néven elhíresült 1777-es tanügyi rendelet, amelyről az 5.2. fejezetben szólok bővebben.) Azokon a területeken, ahol a diákok anyanyelve nem a német volt, a német tanítását is előírták. Ez különösen Csehországot érintette, ahol 1776-ban elrendelték, hogy a német nyelvet a cseh nyelvterületeken is tanítani kell a diákoknak,²⁶⁷ majd 1779 januárjában betiltották a cseh tannyelv használatát az utolsó három csehországi gimnáziumban, ahol az oktatás még cseh nyelven folyt (Newerkla 2003: 183–184).

Míg Mária Terézia nyelvi rendelkezései csak az oktatásra terjedtek ki, addig II. József intézkedései már átfogó nyelvpolitikáról árulkodnak. Nyelvrendeletei a németet a Habsburg Birodalom összes tartományában és országában – a Magyar Királyságot is beleértve²⁶⁸ – a közigazgatás és az igazságszolgáltatás egységes nyelvéné kívánták tenni. Az egységes birodalmi nyelv (*Reichssprache, Universalsprache, lingua generalis monarchica*) bevezetése a birodalmi centralizációt, a különböző nyelvű és nemzetiségű tartományok szorosabb összefogását hivatott szolgálni. Ez a szándék világosan kiderül a Galíciára vonatkozó 1785-ös udvari határozatból: „Azon előnyök felismerése, melyekben az egész állam fog részesülni, ha egy és ugyanazon kormány különböző tartományai egy közös nyelv kötelékében szorosabban egyesülnek, [...] arra indított bennünket, hogy elrendeljük, a közügyeket a tartományi kormányzatban és a megyei tanácsokban ezentúl német nyelven kell vinni.”²⁶⁹

Semmi olyan elgondolást nem találunk itt, amivel a nyugat-európai példánál ne találkoztunk volna. A különbség az ezen országokhoz képest való megkésettségen túl az, hogy míg az angol, spanyol és francia uralkodóknál az egységes nyelv kiválasztása bizonyíthatóan a „nemzeti érzület”, avagy (proto-)nacionalizmus jelének tekinthető, addig II. József esetében a germanizációs célzat nem bizonyítható. Ha mindenképpen érzelmi tényezőt akarunk keresni a rendelkezés mögött, azt a birodalmi patriotizmusban lelhetjük meg; egyébiránt a Habsburg Monarchia anacionális jellege szinte szakirodalmi közhely (vö. pl. Benda 1972: 234–235; Evans 2006: 26–27, 61–64, 73–74).²⁷⁰ Sokkal

---

²⁶⁷ „Die deutsche Sprache soll auch da, wo übrighens blos böhmisch gesprochen wird, von den Lehrern den Schülern beigebracht werden.” – Verordnung vom 18. October 1776. In: Fischel 1910: 29. (Nr. 42)

²⁶⁸ A Magyar Királyság részére kiadott 1784-es nyelvrendeletekről az 5.2. fejezetben lesz szó.

²⁶⁹ Hofentschließung vom 1. December 1785. In: Fischel 1910: 34. (Nr. 59)

²⁷⁰ Ha osztrák nemzetállamról nem is beszélhetünk 1918 előtt, ez nem jelenti azt, hogy a nacionalizmus mint politikai nézetrendszer ne jelentkezett volna. Az osztrák (és egyéb) nacionalista mozgalmakhoz lásd Judson, Peter M. 2006. *Guardians of the Nation: Activists on the language frontiers of imperial Austria*. Harvard University Press: Cambridge; valamint Kwan 2013.

inkább egy racionális bürokrata felfogásról, a felvilágosult abszolutizmus „hasznossági elvéről” van szó, amely mögött az a felismerés rejlik, hogy a latin nyelv már nem felel meg a modern közigazgatás kihívásainak (Soós 2005: 262–265, Szekfü 1926: 7–9).

II. József a Mária Terézia által megkezdett oktatási reform záróakkordjaként 1784-ben a középiskolák (*Lyzeen*) és egyetemek tannyelveként a németet írta elő (Vetter 2003: 279). Számos jogszabály rendelkezett a bírósági eljárás nyelvhasználatáról. Az 1781-es bírósági rendtartás (*Josephinische Gerichtsordnung*) értelmében a tárgyaláson mindkét félnek a tartományban szokásos nyelvet (*landesübliche Sprache*)²⁷¹ kell használnia.²⁷² (Ugyanezt mondja ki majd az 1796-ban Nyugat-Galícia részére kiadott rendtartás.²⁷³) A belső- és felső-ausztriai fellebbviteli bíróságok részére 1787-ben kiadott udvari dekrétum szerint a birodalom olasz területein található összes bíróságnak három éven belül át kell térnie a német nyelv használatára, kivéve a trieszti kereskedelmi és tengerészeti törvényszéket.²⁷⁴ Ez az előírás azonban a felek nyelvhasználatát biztosan nem érintette, ami az egyéb jogszabályokkal való összevetésből kiderül. Egy ugyanezen évben keletkezett udvari dekrétumban figyelmeztették a bíróságok elnökeit, hogy a bírák kinevezési feltételei között a szükséges nyelvtudás is szerepeljen.²⁷⁵ Nyilván a „tartományban szokásos” nyelv ismeretéről van szó, amelyet a feleknek az 1781-es rendtartás értelmében használnia kell. Az 1788-as büntető-perrendtartás szerint, ha az eljárás alá vont személy csak olyan nyelven beszél, amit a bíróságon senki vagy csak

---

²⁷¹ A *landesübliche Sprache* kifejezésnek több bevett magyar fordítása létezik. Pontos jelentése „a tartományban szokásos(an) használt nyelv”, amelyet a dolgozatban nehézkes hangzása ellenére végig megtartottam, három okból is: egyrészt, hogy lássuk a folyamatosságot a jogszabályok szóhasználatában; másrészt, mert később éppen ez a „szokásos” kitétel lesz az értelmezési viták tárgya; harmadrészt, a tartományi vagy országos nyelv fordítás megtévesztő, hiszen utóbbit a *Landessprache* számára kell fenntartani. A két kifejezés közötti különbség az, hogy a tartományi nyelv mint tágabb kategória az adott tartományban beszélt összes nyelvet magában foglalta, míg a tartományban szokásos nyelv csak az adott intézmény (közigazgatási szerv, bíróság, iskola stb.) joghatósága alá tartozó térségben használatos nyelveket jelentette. Ez a különbségtétel azonban nem mindig volt tudatos, és a jogalkotói szándék megállapítása számos esetben értelmezési nehézségeket okozott. vö. Czeitschner 2003: 83.

²⁷² „Beide Theile sowohl als ihre Rechtsfreunde haben sich in ihren Reden der landesüblichen Sprache zu gebrauchen und aller Weitläufigkeiten, Wiederholungen und Anzüglichkeiten zu enthalten.” – Josephinische Gerichtsordnung vom 1. Mai 1781, 13. §. In: Fischel 1910: 30. (Nr. 45)

²⁷³ Allgemeine Gerichtsordnung für Westgalizien vom 19. December 1796, 14. §. In: Fischel 1910: 45 (Nr. 89). A rendtartást lengyelül és latinul is kiadták, de kétség esetén a német változat volt az irányadó. vö. Fischel 1910: 44 (Nr. 88).

²⁷⁴ „Nach Verlauf von 3 Jahren soll bei allen Gerichtshöfen der wälschen Confinen, dann von Görz, Gradisca und Triest der Gebrauch der italienischen Sprache abgestellt und in der ganzen gerichtlichen Verhandlung von Parteien, Richter und Advocaten sodann keiner anderen als der deutschen Sprache sich bedient werden.” – Hofdecret vom 26. März 1787 an das inner- und ober-österr. Appellationsgericht. In: Fischel 1910: 37. (Nr. 68)

²⁷⁵ „Da vorgekommen, dass zu den magistraten Vorsteher und Rätthe gewälet worden, die der in ihrem Gerichtsbezirke üblichen Landessprache nicht kundig sind, so sollen die Appellationsgerichte darob sein, das bei Ertheilung der Eligibilitätsdecreten auch auf die nötige Sprachkenntnis gehörige Rücksicht genommen werde.” – Hofdecret vom 30. November 1787. In: Fischel 1910: 39. (Nr. 71)

egyvalaki ismer, akkor tolmácsot kell kirendelni.²⁷⁶ (Ugyanezt mondja majd ki az 1803-as büntető-törvénykönyv.²⁷⁷) Fontos, hogy a héber és a jiddis használata semmilyen körülmények között nem jöhetett szóba, hiszen az 1782-es zsidópátens előírta ezen „nyelvek és írásmódok” eltörlését.²⁷⁸ Ezért nem találkozunk a héberrel és a jiddissel később sem az osztrák nyelvi jogalkotás története során.

II. József halála után, különösen az ún. Metternich-éra (1809–1848) alatt az azt megelőző és követő időszakokhoz képest jóval kevesebb nyelvhasználatra vonatkozó jogszabály született.²⁷⁹ Ezek többsége azt írta elő, hogy a lakossággal közvetlen kapcsolatban álló hivatalnokoknak kötelessége a helyi nyelvet tökéletesen ismerni.²⁸⁰ Az 1807-es udvari kancelláriai dekrétum értelmében a tartományi jogszabályokat németül, valamint a tartományi nyelven (*Landessprache*) kell kiadni.²⁸¹ Az oktatás során bizonyos kedvezményeket biztosítottak a nem-német nyelvek számára. 1816-ban engedélyezték a cseh tannyelv használatát a cseh vagy vegyes (cseh-német) nyelvterületen található gimnáziumokban (Newerkla 2003: 184), 1818-ban pedig Galícia és Bukovina görög-katolikus iskoláiban elrendelték a rutén tannyelv használatát.²⁸²

---

²⁷⁶ „Wenn der Untersuchte nur eine solche Sprache redet, die bei dem Kriminalgerichte niemand oder nur einer vollkommen besitzt, so muß dem Verhöre ein Dollmetsch beigezogen werden, der des Lesens und Schreibens in dieser Sprache wohl kundig ist.” – Patent vom 17. Juni 1788 über das Kriminalverfahren, 97. §. In: Fischel 1910: 40. (Nr. 75.)

²⁷⁷ „Wenn der Beschuldigte nur eine solche Sprache redet, welche der die Untersuchung führende Beamte nicht besitzt, so muß dem Verhöre ein Dollmetscher, der des Lesens und Schreibens in dieser Sprache wohl kundig ist, beigezogen und wenigstens ein dieser Sprache kundiger Beisitzer gewählt werden.” – Strafgesetzbuche vom 3. September 1803, 356. §. In: Fischel 1910: 47. (Nr. 94.)

²⁷⁸ „Die hebräische und hebräisch mit deutsch vermengte sogenannte jüddische Sprache und Schrift abgeschafft werde.” – Judenpatente für Niederösterreich vom 2. Jänner und für Mähren vom 13. Februar 1782. In: Fischel 1910: 30–31. (Nr. 48.)

²⁷⁹ A jogalkotási „pangás” érzékeltetéséhez nézzük meg, hány tételt tartalmaz a Fischel-féle jogszabálygyűjtemény ezen időszakokból: II. József uralkodása alatt: 38, azaz 3,8 db/év; 1790–1848: 87, azaz 1,5 db/év; 1848–1867: 129, azaz 6,8 db/év; 1867–1909 (itt zárta le Fischel a gyűjtést): 249, azaz 5,8 db/év.

²⁸⁰ Fellerer 2003: 139. vö. Fischel 1910: 56. (Nr. 124.), 60. (Nr. 137.), 61. (Nr. 139.), 62–63. (Nr. 143–145.)

²⁸¹ „In jenen Ländern, wo verschiedene Sprachen in Uibung sind, mit dem Urtexte dieser Verordnungen in deutscher Sprache die Uibersetzung in die Landessprache zu verbinden wäre.” – Hofkanzleidecret vom 23. April 1807. In: Fischel 1910: 49. (Nr. 101.)

²⁸² „Der Religionsunterricht muss der griechisch-katholischen Jugend in allen Volksschulen Galiziens und der Bukowina durch Geistliche dieses Ritus in der ruthenischen Sprache ertheilt werden.” – Allerhöchste Entschließung vom 16. April 1818 für Galizien und die Bukowina. In: Fischel 1910: 56. (Nr. 124a.)

4.3. Nyelvi egyenjogúsítás: Habsburg nyelvpolitika az 1848/49-es forradalmi időszakban, valamint a neoabszolutizmus idején

Az 1848-49-es forradalmak alapjaiban változtatták meg a nyelvkérdéshez való hozzáállást, mind az állam, mind az egyes nemzetiségek szemében. A forradalmi mozgalmak mellett, hogy a rendi struktúrák lebontását és az állampolgári jogegyenlőségre épülő polgári társadalom megteremtését követelték, a dinasztikus legitimitás idejétmúltak ítélt elve helyett a nemzeti elvet kívánták a politikai szerveződés alapjává tenni (Deák 2000: 8). Ehhez a mintát magától értetődő módon a nyugat-európai nemzetállamok nyújtották, azzal az alapvető különbséggel persze, hogy míg a nyugat-európai modellben egyetlen nemzet képezte a politikai szerveződés magját, addig a soknemzetiségű Habsburg Birodalomban ezt lehetetlen lett volna keresztülvinni – már csak azért is, mert egyetlen nemzetiség sem rendelkezett számottevő többséggel nemcsak a birodalom egészét tekintve, de tartományi szinten sem.²⁸³

A nemzeti mozgalmak a nemzetek egyenjogúságát tüzték zászlajukra, amely nyelvi szempontból a birodalom népei által beszélt nyelvek egyenjogúsításában öltött testet. A *Gleichberechtigung* egészen az 1849-es oktrojált alkotmány felfüggesztéséig, azaz 1851. augusztus 20-ig valóban a birodalmi kormányzat egyik legitímációs elveként szerepelt, amikor is szembekerült egy másik, fontosabb szerepet élvező célkitűzéssel, jelesül az egységes összmonarchia (*Gesamtösterreich*) megteremtésével. Metternich kancellár találó megjegyzését idézve az új Ausztria építőmesterei „a birodalom egységének Szkülájja és a nemzetiségek egyenjogúságának Kharübdisze között” vergődtek (idézi Deák 2000: 9), és úgy tűnik, ezen az ellentmondáson nem sikerült felülkerekedniük. A problémát alapvetően két dolog jelentette. Amellett, hogy a nemzeti mozgalmak a birodalom területét nemzeti meghatározottságú közigazgatási egységekre kívánták bontani, amely a birodalom politikai és területi integritását veszélyeztette, a birodalom népei által beszélt nyelvek egyenjogúsága ütközni látszott a központosított, egységes és hatékony államszervezet igényelte egységes hivatalos nyelv követelményével (Deák 2000: 9). Véleményem szerint az ellentmondás csupán látszólagos. A nyelvi sokszínűség és az egységes államszervezet az „ausztriai politikai nemzet” megalkotói számára azért tűntek összeférhetetlen elveknek, mert a követendőnek tartott nyugat-európai államépítési modell erre nem nyújtott mintát; a sikeresen működő birodalmaknak

---

²⁸³ Ennek ellenére a birodalom azon nemzetiségei, amelyek az állami önállóság több-kevesebb elemét megőrizték – különösen a magyarok, kisebb mértékben a csehek és a horvátok – később mégis kísérletet tettek az egyetlen nemzetiség és annak nyelve hegemoniájára épülő nemzetállam megteremtésére. A nemzetállam kategóriáját közjogi értelemben persze valójában helytelen használni, hiszen a birodalmon belüli jogállásról volt szó.

egyedül az egynyelvű, centralizált változatát ismerte. Az előző fejezetekben bemutattam, hogy a 19. század közepén a nyugat-európai államok nem ismerték a többnyelvű közigazgatás gyakorlatát. Néhány kivételtől²⁸⁴ eltekintve ez a megállapítás jóval későbbi időszakokra, valamint az európai államokra általában is igaz.

A korszak első nyelvhasználatra vonatkozó jogszabálya az uralkodó által 1848. április 8-án kibocsátott cseh charta volt. Ez volt egyben a bécsi kormányzat első intézkedése, amelyben egy nemzeti csoport egyenjogúságra vonatkozó igényét ismerte el: „A cseh nemzetiség a cseh nyelvnek az állami igazgatás minden ágában és a közoktatásban a némettel való teljes egyenjogúsítása útján mint alapelv jut érvényre [...] Ezentúl közhivatalt és bírósági tisztséget Csehországban csak olyan személy tölthet be, aki mindkét tartományi nyelvet bírja.”²⁸⁵ Az ugyanezen év április 25-én kiadott, a csak az örökös tartományokra vonatkozó, ún. *Pillersdorf*-féle birodalmi alkotmány lakonikusan minden népcsoport (*Volkstamm*)²⁸⁶ számára garantálta nemzetisége és nyelve sérthetlenségét.²⁸⁷

A nyelvkérdés fontosságát jelzi, hogy az 1848 nyarán Bécsben összeülő alkotmányozó birodalmi gyűlés tagjai szinte öltre mentek egymással amiatt, hogy egyáltalán milyen nyelven működjön a testület. A heves vita kompromisszummal zárult: a tárgyalások és a jegyzőkönyv nyelve a német, de minden indítványt le kell fordítani a németül nem tudó képviselők számára (Burian 1970: 87). A Kremsierbe „áttelepült” birodalmi gyűlés 1848 őszén elfogadott alapjogi javaslata az egyenjogúság fogalmát eképpen bontotta ki: „A birodalom minden népcsoportja egyenjogú. Minden népcsoportnak sérthetetlen joga van általában véve nemzetiségének, különösen pedig

---

²⁸⁴ Deák (2000: 11) szerint a svájci példa „sokkal inkább egyedi specifikumnak tűnt a kortársak számára, mint lehetséges modellnek”, de ott is csak az 1848-as alkotmány szabályozta először normatív módon a többnyelvű közigazgatás követelményeit. Erről, valamint hogy miért nem jelenthetett a svájci példa valódi mintát a Habsburg Birodalom számára, lásd: Altermatt, Urs 1998. A többnyelvű Svájc – minta Európának? In: Oplatka András – Szalayné Sándor Erzsébet (szerk.): *A többnyelvűség svájci modellje*. Osiris: Budapest. 28–40.

²⁸⁵ „1. Die Böhmische Nationalität hat durch vollkommene Gleichstellung der Böhmischen Sprache mit der Deutschen in allen Zweigen der Staatsverwaltung und des öffentlichen Unterrichts als Grundsatz zu gelten. [...] 9. Von nun an sollen in Böhmen alle öffentlichen Ämter und Gerichtsbehörden nur durch Individuen, welche beider Landessprachen kundig sind, besetzt werden.” – Resolution Kaiser Ferdinands über die Petition der Bewohner Prags vom 8. April 1848. In: Fischel 1910: 73–76. (Nr. 170.) Deák (2000: 19) fordítását egy helyen pontosítottam, a „tartományi” jelző beiktatásával a „mindkét nyelv” közé. A szóhasználat jelentőségéről a 271. lábjegyzetben szóltam.

²⁸⁶ A *Volkstamm*ot a magyar szakirodalom hagyományosan néptörzsnek fordítja, de a kifejezés archaikus felhangja miatt magam részéről inkább a népcsoport vagy nép szót használom.

²⁸⁷ „Allen Volksstämmen ist die Unverletzlichkeit ihrer Nationalität und Sprache gewährleistet.” – Pillersdorff’schen Verfassungsurkunde vom 26. April 1848, 4. §. In: Fischel 1910: 76. (Nr. 171.)

nyelvének megőrzésére és ápolására. Az állam biztosítja az országos nyelvek egyenjogúságát az iskolákban, a hivatalokban és a nyilvános életben.”²⁸⁸

Látható, hogy a jogalkotó egyértelműen a nyelvhasználatot tekintette az egyenjogúsítás fő elemének.²⁸⁹ Éppen ezért a kormányzat már 1849 nyarán fontolgatta egy az egész birodalomra kiterjedő nyelvtörvény kidolgozását, de erre végül nem került sor (később sem), mivel úgy ítélték meg, az egyes koronatarományok helyzete túlságosan különbözik egymástól (Deák 2009: 43). A birodalmi alkotmányozó gyűlés felosztatásával egy időben, 1849. március 4-én kibocsátott olmützi oktrojált alkotmány ugyan átemelte a kremsieri tervezet 19. cikkének első fordulatát, de a nyelvek egyenjogúságáról szóló rendelkezést kihagyta: „Minden népcsoport egyenjogú, s minden népcsoportnak sérthetetlen joga van nemzetisége és nyelve megőrzésére és ápolására.”²⁹⁰ Az alkotmány részét képező alapjogi pátens afelől igyekezett megnyugtani a vegyes lakosságú országrészekben élő, kisebbségben lévő népcsoportokat, hogy ők is meg fogják kapni a nyelvük ápolásához és oktatásához szükséges forrásokat.²⁹¹

Az olmützi alkotmány tartományi jogalkotásról szóló IX. fejezetének 71. §-a kifejezetten Magyarországra vonatkozó rendelkezést tartalmazott: „Magyarország alkotmánya olyképen tartatik fenn, hogy mindazon szabályai, melyek a birodalmi alkotmánnyal összhangzásban nincsenek, érvényüket veszítik; s hogy minden nemzetiség és divatozó nyelv egyenjogúsága a nyilvános és polgári élet összes viszonyaiban célszerű intézmények által biztosíttassék. Ezen viszonyok külön szabályok által lesznek rendezendők.” (Balogh 2002: 37–40.)

Az alábbiakban a nyelvi egyenjogúsítás lépéseit a jogalkotás, a közigazgatás, az igazságszolgáltatás és az oktatás területén követem nyomon. Tudjuk a brit, francia és spanyol példákból, hogy ezen nyelvhasználati szinterek a hatalomhoz való hozzáférés

---

²⁸⁸ „Alle Volksstämme des Reiches sind gleichberechtigt. Jeder Volksstamm hat ein unverletzliches Recht auf Wohnung und Pflege seiner Nationalität überhaupt und seiner Sprache insbesondere. Die Gleichberechtigung aller landesüblichen Sprachen in Schule, Amt und öffentlichem Leben wird vom Staate gewährleistet.” – Kremsier Entwurf, 19. §

²⁸⁹ Deák Ágnes (2000: 191) szerint azért, mert ez volt az a terület, ahol „a legnagyobb lehetőségek nyíltak a kormányzat számára a nemzetiségi mozgalmak igényeinek kielégítésére”.

²⁹⁰ „Alle Volksstämme sind gleichberechtigt, und jeder Volksstamm hat ein unverletzliches Recht auf Wahrung und Pflege seiner Nationalität und Sprache.” – Reichsverfassung für das Kaiserthum Oesterreich, 5. §

²⁹¹ „Für allgemeine Volksbildung soll durch öffentliche Anstalten, und zwar in den Landestheilen, in denen eine gemischte Bevölkerung wohnt, derart gesorgt werden, dass auch die Volksstämme, welche die Minderheit ausmachen, die erforderlichen Mittel zur Pflege ihrer Sprache und zur Ausbildung in derselben erhalten.” – Kaiserliches Patent über die durch die constitutionelle Staatsform gewährleisteten politischen Grundrechte (Grundrechtspatent), 4. §

szempontjából kiemelt fontossággal bírnak, nem véletlenül ezekért folyt a legádázabb küzdelem.²⁹²

Ami a jogalkotást illeti, 1849 tavaszán a birodalmi törvénylapot (*Reichsgesetzblatt*) a birodalomban szokásosan használt tíz nyelven²⁹³ jelentették meg (kétnyelvű változatban, a német nyelvű szöveg melléklésével), s azt valamennyi községnek az általa kért nyelven ingyen küldték meg. Az országos törvény- és kormánylapokat (*Landesgesetz- und Regierungsblätter*) szintén az adott tartományban divatozó valamennyi nyelven, német nyelvű változat kíséretében kellett kiadni. A császári rendelet értelmében a „különböző tartományi nyelveken fogalmazott szövegek egyenlő hitelességgel” bírtak.²⁹⁴ Az 1852 decemberében kelt császári pátens elrendelte a birodalmi kormánylap német egynyelvű kiadását, Lombardia-Velence kivételével, ahol az olaszul jelenhetett meg. A tartományi törvény- és kormánylapok továbbra is többnyelvűek maradtak, de csak a német nyelvű változat volt hiteles.²⁹⁵ 1860. január 1-jétől császári nyílt parancs szüntette meg az országos kormánylapokat, s innentől kezdve a birodalmi hatóságok határozták meg, hogy mely törvényeket és rendeleteket mely koronaországokban, mely nyelveken kell kiküldeni a községeknek (Deák 2000: 193–194. vö. Fischel 1910: 122–123. Nr. 243).

Ami a közigazgatást és az igazságszolgáltatást illeti, általánosságban elmondható, hogy erőteljesebb németnyelvűsítés érvényesült 1. a közigazgatásban – szemben az igazságszolgáltatással; 2. a belső ügykezelésben – szemben a lakossággal való érintkezéssel, ahol rendszerint a felek (adott tartományban szokásosan használt) nyelvének használatát írták elő; 3. az állami hivatalokban – szemben az autonóm közigazgatási szervekkel, amelyek nyelvhasználatába ritkábban avatkoztak be; 4. a birodalom nyugati felében – szemben a keleti tartományokkal.

A Magyarországon állomásozó császári-királyi biztosok részére 1849 tavaszától kiadott utasítások előírták, hogy bármely nyelvű beadványt kötelesek elfogadni, s az ügyet a beadvány nyelve szerint intézni. Az ügyfelekkel azok anyanyelvén, a községekkel

---

²⁹² Az 1848 és 1867 közötti két évtized az osztrák nyelvijog-alkotás legtermékenyebb időszaka. A Fischel által 1526-1909-ig gyűjtött, több mint ötszáz tételes joganyag egynegyede ebből a korszakból való, ami évi 6-7 nyelvi tárgyú jogszabályt jelent. Noha igyekeztem a lehető legtöbb koronartományra és nyelvhasználati szintérre vonatkozó minél több jogszabályt ismertetni, a válogatás elkerülhetetlenül szelektív. Ugyanez vonatkozik az 1867-1918 közötti időszak joganyagára is, amelyből Fischel (1909-ig) mintegy 250 tételt közöl.

²⁹³ A félreértések elkerülése végett ezen nyelvek körét külön miniszteri rendelet állapította meg: német, olasz, magyar, cseh, lengyel, rutén, szlovén, szerb-illír cirill betűs írásmóddal, szerb-illír latin betűs írásmóddal, román. – Verordnung der k. k. Ministerium des Innern und der Justiz vom 2. April 1849. In: Fischel 1910: 88. (Nr. 186.)

²⁹⁴ Az uralkodó 1849. március 4-i pátense. Ismerteti: Deák 2000: 43. vö. Fischel 1910: 87–88. (Nr. 184.)

²⁹⁵ Kaiserlichen Patente vom 27. December 1852. In: Fischel 1910: 104–105. (Nr. 217.)

azok nyelvén kellett érintkezniük, hirdetményeiket az adott vidék minden nyelvén nyilvánosságra kellett hozni. A megyei és járási hivatalok belső ügykezelésében az ott „gyakorlatban lévő nyelv”, avagy az adott közigazgatási egység lakói többségének köznapi társalgási nyelve (*Umgangssprache*) használatát írták elő. Ennek érdekében a többnemzetiségű vidékeken alkalmazott tisztségviselőktől megkövetelték a helyi nyelvek ismeretét.²⁹⁶ A német nyelv használatát eleinte csak a kerületi főispánoktól egymás között, valamint a felettes vagy melléjük rendelt hatóságokkal való érintkezésben írták elő, bár egy 1849. december végi utasítás már utalt arra, hogy a kerületi tisztviselők lehetőség szerint a megyei és a járási tisztviselőkkel is német nyelven levelezzenek (Deák 2000: 43, 198–200, 222). Geringer 1850. január 9-ben utasítást adott ki arról, hogy az ügyeket a megyefőnökök, de lehetőleg már a járási vezetők is németül vigyék. Wohlgemuth 1850. február 28-án rendelte el a kerületi parancsnokok számára, hogy a hivatalok hivatali nyelve kizárólag a német legyen. A Vajdaságban Mayerhofer 1850 tavaszán döntött a hivatalok egymás közötti érintkezésében a német nyelv használatáról, s a szolgabíróktól is megkövetelte a német nyelven való jelentést. 1851 elején már Geringer egyértelmű kívánsága volt a nem magyarnak tekintett kerületek főispánjaival szemben, hogy teljesen német nyelvű igazgatást érvényesítsenek. A magyar kerületekben egyelőre maradhatott a magyar nyelvű ügyintézés, de nem sokáig. Az 1851. július 20-i miniszteri rendelet nyomán a kerületi és megyei hatóságok közötti érintkezés nyelveként mindenhol a németet határozták meg, hacsak „súlyos hivatali megfontolások” másképp nem indokolják. Helyi szinten továbbra is a többség nyelve maradt az irányadó a belső ügykezelésben, a vegyes lakosságú területek településeit viszont arra kötelezték, hogy a járási-megyei hivataloknak németül írjanak. Mindemellet a lakossággal való érintkezés továbbra is a felek nyelvén folyt, bár ennek gyakorlati megvalósítása sokszor nehézségekbe ütközött (Deák 2000: 201–207).

Galíciában az állami hatóságok belső ügykezelése 1869-ig németül folyt, a lakossággal való érintkezésben azonban 1859-től a német mellett megengedték a lengyel és a rutén használatát is (Fellerer 2003: 122–123).²⁹⁷ A sokáig kivételes helyzetet élvező Horvátországban és a két észak-itáliai tartományban²⁹⁸ körülbelül 1853-tól kezdtek

---

²⁹⁶ Ez nem csak Magyarországra, hanem az osztrák koronatarományokra általában vonatkozott. vö. pl. Erllass des k. k. Ministeriums des Innern vom 23. Februar 1849. („Die aufzunehmenden Aussagen in Polizeiübertretungsangelegenheiten, dort wo der illyrischen Landessprache kundige Beamte vorhanden sind und die Aussagen in der illyrischen Sprache stattfinden, die Aufnahme derselben in die Untersuchungsprotokolle auch in derselben Sprache zu geschehen habe.”) In: Fischel 1910: 87. (Nr. 181.)

²⁹⁷ vö. Erllass des k.k. Ministeriums des Innern vom. 20 December 1859, an das k.k. Statthalterei-Präsidium in Lemberg und das Landesregierungs-Präsidium in Krakau. In: Fischel 1910: 119–122. (Nr. 242.)

²⁹⁸ 1853. augusztus 13-án az uralkodó kinyilvánította, hogy minden eszközzel törekedni kell az itáliai tartományokat szorosabb egységbe vonni a birodalom többi részével: „E célból az ottani nemzeti érzések

törekedni a német nyelv hivatalos használati körének fokozatos kiterjesztésére. Horvátországban az 1850. április 7-án kiadott uralkodói pátens engedélyezte a horvát ügykezelési nyelv használatát mind a közigazgatásban, mind az igazságszolgáltatásban (ezt a pénzügyi igazgatás területén rövidesen korlátozták). 1853 februárjában kezdték előkészíteni egy egységes nyelvi szabályozás tervezetét Horvátország számára. Ennek értelmében a felsőbb szervekkel való érintkezés nyelve a német volt, de a megyei bíróságok az egymás közötti levelezésben használhatták mind a német, mind a horvát, mind az olasz nyelvet. A felek a három nyelv bármelyikén fordulhattak a bírósághoz, az eljárás az általuk választott nyelven folyt. Jellasics hiába próbált egyezkedni: Az uralkodó 1854. október 17-i döntése alapján október 29-én kiadott miniszteri rendelet a báni tábla és az elsőfokú bíróságok, valamint megyei szintig bezárólag a közigazgatási szervek belső ügyviteli és levelezési nyelveként is a németet írta elő (Fiume kivételével, ahol az olasz használatát továbbra is megengedték). A németül nem tudóknak három évig megengedték a horvát nyelv használatát (Deák 2000: 211–213).

Az igazságszolgáltatás nyelvével a minisztertanács csak 1850 tavaszán kezdett foglalkozni. A Legfelsőbb Bíróságot és a Semmitőszéket létrehozó 1850. augusztusi uralkodói pátens elrendelte, hogy a bírói tanács kellő számú olyan taggal kell rendelkezzen, akik bírják azt a nyelvet, amelyen az ügyet az alsóbb fokú bíróságok tárgyalják. Ezen felsőbbbíróságok hivatalos nyelve a német volt, amelyet a szóbeli és írásbeli eljárásban használni kellett. Ha a tárgyalást korábban nem németül folytatták, akkor az ítéletet németül és az illető másik nyelven is ki kellett hirdetni.²⁹⁹ Az 1853-as büntető perrendtartás értelmében, ha a tanú nem érti a bíróság nyelvét, főszabály szerint hivatásos tolmácsot kell kirendelni. Tolmács nélkül csak akkor lehet kihallgatni, ha mind a vizsgálóbíró, mind a jegyzőkönyvvezető érti a tanú nyelvét. Az első esetben a jegyzőkönyvet két nyelven veszik fel, a második esetben a tanúvallomásról hiteles fordítást kell készíteni a bíróság nyelvén és azt csatolni az iratokhoz.³⁰⁰ A jogvitákon

---

tanácsos tiszteletben tartásával fel kell ébreszteni és megerősíteni a német elemet, a német nyelv és tudomány tanulmányozására módot teremteni, s a nyelv ismeretét az igazgatás magasabb szintjeire történő felvétel elengedhetetlen feltételévé tenni.” Idézi Deák 2000: 192.

²⁹⁹ „In jedem Senate zur Entscheidung der demselben zugewiesenen Rechtssachen eine genügende Anzahl von Räthen befinde, die der Sprache, in welcher die Verhandlung stattfand, vollkommen mächtig sind.” – Patente vom 7. August 1850, betreffend die Errichtung eines Obersten Gerichts- und Kassationshofes. In: Fischel 1910: 93. (Nr. 199.)

³⁰⁰ „Ist ein Zeuge der Gerichtssprache nicht kundig, so kann die Vernehmung des Zeugen ohne Dolmetscher nur dann geschehen, wenn sowohl der Untersuchungsrichter als der Protokollführer der Sprache des Zeugen zureichend kundig sind. In diesem Falle ist den Acten eine beglaubigte Uebersetzung des Protokolles in der Gerichtssprache beizulegen. Außer diesem Falle aber hat die Vernehmung mit Zuziehung eines beeidigten Dolmetschers stattzufinden, und es muss jede Frage und Antwort sowohl in der Sprache, in welcher der Zeuge vernommen wird, als auch in der Uebersetzung in die Gerichtssprache zu

kívüli eljárásokra vonatkozó 1854-es rendelet szerint az írásbeli kérelmet a bíróság valamelyik szokásos nyelven (*der bei Gericht üblichen Sprachen*) kell benyújtani.³⁰¹ Ezekon a jogszabályokon túl a közigazgatáséhoz hasonló egységes szabályozás nem született, ehelyett miniszteri utasításokat adtak ki azon tartományokban, ahol az a több tartományi nyelvre tekintettel szükségesnek mutatkozott (Deák 2000: 208).

Horvátország helyzetéről fent már szoltam. *Erdélyben* nem a minisztérium, hanem az erdélyi katonai és polgári kormányzóság szabályozta a nyelvhasználatot. 1849. október 20-i rendeletében Wohlgemuth megkövetelte a bíraktól a németen kívül egy, a tartományban divatozó nyelv ismeretét. Az 1850. február 28-i rendelet a bíróságok belső ügykezelési és levelezési nyelveként a németet írta elő. A külső érintkezésre az a szabály vonatkozott, hogy ha a fél saját maga készíti el beadványát, azt megteheti német, román vagy magyar nyelven. Ez esetben a beadvány nyelve lesz a szóbeli tárgyalás nyelve, valamint az ítéletet ki kell adni ezen a nyelven is. Viszont ha ügyvédet vesz igénybe, a beadvány, a tárgyalás és az ítélet nyelve is csak a német lehet (Deák 2000: 213). A *Szerb Vajdaság és Temesi Bánságra* vonatkozóan az igazságügyminiszter 1851. november 19-i rendelete a bíróságok belső ügykezelési nyelveként a német írta elő. Ami a külső érintkezés nyelvét illeti: a temesi, torontáli és nagybecskereki tartományi törvényszékeknél ez a német volt; Újvidéken, Lugoson és Zomborban kérhették a felek valamely, a tartományban szokásos nyelv (*landesübliche Sprache*) használatát, ez esetben a jegyzőkönyvet ezen a nyelven kellett vezetni, és az ítéletet ezen a nyelven is ki kellett adni (Deák 2000: 213). A *galíciai* viszonyokat 1852 októberében Erdélyhez hasonlóan szabályozták. A felek saját beadványaikat beadhatták német, lengyel vagy rutén nyelven (de csak latinbetűs írással),³⁰² az ügyvédi beadványokat viszont csak németül fogadták el; a jegyzőkönyveket, ha a felek nem tudtak németül, a beadvány nyelvén készítették; ha a vádlott nem tudott németül, ítéletet a beadvány nyelvén hirdettek. Ez esetben a tárgyaláson a fél használhatott a németen kívül más nyelvet is, de az ügyész és az ügyvéd ekkor is csak németül szólalhatott fel, s az ügyvéd ügyfele számára tolmács útján foglalta össze az elhangzottakat. A belső ügykezelési és a hivatalok közötti levelezési nyelv a német volt (Deák 2000: 210–211).³⁰³ *Magyarországon* az 1850. augusztus 7-én a bécsi Legfelső Ítélszék magyarországi szekciója számára kiadott pátens „az osztrák törvények

---

Protokoll gebracht werden. Der Dolmetscher kann auch selbst als Protokollführer verwendet werden.” – Allgemeinen Strasprocessordnung vom 29. Juli 1853, 123. §. In: Fischel 1910: 109. (Nr. 222.)

³⁰¹ Patent vom 9. August 1854, Nr. 208, über das gerichtliche Verfahren in Rechtsangelegenheiten außer Streitsachen, 4. §. In: Fischel 1910: 109. (Nr. 224.)

³⁰² A cirillbetűs írásmód használatát 1861-ben engedélyezték először. vö. Erlass des k. k. Staatsministeriums vom 10. April 1861. In: Fischel 1910: 139–140. (Nr. 262.)

³⁰³ vö. Erlass des Justizministeriums vom 22. October 1852. In: Fischel 1910: 101–103. (Nr. 215.)

ezen országokban történő bevezetéséig”, „kivételesen” engedélyezte, hogy az előterjesztések azon a nyelven is készülhessenek, amelyen az eredeti tárgyalás folyt. A határozatokat a birodalomban használatos minden nyelven közzé kellett tenni (Deák 2000: 207). Egységes szabályozás később sem készült a „főtörvényszéki kerületek nyelvviszonyainak oly változatos különbségei” miatt, ehelyett a miniszter külön-külön értesítette a kerületi főtörvényszékek elnökeit „a kívánatos irányról”. Először a levelezésre vonatkozóan született rendelkezés: az igazságügy-miniszter 1852. augusztus 10-i rendelete előírta, hogy az ügyészségek és bíróságok a politikai és a katonai hatóságokkal németül érintkezzenek. 1852 novemberében már minden olyan szervvel németül kellett levelezniük, amelynek ügykezelési nyelve a német volt. 1855. január 1-jén az ügyészségek nyelve egységesen a német lett. 1856 augusztusában előírták, hogy a bíróságok a büntetés-végrehajtó intézményekkel, a minisztériummal és a legfelsőbb törvényszék magyar szekciójával is németül levelezzenek. (A bíróságok egymás közötti levelezését nem szabályozták.) Ami a belső ügykezelést illeti, az egyes kerületekben más-más volt a szabályozás és a gyakorlat is. A német nyelv használatát nem mindenhol írták elő, nagyon sok helyen a magyar maradt az ügyintézés nyelve (sokszor még a kifejezett előírás ellenére is). Teljesen német nyelvű ügykezelés csak az eperjesi és a pozsonyi törvényszéki kerületben valósult meg. A pozsonyi kerületben a magyarországi kormányzóság rendelte el 1854. március 18-án, hogy az új vegyes szolgabíróságok ügykezelési nyelve a német legyen, majd 1854. április 11-én ezt miniszteri rendelet erősítette meg a többi kerületi bíróságnál is (Deák 2000: 214–218). A bírósági eljárás során a feleknek a többi tartományhoz hasonlóan – elvben – joguk volt anyanyelvük használatához (amennyiben az valamelyik országos nyelv volt) (Deák 2000: 209–210).

Összefoglalva tehát, a bíróságok külső érintkezésében „a lehetőségekhez képest” teret engedtek a tartományban szokásos nyelvek használatának, viszont a bíróságok belső ügykezelésében és egymás közötti érintkezésében ragaszkodtak az egységes hivatali nyelv használatához. Ez pedig Lombardia-Velence és Dalmácia kivételével a német volt.

Utolsóként a neoabszolutizmus oktatásra vonatkozó nyelvi szabályozását követem nyomon. Az alapfokú oktatás területén az egész birodalomban az anyanyelvi oktatás elve érvényesült. Az oktatási nyelvet az adott iskolába járó tanulók többségének nyelve alapján határozták meg (Vetter 2003: 282). Magyarországra a Thun oktatásügyi miniszter (1849–1860) 1849. október 9-i leirata alapján Geringer által kiadott 1849. november 6-i rendelet vonatkozott az oktatási rendszer ideiglenes szervezetéről,³⁰⁴ amely előírta „az

---

³⁰⁴ Grundsätze für die provisorische Organisation des Unterrichtswesens in dem Kronlande Ungarn. In: Seidl, J. G. – Bonitz, H. – Mozart, J. (eds.) 1850. *Zeitschrift für die österreichischen Gymnasien*. Verlag und Druck von Carl Gerold: Wien. 119–125.

eddig behozott vagy bármely nyelvi kényszer eltávolítását mindennemű tanodákból” (Deák 2000: 248). Ez a kitétel természetesen a magyar nyelv tanítására utalt, amelyet a Helytartótanács 1844-45-ös rendeletei szabályoztak (lásd az 5.3. fejezetet). Az 1849-es rendelet az iskolák újjászervezését „az egyes néptörzsek szükségleteire sajátásaikhoz képest lehetőségig tekintetbe” véve irányozta elő, ami a néptanodákban az anyanyelven történő oktatást jelentette, „ha a’ nemzetiségeknek egy helybeni vegyülete azt részenkint lehetlenné nem tette”. A kormányzat nemcsak papíron, de a gyakorlatban is ösztönözte az addig hátrányos helyzetű nemzetiségek – különösen a románok és a rutének – alapfokú oktatásának fejlesztését: elősegítette az új iskolák létesítését, képzett tanári gárda kialakítására törekedett, tankönyveket készíttetett, stb. Az uralkodó 1853. január 6-i rendelete kifejezetten kimondta, hogy csak a román egyházközségek kaphatnak államsegélyt elemi iskoláik fenntartására (egyébiránt a költségeket az adott községnek kellett állnia). Az 1851-es császári rendelet központosította a tankönyvkiadást, és valódi erőfeszítéseket tett a különböző nyelvű tankönyvek előállítására érdekében, bár a román, a rutén, a szlovák és a szerb nyelv kapcsán nehézségekbe ütközött. A színvonalas anyanyelvi oktatáshoz természetesen képzett tanítókra is szükség volt. Ennek érdekében a császár 1855. december 14-i pátense előírta, hogy a tanítóképzők oktatási nyelvének meghatározásánál „megfelelő tekintettel kell lenni azon nemzetiségek szükségleteire, melyek számára az adott iskolák száma van”, és „a tanítási nyelvnek összhangban kell lennie annak az intézménynek a tanítási nyelvvel, melyhez a tanítóképző kapcsolódik, s mellyel közös igazgatás alatt áll” (Deák 2000: 251–257).

Ami a középiskolai oktatást illeti, az 1849 őszén egész Ausztriára vonatkozóan kibocsátott rendelet³⁰⁵ ugyancsak az anyanyelvi oktatás talaján állt:

Bármely nyelv lehet tanítási nyelv. Mellyik legyen az, meghatározhatni a’ lakosság nemzetiségéből. Hol vegyes nemzetiségű a’ lakosság, a’ tanítási nyelv kettő is lehet, különböző tanodaosztályokra-, vagy különböző tantárgyakra nézve. Ha az illető tanigazgatóság a’ tanítási nyelv meghatározásában megegyezni nem tudna, ennek meghatározása a’ Martius 4-ki alkotmány 4 §-a szerint a’ kerület jogaihoz tartozik. Ezen szabály a’ status és nyilvános gymnasiumokat illeti. Magán gymnasiumokban a’ tanítási nyelvet az alapító határozza meg (Deák 2000: 258).

A rendelet értelmében minden iskolában tanítani kellett a diákok anyanyelvét és annak irodalmát, valamint lehetőséget kellett biztosítani a német és a tartományi nyelvek elsajátítására. Ugyanezeket a szabályokat tartalmazta a már említett 1849. november 6-i körrendelet is a magyarországi középiskolák vonatkozásában. A német nyelvet kötelező

---

³⁰⁵ *Entwurf der Organisation der Gymnasien und Realschulen in Oesterreich*. Vom Ministerium des Cultus und Unterrichts. Gedruckt in der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei, 1849.

tantárgyként és érettségi vizsgatárgyként 1850. november 8-án vezették be, de ez – elméletben – az iskolák tannyelvét nem érintette (Deák 2000: 258–266). A német oktatási nyelv fokozatos bevezetésére a kormányzat 1853-54-től tett határozott lépéseket. Az 1854. december 16-án kiadott miniszteri rendelet értelmében a gimnáziumok felső osztályaiban a tárgyak túlnyomó többségét minden tartományban németül kellett tanítani. A szabály alól Lombardia-Velence képezett kivételt, ahol a németet csak kötelező tárgyként írták elő.³⁰⁶

A német tannyelv bevezetése a középfokú oktatásban is maga után vonta a tanárképzésre vonatkozó szabályok megváltoztatását. Magyarország vonatkozásában Albert főherceg 1853. január 1-i rendelete a gimnáziumi tanárjelöltektől még csak „gyakorlati ismeretet és jártasságot” követelt a német nyelvben, azonban Thun 1855. január 1-i rendelete már előírta, hogy a jövőben alkalmazandó tanárok egy tárgyat képesek legyenek németül tanítani. Az egész birodalomra egységesen kiadott 1856. július 24-i rendelet a nem német nyelven oktató tanárok számára is előírta a német nyelvű írásbeli feladat teljesítését (Lombardia-Velencében könnyítéssel) (Deák 2000: 268).

1855-től miniszteri rendeletek sora született, amelyek nemcsak a felsőbb osztályokban terjesztették ki egyre jobban a német tannyelvet, de az alsóbb osztályok bizonyos tantárgyaiba is próbálták becsempészni azt. Ez mindenhol akkora felbuzdulást váltott ki,³⁰⁷ hogy Thun 1859. augusztus 8-án végül arra kényszerült, hogy visszavonja a felsőbb osztályok tárgyai „túlnyomó többségének” németül való tanítására vonatkozó 1854-es rendeletét. A német érettségi vizsga követelményéből viszont nem engedett.³⁰⁸

A felsőoktatás kapcsán a már említett, Magyarországra vonatkozó 1849. november 6-i körrendelet az egyetemek feladataként elsősorban a tudományos képzést, másodsorban a nemzeti nyelvek ápolását határozta meg. Ez a rendelkezés a többnyelvű oktatási gyakorlat mellett tör lándzsát, s a német tanítási nyelvet nem említette, még ha azt a gyakorlatban ösztönözték is. Az egyes intézmények oktatási nyelvéről esetenként, uralkodói pátenssal döntöttek, emellett a kormányzat támogatta a külön tanszékek felállítását az egyes nyelvek számára (Deák 2000: 278–285).

A neoabszolutizmus nyelvpolitikájának megítélése az oktatás területén is vegyes, hiszen a német nyelv tanításának erőltetése mellett – amelyet természetesen az egységes hivatali nyelv bevezetése előfeltételének tekintettek – kétségtelen, hogy a

---

³⁰⁶ Verordnung des Ministers für Cultus und Unterricht vom 16. December 1854. In: Fischel 1910: 110–111. (Nr. 227). Az 1854. december 16-i rendeletet 1855. január 1-jén terjesztették ki Magyarországra, Erdélyre, valamint a Vajdaságra és a Bánságra (Deák 2000: 267–268).

³⁰⁷ A magyarországi helyzethez lásd Deák 2000: 268–278.

³⁰⁸ Verordnung des Ministers für Cultus und Unterricht vom 8. August 1859. In: Fischel 1910: 116. (Nr. 239.)

„gyengébb” nemzetiségi nyelvek az eddigieknél sokkal kedvezőbb pozícióba kerültek. Ami a nyelvi egyenjogúsítás programját illeti, tény, hogy azt nem sikerült maradéktalanul keresztülvinni. A kezdetben toleráns, sőt, kifejezetten pluralista nyelvpolitikát viszonylag hamar – hangsúlyosabban az ún. szilveszteri pátens kiadása után, kb. 1852-től – a német nyelv hivatalos és tannyelvi használatának előírása, a szakirodalom által előszeretettel alkalmazott kifejezéssel élve: germanizáció váltotta fel. A helyzetet plasztikusan jellemzi a bécsi Lloyd 1853 augusztusi száma: „A tarka öltöny szétszakadt, melybe Ausztriát akarták beleerőszakolni” (idézi Deák 2000: 12). Ugyanakkor a nyelvi egyenjogúsítás bizonyos részeredményei mindvégig megmaradtak, és egyes területeken – jelesül a közigazgatás és igazságszolgáltatás alsóbb fokain, valamint az alapfokú oktatásban – a német nyelv elsőbbségének igénye nem akadályozta a lakosság anyanyelvhasználatát (legalábbis elméletben). Deák Ágnessel (2000: 12) egyetértve, a neoabszolutizmus nemzetiségpolitikája összességében kudarcot vallott, mégis „a svájci példát nem számítva ez volt az első kísérlet arra, hogy egy államon belül szabályozzák és a gyakorlatban megvalósítsák a modern nacionalizmus követelményeinek bizonyos mértékű figyelembevételével különböző nemzeti csoportok együttélésének normáit s az államhatalom viszonyát e nemzeti csoportok önérvényesítési igényei[hez]”.³⁰⁹

4.4. Az 1867-es alkotmány nyelvi rendelkezései és utóélete (1867–1918)

A Habsburg nyelvi jog fejlődésének következő jelentős állomása az 1867-es ún. decemberi alkotmány, amely az új államalakulat, az Osztrák-Magyar Monarchia Lajtán túli része, azaz az Osztrák Császárság államberendezkedését határozta meg. Valójában nem egy alkotmánylevélről, hanem hat alkotmánytörvényről van szó, amelyek közül az ötödik egy klasszikus szabadságjogi katalógus, benne a nemzeti és nyelvi egyenjogúságról szóló híres-nevezetes 19. cikkel (Ruszoly 2011: 535–539). Már maga a fogalom elárulja, hogy nem vákuumban született rendelkezésről van szó, hiszen a *Gleichberechtigung*ről unos-untalan hallottunk már az elmúlt másfél évtizedben, s az az 1860-as években továbbra is terítéken maradt a hivatalos iratokban. A 19. cikk gyakorlatilag egyenes folyománya az 1859 végén menesztett rezsimit felváltó új birodalmi kormány „nyelvpolitikai irányváltásának”.

1859 végétől fokozatosan enyhítették a német nyelv hivatali és oktatási életben való előírásának követelményét, valamint egyre tágabb teret engedtek a nemzetiségi

---

³⁰⁹ Ez a következtetés egyébként illeszkedik a neoabszolutizmus pozitív (polgári, modernizációs) aspektusaira rávilágító, a rendszernek a régebbi magyar szakirodalomban hangsúlyozott önkényuralmi, „idegen test” jellegét új megvilágításba helyező kutatási irány eredményeihez. vö. K. Lengyel Zsolt 2008.

nyelvek használatának.³¹⁰ 1862-től Csehországban, Morvaországban és a szlovén lakta területeken például engedélyezték az állampolgárok és a községek számára, hogy az állami hatóságokkal saját nyelvükön érintkezzenek, míg Horvátországban a belső ügykezelés ismét horvátul folyhatott. Az országos nyelvek körét tartományonként újra meghatározták: Magyarországon például megyei szinten 10%-os küszöb érvényesült, így a magyar a német mellett az egész országban hivatali nyelvvé vált. Galíciában hivatali nyelv lett a lengyel és a rutén,³¹¹ Bukovinában a román és a rutén.³¹² A birodalmi lap nyelve továbbra is a német maradt, de rendelkeztek a többi országos nyelven való különlenyomatok készítéséről. A 1861-es februári pátenssel felállított birodalmi tanácsban a képviselők saját nyelvükön szólalhattak fel, igaz, a jegyzőkönyvbe csak a német felszólalások kerültek be. Az 1863-as erdélyi országgyűlés a románokat immáron nemzetként elismerve, nyelvüket a magyar és a német mellett egyenjogú országos nyelvekké nyilvánította (a két törvény közül a másodikat csak 1865-ben szentesítette az uralkodó) (Deák 2009: 21–32). Csehországban 1866 januárjában egyenjogúnak minősítették a cseh és a német tannyelvet. Egy iskolának csak egy tannyelve lehetett, de a másik nyelvet is tanítani kellett: az általános iskolákban választható, a középiskolákban kötelező tantárgy formájában.³¹³ 1867 februárjától az országos törvényeket mindkét nyelven meg kellett jelentetni.³¹⁴ Galíciában 1866 júniusától az országos törvényeket már nemcsak németül, hanem lengyelül és ruténül is megjelentették, és a lengyel volt a hiteles változat.³¹⁵

Az 1867-es decemberi alkotmány tehát gyakorlatilag nem teremtett új nyelvi jogi helyzetet, hanem az elmúlt évek fejleményei nyomán jogilag és ténylegesen is létező többnyelvű közigazgatási gyakorlatot rögzítette alapelvi szinten. A jogalkotási hierarchia csúcán elfoglalt presztíziséhez kapcsolódó szimbolikus jelentősége mellett az új

---

³¹⁰ Emellett természetesen az államélet jelentős része német nyelvű maradt, különösen a legfelső szintű államigazgatási szerveknél és a katonaságnál. vö. Burian 1970: 91.

³¹¹ Erlass des k. k. Staatsministeriums vom 10. April 1861. Ibid. 139–140. (Nr. 262).

³¹² Erlass des k. k. Ministeriums des Innern vom 9. December 1860. In: Fischel 1910: 135. (Nr. 257.)

³¹³ „1. Beide Landessprachen im Königreiche Böhmen sind gleichberechtigt, in der Schule als Unterrichtssprache zu dienen. 2. Unterrichtssprache an den öffentlichen Schulen in Böhmen soll in der Regel nur einer der beiden Landessprachen sein. 3. An Volksschulen mit vier Classen (Hauptschulen) und an den mit solchen vierclassigen Volksschulen verbundenen Unterrealschulen ist über Beschluss derjenigen, die sie erhalten, auch die zweite Landessprache zu lehren; doch soll dieses erst von der dritten Hauptschulclassen angefangen, und nur in ausserordentlichen (unobligaten) Lehrstunden geschehen. 4. In den Mittelschulen mit böhmischer Unterrichtssprache ist die deutsche Sprache und in derlei deutschen Schulen die böhmische Sprache ein obligater Lehrgegenstand.” – Böhm. Sprachenzwangsgesetz vom Jahre 1866. In: Fischel 1910: 156. (Nr. 288.)

³¹⁴ Gesetze vom 15. Februar 1867. In: Fischel 1910: 161. (Nr. 296.)

³¹⁵ „Im Landesgesetz- und Verordnungsblatte in polnischer Sprache als der autentischen, dann in ruthenischer Sprache, wie nicht minder nach Bedarf in deutscher Übersetzung kundzumachen.” – Gesetze vom 10. Juni 1866. In: Fischel 1910: 158. (Nr. 291.)

szabályozás abban jelentett igazán nagy horderejű előrelépést, hogy jogérvényesítési garanciát tartalmazott: az alapjogok, köztük a nemzetiségi-nyelvi egyenjogúság sérelme esetén a birodalmi bírósághoz (*Reichsgericht*) lehetett fordulni jogvédelemért (ez a mai napig így van). Lássuk most már az alapjogi alkotmánytörvény 19. cikkének szövegét!

Az állam minden népcsoportja egyenjogú, és minden népcsoportnak sérthetetlen joga van nemzetiségének és nyelvének megőrzésére és ápolására.

Az állam elismeri a tartományokban szokásosan használt nyelvek (*landesüblichen Sprachen*) egyenjogúságát az iskolákban, a hivatalokban és a közéletben.

Azon tartományokban, ahol több népcsoport él, a nyilvános oktatási intézményeket úgy kell létrehozni, hogy egy második tartományi nyelv (*Landessprache*) kényszerű tanulása nélkül minden népcsoport megkapja a szükséges eszközöket a saját nyelvű képzéshez.³¹⁶

Láthatjuk, hogy a 19. cikk első két fordulatának megfogalmazásában a kremsieri alkotmánytervezethez nyúlt vissza a jogalkotó, a harmadik fordulat viszont teljesen új.³¹⁷ A nyelvi kényszer tilalma (*Sprachenzwangsverbot*) mögött álló nemes szándék, jelesül a nyelvi asszimiláció elkerülése negatív következményekkel is járt: nyelvi szegregációt eredményezett az oktatásban, és némely esetben jól működő kétnyelvű oktatási gyakorlatot tett tönkre (Newerkla 2003).³¹⁸ Az alapfokú oktatásban az volt a szabály, hogy ha öt éven keresztül átlagosan évi 40, az iskolától legfeljebb egy órányira fekvő településen élő gyermek szülője jelezte egy adott nyelven való oktatás iránti igényét, akkor a hatóságoknak kötelességük volt az oktatás megszervezéséhez szükséges forrást biztosítani. A középfokú oktatási intézmények tannyelvének megállapítása az egyes koronartartományok hatáskörébe tartozott, így különböző nyelvi gyakorlattal találkozunk. Karintiában például kifejezetten támogatták a kisebbségi nyelvek tanulását, Tirolban kevésbé (Vetter 2003: 284–286).

Lássuk, hogy az 1867-es alkotmány hogyan befolyásolta a nyelvi helyzet alakulását az államigazgatásban és az igazságszolgáltatásban! Elsősorban azt kell leszögezni, hogy a kormányzat a 19. cikket következetesen úgy értelmezte, mint amely az állam és polgárai közötti kapcsolatra vonatkozik, tehát a közigazgatási rendszeren belüli

---

³¹⁶ „Alle Volksstämme des Staates sind gleichberechtigt, und jeder Volksstamm hat ein unverletzliches Recht auf Wahrung und Pflege seiner Nationalität und Sprache. Die Gleichberechtigung aller landesüblichen Sprachen in Schule, Amt und öffentlichem Leben wird vom Staate anerkannt. In den Ländern, in welchen mehrere Volksstämme wohnen, sollen die öffentlichen Unterrichtsanstalten derart eingerichtet sein, daß ohne Anwendung eines Zwanges zur Erlernung einer zweiten Landessprache jeder dieser Volksstämme die erforderlichen Mittel zur Ausbildung in seiner Sprache erhält.” – Staatsgrundgesetz vom 21. Dezember 1867 über die allgemeinen Rechte der Staatsbürger für die im Reichsrath vertretenen Königreiche und Länder (R.G.Bl. 142/1867).

³¹⁷ A rendelkezést az egy évvel korábban hozott cseh oktatási törvény (lásd 313. lábjegyzet) által a csehországi németek körében kiváltott felháborodás motiválta. Evans 2004: 20–21; Vetter 2003: 285.

³¹⁸ Fellerer (2011: 724) azonban rámutat, hogy a kétnyelvű oktatást sokszor éppen a domináns nyelv irányába való nyelvcserre „trójai falovaként” alkalmazták.

viszonyokat nem változtatja meg. Ennek értelmében az államigazgatási szervek és bíróságok belső ügykezelésének nyelve főszabály szerint a német maradt, amely a polgárok alkotmányos jogait a kormányzat álláspontja szerint semmiben sem érintette (Burian 1970: 95). Voltak kivételek is: Galíciában 1869-től a németet felváltotta a lengyel,³¹⁹ az Adrián és Tirol olasz nyelvterületein pedig kezdettől fogva az olasz volt hivatalos használatban (Burian 1970: 92). Egyéb tartományokban csak későn vagy egyáltalán nem sikerült megváltoztatni a *status quo*-t, ami némely esetben nem is az állam szűkmarkúságán múlt: Amikor 1897-ben az új kormányfő, Badeni Cseh- és Morvaországra vonatkozó rendeletei a cseh hivatali használatát egyenlő alapokra kívánták helyezni a némettel, valamint a köztisztviselőktől mindkét nyelv ismeretét megkövetelték (volna), a helyi németek olyan heves tiltakozásba fogtak, hogy a rendeleteket pár hónapon belül vissza kellett vonni (Fellerer 2011: 721; Fischel 1910: 247–251. Nr. 417–420).³²⁰ Dalmáciában 1909-ben engedélyezték a szerb-horvát nyelv használatát a belső ügykezelésben is (Fellerer 2011: 721).

Az állami hivatalok a külső érintkezésben az ügyfelek anyanyelvét kellett használni, amennyiben az valamely a tartományban szokásosan használt nyelv volt. A *landesübliche Sprachen* körének megállapítása azonban nem mindig volt egyértelmű. Galíciában például ilyennek minősült a lengyel, de a rutén csak a keleti országrészben, és a kifejezett feljogosítás³²¹ ellenére a gyakorlatban ott is szinte csak a lengyelt használták (Fellerer 2003). A probléma a nem állami, tehát az autonóm tartományi vagy helyi közigazgatás szintjén is felmerült. 1903-ban például az észak-csehországi Česká Lípa németül ülésező megyegyűlése nem volt hajlandó megengedni a szomszédos megyében található Semily város követének a cseh nyelv használatát, mondván, az nem szokásos nyelv a megyében. Az ügyet végül a Legfelsőbb Közigazgatási Bíróság döntötte el, a cseh nyelv javára (Fellerer 2011: 722).

Ami az igazságszolgáltatást illeti, a felsőbbbíróságok főszabály szerint a németet használták (de például 1886-tól a cseh tartományi felsőbbbíróság a cseh nyelvet is).³²² Az alsóbb bíróságok külső érintkezésében elsősorban a praktikum játszott szerepet: azt a nyelvet választották, amelyet az eljárás legtöbb résztvevője követni tudott (Burian 1970: 93). A büntetőeljárásban azon iratokat, amelyeket nem a bíróság nyelvén nyújtottak be,

---

³¹⁹ Verordnung des Gesamtministeriums vom 5. Juni 1869. In: Fischel 1910: 179–180. (Nr. 328.), Statthaltereii Präsidialerlass vom 11. Juni 1869. Ibid, 180–181. (Nr. 330.)

³²⁰ Ezt megelőzően a Taaffe-Stremayr-féle, 1880. április 19-én, Cseh- és Morvaország részére kiadott bel- és igazságügyminiszteri rendeletek tettek komoly engedményeket a cseh hivatali nyelvnek. vö. Verordnung der Minister des Innern und der Justiz vom 19. April 1880. In: Fischel 1910: 208–209. (Nr. 373.); Kann 1950: 439–441, Kwan 2013: 160–161, 203; Ringlhaan 1927: 3–4.

³²¹ vö. 319. lábjegyzet

³²² Erlass des Justizministeriums vom 23. September 1886. In: Fischel 1910: 230. (Nr. 397a.)

hivatásos tolmáccsal le kellett fordíttatni. A bíróság nyelvén nem értő tanút tolmács segítette, de ez lehetett akár a bíró vagy a jegyzőkönyvvezető is, ha bírták az adott nyelvet.³²³ A polgári eljárásban 1895-ig az 1781-es, II. József-féle bírósági rendtartás, valamint a Nyugat-Galíciára vonatkozó 1797-es perrendtartás maradt hatályban, amelyek a bíróság székhelye szerinti tartományban szokásosan használt nyelv alkalmazását írták elő.³²⁴ Ha a felek anyanyelve ezen nyelvek közé tartozott, akkor az eljárást azon a nyelven folytatták. Ez vonatkozott a „kisebb” nyelvekre, például a szlovénre is. A grazi tartományi felsőbíróság elnökének címzett 1882-es igazságügy-minisztériumi rendelet kifejezetten kimondta, hogy a nyelvi egyenjogúság elve most már garantált jog, nem pusztán eszköz azon eset kezelésére, amikor az egyik fél nem tud németül: „Amikor a bíróságok a szlovén kérelmeket pusztán azon az alapon utasítják el, hogy a kérelmező tud németül, ebben én nem látok mást, mint egy egyszerű, de semmiképp sem jogszerű kifogást az egyenjogúság egész kérdésének visszautasítására.”³²⁵

A központi hatóságok közül a katonaságnál tartotta magát legtovább a német „egyeduralma”, s bár ott is belátták az anyanyelvhasználat fontosságát, a vezényleti és szolgálati nyelv mindvégig a német maradt.³²⁶ 1917-től a nem német nyelvű felszólalásokat (melyekre 1861-től volt mód) is rögzítettek a Reichstrat jegyzőkönyvében (Evans 2004: 15). A tartományok autonóm hatáskörébe tartozó területek nyelvhasználatába (pl. tartományi gyűlések tárgyalási nyelve, tartományi jogszabályok közzétételének nyelve, autonóm közigazgatási szervek nyelve) pedig csak annyiban avatkozott be a kormányzat, amennyiben ezek kötelesek voltak az alkotmány 19. cikkében biztosított nyelvi egyenjogúságot tiszteletben tartani.

---

³²³ Strafprozessordnung vom 23. Mai 1873. In: Fischel 1910: 200. (Nr. 358.)

³²⁴ Ezen az 1895-ös polgári eljárási törvény sem változtatott. vö. Czeitschner 2003: 79, Fellerer 2011: 722.

³²⁵ Erlass des Justizministeriums vom 18. April 1882, an das Oberlandesgerichts-Präsidium Graz. In: Fischel 1910: 213–216. (Nr. 379.)

³²⁶ vö. pl. Erlass des k.u.k. Kriegsministeriums vom 19. November 1903. In: Fischel 1910: 288–290. (Nr. 449). Lásd hozzá Evans 2004: 18–19.

4.5. Nyelvijog-alkotás és nyelvpolitika Ausztriában 1918-tól napjainkig

A Habsburg Birodalom felbomlása után az osztrák nyelvi jog fejlődését értelemszerűen az 1918. október 17-e óta szövetségi köztársaságként működő Ausztriában követem nyomon. A nyelvi jogi szabályozás kiindulópontja továbbra is az 1867-es alapjogi törvény, amelynek szövegét a későbbi alkotmányok rendre átvették, a nemzetiségi-nyelvi egyenjogúsításra vonatkozó 19. cikkel együtt.³²⁷

Az első világháború utáni határátrajzolások következtében korábbi területének egyharmadára zsugorodó Ausztriában maradó nyelvi kisebbségek – legnagyobb számban horvátok, szlovének és magyarok – védelméről az 1919. szeptember 10-i Saint-Germain-en-Laye-i békeszerződés III. részének V. szakasza (62–69. cikkek) rendelkezett.³²⁸ Az osztrák szerződés az értekezés II. részének 2.2.1 pontjában tárgyalta lengyel „mintaszerződéshez” nagyon hasonló megfogalmazással az alábbi nyelvi jogokat biztosítja: 1. az osztrák állampolgároknak általában: az élet és szabadság teljes védelme, törvény előtti egyenlőség, valamint a többi állampolgárral azonos polgári és politikai jogok nyelvre tekintet nélkül; szabad nyelvhasználat a magánéletben, a kereskedelemben, a vallási életben, a sajtóban vagy egyéb természetű közzététel terén, a nyilvános összejöveteleken; 2. a nyelvi kisebbséghez tartozó személyeknek: megfelelő könnyítések a saját nyelv bíróságán történő használatához szóban vagy írásban; szabad nyelvhasználat a saját költségükre alapított szociális, kulturális és oktatási intézményeikben; saját nyelvű elemi oktatás ott, ahol az adott kisebbséghez tartozó jelentős számú állampolgár él.

Az 1920-ban elfogadott szövetségi alkotmány (*Bundes-Verfassungsgesetz, B-VG*) 8. cikke értelmében „a köztársaság hivatalos nyelve a német, a nyelvi kisebbségeknek a szövetségi törvényekben biztosított jogai sérelme nélkül”.³²⁹ Ez a rendelkezés a különféle alkotmányos dokumentumokban az egész 20. század során jóformán változatlan maradt.³³⁰

³²⁷ Bár a hatályos szövetségi alkotmány 149. cikkének 1. bekezdése egyértelműen kimondja, hogy az 1867-es alapjogi törvény alkotmány szintű jogszabálynak minősül („als Verfassungsgesetze zu gelten”), hatályát ennek ellenére az alkotmányjogászok egy része vitatja. vö. Vogel 2001: 190–191.

³²⁸ Staatsvertrages von St. Germain vom 10. September 1919, Abschnitt V. In: Staatsgesetzblatt (a továbbiakban: StGBL.), Nr. 303, 21. Juli 1920, pp. 1045–1047. Az alkotmány 149. cikke értelmében a békeszerződés V. szakasza ugyancsak az alkotmányjog részét képezi. Amint arra Vogel (2001: 192) felhívja a figyelmet, ez a Népszövetség égisze alatt született egyetlen kisebbségvédelmi jogszabály, amely a mai napig hatályban van.

³²⁹ „Die deutsche Sprache ist, unbeschadet der den sprachlichen Minderheiten bundesgesetzlich eingeräumten Rechte, die Staatssprache der Republik.” – Gesetz vom 1. Oktober 1920, womit die Republik Österreich als Bundesstaat eingerichtet wird (Bundes-Verfassungsgesetz). In: StGBL. Nr. 450, 5. Oktober 1920, pp. 1791–1809.

³³⁰ vö. Verordnung des Bundeskanzlers vom 1. Jänner 1930, betreffend die Wiederverlautbarung des Bundes-Verfassungsgesetzes. In: Bundesgesetzblatt (a továbbiakban: BGBl), Nr. 1, 2. Jänner 1930, pp. 1–

A békeszerződésbe és az alkotmányba foglalt nyelvi rendelkezéseket konkretizáló első jogszabály az 1937-es burgenlandi tartományi iskolatörvény volt, amely a horvát és a magyar nyelv oktatását a népiskolák első négy osztályában tette lehetővé. (Ezt megelőzően a tartomány 1921-ben történő Ausztriához csatolása ellenére a magyar iskolatörvények voltak érvényesek.) Egynyelvű nemzetiségi iskolákat ott lehetett működtetni, ahol a kisebbségi lakosság aránya meghaladta a 70 százalékot. A kétnyelvű oktatáshoz 30 százalék feletti arányt követeltek meg. Ez alatt a német tannyelvű iskola maga dönthetett arról, hogy szabadon választható tantárgyként engedélyezi-e a kisebbségi nyelv oktatását.³³¹ Az 1937-es törvényt Ausztria 1938-as német annektálását követően hatályon kívül helyezték (hatályát 1945-ben állították vissza). A nemzeti szocialista időszakban a kisebbségeket üldözték, szervezeteiket feloszlatták, saját nyelvük használatát tiltották, a szlovén lakosság egy részét kitelepítették (Committee of Experts' evaluation report for Austria – a továbbiakban: COMEX – 2005: 5–8, Stephens 1976: 5, Szoták 2003: 9).

Az Ausztria függetlenségét helyreállító 1955. évi államszerződés 7. cikkelye a karintiai, burgenlandi és stájerországi szlovén és horvát kisebbségekhez tartozó állampolgárok részére biztosít speciális kisebbségi, köztük nyelvi jogokat. Ezek a következők: saját nyelvű sajtóhoz, elemi oktatáshoz és arányos számú középiskolához való jog; Karintia, Burgenland és Stájerország szlovén, horvát vagy vegyes lakosságú kerületeiben a szlovén vagy a horvát nyelv a német mellett hivatalos nyelvnek minősül, a topográfiai feliratokat ezeken a nyelveken is fel kell tüntetni.³³²

Az államszerződés végrehajtását a szlovén nyelv vonatkozásában kezdték el, a burgenlandi horvátok és magyarok vonatkozásában úgy látszik, elegendőnek találták az 1937-es szabályozást.³³³ A többször módosított, de ma is hatályos 1959-es karintiai kisebbségi iskolatörvény három anyanyelvi oktatási modellt intézményesített: lehetőség van a szlovén nyelv kötelező tantárgyként tanulására, avagy oktatási nyelvként való használatára akár szlovén-német kétnyelvű, akár szlovén egynyelvű oktatási formában, a

---

27; Kundmachung der Bundesregierung vom 1. Mai 1934, womit die Verfassung 1934 verlautbart wird. In: BGBl. Nr. 1, 1. Mai 1934, pp. 1–32; Verfassungsgesetz vom 13. Dezember 1945, womit verfassungsrechtliche Anordnungen aus Anlaß des Zusammentrittes des Nationalrates und der Landtage getroffen werden (2. Verfassungs-Überleitungsgesetz 1945). In: StGBI. Nr. 232, 18. Dezember 1945, p. 86; Bundes-Verfassungsgesetz-Novelle 1994. In: BGBl. Nr. 1013, 21. Dezember 1994, pp. 7301–7307.

³³¹ Burgenländisches Landesschulgesetz, LGBl. Nr. 40/1937. vö. Császár 2007: 138–139, Vogel 2001: 196.

³³² Staatsvertrag, betreffend die Wiederherstellung eines unabhängigen und demokratischen Österreich. In: BGBl. Nr. 152, 30. Juli 1955, pp. 725–745. A 7. cikk ugyancsak alkotmányos szintű, hatályos jogszabály.

³³³ Az 1937-es burgenlandi oktatási törvény 7. §-a egészen 1994-ig hatályban volt.

német utóbbi esetben kötelező tantárgy.³³⁴ A szintén 1959-ben elfogadott karintiai bírósági nyelvtörvény (*Gerichtssprachengesetz*, BGBl. 102/1959), amely a szlovén kisebbséget érintő kilenc körzeti bíróságból háromra vonatkozott, az 1976-os népcsoporttörvény hatályba lépésével hatályát veszítette. Erre a sorsra jutott az 1972-es a helységnévtábla-törvény (*Ortstafelgesetz*, BGBl. 270/1972) is, amely a kétnyelvű topográfiai jelzések használatát rendelte el Karintia szlovén és vegyes lakosságú területein. A kihelyezett kétnyelvű feliratokat a német lakosság rövid úton erőszakkal eltávolította (Vogel 2001: 195–196).

Az 1976-os népcsoporttörvény (*Volksgruppengesetz*)³³⁵ széleskörű hivatalos nyelvhasználati jogokat biztosít immáron nemcsak a burgenlandi horvát és a karintiai szlovén, de a burgenlandi magyar és a bécsi cseh kisebbség számára is, valamint rendelkezik ezen kisebbségek saját népcsoporttanácsának felállításáról (Szépfalusi – Vörös – Beregszászi – Kontra 2012: 76, 79–81).³³⁶ Azon hatóságok és hivatali szervek kijelölése, ahol a nyelvhasználati jogokkal élni lehet, valamint azon területek meghatározása, ahol kétnyelvű topográfiai megjelöléseket kell alkalmazni, a tartományi kormányok hatáskörébe tartozik. A nyelvi jogoknak a kisebbségi jogokon belül elfoglalt kiemelkedő szerepére utal már az is, hogy a törvény a népcsoport fogalmának *sine qua non*-jaként a nem-német anyanyelvet és a saját népi hagyományt („*nichtdeutscher Muttersprache und eigenem Volkstum*”) határozza meg.

A népcsoporttörvény által biztosított nyelvhasználati jogok érvényesítésének előfeltétele tehát az érintett települések, hatóságok stb. kijelölése. Mindez a szlovének vonatkozásában már 1977-ben megtörtént, amikor is a Szövetségi Kormány egy napon három rendeletet adott ki a topográfiai jelzések, a hivatali nyelvhasználat és az egyes települések szlovén elnevezése ügyében.³³⁷ A többi nyelvi kisebbségnek még jó darabig várni kellett a sorukra. A horvát nyelv hivatalos használatára kötelezett bíróságok, közigazgatási hatóságok és egyéb hivatalok meghatározása 1990-ben történt meg.³³⁸ A

---

³³⁴ Bundesgesetz vom 19. März 1959, womit für das Bundesland Kärnten Vorschriften zur Durchführung der Minderheiten-Schulbestimmungen des Österreichischen Staatsvertrages getroffen werden (Minderheiten-Schulgesetz für Kärnten). In: BGBl. Nr. 101, 14. April 1959, pp. 605–609.

³³⁵ Bundesgesetz vom 7. Juli 1976 über die Rechtsstellung von Volksgruppen in Österreich (Volksgruppengesetz). In: BGBl. Nr. 396, 5. August 1976, pp. 1421–1426.

³³⁶ A stájerországi szlovének 2003-ban delegálhattak először tagot a szlovén népcsoporttanácsba. Lásd COMEX 2005: 11.

³³⁷ Verordnungen Nr. 306–308, vom 31. Mai 1977. In: BGBl. Nr. 306–308, 14. Juni 1977, pp. 1007–1010. A kétnyelvű topográfiai jelzésekkel érintett települések körét 2006-ban módosították, vö. Topographieverordnung-Kärnten, BGBl. II. Nr. 245/2006; Topographieverordnung-Kärnten, BGBl. II. Nr. 263, 17. Juli 2006, pp. 1–6.

³³⁸ Verordnung der Bundesregierung vom 24. April 1990 über die Bestimmung der Gerichte, Verwaltungsbehörden und sonstigen Dienststellen, vor denen die kroatische Sprache zusätzlich zur deutschen Sprache als Amtssprache zugelassen wird. In: BGBl. Nr. 231, 8. Mai 1990, pp. 2231–2232.

magyar, horvát és romani³³⁹ nyelv tanítását a szövetségi szintű, 1994-es burgenlandi kisebbségi iskolatörvény a szlovénekhez hasonló módon szabályozta.³⁴⁰ A szabályozás jelentősége, hogy megszűnt a népszámlálási eredményeken alapuló százalékos feltétel. Ezentúl Burgenland bármely településének iskolájában oktatható a három kisebbségi nyelv, ha megvan az osztályok vagy csoportok elindításához szükséges, törvényben előírt létszám (iskolatípustól függően kb. 5-12 fő). Az általános iskolában a kisebbségi nyelv tantárgyként, kétnyelvű (kisebbségi nyelv és német) vagy egynyelvű (a német nyelv tantárgy) oktatási formában tanulható, a középiskolákban egynyelvű kisebbségi oktatásra nincs lehetőség. 1995 óta a bölcsődékben és óvodákban is folyhat kétnyelvű nevelés (Szoták 2013: 130–131).³⁴¹ A burgenlandi horvát- és magyar-német kétnyelvű helységnévtáblákról,³⁴² valamint a magyar hivatalos nyelv használatáról szóló rendeletek³⁴³ megszületése az ezredfordulóig váratott magára.

2011-ben szövetségi törvény helyezte hatályon kívül a korábbi, topográfiai és hivatalos nyelvhasználatra vonatkozó rendeleteket. Ezek a szabályok most egységes szerkezetben, a népcsoporttörvény mellékletében szerepelnek.³⁴⁴ A leglényegesebb módosítás, hogy az új törvény kétszer annyi (összesen 164) dél-karintiai településen írja elő a kétnyelvű szlovén-német helységnévtáblák használatát, mint korábban. Ez a gyakorlatban azon településeket jelenti, ahol a kisebbségi lakosság aránya meghaladja a 17,5 százalékot, ami félúton áll a korábbi népcsoporttörvényben szereplő huszonöt százalékos küszöb és az osztrák alkotmánybíróság joggyakorlatában irányadónak tekintett tíz százalék között. A „felemás kompromisszummal” a népcsoporttanácsok többsége természetesen nincs megelégedve (Válent 2011). Magyar vonatkozásban a helyzet nem változott a 2000-es szabályozáshoz képest, azaz a magyar nyelvű topográfiai feliratok és a magyar nyelv hivatalos használata az alábbi négy településen és körzeteikben kötelező: Felsőpulya (Oberpullendorf), Felsőőr (Oberwart), Órisziget (Siget in Wart) és Alsóőr (Unterwart).

A népcsoportok alkotmányos védelmét megerősíti a 2000-ben módosított alkotmány 8. cikkének új bekezdése. A német államnyelvi státuszát a nyelvi kisebbségek jogainak sérelme nélkül deklaráló első bekezdés változatlanul hatályos. Az új második bekezdés értelmében a köztársaság elkötelezett az őshonos népcsoportokban

³³⁹ A romák első népcsoporttanácsát 1995-ben hozták létre. Lásd COMEX 2005: 8.

³⁴⁰ Bundesgesetz über besondere Bestimmungen betreffend das Minderheitenschulwesen im Burgenland (Minderheiten-Schulgesetz für das Burgenland). In: BGBl. Nr. 641, 19. August 1994, pp. 5269–5273.

³⁴¹ Karintiában nincs a burgenlandihoz hasonló óvodai törvény, ezért a szlovén nyelvű óvodai nevelés megszervezése a helyi hatóságok belátására van bízva. Lásd COMEX 2005: 35.

³⁴² Topographieverordnung-Burgenland. In: BGBl. II, Nr. 170, 21. Juni 2000, pp. 1437–1438.

³⁴³ Amtssprachenverordnung-Ungarisch, BGBl. II Nr. 229/2000.

³⁴⁴ Bundesgesetz, mit dem das Volksgruppengesetz geändert wird. In: BGBl. Nr. 46, 26. Juli 2011, pp. 1–2.

(*autochthonen Volksgruppen*) kifejeződő nyelvi és kulturális sokszínűsége iránt, amelyet tisztelni, védeni és támogatni rendel.³⁴⁵

4.6. Ausztria nyelvi jogának értékelése és távlatai

Míg Nyugat-Európában a 18. század végétől egyre inkább a nemzetállami eszme vált az állami szerveződés alapjává, addig a Habsburg Birodalom a régi típusú dinasztikus birodalmak mintapéldányaként mindvégig népek és országok tarka együttese maradt (Deák 2000: 7–8). Az angol, francia és spanyol térségben már legalább az abszolutizmus korától jelen van a „nemzeti nyelv” terjesztésére és hivatalos státuszának megteremtésére vonatkozó nyelvpolitika (azaz ahol a nyelvi jogalkotás egy meghatározott cél elérésére irányul, szisztematikus, megalapozott, egy irányba mutató). Ehhez képest, miközben a Habsburg Birodalom *lingua francája*, azaz az államapparátus fő nyelve, valamint a népesség egy privilegizált helyzetben lévő csoportjának az anyanyelve a német volt, a központi kormányzatban az egynyelvűsítés gondolata fel sem merült egészen a 18. század végéig. II. József komolyabb előzmények nélküli, kérészetű (1784–90) nyelvi reformja azonban elvetélt kísérletnek bizonyult, ráadásul a nyelvi asszimilációs célzat fennállása itt sem bizonyítható. A birodalom összetartó erejét a nyugati mintával szemben nem egy erős, központosított, egynyelvű államhatalom jelentette, hanem a közös uralkodó személyében megtestesülő dinasztikus legitimitás (Deák 2000: 8).

Az 1848-49-es forradalmi időszakban több alkotmányos dokumentum is deklarálta a nemzetiségi-nyelvi egyenjogúság elvét. Az elvet felemás módon ugyan, de a neoabszolutizmus korában is megpróbálták érvényesíteni. Az ezzel párhuzamosan megfogalmazott, a jozefinista tradícióhoz visszanyúló „germanizációs” program³⁴⁶ körülbelül annyit ért meg, mint II. József fél évszázaddal korábbi kísérlete, hogy azután 1867-ben ismét az alkotmányos szinten deklarált többnyelvűség elvének adja át a helyét. Az új szabályozás nemcsak nyelvi autonómiát biztosít az egyes nemzetiségeknek, de egy második tartományi nyelv tanulására való kényszerítést is tiltja. Sajnos ez utóbbi, a nyelvi asszimiláció ellenében született rendelkezés a gyakorlatban gátolta az egyéni

---

³⁴⁵ „Die Republik (Bund, Länder und Gemeinden) bekennt sich zu ihrer gewachsenen sprachlichen und kulturellen Vielfalt, die in den autochthonen Volksgruppen zum Ausdruck kommt. Sprache und Kultur, Bestand und Erhaltung dieser Volksgruppen sind zu achten, zu sichern und zu fördern.” – Änderung des Bundes-Verfassungsgesetzes. In: BGBl. I. Nr. 68, 8. August 2000, p. 757.

³⁴⁶ Deák Ágnes (2000: 192, 335–336) az osztrák-német szakirodalmi álláspontot magáévé téve úgy véli, „a német nyelv primátusának elve nem valamiféle nemzeti alapú germanizációs vágyon alapult, hanem a kormányzat az egységes birodalmi igazgatási nyelvet a birodalom kohéziója és nagyhatalmi állása alapfeltételének tekintette”. K. Lengyel Zsolt (2008: 251) szerint ezzel még nem bizonyított a germanizációs célzat hiánya, hiszen az nemcsak a nyelvpolitika területén jelentkezhetett.

többsnyelvűség kialakulását, és az egyre inkább egynyelvűvé váló közösségek közötti feszültség eszkalációjához vezetett. Nem sikerült továbbá felülkerekedni azon az ellentétben, amely a hagyományos társadalmi elit hegemón követelése, valamint az alárendelt pozícióban lévő népcsoportok nyelvi igényei között feszült. A központi állam ezen két célkitűzés között manőverezve időben és térben differenciált nyelvpolitikát folytatott, amely adott esetben figyelemre méltó nyelvi jogi megoldásokat termelt ki (vö. Haslinger 2008; Rindler-Schervje 2003a, 2003c; Rindler-Schervje – Vetter 2007).

1918-ban az Osztrák-Magyar Monarchia elemeire hullott szét. A szakirodalomban gyakran hangoztatott álláspont szerint a háborús vereségek és az antanthatalmak politikája mellett ez leginkább az elhibázott osztrák – és méginkább: magyar – nemzetiségpolitikának volt köszönhető. A birodalom egyébként is bukásra volt ítélve, és az első világháború nélkül is saját sírjába táncolt volna.³⁴⁷ Mivel jelen értekezés nem általában véve a nemzetiségi kérdéssel, hanem kizárólag a nyelvi jogi szabályozással foglalkozik, ezért a vitában nem szükséges állást foglalnom. A 19. század második felének és a 20. század elejének osztrák nyelvpolitikáját értékelve megállapítható, hogy ellentmondásossága és a gyakorlati megvalósítás hiányosságai ellenére a birodalom nyelvi kavalkádját az egyes népek nyelvi autonómiájának tiszteletben tartásával kezelni próbáló, egy pluralista nyelvi jogi modellt megvalósító szabályozással van dolgunk.³⁴⁸ A korábban idézett metaforához visszatérve: lehet, hogy Ausztria tarka öltöne szakadozott, de legalább tarka volt és nem egyszínű.

Az 1918 után szövetségi köztársaságként működő Ausztriában a változatos kormányzati rendszerekben a nyelvi jogi szabályozás kiindulópontja mindvégig az 1867-es alapjogi törvény volt, amelynek szövegét az egyes alkotmányok rendre átvették, a nemzetiségi-nyelvi egyenjogúsításra vonatkozó 19. cikkel együtt. A köztársaság hivatalos nyelve a német, emellett a nyelvi kisebbségek jogait az alkotmány, nemzetközi szerződések, valamint szövetségi és tartományi szintű törvények garantálják.

Ausztria 1992-ben az elsők között írta alá, de csak 2001-ben ratifikálta a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartáját, melynek III. részét az alábbi három nyelv tekintetében vállalta: horvát (Burgenlandban), szlovén (Karintiában) és magyar (Burgenlandban). Az alapszintű védelmet biztosító II. rész vonatkozik a szlovén

---

³⁴⁷ A legújabb kutatások ezt a nézetet cáfolják. vö. pl. Clark, Christopher 2012. *The Sleepwalkers: How Europe Went to War in 1914*. HarperCollins Publishers: New York; Cohen, Gary B. 2007. *Nationalist Politics and the Dynamics of State and Civil Society in the Habsburg Monarchy, 1867–1914*. *Central European History*, 40, 241–278; Raptis, Konstantinos 2005. *Discord or Achievement? Reflections on the Habsburg Empire, 1848–1918*. *Historiein*, 5, 118–129.

³⁴⁸ Evans (2004: 2) szerint éppen ez a nyelvi sokszínűség iránti tolerancia vezetett a birodalom összeomlásához: „Can it be coincidence that old Austria is the only modern European power to have been wholly extinguished, and also the only one without its own major language?”

nyelvre Stájerországban, a magyar, a cseh és a szlovák nyelvekre Bécsben, valamint a romani nyelvre Burgenlandban. A Szakértői Bizottság alapvetően elégedett az osztrák szabályozással, bár többször utalt az osztrák kormány *status quo* megközelítésére. Ez azt jelenti, hogy Ausztria pontosan annyi kötelezettséget vállalt, amennyit hatályos jogrendje már egyébként is biztosított. Erre jó példa, hogy noha a II. rész hatálya alá tartozó nyelvekre vonatkozó osztrák szabályozás megközelíti a III. rész által biztosított védelem szintjét, a kormány nem mert a III. részbe kerüléshez szükséges számú kötelezettséget „bevállalni”, hiszen az további jogalkotási erőfeszítéseket igényelt volna részéről.³⁴⁹ Ebből a szempontból a Karta ratifikációja nem sok előrelépést jelentett az Ausztriában élő nyelvi kisebbségek számára. Ugyanakkor az osztrák nyelvi jogi szabályozás európai összehasonlításban magas színvonalát a Szakértői Bizottság is elismeri, s jobbára csak a végrehajtás hiányosságaira panaszodik (mint a Kartát ratifikáló összes többi ország esetében) (vö. COMEX 2005, 2009, 2013).

A magyar kutatók többsége ehhez képest közel sincs megelégedve az osztrák szomszédal.³⁵⁰ A helységnevtáblák fel- és leszerelésével kapcsolatos botrányok, valamint a topográfiai és hivatalos nyelvi rendeletekkel érintett körzetek kijelölése körül folytatott politikai sakkozás közismert a kisebbségi kérdést akár csak felületesen is nyomon követő hazai közönség számára. Igazságot ebben a kérdésben sem szeretnék tenni, hiszen az értekezés keretei között feladatom pusztán a nyelvi jogi szabályozás, nem annak végrehajtási körülményei vagy a kisebbségi kérdés egészének értékelése. Etekintetben úgy vélem, hogy az osztrák szabályozás alapjaiban pozitív, viszont nem szerencsés a területiség elvéhez ilyen mereven ragaszkodni. Ausztria helyzete alapvetően más, mint az Egyesült Királyságé vagy Spanyolországé, ahol a területi autonómia részeként nagy kiterjedésű, komoly önkormányzati hagyományokkal rendelkező régiókra lehetett bízni a nyelvi kérdés szabályozását. Ausztriában jóval kisebb az egyes nyelvi kisebbségekhez tartozók létszáma, és ezek egy része már régóta nem „történelmi” régiójában, hanem az állam egész területén szétszórva vagy a fővárosban lakik, ennél fogva a legtöbb nyelvhasználati jogtól elesik (ez különösen igaz a romani nyelvre). Ilyen esetben egyes területek kiemelt helyzetének megtartása mellett – ahol a demográfiai változások miatt sajnos elkerülhetetlenül folytatódni fog a tili-toli játék – indokoltnak tartanám a személyi elven alapuló nyelvi jogosítványok biztosítását is.

---

³⁴⁹ Az osztrák kormány által készített országjelentések szerkezete megtévesztő: a ténylegesen a II. rész hatálya alá tartozó nyelvekre vonatkozó egyes rendelkezéseket a III. rész hatálya alá tartozóként tünteti fel. vö. State Periodical Reports for Austria 2003, 2007, 2011.

³⁵⁰ Az „elégedetlenkedők” közé tartozik például Szarka 2003; Szoták 2003, 2013; Szépfalusi – Vörös – Beregszászi – Kontra 2012; az osztrák kisebbségpolitikát pozitívan értékeli Vogel 2001.

5.

A nyelvhasználat szabályozásának története Magyarországon

*„Azon kor, mely a polgári jogok
teljes egyenlőségét mondotta ki,
mely minden vallásfelekezeti
különbség nélkül a vallásoknak
egyenlő szabadságát állapította meg,
az a polgároknak nyelvök használatára
nézve is hasonló szabadságát követeli.”*

Eötvös József³⁵¹

A magyar közönségnek talán nem is kell magyarázni, miért tárgyalom Magyarország nyelvi jogi szabályozását külön fejezetben annak ellenére, hogy az ország majdnem négy évszázadon keresztül a Habsburg Monarchiához tartozott. Az államiság 1526 előtti és 1918 utáni egyértelműen független időszakairól nem is beszélve a kutatók túlnyomó többsége egyetért abban, hogy a Magyar Királyság sosem volt olyan értelemben része a Habsburg Birodalomnak, mint a többi koronataromány (Evans 2004: 235–274, Kann 1950: 127–129). Az ország alkotmányos különállását, a magyar törvények és szokások tiszteletét, a nemesi szabadságokat számtalan törvénycikk megerősítette már a vegyesházi királyok korában is.³⁵² Így helyénvaló a Magyar Királyság nyelvi jogi szabályozását Ausztriától külön tárgyalni az 1526–1867/1918 közötti korszakban is, természetesen rámutatva a kölcsönhatásokra, összefüggésekre és a „direkt” Habsburg nyelvi beavatkozásokra.

5.1. Hivatalosnyelv-használat és nyelvpolitika a Magyar Királyságban az államalapítástól a 18. század végéig

A honfoglaló és államszervező magyarság által természetesen használt, országos főnyelv, ha úgy tetszik, *de facto* államnyelv, valamint a törzsek közötti közvetítőnyelv a magyar volt. Az államalapítás után az államszervezet és a hatalomgyakorlás nyelvét a latin vált,

---

³⁵¹ Br. Eötvös József vallás- és közoktatásügyi miniszter beszéde a nemzetiségi törvényjavaslat általános tárgyalásakor. In: Kemény 1952: 138–141. at 140.

³⁵² vö. 1439:V, 1458:VII, 1464:I, 1492:VII, 1500:XXXV, 1523:XVII, 1525:IV, 1536:XLII, 1546:XV, 1559:VIII, 1567:XL, 1572:II, 1597:XLIII, 1608:X, XVI; 1659:XXXVIII, 1687:I, 1715:II, III; 1723:I, II; 1741:I, II, IV, VIII, XI, XV, XVI. tc. Ezen törvénycikkek többsége kifejezetten is szól az egyes tisztségek idegenek részére adományozása és/vagy az idegen szokások szerinti kormányzás tilalmáról. A fejezetben hivatkozott, 2003-ig kiadott törvények forrása: Filei – Hinkel – Jablonszky – Kétszeri – Nizalowski: *1000 év törvényei internetes adatbázis* (www.ezerev.hu). Ahol a törvény eredeti nyelve nem magyar volt, és rendelkezésemre állt a latin eredeti, ott annak forrását külön feltüntettem.

de biztosan állítható, hogy a magyar közvetítő szerepe, *lingua franca* funkciója ezután is megmaradt (Nádor 2002: 28, 43–45). Noha a kormányzás és az államigazgatás hivatalos nyelve a 18. század végéig *de facto* a latin volt (majd a 19. század közepéig bizonyos hivatalos nyelvhasználati színtereken *de jure* is), a magyar nyelvet is használták a közélet bizonyos színterein, különösen a királyi tanácsban, az országgyűléseken, a vármegyegyűléseken és a községi igazgatásban. A vármegyék magyarul is leveleztek egymással, valamint a periratok tanúsága szerint egyes birtok-, határ- és úriszéki perek magyarul folytak. A szabad királyi városok egy részének ügyintézési nyelve a német volt (Berkeszi 1898, Herczeg 1904: 20–74, Soós 2005: 296).³⁵³ Az írásbeli dokumentumok nyelve (*lingua diplomatica*) túlnyomórészt a latin volt, a magyart inkább a közélet szóbeli fórumain (*lingua publica*) használták, de például Berkeszi (1898) a királyi előterjesztések (*propositiones*) és leiratok, az országgyűlés két háza között váltott üzenetek, az országgyűlések feliratai, a törvényszövegek és az országgyűlési naplók tanulmányozása alapján a jogalkotás szférájában szépen kimutatja a magyar írásbeli használatát is. Emellett az ország lakosságát a természetes két- vagy többnyelvűség jellemezte, amely egyben az akkor használatos élőnyelvek egyenrangúságát jelentette (Nádor 2002: 47).

A helyzet a Habsburg-ház uralomra kerülésével annyiban változott, hogy a 16. század elejétől a 18. század végéig egyre nagyobb teret foglalt a latin hivatalosnyelvhasználat. Erdély kivételt képezett, mivel itt a magyar nyelvet egészen 1690-ig, az I. Lipót-féle *Diploma Leopoldinum* kiadásáig hivatalosan használták, s csak ezt követően tértek át a latinra (Nádor 2002: 55). Állítólag I. Ferdinánd 1527. január 19-i és 1531. július 17-i leveleiben kifejezetten megígérte, hogy a magyar nemzet szabadságát és nyelvhasználati szokásait tiszteletben fogja tartani.³⁵⁴ És ez így is történt, hiszen a 18.

---

³⁵³ Mindezt a magyar jogtörténész kollégák saját forráskutatási tapasztalatuk alapján könnyűszerrel alátámaszthatják. Béli Gábor (2014, magánközlés) szerint például „az ügyek intézése az Árpád-korban magyarul történt, ugyanakkor a latin írásbeliség mindent meghatározott: ha per folyt, minden egyes lényegi eljárási cselekményről levelet vettek fel bizonyosság végett, amit a levélszerkesztő a szóbeli közlések alapján állított össze szokásos formulák felhasználásával. Tudott, hogy nemegyszer a levéllel bizonyítónak fogalma sem volt, hogy mit tartalmazott a kezében lévő bizonyíték. Csak a törvényszék előtt derült ki, amikor a jegyző megvizsgálta, felolvasta, és elmondta köznyelven (*vulgo*), hogy a levélnek semmi köze az ügghöz. A XVI–XVII. századból ismertek szép számmal magyar nyelvű megyei statútumok, német nyelvű városiak, stb. A megyei közgyűlésben magyarul folyt a diskurzus, ezzel együtt a nemesség tanult eleme a XVII. század végétől kétnyelvű, a latint beszéli és írja. Az országgyűlésen a késő rendi korszakban a szólás latin, ami nem okoz gondot. A XVIII. századi megyei törvényszéki büntetőperek iratai egyes megyékben, mint például Zalában időként vegyes nyelvűek. Jellemzően a hivatali formák, klisék latinul rögzülnek, de a terhelt szabad vállalatásáról felvett jegyzőkönyvek magyarul készülnek úgy, ahogy a vállalatott, maga a vállalatott is magyarul beszélt. A magyar nyelvű írás tökéletesen követi a beszélt nyelvet, egészen a helyi dialektusra jellemző magánhangzó-használatig (pl. Zala erősen ö-ző).”

³⁵⁴ „Wollen och Zukunfftigen Zeit die ungarische Sprache und Nation mit allen unseren Krefften und Vormogen handhaben.” – Kovachich Suppl. ad. Vest. Comit. III. k. 104. és Kassa város Archiv. 108. sz. Kaprinai Manuscriptum. B. 125. sz. XXVII. Tom. 204. Idézi Herczeg 1898: 63.

század közepéig nem találunk a német nyelv behozatalára vonatkozó jogszabályt. Ami azt illeti, egyáltalán a nyelvhasználatára vonatkozó előírást elvétve találni. Lássuk ezeket!

A szakirodalom hagyományosan Szent István király Imre herceghez írt intelmeit tartja az első nyelvhasználatra vonatkozó rendelkezésnek, mely arra figyelmeztet, hogy az egy nyelvű s szokású ország gyenge és törékeny („*unius linguae uniusque moris regnum imbecille et fragile est*”) (idézi Eötvös 1865: 20). Ezt a dokumentumot a nyelvpolitika értékelésénél legfeljebb iránymutatásként lehet figyelembe venni. Nyelvi vonatkozású *jogszabályt* először a 16. században találunk. Ezek a törvények a király Magyarországra költözését sürgetik a helyi viszonyok megismerése végett, s helyenként a hazai nyelv megtanulását is szorgalmazzák. Ebben az összefüggésben az 1550. évi V. tc.³⁵⁵ kifejezetten a magyar nyelvet, az 1569. évi XXXIII. tc.³⁵⁶ a nemzet nyelvét említi. Az 1500. évi XI. tc. értelmében az ítéelőleveleket kiadásuk előtt az ítéelőmesterek tartozzanak „a többi ítéelőmesterek meg ülnökök előtt fölolvadni, azok számára pedig, a kik nem értik, köznyelven megmagyarázni, nehogy azokat a leveleket másképen adják ki, sem mint az ítéletet hozták”. A köznyelv a nem-latin nyelveket jelenti, amely természetesen nem csak a magyar lehetett. Az 1500. évi XXXV. tc. előírta, hogy az egyházi bíróságokon az egyházi személyek helyettesei ne külföldiek, hanem „egyedül magyar nemzetbeliek legyenek, nehogy a perlekedők a helyettesek nyelvének és beszédének meg nem értése miatt kénytelenek legyenek úgy a tolmácsokat, mint ügyvédek is fölöslegesen megfizetni, de leginkább azért, nehogy a tolmácsok utján adandó feleleteikben hibázni és magát a pert is elveszteni kényszerüljenek”. Mivel a rendi felfogás értelmében csak a nemesek voltak a magyar nemzet (*natio Hungarica*) tagjai, de ők etnikai származásuktól és anyanyelvüktől függetlenül, így ebből a törvényből nem lehet megállapítani, hogy milyen nyelv(ek)re utalt – valószínűleg a latinra, hiszen az egyházi perek latinul folytak. Hasonló a helyzet az 1569. évi XXXVIII. törvénycikkkel, amely azt kérte a császártól, hogy a magyar ügyekben a magyarok tanácsával éljen, egyúttal egy-egy tolmács tartásáról rendelkezett a császári kamaránál és a haditanácsnál, hogy „gyorsabban és rövidebben végezzenek és hogy azon kiadásokon is, a melyeket eddig [...] a tolmácsokra fordítani kénytelenek voltak, könnyíteni lehessen”. Ezeket a törvénycikkeket egyes szerzők és annak idején a magyar államnyelv bevezetése kapcsán

---

³⁵⁵ „Kérik, hogy Miksa király Spanyolországból Magyarország kormányzójául hivassék be. Hogyha ez semmiképen sem történhetnék meg, akkor méltóztassék legalább szeretett fiát, fenséges Miksa fejedelmet, Csehország királyát, Spanyolországból minél előbb Magyarországra behívni és ebben az országban az ő hivei között megtelepíteni, hogy a köztársaság kormányát vigye és *a magyar nyelv használatát*, meg a katonai fegyelmet *megtanulja*.” (kiem. tőlem)

³⁵⁶ „Arra az esetre, ha Ő felsége az országtól hosszabb időre találna távol lenni, azoknak [Rudolf és Ernő ausztriai főhercegek] egyikét (*hogy a nemzet nyelvét is megtanulják*) a meddig csak lehet, maga helyett Magyarországon hagyja.” (kiem. tőlem)

a rendek a magyar hivatalos használatára vonatkozó előírásokként citálják elő, de véleményem szerint ezekből ez nem derül ki egyértelműen. Az 1741. évi XVI. törvénycikk kapcsán – mely szerint a kanonokságokra „az ország törvényeit és szokásait s a hazai nyelvet tudó magyarok alkalmaztassanak” – például szinte biztosan állítható, hogy hazai nyelven (*patria lingua*) a latint értették, hiszen Mikó (1943: 5) szerint még a 18. század végén is ez volt a helyzet.

Ha a központi hatalom a hivatalos nyelvhasználatot nem szabályozta, akkor gondolhatjuk, hogy a magánéletit még annyira sem. Az ország különböző nyelvű lakosait nem háborgatták nyelvük használatában, s ha voltak is példák a kölcsönös gyűlölködésre, az interetnikus kapcsolatokat általában véve a békés egymás mellett élés jellemezte. A 18. század közepéig Magyarországon sem tudatos nyelv-, sem tudatos nemzetiségpolitikáról nem beszélhetünk, ebből kifolyólag szándékolt nemzetiségi elnyomásról vagy nyelvi asszimilációról sem (Ács 1996: 6–8; Szekfü 1935/2002, 1940/2002).³⁵⁷ Sőt, egyes közösségek politikai autonómiát kaptak királyainktól, mint például a horvátok 1091-ben I. Lászlótól, az erdélyi szászok II. Gézától és 1224-ben II. Andrástól (ún. *Andreanum* vagy *Goldene Freibrief*, 1486-ban I. Mátyás által megerősítve), vagy a szerbek 1691-ben I. Lipóttól (I. József és III. Károly által megerősítve) (Bindorffer – Dóczé – Kállai 2010: 80, 92, 119).

---

³⁵⁷ Eötvös (1865: 19–23) szerint „azon pillanattól, melyben a kereszténység behozatott, [...] nem találunk törvényt, [...] melyből csak a legtávolabbi szándok tűnnek ki, hogy az ország különböző nemzetiségei egyé olvasszanak, vagy azoknak bármelyike elnyomassék. [...] A királyi hatalom nem az ország különböző népeinek assimilatioján dolgozott, sőt inkább abban kereste feladását, hogy a birodalom egyes részeinek sajátosságai feltartatván, a viszony, melyben azok a koronához állanak, ne változzék meg. [...] E hon külön ajkú lakói nyolcz századon át egy ország polgárainak érezték magokat, kik nyelvökre nézve slávok, oláhok, németek maradtak, de soha egy perczig nem szüntek meg magyarok lenni.” Ellenkező álláspontot képvisel Mályusz Elemér (1939: 270): „[Szent István] utódai tehát az ő cselekedeteinek a szellemében jártak el, amikor szétszórták a beköltözőket. [...] Nem arra törekedtek, hogy új alattvalóik megtartsák különállásukat, hanem arra, hogy azt mielőbb elveszítsék. [...] Nem a soknyelvű ország az ideáljuk, hanem az egyetlennyelvű, s tisztán látják, hogy ennek feltétele a beköltözők beolvadása. Eljárásuk annyira tudatos, meggondolt és tervszerű, hogy joggal illehetjük a politika elnevezéssel.” A 11–12. századra jellemző szétszórtaság és beolvastás politikáját (2002: 159–170) a 13–14. században váltotta fel a tömbös telepítés (2002: 171–176). Ezzel a királyság saját hatalmát akarta megerősíteni az egyre terjeszkedő nagybirtok felett, hiszen a kiváltságlevelek lehetővé tették, hogy nagyobb tömegek maradjanak a király közvetlen irányítása alatt. Ez a politika együtt járt az asszimilációs törekvések feladásával, hiszen „tömöríteni és magyarosítani nem lehetett egyszerre” (1939: 398). Ettől a kortól kezdve Mályusz is a korábban idézett szerzők álláspontját képviseli.

5.2. Habsburg nyelvi beavatkozás a 18. század második felében: a *Ratio Educationis* és II. József nyelvrendelete

A Magyar Királyság *laissez faire* nyelvpolitikájába való első tudatos beavatkozást Mária Terézia oktatási reformja jelentette (lásd a 4.2. fejezetet). Az 1777-es tanügyi rendelet, az ún. *Ratio Educationis*³⁵⁸ a latin oktatási hagyományokon alapult, de emellett az anyanyelv és a német oktatását is elő kívánta mozdítani. A rendelet értelmében a német nyelv tanítását már a népiskolákban meg kellett kezdeni, hogy azt „minden tanuló különbség nélkül elsajátítsa”. A tankönyveket hasábosan kellett szerkeszteni, oly módon, hogy az anyanyelvi szöveg mellett a német fordítás is szerepeljen. A gimnáziumokban még nagyobb hangsúlyt helyeztek a német nyelv oktatására (Soós 2005: 264). Noha a *Ratio* Mária Terézia általános oktatásügyi reformjának részét képezte, Magyarországon az oktatást az osztrák örökös tartományokétól eltérő irányvonalak mentén kellett megszervezni, hiszen itt továbbra is az egyház maradt az iskolák alapvető intézményi fenntartója. Az 1777-es tanügyi rendelet ekként csak a katolikus iskolákra vonatkozhatott, mivel ezek tartoztak a kormányzat közvetlen hatáskörébe, míg az evangélikus, református és szerb ortodox egyházak autonómiája kizárta az oktatási ügyeikbe való állami beavatkozást (Puttkamer 2013: 174–176, Lajtai 2004: 29–30). Noha a magyar nyelv már a 18. század első évtizedeitől jelen volt az iskolai oktatásban (szórványosan, egyes gimnáziumokban, vö. Margócsy 2005: 128–147), a magyarnyelv-oktatás ettől kezdve vett nagyobb lendületet. A *Ratio* alapfokon kötelezővé tette az anyanyelvi oktatást, előírta a kisgimnáziumokban a kisebb anyanyelvi fogalmazásokat, a gimnáziumokban a fordításokat latinból anyanyelvre és németre, a magasabb osztályokban a beszédgyakorlást a hazai nyelveken, továbbá anyanyelvű tankönyvek elkészítését. A Helytartótanács nyolc nyelven (magyar, német, szlovák, román, horvát, szerb, rutén, olasz), összesen 18 tantárgyból rendelte meg a tankönyveket, amelyekből németül 14, magyarul 10, szlovákul 4, horvátul 4, szerbül 2, a többi nyelven egy sem készült el (Margócsy 2005: 108–109).

II. József nyelvpolitikájáról általánosságban már szoltam az osztrák nyelvi joggal foglalkozó részben (vö. 4.2. fejezet). Ehelyütt csak a Magyarországra vonatkozó nyelvrendeletét tárgyalom.³⁵⁹ Az uralkodó 1784. április 19-én még csak arról rendelkezett, hogy a Magyar Királyi Helytartótanács és az erdélyi Gubernium az osztrák

³⁵⁸ Magyar szövegét lásd: Mészáros István: *Ratio Educationis: az 1777-i és az 1806-i kiadás magyar nyelvű fordítása*. Budapest, 1981.

³⁵⁹ A rendelet szövegét lásd: Magyar Hírmondó, 1784. július 5. 42. sz. In: Kókay György (szerk.) 1981. *Magyar Hírmondó. Az első magyar nyelvű újság*. Gondolat Kiadó: Budapest. 345–349.

örökös tartományok kormányzókeivel németül érintkezzék (Soós 2005: 265). Alig egy hét múlva, április 26-án a magyar kancellárnak megküldött királyi leiratában már az ország összes hatóságánál be kívánta vezetni a német nyelvet: a központi hatóságok (dikasztériumok) fél éves haladékot kaptak, a vármegyék és a városok további egy évet (1785. november 1-ig), de ezt követően a kancelláriának már két nyelven, latinul és németül kell hozzájuk intéznie iratait. Három év letelte után kizárólag a német lehetett a világi és az egyházi törvényszékek nyelve is. A rendelet a német nyelv ismeretéhez kötötte az összes hivatali állás betöltését, a középiskolába való felvételt és az országgyűlési követül választást. Egyedül a törvények nyelve maradhatott a latin (Soós 2005: 266–267, Szekfü 1926: 7–8).

A hivatalos indoklás az volt, hogy a latin holt nyelv, amelyet Európa művelt nemzetei már régóta nem használnak a közügyek intézésében, helyébe pedig azért nem kerülhet a magyar, mert nem ez az egyetlen általánosan elterjedt nyelv az országban, sőt, azt valójában csak a lakosság kisebbik része beszéli. Eszterházy Ferenc kancellár a királyi leiratra adott válaszában hiába vonultatta fel ellenérvek hadát, a császárt nem tudta eltéríteni döntésétől, amelyről végül a helytartótanács 1784. május 18-án értesítette az érintett hatóságokat. Az ellenérvek közül bennünket ehelyütt csak az érdekel, amely a korszak hivatalos nyelvhasználatára vonatkozóan tartalmazott információt. Eszerint az országgyűlés és a vármegyei közgyűlések nyelve a magyar volt, a tisztviselőknek pedig a néppel való érintkezésben annak nyelvét kellett használniuk. A nemesi családok „összes kiváltságaikat, szabadságjogaikat, okirataikat, pereiket latin és magyar nyelven bírják” (Soós 2005: 266–269). Noha az uralkodó a kancellárnak adott válaszlevelében *expressis verbis* kinyilvánította, hogy a rendelet nem a „magyar anyanyelv” ellen irányul, a magyar közéletben ez volt az általános meggyőződés.³⁶⁰ A császár végig kitartott azon meggyőződése mellett, hogy a birodalmat csak egy egységes nyelv útján lehet hatékonyan kormányozni. Hogy a német nyelv kiválasztásában nem valamiféle német, még kevésbé osztrák „nemzeti érzület”, hanem racionális megfontolások vezérelték, az kiderül egy magyar panaszlevélre adott válaszából:

A német nyelv birodalmam egyetemes nyelve („*Universalsprache*”), miért engedném a törvényeket és a közügyeket egyetlen tartományban annak nemzeti nyelvén tárgyalatni? Én a német birodalom császára vagyok, ennél fogva azok a többi államok, melyeket birtoklok, az egész állammal egy testet alkotó tartományok, melyeknek feje én vagyok.

---

³⁶⁰ „Tehát nem arról van szó, hogy milliók megváltoztassák nyelvüket, és más nyelven beszéljenek, hanem arról, hogy azok, akik a közügyeknek akarják magukat szentelni, a latin helyett a németet használják, s az ifjúság is a helyett ezt tanulja. [...] Rendeletem a magyar nemzetnek és köznek a legjobbat akarja és egyáltalán nincs szándékomban az anyanyelv kiirtása.” Idézi: Soós 2005: 269. A rendelet kiváltotta heves ellenállásról lásd uo. 270–300.

Ha Magyarország volna az első és legfontosabb birtokaim közül, úgy annak nyelvét tenném meg tartományaim fő nyelvéné; így azonban máshogy áll a dolog (idézi Soós 2005: 300).

A nyelvrendelet – a rendek passzív ellenállása, a német nyelv nem-, illetve kényszeredett tanulása, a hivatali ügyintézés nehézsége miatt (Soós 2005: 301) – csúfosan megbukott, s azt a „kalapos király” halála előtt visszavonni kényszerült. Hosszú távon azonban sokkal nagyobb, előre nem látható hatást váltott ki: ironikus módon éppen ez indította el a magyar nyelv hivatalos pozíciójának megerősítéséért, illetve államnyelvi státuszának megteremtéséért vívott küzdelmet, amely a következő fejezet témája.

5.3. A magyar államnyelv bevezetésének története (1790–1844)

Az előző korszak nyelvi helyzetét akként összegezhethetjük, hogy a 18. század végéig Magyarország hivatalos, oktatási és kulturális életének minden színterét a latin nyelv dominanciája jellemzi. Még ha a latinul társalgó pásztorok történetét³⁶¹ csak a mondavilághoz soroljuk is, kétségtelen, hogy a latin nyelv a hétköznapi életben is széles körben elterjedt volt. Ezen a helyzeten II. József hírhedt német nyelvrendelete változtatott, csak éppen nem a kívánt irányban. Kann (1950: 203) metaforájával élve, ez a törvény nyitotta ki a nyelvi kérdés „Pandóra-szelencéjét” Magyarországon. Valóban, 1790-től kezdve a nyelvi kérdés európai összehasonlításban kivételes prioritást élvezett az országgyűlési vitákban (Evans 2004: 9).³⁶²

A magyar államnyelv bevezetésének története szorosan összefonódik a Jászi Oszkár (1912: vii) által találóan a demokrácia archimedesi pontjának titulált nemzetiségi kérdés történetével.³⁶³ A központi hatalom nemzetiségekkel kapcsolatos politikájáról korábban szóltam. Maga a „nemzetiségi kérdés” azonban a 18. század előtti Magyarországon nem létezett, mégpedig a feudális magyar államjog sajátosságából kifolyólag: „Ahogy a *nobilis Hungarus* az egész nemességet, a nemesség egyetemét

---

³⁶¹ Margócsy (2005: 77) szerint „kell, hogy legyen valami tényleges – európai összevetésben meglepő – szociológiai alapja annak”, ha oly kiváló tudós, mint Bél Mátyás tréfa nélkül tudta elmesélni az alábbi történetet: „Nem ritkán még a parasztok között is olyan tehetségek tündöklének fel, hogy beszélőképességük olyannak tetszik, mintha természettől fogva szónoknak születtek volna. Így csordás, kanász, juhász gyakorta latinul beszél idegenekkel.”

³⁶² Az országgyűlési vitákhoz lásd: Marczali 1907, Mikó 1943, Szekfü 1926. A magyar nyelvi mozgalomhoz általában lásd: Molnár Csikós László 1998. A magyar nemzeti nyelv érlelődése a felvilágosodástól a forradalomig. *Híd*, 62(3), 211–219.

³⁶³ A nemzetiségi kérdéshez lásd: Ács 1996, Arató 1960, Bindorffer 2010, Eötvös 1865, Jászi 1912, Mályusz 2002, Mikó 1944, Seton-Watson 1908, Szekfü 1942/2002.

jelentette nyelvi és származási különbségekre való tekintet nélkül, úgy [...] a *hungarus* is az ország minden lakosára vonatkozott. A feudális magyar államjog, amely oly mély szakadékot vont nemes és nem nemes közé, magyar és nem magyar között semmiféle különbséget sem tett” (Romsics 2002: 7–8). Maga a nemzetiségi csoporttudat természetesen nem volt ismeretlen a középkorban sem, de más tartalmat hordozott, mint a 19. századi, valamint alárendelődött a keresztény-univerzális, monarchikus-territoriális, hűbéri-tartományi, később a rendi-korporatív kereteknek (Ács 1996: 8). A magyar államnyelv bevezetése azért volt sérelmes a nemzetiségek számára, mert a latin elhagyása egyúttal az etnikai kereteken átnyúló, kulturálisan semleges és szupranacionális *hungarus*-tudat feladását is jelentette (Evans 2004: 9). Eötvös (1865: 24) szavaival élve, „a diák nyelvnek a törvényhozás és közigazgatás körében elhagyása [...] által az ország magyarul szóló polgárai oly előnyben részesültek, mellyel előbb nem birtak”.

A magyar nyelv államnyelvvé válása 1790-től – hangsúlyosabban 1830-tól – 1844-ig, az uralkodótól apránként elnyert engedmények sorozataként, több lépcsőben valósult meg. Fontos megjegyezni, hogy ezek a törvények túlnyomó részt az anyaországra („*intra fines regni Hungariae*”) vonatkoztak, a kapcsolt részekre, azaz a Horvát-Szlavon-Dalmát társországoakra, valamint Erdélyre³⁶⁴ és a Határőrvidékre nem.

Az 1790. június 10-én, huszonöt év után először összeült országgyűlés nagy ügybuzgósággal már második ülésnapján arról határozott, hogy a két tábla egymással váltott üzenetei, valamint a jegyzőkönyvek ezentúl magyarul íródjanak (utóbbi latinra is lefordítják), a tárgyalások úgyszintén magyarul folyjanak, de a magyar nyelven nem tudók továbbra is latinul szólhatnak fel.³⁶⁵ Az uralkodó által szentesített törvény ehhez képest szerény eredményeket tartalmaz. Az egyetlen körmondatból álló 1790/91. évi XVI. törvénycikk³⁶⁶ biztosította a rendeket, hogy „bármiféle ügyekre nézve idegen nyelv (*lingua peregrina*) nem fog használtatni”; „hogy pedig a magyar hazai nyelv (*nativa lingua hungarica*) jobban terjedjen és csinosodjék”, magyarnyelv-tanárok kinevezését irányozta elő a gimnáziumokban, akadémiákon és a magyar (azaz a pesti) egyetemen. A kormányzatói ügyek intézése terén azonban fenntartotta a latin nyelv használatát. A magyar nyelv tanításáról és használatáról szóló 1792. évi VII. törvénycikk³⁶⁷ a magyar királyság területén rendes, a kapcsolt részekben rendkívüli tantárgyként írta elő a magyar

---

³⁶⁴ Erdély hivatalos nyelvhasználatához lásd Pál Judit 2005. A hivatalos nyelv és a hivatali nyelvhasználat kérdése Erdélyben a 19. század közepén. *Regio*, 1, 3–26. vö. 1791: 31. erdélyi törvénycikk (De negotiis publicis, intra ambitum principatus Transsilvaniae lingua hungarica pertractandis), in: Szekfü 1926: 247, valamint az 1847: 1. erdélyi törvénycikk a magyar nyelvről, in: Szekfü 1926: 622.

³⁶⁵ A rendek tárgyalása és határozata az országgyűlési üzenetek és jegyzőkönyvek magyar nyelven dolgában. Közli: Szekfü 1926: 213–215. vö. Marczali 1907: 362–365.

³⁶⁶ Latin eredetiben közli Szekfü 1926: 229.

³⁶⁷ Latin eredetiben közli Szekfü 1926: 258–259.

nyelv oktatását, hogy bizonyos idő elteltével „közhivatalt az ország határain belül csak olyanok nyerjenek, a kik [...] a hazai nyelv ismeretét is a tanárok bizonyítványával igazolni tudják”. Ugyanakkor arra a kérelemre nézve, mely szerint „a királyi helytartótanács azon vármegyéknek, melyek magyar nyelven teendik fölterjesztéseiket, ugyanazon ügyekben magyarul válaszoljon”, csak újabb ígéret érkezett: ennek mikéntjéről egy bizottság fog a legközelebbi országgyűlés elé jelentést terjeszteni.

Az 1791–92-es törvények megfogalmazásából kitűnik, hogy program jellegű normákról volt szó, amelyek főként a jövőre nézve tettek ígéretet. Az egyetlen konkrétum a magyar nyelv mint *tantárgy* középiskolai és egyetemi oktatására vonatkozott, amely a *Ratio Educationis* óta már több helyen elindult. 1791 után más felsőfokú intézményekben is magyar tanszékek alakultak, a gimnáziumok többségében a magyar nyelv mint tantárgy oktatása az általános tanrend része lett, sőt, pár helyen néhány egyéb tantárgyat is magyar nyelven kezdtek oktatni. A Helytartótanács elrendelte, hogy a továbbiakban csak az nevezhető ki gimnáziumi tanárrá, aki tud magyarul. A magyarul nem tudó tanárokat állásvesztés terhe mellett a „hazai nyelv” három éven belüli elsajátítására kötelezték (Margócsy 2005: 72–73).³⁶⁸ Margócsy (2005: 73) figyelmeztet bennünket arra, hogy „e nagy és impozáns nyelvi program ebben a korban még távolról sem volt közönségesen elfogadott”. Nagyon sok helyen továbbra is ragaszkodtak a latin kizárólagos használatához, sőt volt, ahol tiltották a magyar beszédet.³⁶⁹ A magyar nyelv oktatásának ügye a jogalkotás szintjén 1805-ben került elő legközelebb, az 1792-es törvényt megerősítendő (lásd alább). Ez után adják ki a második *Ratio Educationist* 1806-ban,³⁷⁰ amely alapján majd a helytartótanács 1819-es rendeletei véglegesítik a magyar nyelv és irodalom rendes tantárgyként való oktatását a középiskolákban (Lajtai 2004: 32–33). Ehhez képest az országgyűlés által az 1791-es törvény felülvizsgálata céljából kiküldött tanulmányi bizottság 1828-ban úgy vélte, hogy „a magyar nyelv művelése a tudós társaságnak, és nem az iskoláknak a feladata”. Még a pesti magyar egyetem 1826-os szabályzata is a latint határozta meg oktatási nyelvként, s a magyar nyelv használatát csak a magyar tanszéken engedélyezte. Nem csoda, hogy a Helytartótanács 1830-ban

---

³⁶⁸ vö. A helytartótanács körrendelete a közoktatásban a német nyelv helyébe a latin és magyar nyelv bevezetéséről, 1790. április 20. Latin eredetiben közli: Szekfű 1926: 211–212.

³⁶⁹ Az 1795-ös debreceni gimnáziumi rendtartás például kimondta, hogy „szoros kötelessége leszen a tanítóknak, hogy ezen oskolabéli tanítványaikkal soha magyarul ne beszéljenek”; a pápai rendtartás értelmében „mindenki latin nyelven beszéljen, [...] s a sáfárnak gondja legyen az anyanyelven beszélő megfenyítésére is”; Nagykőrösön pedig „a magyarul való beszélésekért” eképp rendelték büntetni a diákokat: „először megintsék, másodszor lefektessék, mintha meg akarnák verni, harmadszor pedig, okos mérséklés szerint, meg is vesszőzzék”. Idézi Margócsy 2005: 74.

³⁷⁰ Latin eredetiben közli Szekfű 1926: 283–285. A magyar nyelv oktatására vonatkozó 40. cikket magyarul közli Nádor 2002: 110–111.

értetlenül állt a helyzet előtt: „miért nem tanítják a felsőbb iskolákban a magyar nyelvet?” (Margócsy 2005: 73–75).

A Ferenc császár-féle „kabineti abszolutizmus” idején szinte teljesen elsikkadt a magyar nyelv hivatalos használatának ügye (vö. Szekfű 1926: 62–104). A külpolitikai vereségek hatására megenyhült osztrák monarchia a magyar nyelv használatáról szóló 1805. évi IV. törvénycikkben³⁷¹ mindössze az alábbiakat engedélyezte: az Őfelsége, valamint a magyar királyi kancellária elé terjesztendő feliratokat hasábosan – magyar és latin nyelven – kell szerkeszteni; a törvényhatóságok a helytartótanáccsal magyarul levelezhetnek; a perek magyarul megkezdhetők, de a Kúrián még latinul kell őket befejezni. Végül a király ígéretet tett a magyar nyelv mint rendes tantárgy felvételére vonatkozó 1792-es rendelkezés végrehajtásának foganatosítására. Ezt követően kerek huszonöt évig semmit sem sikerült kicsikarni az uralkodótól. A megyék azonban saját hatáskörükben rendelkeztek a magyar nyelv terjesztéséről; sajnos nem voltak ritkák a túlkapások (Ács 1996: 137).³⁷²

Az 1825-ös reformországgyűléstől kezdve felélénkültek a magyar nyelv államnyelvi státuszának kivívására, valamint ápolására, fejlesztésére irányuló törekvések.³⁷³ Ennek első lépéseként gróf Széchenyi István híres felajánlását követően 1827-ben elrendelték a magyar tudományos akadémia felállítását.³⁷⁴ A nemzeti nyelv (*linguae nationalis*) használatáról szóló 1830. évi VIII. törvénycikk³⁷⁵ értelmében a helytartótanács most már kötelezően magyarul válaszol a törvényhatóságoknak, és a Kúria a hozzá magyar nyelven fellebbezett perekben magyarul határoz. A kerületi táblák, a vármegyei és a városi bíróságok, valamint a szentszékek előtt folyó pereket „szabad lesz [...] magyar nyelven vinni; de az említett bíróságok, melyeknél tudniillik a magyar nyelv eddig nem volt használatos, a perekben akár magyar, akár latin nyelven határozhatnak”. A törvény arról is rendelkezett, hogy magyarnyelv-tudás nélkül ezentúl nem lehet közhivatalt betölteni (a szolgálatban lévőknek ez a szabály nem érinti), valamint 1834 után ügyvédi vizsgát tenni. A magyar nyelvről szóló 1836. évi III. törvénycikk a törvények két nyelven, latinul és magyarul történő szerkesztését írta elő, kétség esetén a

---

³⁷¹ Latin eredetiben közli Szekfű 1926: 276.

³⁷² A megyék magyarosító intézkedései nagyrészt az 1806-os és az 1830–36-os esztendőkre estek. Ebből az időszakból számos vármegyei határozatot idéz Arató 1960: 185–190.

³⁷³ Lásd hozzá: Pais Dezső (szerk.) 1955. *Nyelvünk a reformkorban*. Akadémiai Kiadó: Budapest (különösen Pais Dezső, Deme László és Terestyéni Ferenc tanulmányai).

³⁷⁴ 1827. évi XI. törvénycikk a hazai nyelv művelésére fölállítandó tudós társaságról vagy magyar akadémiáról

³⁷⁵ Latin eredetiben közli Szekfű 1926: 399.

magyar változat a mérvadó.³⁷⁶ Innentől kezdve a királyi Ítéltábla előtt is folyhatnak magyarul a perek, és a királyi udvari főtörvényszék ezekben magyarul kell határozzon. A törvény rendelkezett a magyar nyelvű hiteles kiadások és anyakönyvezés lehetőségéről, valamint az aradi oláh pap- és tanítóképző intézetben magyar nyelvi tanszék felállításáról. A magyar nyelvről szóló 1840. évi VI. törvénycikk értelmében az országgyűlés és a világi törvényhatóságok feliratai kizárólag magyar nyelven íródnak; a királyi helytartótanács leiratait és körleveleit kötelezően magyarul küldi ki; a világi törvényhatóságok egymással, valamint az egyházi törvényhatóságokkal és a magyar ezredek kormányaival magyarul leveleznek; az udvari kamara a hozzá magyar nyelven író törvényhatóságokkal ugyanazon nyelven levelez. Hároméves határidővel ott is magyarul kell vezetni az anyakönyveket, ahol a szertartás nyelve nem a magyar; egyházi szolgálatba – valláskülönbségre tekintet nélkül – ezentúl csak magyarul tudó személyek választhatók.

A magyar nyelv államnyelvvé válásának folyamatát a magyar nyelv és nemzetiségről szóló 1844. évi II. törvénycikk tetőzte be, amely az országgyűlés, a törvénycikkek, a magyar udvari kancellária által kibocsátott iratok, a királyi helytartótanács tárgyalásai és jegyzőkönyvei, valamint az ítélszékek nyelvüül – immáron „kirekesztőleg” – a magyart határozta meg. A horvátoknak megengedték, hogy még hat évig latinul szólhassanak az országgyűlésen. A király rendelkezéseket tett a magyar közoktatási nyelv bevezetése iránt is. A még a törvény elfogadása előtt, 1844. augusztus 6-án kelt helytartótanácsi rendelet értelmében az ország 44 katolikus gimnáziumában magyar lesz a tannyelv. A nem tisztán magyar vidékeken fekvő 17 gimnáziumban egyelőre a latin maradhatott a tanítási nyelv, de ezek közül 9 mégis áttért a magyarra. A tananyag magyarázatához segédnyelvként lehetett használni az adott nemzetiségi nyelvet. A protestáns egyházak által fenntartott intézmények szabadon választhatták meg tanítási nyelvüket. A gyakorlatban az evangélikus középiskolákban a Felvidéken a német és a szlovák, Erdélyben a német, a református középiskolákban pedig a magyar lett a tannyelv. A „Magyarország elemi tanodáinak szabályai”-t tartalmazó 1845. július 16-i helytartótanácsi rendelet (az ún. „harmadik *Ratio Educationis*”) alapján a csak kétosztályos falvakban anyanyelven folyt a tanítás, a városokban magyarul, de a nem magyarok által lakott vidékeken anyanyelven is. Az elemi iskolák felső két osztályában a magyar nyelvtan, írás és olvasás kötelező tantárgy lett mindenki számára, és a negyedik osztályban a német nyelvtan oktatását is el kellett kezdeni. A rendeletet 1846-ban az

---

³⁷⁶ Ez a szabály már erre a törvényre is vonatkozott, tehát az elektronikus Corpus Jurisban közölt magyar nyelvű szöveg az eredeti.

osztrák kormány nyomására módosították, és a nem magyar vidékeken a magyar nyelv kikerült a tananyagból (Deák 2000: 248–249; Lajtai 2004: 32–33; Szekfü 1926: 194–196, 592–594, 617–621).

5.4. Az 1848/49-es forradalom és a neoabszolutizmus nyelvpolitikája

A magyar nyelvi küzdelemmel párhuzamosan az ország egyéb nemzetiségei is nemzeti öntudatra ébredtek, s amint a magyarok sérelmezték II. József német nyelvrendeletét, úgy a nemzetiségek sem voltak elragadtatva attól, hogy a magyar az ő nyelveik „rovására” államnyelvi státuszba került. Az 1848-49-es események csak tovább rontottak a helyzeten, mivel a polgári forradalom vívmányai közül kimaradt a nemzetiségek nemzeti létének és jogainak elismerése (Katus 2002). Az 1848. áprilisi törvények közül kettő érintette a nyelvhasználat kérdéskörét. Az országgyűlési követek választásáról szóló V. törvénycikk a passzív választójog feltételül szabta a magyar nyelv ismeretét (3. §), a megyei hatóság ideiglenes gyakorlatáról szóló XVI. törvénycikk pedig a megyei bizottmányok és gyűlések tanácskozási nyelveként Magyarország területére nézve egyedül a magyart határozta meg (2. § e) pont).

A mélypontra süllyedt nemzetiségi viszonyból kiűtkeresést jelentett a Szegeden üléső országgyűlés által 1849. július 28-án elfogadott határozat, amely „a magyar birodalom területén lakó minden népiségek nemzeti szabad kifejlődése” érdekében fontos nyelvi rendelkezéseket fogalmazott meg. „Országlati, közigazgatási, törvénykezési, hadiügyekben mint diplomatikai nyelv a magyar használtatván”, egyebekben szabad nyelvhasználatot biztosított. Ez pontosan a következőket jelentette: a községi és törvényhatósági tanácskozásokon mindenki anyanyelvén szólhat; a községi jegyzőkönyveket szabad választás szerinti nyelven vezetik (ez az ún. községi nyelv), a törvényhatóságokét pedig magyarul, illetve a lakosság számának felét meghaladó nemzetiség nyelvén is. Ugyanezt a szabályt irányozták elő az esküdtszékek és az első bíróságú törvényszékek előtti eljárásokra is a szóbeli eljárás behozatala esetére. Az elemi iskolákban a községi, illetőleg az egyházi nyelv fog használtatni, folyamodványát pedig mindenki anyanyelvén is bárhová benyújthatja.³⁷⁷ Az európai összehasonlításban egyedülálló nyelvhasználati szabadságot biztosító határozat a szabadságharc bukása miatt sajnos nem kerülhetett végrehajtásra, haladó rendelkezéseit félresöpörte a császári önkény.

---

³⁷⁷ A képviselőház határozata a nemzetiségek jogairól Szegeden, 1849. július 28. In: Balogh 2002: 43–44.

Az 1849. márciusi oktrojált alkotmány kimondta a nyelvi egyenjogúsítás elvét, amely egyúttal a magyar államnyelvi státuszának is véget vetett – bár, mint láthattuk, ezt az 1849. júliusi képviselőházi határozat is megtette (volna). A *Gleichberechtigung* azonban sajnos hamar megtört a neoabszolutista kurzus németesítő törekvésein. A korszak nyelvi jogi szabályzását Magyarország vonatkozásában is részletesen ismertettem a 4.3. fejezetben. Láthattuk, hogy az új kormányzat eleinte nagy lendülettel fogott a nem-magyar nemzeti mozgalmak programjának talán legfontosabb eleme, a saját nyelv használatához való jog megvalósításához. Az ennek nyomán kialakult nyelvi kavalkádót azonban egyre kényelmetlenebbnek találták, különösen a centralizációs törekvések fényében. A legtovább az igazságszolgáltatásban engedtek teret a nemzeti nyelvek használatának, 1853-54-től azonban ott is a német került túlsúlyba, legalábbis az írásbeliség szintjén. Míg a lakossággal való érintkezésben mindvégig fenntartották az állampolgárok jogát anyanyelvük használatához, addig a belső ügykezelésben a központosított államszervezetet jobban szolgáló egységes hivatali nyelv modellje érvényesült. „A kormányzat első lépcsőként a vegyes lakosságú területeken – részben az egymásnak feszülő nemzetiségi igények neutrális feloldásaként feltüntetve – igyekezett a német nyelvet a közigazgatás és az igazságszolgáltatás alsó szintjein is bevezetni. [...] A két magyarnak tekintett kerületben a hivatali apparátus óvatos ellenszegülő politikájának sikerült fenntartani a magyar nyelvű igazgatási gyakorlatot.” (Deák 2000: 221.)

A nemzetiségek számára kedvező elemeket is tartalmazó nyelvpolitikát a magyarok két okból sem tudták értékelni: egyrészt mert az ország politikai autonómiáját megsértve, „vasvesszővel” kényszerítették rájuk (Kajtár 2003: 114), másrészt mert a magyar nyelv nagy nehezen kivívott hegemón pozícióját ásta alá. Hogy utóbbi az osztrák kormány kimondott célja volt, az kiderül a minisztertanács 1849. április 10-i ülésének jegyzőkönyvéből, amely feladatául tűzte ki „a magyar nyelvnek a nemzetiségek egyenjogúságával ellentétben álló szupremáciájának megszüntetését Magyarországon, a különböző nemzetiségek felszabadítását az eddigi [...] kényszer alól az iskolákban és a hivatalokban, de kellő tekintettel a bírósági nyelvre és a vegyes lakosságú körzetekre” (idézi Deák 2000: 43–44). Így tehát, ha nem is értek egyet Szekfüvel (1926: 532) abban, hogy a nemzeti egyenjogúsítás „magyarországi megvalósítása nem volt egyéb, mint minden nemzetiségnek egyformán megfosztása jogaitól”, a rendszer logikájára végeredményben helytálló azon megállapítása, miszerint „a nem magyar népek Béctől ugyanazt nyerték jutalomként, mint amit a magyarok büntetésül.”

5.5. A nyelvhasználat szabályozása a dualizmus-kori Magyarországon (1867–1918)

5.5.1. A nemzetiségi törvény és öröksége

Az 1849-es képviselőházi határozat szellemisége nem tűnt el nyomtalanul a történelem süllyesztőjében: a német hivatalos nyelv mintegy húszévtári uralma után visszatért hozzá a nemzetiségi egyenjogúság³⁷⁸ tárgyában született 1868. évi XLIV. törvény.³⁷⁹ A törvény tárgyi meghatározásából („a különféle nyelvek hivatalos használatára nézve a következő szabályok fognak zsinórmértékül szolgálni”), valamint abból, hogy összes rendelkezése a nyelvhasználatra vonatkozik, egyértelműen következik, hogy nyelvtörvényről van szó. Ez nem véletlen: a magyar politikusok zöme a nemzetiségi kérdésnek szinte kizárólag a nyelvi – kisebb mértékben a vallási – vonatkozásait vette figyelembe, bárminemű területi vagy politikai autonómiáról, a nemzetiségek külön nemzetként való elismeréséről (a horvátok és az erdélyi szászok kivételével) hallani sem akart,³⁸⁰ miközben erre vonatkozó igényeiket a legnagyobb nemzetiségek képviselői már 1848/49-ben megfogalmazták (Katus 2002).

A nemzetiségi törvény kiindulópontját a magyar politikai nemzet képezi:

„Magyarország összes honpolgárai [...] politikai tekintetben egy nemzetet képeznek, az oszthatatlan egységes magyar nemzetet, melynek a hon minden polgára, bármely nemzetiséghez tartozzék is, egyenjogú tagja... [E]zen egyenjogúság egyedül az országban divatozó többféle nyelvek hivatalos használatára nézve, és csak annyiban eshetik külön szabályok alá, a mennyiben ezt az ország egysége, a kormányzat és közigazgatás gyakorlati lehetősége s az igazság pontos kiszolgáltatása szükségessé teszik.” (kiem. tőlem)

A törvény *expressis verbis* kimondta, hogy Magyarország államnyelve a magyar, rendelkezései azonban jóval tágabb teret engedtek a nemzetiségi nyelvek használatának, mint amit a vizsgált nyugat-európai országoktól az államnyelv–kisebbségi nyelvek viszonyában megszokhattunk. A törvény részletszabályait a három fő hatalmi ág szerint

---

³⁷⁸ A terminus már jó ismerősünk: a német *Gleichberechtigung* tükörfordítása. Deák (2009) szerint a nemzetiségi törvény egyebekben is merített az osztrák előzményekből.

³⁷⁹ A nemzetiségi törvény Horvátországra nem vonatkozott, hiszen „a Magyarország s Horvát-, Szlavon- és Dalmátországek közt fennforgott közjogi kérdések kiegyenlítése iránt létrejött egyezmény becikkelyezéséről” külön törvény rendelkezett. Az 1868. évi XXX. törvénycikk nyelvi vonatkozású rendelkezései értelmében a koronázási oklevél horvát nyelven is kiállítandó (2. §); Horvátország területén a törvényhozás, a közigazgatás és a törvénykezés nyelve a horvát (56. §); Horvátország területén a közös kormányzat közegeinek hivatalos nyelve a horvát (57. §); Horvát-szlavón előterjesztések és beadványok a közös minisztérium által is elfogadandók, s azokra válasz ugyanazon a nyelven adandó (58. §); a közös országgyűlésen és annak delegációjában a horvát nyelvet is használhatják (59. §); a közös törvényhozás által Horvátország részére alkotott törvények horvát eredeti szövegben is kiadandók (60. §).

³⁸⁰ Természetesen ellenpélda is akad: köztudomású, hogy például Eötvös az önkormányzatiság híve volt.

csoportosítva mutatom be. 1.) *Törvényhozás*: Az országgyűlés tanácskozási és ügykezelési nyelve a magyar. A törvények magyar nyelven alkottatnak, de minden nemzetiség nyelvén hiteles fordításban kiadandók. 2.) *Végrehajtás*: a) *A kormány* hivatalos nyelve a kormányzat minden ágában (tehát a megyei és helyi szintű államigazgatási szerveknél is) a magyar. A kormányhoz intézett beadványait mindenki anyanyelvén nyújthatja be,³⁸¹ a beadványokra hozott magyar végzéshez a beadvány nyelvén készült hiteles fordítás csatolandó. b) *Törvényhatósági* (azaz megyei szintű önkormányzati) igazgatás: A jegyzőkönyvek és a belső ügyvitel nyelve az államnyelv, de mindazon nyelvek is használhatók, melyeket a képviselők egyötöde jegyzőkönyvi nyelvül óhajt. A gyűléseken mindenki anyanyelvén szólalhat fel. A tisztviselők a törvényhatóság területén a községekkel, magánosokkal, egyesületekkel stb. való hivatalos érintkezéseikben lehetőleg ezek nyelvét használják. c) *Községi* (azaz helyi szintű önkormányzati) igazgatás: A községi gyűlések maguk választják meg jegyzőkönyvük és ügyvitelük nyelvét; ezen kívül azt a nyelvet is használni kell, amelyet a szavazóképes tagok egyötöde kíván. A tisztviselők a községbeliekkel azok nyelvét kötelesek használni. A községi gyűléseken mindenki anyanyelvén szólhat. 3.) *Igazságszolgáltatás*: a) *Elsőfokú bíróságok*: Saját községi bírósága előtt mindenki anyanyelvét, más községi bíróság előtt az illető község jegyzőkönyvi nyelvét, saját járási bírósága előtt saját községének jegyzőkönyvi nyelvét, más bíróságok előtt pedig azon törvényhatóság jegyzőkönyvi nyelvét használhatja, amelyhez az illető bíróság tartozik. A tanúkihallgatást és egyéb bírói cselekményeket a bíró a perben álló felek/kihallgatott személy nyelvén eszközli. A tárgyalási jegyzőkönyv és bírói határozat nyelve a törvényhatóság jegyzőkönyvi nyelveinek bármelyike lehet (20%-os szabály). b) *A kormány által kinevezett bíróságok* (azaz a fellebbviteli és a felsőbbbíróságok) nyelve a magyar.

Mivel az oktatásról részletesen külön törvénycikk rendelkezett, a nemzetiségi törvény csupán annyit szögezett le e tárgyban, hogy a közoktatási miniszter köteles „az állami tanintézetekben a lehetőségig gondoskodni arról, hogy a hon bármely nemzetiségű, nagyobb tömegekben együtt élő polgárai az általok lakott vidékek közelében anyanyelvükön képezhessék magukat egészen addig, hol a magasabb akadémiai képzés kezdődik” (17. §). Emellett ezentúl is fennállt bármely nemzetiségű polgároknak éppúgy, mint a községeknek, egyházaknak „saját erejökkel vagy társulás útján” iskolákat alapítani (26. §). Az egyházak továbbra is autonómiát élveztek, így

---

³⁸¹ A beadványok anyanyelvén való benyújtásának jogát a törvény 23. §-a a saját község, egyházi hatóság és törvényhatóság vonatkozásában is kimondja.

maguk határozhatták meg az általuk működtetett intézmények, testületek nyelvét (10, 14, 15, 25, 26. §). A törvény még egy nyelvi diszkriminációs klauzulát (27. §) is tartalmazott:

A hivatalok betöltésénél jövőre is egyedül a személyes képesség szolgálván irányadóul; valakinek nemzetisége ezután sem tekinthető az országban létező bármely hivatalra, vagy méltóságra való emelkedés akadályául. Sőt inkább az államkormány gondoskodni fog, hogy az országos bírói és közigazgatási hivatalokra, s különösen a főispánságokra, a különböző nemzetiségekből a szükséges nyelvekben tökéletesen jártas s másként is alkalmas személyek a lehetőségig alkalmaztassanak.

A törvény szövegét elolvasva bárki elfogultság nélkül megállapíthatja, hogy széleskörű nyelvhasználati jogokat tartalmazott,³⁸² és kiállja az összehasonlítás próbáját az 1867-es osztrák alkotmánnyal. A kontraszt a korabeli angol, francia és spanyol szabályozással viszont óriási: ezek az országok nemhogy nem engedélyezték, de adott esetben még kifejezetten tiltották is az államnyelven kívül más nyelvek használatát. A nemzetiségi képviselők azért nem voltak meglepődve, mert ők a magyarokéhoz hasonló politikai jogosítványokat magába foglaló, territoriális-közjogi alapú, nemzeti autonómiát szerettek volna. Egy „szűkkeblű” nyelvtörvény ezeknek az igényeknek vajmi kevésbé felelt meg.³⁸³ (Bár pozitívumait később az eleinte szenvedélyesen tiltakozó nemzetiségi képviselők is felismerték.) Az már inkább magyarázatra szorul, hogy miért kezeli méltatlanul, sőt, megvetéssel a törvényt a legtöbb mai szerző. Véleményem szerint ennek két oka van. Egyrészt, a törvény kortárs kritikusaik érvrendszerére támaszkodva, a nemzetiségi kérdés tágabb kontextusától elszakadni képtelen módon, a gyereket a fürdővízzel kiöntve figyelemre se méltatják a nyelvi jogi szempontból valós értékeit. Másrészt, ha el is ismerik a szabályozás példamutató oldalát, rögtön semmissé teszik a kijelentésüket azzal, hogy a törvényt egyébként sem hajtották végre.³⁸⁴ A probléma ez utóbbi állítással az,

---

³⁸² Andrassy (2013a: 176–177) a szabályozás tartalmából egyenesen arra következtet, hogy Magyarországnak *de facto* nem egy, hanem több államnyelve volt.

³⁸³ „[A] meglévő nemzetiségi törvény nem más, mint sérelmeink törvényesítése... Ha egyáltalában a mostani magyar szabadság – méz, amit azonban úgy hiszem, csak a kormánypárt állít, akkor mi még ezt a mézet is [...] csak a nemzetiségi törvény üvegén keresztül nyáljuk.” – Pauliny-Tóth Vilmos javaslata a nemzetiségek egyenjogúsításáról: A nemzetiségi kérdéshez, 1870. okt. 23. In: Kemény 1952: 238–241. at 239. „Nem az a kérdés uraim: vajon szabad-e folyamodványt szerb, tót, román vagy szász nyelven járásbírókhoz benyújtani? Hanem az a kérdés, hogy az önkormányzat alapján a községek, városok, a megyék egyes nemzetiségnek típusát viseljék: úgy, hogy minden magyar honpolgár, szerb, tót, román, szász otthon érezze magát, hogy ne legyen idegen saját hazájában.” – Polit Mihály beszéde az 1875. évi választásfelirati javaslat tárgyalásakor, 1875. szept. 16. In: Kemény 1952: 500–504. at 501–502. vö. Jászi 1912: 340–341, 348.

³⁸⁴ Ezt az álláspontot képviseli a nemzetiségi kérdés iratait összegyűjtő Balogh Sándor (2002) és Kemény G. Gábor (1952) is, utóbbi a kommunista ideológiának megfelelően kifejezetten maliciózus felhanggal. A külföldi szakirodalomból egy híres szerzőt (Evans 2004: 17) idézek: „These [...] looked generous and progressive on paper – at the time, in fact, they were the most advanced such measures ever enacted in Europe. But their elaborate provisions [...] did not work in practice. [...] It seems – although we lack

hogy alig áll rendelkezésünkre olyan empirikus bizonyíték, amely alapján a kérdést eldönthetnénk.³⁸⁵ A magyar nacionalista sajtó és néhány túlbuzgó politikus magyarosító, nemzetiségek ellen szító nyilatkozatait nem lehet tekintetbe venni annak megítélésénél, hogy a törvényt végrehajtották-e vagy sem. A nemzetiségi képviselők folyamatos panaszkodása és az általuk közölt adatok bizonyítják, hogy a törvény bizonyos rendelkezéseinek gyakorlatba ültetése legalábbis csorbát szenvedett (vö. pl. Kemény 1952: 216–217, 238–241, 281–286, 463–466, 476–481; Jászi 1912: 458–464, 471–477). Mindazonáltal úgy vélem, hogy ez alapján nem lehet egy a nyelvhasználat számos közösségi színterét szabályozó jogszabályról egy az egyben kijelenteni, hogy nem hajtották végre. Szisztematikus levéltári kutatásra van szükség, amely pontosan feltérképezi, hogy az egyes hatóságok ügyforgalmában milyen arányban jelentek meg a magyar és a nemzetiségi nyelvek (nyilván legegyszerűbb maguknak az iratoknak a nyelvét számba venni, de az iratok az eljárás során használt egyéb nyelvekről is tudósíthatnak). Herkulesi feladatról van szó, de a téma jelentőségére tekintettel egy ilyen irányú kutatást mindenképp indokoltnak tartok, sőt, részfeladatainak elvégzését magam is tervezem.

A nemzetiségi törvény utóéletének értékelésénél elsősorban azt kell figyelembe venni, hogy nem sokkal a törvény születése után átszervezték a bírósági rendszert. Elválasztották a közigazgatást az igazságszolgáltatástól, a községi, járási és törvényhatósági bíróságok helyébe pedig a kir. járásbíróságok és kir. törvényszékek kerültek. Noha a bíróság teljes egészében állami intézménnyé vált, ez nem jelentette azt, hogy az igazságszolgáltatás nyelve kizárólag a magyar lett (bár értelemszerűen most már minden tagjától megkövetelték az államnyelv ismeretét). Az 1869. évi IV. tc. 6.§-a kifejezetten kimondta, hogy a nemzetiségi törvény 13.§-a³⁸⁶ „ezentul is csak a felsőbb bíróságokra értetik”. A községi bíróság ugyan megszűnt, de a kir. járásbíróságok és a kir. törvényszékek nyelvére vonatkozóan továbbra is érvényben maradt a 20%-os szabály. Ennek érdekében az 1869. évi IV. tc. előírta, hogy „a birói állomások betöltésénél különös figyelem fordítandó arra, hogy a kinevezések [...] az illető törvényszéki kerületben lakó különböző nemzetiségi egyénekre való méltányos tekintettel történjenek” (4. §). Bírói hivatalt csak olyan személy viselhetett, aki a nemzetiségi törvény „rendeleteinek megfelelni képes” (6. §). Ez utóbbit elvárták az ügyészeketől is (vö.

---

detailed research on this point – that the law’s clauses were widely circumvented by the authorities in the service of an openly nationalist agenda”. A magyar nemzetiségpolitika leghíresebb külföldi bírálója a Scotus Viator álnéven publikáló skót Seton-Watson (1908).

³⁸⁵ Ezen a véleményen van Jan Fellerer (2011: 723–724) is.

³⁸⁶ „Az államkormány által kinevezett minden bíróságok hivatalos nyelve kizárólag a magyar.”

1871:XXXIII. tc. 15. §). A nemzetiségi nyelvek használatát a bírósági eljárásban a fentiekén kívül tolmács előírásával biztosították.³⁸⁷

A nemzetiségi törvénynek való megfelelést a közigazgatásban is megkövetelték: a közjegyzőktől (vö. 1874:XXXV. tc. 2. §), a törvényhatósági tisztviselőktől (vö. 1870:XLII. tc. 68.§; 1886:XXI. tc. 82.§), valamint a községi tisztviselőktől is (vö. 1886:XXII. tc. 77. §). A törvényhatósági és községi igazgatásban semmit sem változtattak a nemzetiségi törvény rendelkezésein. Egy 1907-es belügyminiszteri rendelet előírta, hogy „azok a vármegyei tisztviselők, akik a néppel hivataluknál fogva folytonos és sűrű érintkezésben vannak, tehát elsősorban a járási főszolgabírák és szolgabírák, az illető járás lakosságának nyelvét bírják, vagy legalábbis oly mérvű nyelvismerettel rendelkezzenek, hogy a néppel akadálytalanul érintkezni, annak előadását megérteni, saját intézkedéseiket pedig megértetni képesek legyenek.”³⁸⁸ A jogalkotói akarat őszinteségéhez a fentiek alapján nem férhet kétség. Mivel a végrehajtás maga a községek és a törvényhatóságok hatáskörébe tartozott, így a gyakorlat persze községről községre, megyéről megyére változhatott (Katus 1999: 156),³⁸⁹ ennek alapos vizsgálata azonban még várat magára.

5.5.2. A nyelvhasználat szabályozása az oktatásban

A nemzetiségi népiskolai közoktatásról szóló, Eötvös József nevéhez fűződő 1868. évi XXXVIII. törvénycikk *anyanyelvi oktatás* biztosítását írta elő az elemi és a felsőbb népiskolákban, valamint a polgári iskolákban (58., 63. és 75. §):

Minden növendék az anyanyelvén nyerje az oktatást, a mennyiben ez a nyelv a községben divatozó nyelvek egyike. Vegyes ajkú községben ez okból oly tanító alkalmazandó, a ki a községben divatozó nyelveken tanítani képes. Népesebb községekben, a hol többféle nyelvű lakosok tömegesen laknak, a mennyire a község ereje engedi, különböző ajkú segédtanítók is választatnak.

Emellett a nem magyar tannyelvű felsőbb népiskolákban, polgári iskolákban és tanítóképezdékben *kötelező tantárgyként* kellett oktatni a magyart (64., 74. és 88. §).

A népoktatási tanintézetekben történő magyarnyelv-tanításról szóló 1879. évi XVIII. törvénycikk immáron az elemi népiskolákban is *kötelező tantárgyként* írta a

³⁸⁷ A bírósági nyelvhasználat részletes áttekintését lásd Mikó 1944: 360, 399–405.

³⁸⁸ A m. kir. belügyminiszter 1907. évi 152 635. sz. körrendelete valamennyi vármegyei törvényhatósághoz a vármegyék járási tisztviselőitől megkívánandó nyelvismeretről. In: Balogh 2002: 201.

³⁸⁹ Ahogy Jászi (1912: 220) mondta, „a törvényhozó olykor bölcsőbb és humánusabb lehet, mint az a közélet és apparátus, mely elvei keresztülvitelére rendelkezésre áll.”

magyar nyelv tanítását. Emellett a nem magyar nyelvű tanítóképzés esetében meghatározta a magyar nyelv ismeretének kötelező szintjét: a tanítóképezdékben a magyar nyelv „oly óraszámmal tanítandó, hogy azt az egész tanfolyam alatt minden tanítójelölt beszédben és írásban elsajátíthassa.” (1. §) A törvény az 1882 utáni időszakra vonatkozóan kimondta, hogy „tanítóul vagy segédtanítóul senki sem alkalmazható, aki a magyar nyelvet beszédben és írásban annyira el nem sajátította, hogy azt a népiskolákban taníthassa.” (2. §) A magyar nyelv népiskolákban való oktatására vonatkozó rendelkezést fokozatosan kellett életbe léptetni: ahol van olyan tanító, aki a magyar nyelv tanítására képes, ott a magyar nyelv oktatását a törvény hatálybalépését követő évben meg kellett kezdeni, ahol viszont ilyen tanító nincs, ott csak akkor, mihamarabb „a magyar nyelv tanítására képes tanító alkalmazva leendő” – azaz legkorábban 1882-ben. (4. §)

A nemzetiségi képviselők a magyar nyelv oktatásának kötelezővé tételében egyenjogúságuk megsértését, valamint a nemzetiségi törvény anyanyelvi oktatásra vonatkozó 17.§-ának sárba tiprását látták.³⁹⁰ A helyzet megfelelő értékeléséhez több körülményt kell figyelembe venni. Először, az oktatási törvények az iskolákat az egyházak fennhatósága alatt hagyták, így az egyes iskolák oktatási nyelvéről ők döntöttek. Az állam ott lépett csak közbe saját iskola alapításával, ahol az egyházak nem tudtak a törvényben foglalt követelményeknek megfelelő oktatást biztosítani (Puttkamer 2013: 176–178). Másodsor, ennek ellenére az 1879-es törvény az egyházi iskolákra is vonatkozott, hiszen az oktatási miniszter a törvény végrehajtása tárgyában kiadott 17.284/1879. sz. rendeletét az egyházmegyei hatóságoknak is megküldte (in: Balogh 2002: 520–522). Harmadsor, a kormány nem adott engedélyt újabb nemzetiségi középfokú oktatási intézmények megnyitására, valamint többet megszüntetett közülük. A nagyrócei, a znióváraljai, valamint a turócszentmártoni szlovák gimnáziumok 1874-75-ös bezáratásával például a szlovákok esetében megszűnt az anyanyelvű középiskolai képzés (Balogh 2002: 11, 102). Negyedsor, a magyar nyelv oktatására vonatkozó rendelkezéseket a nemzetiségi iskolafenntartók és tanárok sikeresen szabotálták. Ez derül ki a kultuszminiszteri rendeletek sorából, amelyek huszonöt éven keresztül próbálták a törvény végrehajtását kikényszeríteni.³⁹¹

---

³⁹⁰ vö. Iratok a magyar nyelv kötelező népiskolai oktatásáról szóló 1879: XVIII. törvénycikk történetéhez. In: Kemény 1952: 589–624.

³⁹¹ Ezek 1879-ben, 1882-ben, 1883-ban, 1885-ben, 1890-ben, 1902-ben és 1905-ben születtek (1882-ben és 1905-ben kettő is). In: Balogh 2002: 520–522, 122–124, 522–523, 149–152, 176–185; Kemény 1952: 662–663. Az 1882 júniusi, valamint az 1883-as körlevél a két forrásgyűjtemény egyikében sem szerepel, de az 1885-ös körlevél szövegében történik utalás rájuk. Az 1879-es törvény végrehajtásának nehézségeihez lásd Kéri 1997.

A magyar nyelv tanítását az oktatás további színtereire terjesztette ki a középiskolákról és azok tanárainak képezéséről szóló 1883. évi XXX. tc., valamint a kisdédóvásról szóló 1891. évi XV. tc. A középiskolai törvény a gimnáziumokban és reáliskolákban *rendes tantárgyként* írta elő a magyar nyelv oktatását (3-4 §). Az érettségi bizonyítvány magyarul adandó ki, amelyhez kérésre mellékelendő az illető iskola tannyelvén vagy latin nyelven való fordítás (22. §). A középiskolai tanári képezítő vizsgálat nyelve a magyar, mely alól tíz évig felmentést adhat a kultuszminiszter (70. §). Az óvodai törvény értelmében a 3-6 éves „nem magyar anyanyelvű gyermekek foglalkoztatása összekötendő a magyar nyelv mint államnyelv ismeretébe való bevezetéssel” (8. §), minek okán a kisdédóvónöktől és dajkáktól természetesen megkövetelték a magyar nyelv ismeretét (12. §).

Noha az oktatási tárgyú jogszabályok a *tannyelvre vonatkozó rendelkezést* egyáltalán *nem tartalmaztak*, mégis, a magyar egynyelvű, a magyar-nemzetiségi kétnyelvű, valamint a nemzetiségi egynyelvű iskolák arányában a 19. század második felében jól érzékelhető eltolódás következett be az előbbieik javára. Amíg 1869-ben az elemi iskolák 42,2%-a volt magyar, 47,3%-a nemzetiségi és 10,5% kéttannyelvű, addig 1890-re az elemi iskolák 53,5%-a vált magyar, 29,5% nemzetiségi, 17%-a pedig kéttannyelvűvé. Az 1901/1902-es tanévre vonatkozó adat: 62% magyar, 19% nemzetiségi és 19% kéttannyelvű népiskola (Balogh 2002: 9, 173–174). Mindennek okát a dolgozatban nem vizsgált, ámde annál fontosabb társadalmi-gazdasági tényezőkben, valamint többek között az iskolák finanszírozásával kapcsolatos politikában kell keresni. Példának okáért a községi, valamint a hitfelekezetek által fenntartott elemi iskolákban működő tanítók és tanítónők fizetésének rendezéséről szóló 1893. évi XXVI. tc. az államsegély nyújtását a tanítók alkalmazásánál és fegyelmi ügyénél történő állami beavatkozás lehetőségéhez kötötte. Utóbbinak különösen az „államellenes irány” esetén volt jelentősége, amely többek között az állam nyelvének törvényben meghatározott alkalmazása elleni vétségben nyilvánulhatott meg (13. §).

Amint fentebb említettem, az 1879-es oktatási törvény végrehajtását számos vallás- és közoktatásügyi miniszteri rendelet próbálta kikényszeríteni – kevés sikerrel. Berzeviczy Albert kultuszminiszter 1904-es törvényjavaslatához fűzött indoklása rámutatott, hogy „a kizárólag nem magyar tannyelvű felekezeti iskolákból magyarul beszélni tudó gyermek alig kerül ki”, és „1340 olyan elemi népiskolánk van, amelyben a magyar nyelv nem tanított” (az 1901/02-es tanévre vonatkozó adat).³⁹² A kormány úgy

---

³⁹² A 17 299 népiskolából 3343 (19%) volt nemzetiségi egytannyelvű, ezeknek pedig 97%-a (3249 iskola) volt felekezeti fenntartású. vö. Balogh 2002: 173–174.

ítélte meg, itt az ideje a szigorúbb fellépésnek. Berzeviczy tervezetét a nemzetiségi értelmiség erős ellenérzéssel fogadta, s noha abból a Tisza István-féle kormány bukása miatt nem lett törvény, tartalma jelentős részben bekerült a későbbi kultuszminiszter, Gróf Apponyi Albert nevével fémjelzett törvénycsomagba (Balogh 2002: 175).

A nem állami elemi népiskolák jogviszonyairól és a községi és hitfelekezeti tanítók járandóságairól szóló 1907. évi XXVII. törvény (az ún. *Lex Apponyi*) – részben az egyébként üdvözölhető fizetésemelés és az ehhez nyújtott államsegély feltételeként – az eddigieknél is jelentősebb állami beavatkozást tett lehetővé a községi és felekezeti iskolák autonómiájába. Példaként említhető az állam fegyelmi joghatóságának megállapítása. Fegyelmi vétségnek minősült többek között az, ha a népiskolai tanító a magyar nyelv tanítását elhanyagolja, vagy azt nem a törvényben kitűzött célnak megfelelő átlagos eredménnyel tanítja (22. §). Másrészt a törvény immáron az *oktatási nyelvre*, valamint a magyarnyelv-tudás elérendő szintjére vonatkozó előírásokat is tartalmazott. Ami az előbbit illeti:

A hol magyar tannyelvű iskola nincs, ott az olyan hitfelekezeti elemi iskolákban, a melyekben állandóan vannak magyar anyanyelvű növendékek, [...] *ezek számára* a magyar nyelv használtassék mint tannyelv; ha pedig a magyar anyanyelvűek száma a huszat eléri, vagy az összes beírt növendéknek 20%-át teszi: *számukra* a magyar nyelv, mint tannyelv okvetlenül használandó. Ha pedig a beírt *tanulóknak legalább fele magyar anyanyelvű, a tanítási nyelv a magyar; de* az iskolafenntartók gondoskodhatnak arról, hogy a magyarul nem beszélő növendékek *anyanyelvükön is* részesüljenek oktatásban. Minden oly népoktatási tanintézetekben azonban, a melyekben az állam nyelve van egyedüli tanítási nyelvvül bevezetve, ez az állapot többé meg nem változtatható. Az összes elemi népiskolák *ismétlő tanfolyamában* a tanítás nyelve a magyar. (18. §, kiem. tőlem)

A magyar nyelv oktatásának mértékét a nem magyar tannyelvű iskolákban akképpen határozták meg, hogy „a nem magyar anyanyelvű gyermek a negyedik évfolyam bevégeztével gondolatait magyarul élőszóval és írásban érthetően ki tudja fejezni” (19.§).

A *Lex Apponyi*t keletkezésétől fogva a mai napig sokan bírálják, és sajnos, sokszor félre is értelmezik a külföldi és a hazai szakirodalomban egyaránt.³⁹³ Az állami felügyelet minden eddiginél erősebb voltát nem tagadva koncentráljunk kizárólag a törvény nyelvi rendelkezéseire: először is, az iskolák tannyelve csak akkor lett magyar, ha a tanulók legalább fele magyar anyanyelvű volt – ezen arányszám alatt csak a magyar gyerekek részére kellett magyar tannyelvet használni. Másodsor, még a magyar tannyelvű iskolákban is engedélyezte a törvény, hogy az iskolafenntartó a nem magyar

---

³⁹³ Lásd pl. Seton-Watson (1908: 227–233) elmarasztaló ítéletét. Érvelésével – néhol pontatlanul, de alapvetően meggyőzően – szembeszáll Marác 2002: 287–291.

gyerekek részére anyanyelvű oktatást biztosítson. Az is fontos, hogy a törvényt ne mai szemmel, hanem kortárs összehasonlításban szemléljük. Ne feledjük, hogy a 18. század végétől az Egyesült Királyságban, Spanyolországban és Franciaországban a közoktatás kizárólag államnyelven folyt, és a kisebbségi nyelvek tanítását nemhogy oktatási nyelvként, de tantárgy formájában sem engedélyezték (a heti egy, tanterven kívüli walesi és ír tanóra kivételével). A helyzet csak a 20. század elején kezdett javulni az Egyesült Királyságban; Spanyolországban és Franciaországban csak a 20. század közepén. Az 1868-as oktatási törvény szabadelvű felfogásához képest ugyan visszalépést jelentett az 1907-es törvény, de a korszak nyugat-európai szabályozásainál még így is jelentősen nagyvonalúbb volt.

A nemzetiségi kedélyek megnyugtatóására az oktatási miniszter 1914-ben két rendeletet is kiadott. Az első értelmében a hitoktatást a népoktatási tanintézetekben a tanuló anyanyelvén kell ellátni; a második engedélyezte a nem magyar anyanyelv kiegészítő nyelvként való felhasználását az állami elemi népiskolák I. és II. osztályában, valamint rendes tantárgyként való tanítását a III-V. osztályban.³⁹⁴ A félreértések elkerülése végett: utóbbi rendelet nem a nemzetiségi nyelvű iskolákra, hanem a népiskolák mintegy 10%-át kitevő állami iskolákra vonatkozott, ahol ezidáig kizárólag a magyar volt az oktatási nyelv.³⁹⁵ A nemzetiségi iskolák tannyelvét a rendelet nem érintette, azzal kapcsolatban továbbra is a *Lex Apponyi* által előírt 50%-os küszöb érvényesült.

5.5.3. A nyelvhasználat egyéb színtereinek szabályozása

Az eddigiekben bemutatam a dualizmus-kori Magyarország nyelvhasználatát szabályozó legfontosabb törvényeket. Néhány jogszabály maradt hátra, amelyek a nemzetiségi törvény hatálya alá nem tartozó nyelvhasználati színtereket szabályoztak, és jellemzően a korszak vége felé születtek.

Ezen törvények nagyobbik része a magyar nyelv hivatalos státuszának további megerősítését szolgálta, de itt is találni olyan jogszabályt, amelyek nyelvi jogokat biztosítottak a nem magyar nyelvű lakosság számára. A közegészségügyi törvény

---

³⁹⁴ A m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter 1914. évi 1797. eln. sz. megkeresése valamennyi főtisztelendő egyházi főhatósághoz a hitoktatás nyelvről a népoktatási tanintézetekben; A m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter 1914. évi 114 000. sz. rendelete (utasítása) az állami elemi népiskolákban a nem magyar anyanyelvnek kiegészítő nyelvként való felhasználásáról, és mint tantárgynak tervszerű tanításáról. In: Balogh 2002: 205, 206–209.

³⁹⁵ vö. A népiskolák iskolafenntartók és tannyelv szerinti megoszlása az 1901/02-es tanévben. In: Balogh 2002: 173–174.

módosításáról szóló 1908. évi XXXVIII. törvénycikk például ugyan az orvosi kinevezés feltételéül szabta a magyarnyelv-tudást, de az orvostól azt is megkövetelték, hogy a működési körében túlnyomórészt használt nyelvet „legalább oly mértékben sajátítsa el, hogy orvosi hivatásának megfelelhessen” (7. §).

Az 1890. évi V. törvénycikk a honvédség szolgálati és vezényleti nyelveként a magyart, Horvátországban a horvátot írta elő (18. §). A község- és egyéb helynevekről szóló 1898. évi IV. törvénycikk elrendelte, hogy minden községnek csak egy hivatalos neve lehet, amelyet egy kifejezetten e célból alakítandó, a belügyminiszter felügyelete alatt álló bizottság fog megállapítani. Ugyan a törvény nem mondta ki, hogy a hivatalos névnek magyarnak kell lennie, de a gyakorlatban a két- vagy többnyelvű települések esetében ez a szabály érvényesült (Kápolnai 1997). Az állami, törvényhatósági és községi, valamint egyéb hivatalos iratokban, községi pecsétéken, bélyegzőkön és jelzőtáblákon, továbbá a nyilvánossági joggal bíró iskolákban használt tankönyvekben, térképeken, nyomtatványokon és pecsétéken kizárólag a hivatalos nevet szabadott feltüntetni, de többek között az iskolai tankönyvekben és nyomtatványokon zárójelben másik elnevezés is szerepelhetett (5. §). Az 1907. évi XLIX. törvénycikk a vasút szolgálati nyelveként a magyart határozta meg, Horvátországban is, de ott a horvát nyelv ismeretét is megkívánták a vasúti alkalmazottaktól.

5.6. Nyelvi jogok a két világháború között

Az első világháború kitörése után egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a nemzetiségek egy része úgy érzi, az ország határain kívül „tágasabb”. 1918 októberében felbomlott az Osztrák-Magyar Monarchia. Az őszirózsás forradalom után megalakult Károlyi-kormány már politikai autonómiát is hajlandó lett (volna) adni a nemzetiségeknek. 1918-ban a kárpátaljai ruszinok, 1919-ben a magyarországi németek és „a szlovákok autonóm jogterülete” részére biztosítottak önkormányzati jogokat.³⁹⁶ A Tanácsköztársaság alatt, 1919. április 6-án elfogadott rendelet tömören annyit mondott, hogy „minden hatóság köteles a Magyarországon használatos nyelvek bármelyikén kiállított hozzátartozó beadványt elfogadni és az elintézését a beadvány nyelvén közölni”. Ezzel gyakorlatilag garantálta a nemzetiségi nyelvek teljes egyenjogúságát a közigazgatásban.³⁹⁷ A Tanácsköztársaságot követően, 1919. augusztus 21-én kiadott 4044/1919. ME számú rendelet a nemzeti kisebbségek³⁹⁸ egyenjogúságáról még a nemzetiségi törvénytől is szélesebb körű anyanyelvhasználatot biztosított a törvényhozásban(!), a közigazgatásban és az igazságszolgáltatásban, valamint az állam feladatává tette az anyanyelvi oktatásról való gondoskodást az elemi és a középiskolákban (in: Balogh 2002: 234–236). Ezek az intézkedések azonban már nem tudták megváltoztatni a történelem menetét. A vesztes háborút lezáró trianoni békeszerződés következtében Magyarország majdnem homogén etnikumú nemzetállammá vált, amely radikálisan új alapokra helyezte a nemzetiségi-nyelvi kérdést.

A két világháború között a magyar nyelv- és nemzetiségpolitika fókuszában a területi revíziós törekvések, illetve a szomszédos államokhoz került 3,5 milliós magyarság jogvédelme állt. Számos szerző szerint Magyarország azért tartotta be a trianoni békeszerződés rendelkezéseit, sőt, vállalt a kezdetektől fogva többet magára, hogy „senki sem vethesse a szemünkre, hogy vizet prédikálunk, de bort iszunk, és hogy a magyar kisebbségek jogait reklamáljuk, de magunk sem adjuk meg az[oka]t saját kisebbségeinknek”.³⁹⁹ (vö. Balogh 2002: 561; Bindorffer 2010: 24; Cholnoky 1996: 30, 33–34; Egry 2010: 5–6.) Ez a vád a mai napig megfogalmazódik a magyar

---

³⁹⁶ 1918. évi X. néptörvény a Magyarországon élő ruszin (rutén) nemzet autonómiájáról; 1919. évi VI. néptörvény a magyarországi német nép önrendelkezési jogának gyakorlásáról; 1919. évi XXX. néptörvény Tótország – Slovenská Krajina – önkormányzatáról. In: Balogh 2002: 216–223.

³⁹⁷ A Forradalmi Kormányzótanács XLI. számú rendelete a nyelvhasználatról. In: Balogh 2002: 225.

³⁹⁸ A „nemzeti/nyelvi kisebbség” a Párizs környéki békék műszava (vö. Balogh 1940). 1920–45-ig, majd 1990–2010-ig „nemzetiség” helyett ezek a bevett kifejezések Magyarországon.

³⁹⁹ Bethlen Istvánt idézi Mikó 1944: 285.

kisebbségpolitikával szemben (vö. pl. Kállai – Varjú 2010: 179–180), mindez azonban a nyelvi jogi szabályozás értékelésén mit sem változtat.

A trianoni békeszerződés⁴⁰⁰ kisebbségvédelemmel foglalkozó része (III. rész, VI. cím, 54–60. cikkek) az osztrák békeszerződéssel megegyezően az alábbi nyelvi jogokat tartalmazta: 1. a magyar állampolgároknak általában: az élet és szabadság teljes védelme, törvény előtti egyenlőség, valamint a többi állampolgárral azonos polgári és politikai jogok nyelvre tekintet nélkül; szabad nyelvhasználat a magán- vagy üzleti forgalomban, a vallási életben, a sajtó útján történő vagy egyéb természetű közzététel terén, a nyilvános gyűléseken; 2. a nem magyar anyanyelvű állampolgároknak: megfelelő könnyítések a saját nyelv bíróságán történő használatához szóban vagy írásban; szabad nyelvhasználat a saját költségükre alapított jótékonyági, vallási, szociális és oktatási intézményekben; saját nyelvű elemi oktatás ott, ahol az adott kisebbséghez tartozó jelentős számú állampolgár él.

Noha a nemzetiségi törvény formálisan még mindig hatályban volt, és rendelkezései tökéletesen kielégítették a trianoni békeszerződés követelményeit (vö. Mikó 1944: 280–284), Bethlen Gábor miniszterelnök – biztos, ami biztos alapon – 1923. június 21-én rendeletet bocsátott ki a kisebbségvédelmi cikkek végrehajtására,⁴⁰¹ ami deklaráltan és rendelkezései tartalmát tekintve is gyakorlatilag nem volt más, mint a nemzetiségi törvény „modern kiadása”.⁴⁰²

Az országgyűsapodás koráig Bethlen törvényerejű rendeletén kívül két jogszabály szabályozta a nyelvhasználatot. Az 1924. évi II. törvénycikk a nemzetiségi törvénynek a közhivatalok betöltésének feltételeiről szóló 27.§-át egészítette ki azzal, hogy az olyan járásbírósnál, törvényszéknél, állami és önkormányzati hatóságnál és hivatalnál, amelynek működési területén a lakosságnak legalább egyötöde ugyanahhoz a nyelvi kisebbséghez tartozik, olyan személyeket kell alkalmazni, akik az illető nyelvben jártasak. A rendelkezés be nem tartásához a törvény egyedülálló módon szankciót fűzött:

---

⁴⁰⁰ 1921. évi XXXIII. törvénycikk az Északamerikai Egyesült Államokkal, a Brit Birodalommal, Franciaországgal, Olaszországgal és Japánnal, továbbá Belgiummal, Kínával, Kubával, Görögországgal, Nikaraguával, Panamával, Lengyelországgal, Portugáliával, Romániával, a Szerb-Horvát-Szlovén Állammal, Sziámmal és Cseh-Szlovákiával 1920. évi június hó 4. napján a Trianonban kötött békeszerződés becikkelyezéséről.

⁴⁰¹ 4800/1923. ME sz. rendelet a trianoni békeszerződésben a kisebbségek védelmére vállalt kötelezettségek végrehajtására. In: Balogh 2002: 270–275.

⁴⁰² Oszvald Györgyöt idézi Mikó 1944: 288. Mikó (uo.) szerint a kormányzat „arra az állaspontra is helyezkedhetett volna, hogy csak a békeszerződésben vállalt kisebbségvédelmi kötelezettségek végrehajtásáról gondoskodik, és felhasználja ezt az alkalmat az [azokon] túlmenő nemzetiségvédelmi rendelkezések hatályon kívül helyezésére. A törvényhozó nem ezt az utat választotta s ezáltal is bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy *Magyarországon a kisebbségvédelem nem külföldi nyomásra elvállalt kényszerűség, hanem az államvezetés egyik alap gondolata, nem nemzetközi oktroj, hanem az alkotmányfejlődés eredménye*” (kiemelés az eredetiben). vö. még Egry 2010: 9.

aki az illető nyelvet két éven belül nem sajátítja el, áthelyezhető vagy munkajogi eljárás alá vonható.

Az 1923. augusztus 24-én kiadott, nemzetiségi népiskolákról szóló rendelet⁴⁰³ értelmében azon iskolai körzetekben, ahol ugyanazon nyelvi kisebbséghez tartozó tanköteles gyerekek száma a negyvenet eléri, vagy a nyelvi kisebbséghez tartozók a lakosság többségét teszik ki, az állami és községi iskolákban az oktatás „egészben vagy részben” a kisebbség nyelvén folyik. A rendelet a kisebbségi elemi iskolák három típusát állapította meg. Az A típusban a tanítási nyelv a kisebbségi nyelv, a magyar tantárgy; a B típusban a tárgyak körülbelül felét magyarul, másik felét kisebbségi nyelven oktatják; az ún. nyelvoktató C típusú iskolák magyar tannyelvűek, a kisebbségi nyelv tantárgy. A középiskolákban párhuzamos osztályokat kellett indítani a nyelvi kisebbséghez tartozó tanulók számára. 1935-ben a Gömbös-kormány megszüntette az A és a C típusú kisebbségi iskolákat, és egységesen vegyes tannyelvű oktatást vezetett be, de 1941-ben a második Teleki-kormány visszatért az 1923-as három iskolatípushoz.⁴⁰⁴

1938–1941 között megvalósult a területi revízió. A „Magyar Szent Korona testébe” visszatért felvidéki területek kisebbségeinek védelméről az 1938:XXXIV. tc.-kel törvénybe iktatott első bécsi döntés rendelkezett, a kárpátaljai ruténeknek pedig az 1939:VI. tc. felhatalmazása alapján kiadott 6200/1939. ME. sz. rendelet biztosított önkormányzati és széles körű nyelvhasználati jogokat. Utóbbiak közül a legjelentősebb rendelkezés a 11.§, amely Kárpátalja területén a magyar mellett az állam hivatalos nyelvén nyilvánította a magyar-oroszt is. (A Kárpátaljai Vajdaságról és annak önkormányzatáról szóló törvényjavaslat 4.§-a az erőszakolt magyar-orsz elnevezés helyett a rutént használta, s biztosított volna neki „a magyar nyelvvel egyenjogú hivatalos” státuszt, azonban a törvényjavaslat nem került tárgyalásra.) (Mikó 1944: 295–300.) A román uralom alól felszabadult keleti és erdélyi országrészek kisebbségeinek védelméről az 1940:XXVI. tc.-kel törvénybe iktatott második bécsi döntés gondoskodott. Ugyanez a törvény fogadta el az 1940. augusztus 30-án kelt, a magyar királyi és a német birodalmi kormányok között létrejött, kisebbségi megállapodást tartalmazó jegyzőkönyvet, az ún. bécsi népcsoportegyezményt (in: Balogh 2002: 295–297). Ez nyelvi jogi szempontból semmi újat nem hozott, hiszen a német nyelvű oktatást, valamint a német nyelvnek a magán- és közéletben való használatát (vö. I. fejezet, 4–5. pont) a magyar jogrendszer ezt megelőzően is biztosította.

⁴⁰³ A vallás- és közoktatásügyi miniszter 110 478 VIII. a. sz. rendelete a 4800/1923. ME sz. rendelet 18.§-ában foglalt rendelkezések végrehajtásáról. In: Balogh 2002: 276–278.

⁴⁰⁴ vö. 1935. évi 11000 ME sz. rendelet az egységesen vegyes tannyelvű oktatás bevezetéséről. In: Balogh 2002: 282–283; 1941. évi 700. ME sz. rendelet az 1923. évi nemzetiségi iskolarendelet három iskolatípusához való visszatéréséről. Ibid, 298–299.

5.7. Nyelvi jogok a szocializmus időszakában (1945–1989)

A szovjet csapatok magyarországi bevonulása után „a nemzetiségpolitika egyik központi kérdése a győztes anyaországok kisebbségei számára az anyanyelven folyó oktatás mihamarabbi beindítása, a másik pedig a németek kollektív megbüntetése volt” (Bindorffer 2010: 25). A nemzetiségek egyenjogúságának, valamint egyéni és kollektív jogainak biztosítására már 1945 augusztusában készült egy törvénytervezet,⁴⁰⁵ ami a nyelvhasználat terén is tartalmazott újdonságokat, de ezt végül nem hozták nyilvánosságra. A nemzetiségi kérdés átfogó újrendezésére az egész korszakban nem került sor. Miután a Magyar Népköztársaság alkotmánya garantálta a polgárok jogegyenlőségét, valamint a nemzetiségek számára az anyanyelven való oktatás és a nemzeti kultúra ápolásának lehetőségét (vö. 1949: XX. tc. 49.§), a kormányzatban a 60-as évekig uralkodó maradt az ún. automatizmus-szemlélet, melynek jegyében úgy gondolták, a nemzetiségi problémák a szocializmusban maguktól is megoldódnak majd (Bindorffer 2010: 30).

A nyelvhasználat kérdését ugyanakkor számos jogszabály érintette. A közigazgatásra és az igazságszolgáltatásra vonatkozó egyes ágazati jogszabályok kivétel nélkül biztosították az anyanyelv szóban és írásban történő használatának jogát. Ha az eljáró hatóságnak nem volt kellő jártassága a fél által használt nyelvben, tolmácsot kellett alkalmazni.⁴⁰⁶ Ami az oktatást illeti, a 10030/1945. ME sz. rendelet⁴⁰⁷ megszüntette a vegyes tannyelvű kisebbségi iskolatípust. Az új szabályozás szerint azokban a népiskolákban, ahol a jelenlegi oktatási nyelv megváltoztatására irányuló kívánság merült fel, legalább tíz tanuló szülőjének kérésére, titkos szavazással döntöttek abban a tekintetben, hogy gyermekeik számára anyanyelven folyó oktatást kívánnak-e a magyar nyelv mint tantárgy tanításával, vagy az anyanyelvet csupán külön tantárgyként tanítsák. Ezt a szabályt alig több mint két hónap múlva hatályon kívül helyezte a 330/1946. ME sz. rendelet.⁴⁰⁸ Az ennek végrehajtására kiadott 1946. február 16-i 1200/1946. VKM sz. rendelet alapján a nemzetiségi iskolákat nem a szülők kérésére, hanem a népszámlálási adatok alapján kellett felállítani. A rendelet csak egyféle iskolatípust ismert: a nemzetiségi tannyelvűt, amit legalább tizenöt tanuló jelentkezése esetén kellett elindítani

---

⁴⁰⁵ A magyarországi nemzetiségek jogi helyzetét szabályozó rendelet alapelvei. In: Balogh 2002: 663–666.

⁴⁰⁶ vö. 1951: III. tv. (büntető perrendtartás): 8, 61. §; 1952: III. tv. (Pp.): 8, 184. §; 1954: II. tv. (a bírósági szervezetről): 6.§; 1957: IV. tv. (Áe.): 12, 30. §; 1972: IV. tv. (a bíróságokról): 7.§; 1973: I. tv. (Be.): 8, 80.§.

⁴⁰⁷ Az Ideiglenes Nemzeti Kormány 10030/1945. ME sz. rendelete a nemzetiséghez tartozó tanulók nemzetiségi oktatásáról, 1945. október 24. In: Balogh 2002: 313–315.

⁴⁰⁸ A nemzeti kormány 330/1946. ME sz. rendelete a nemzetiséghez tartozó tanulók nemzetiségi oktatása tárgyában, 1946. január 5. In: Balogh 2002: 320–322.

(Bindorffer 2010: 28). Ez a szabályozás az 1947-es párizsi békeszerződéssel trianoni területére visszaparancsolt Magyarországon is hatályban maradt, annyi módosítással, hogy 1948 februárjától a népesedési adatok helyett ismét a szülők (legalább tíz fő) kérésétől tették függővé az iskolák elindítását.⁴⁰⁹ A németek nemzetiségi oktatását csak 1951-ben indították el, iskolahálózatuk 1958-ra épült ki (Balogh 2002: 693). Az 1960-as években sokadszor is újjászervezték a nemzetiségi iskolarendszert. A nemzetiségi tannyelvű iskolákat (A típus) megszüntették, és helyette a nyelvoktató (C típus) és kéttannyelvű (B típus) iskolákat vezették be (Bindorffer 2010: 34–35, Nádor 2002: 122–123).⁴¹⁰

Az 1970-es évek elején az automatizmuselméletet felváltotta a kölcsönösségelmélet, amelynek a Trianon utáni revíziós politikához hasonlóan az volt a kiindulópontja, hogy a szomszédos országokban élő magyarok akkor fognak „előzékeny bánásmódban részesülni”, ha a Magyarországon élő nemzeti kisebbségeket példamutatóan kezelik. A nemzetiségeknek hídszerepet szántak a környező szocialista országokkal való kapcsolattartásban (Bindorffer 2010: 37–38, Tilkovszky 1998: 162–165). Ez a pártpolitikai szemléletbeli változás a nyelvijog-alkotás terén kevésbé jelentkezett. Az 1972: I. törvénnyel módosított alkotmány annyi változást hozott, hogy az egyenjogúság, az anyanyelven való oktatás, valamint a saját kultúra megőrzése és ápolása mellé beiktatták az anyanyelv használatának jogát (vö. 61.§), amit az egyes ágazati törvények eddig is biztosítottak. Valódi előrelépésnek az új oktatási törvény tekinthető, amely egyrészt kimondta, hogy az óvodai és iskolai nevelés-oktatás nyelve a magyar és az országban beszélt minden nemzetiségi nyelv, valamint a nyelvoktató és kéttannyelvű iskolák mellé visszahozta a nemzetiségi tanítási nyelvű iskolákat (vö. 1985: I. tv. 7. §).

---

⁴⁰⁹ A vallás- és közoktatásügyi miniszter 2100/1948. VKM sz. rendelete a nemzetiségekhez tartozó tanulók nemzetiségi oktatásáról szóló 1200/1946. VKM számú rendelet módosításáról és kiegészítéséről, 1948. február 17. In: Balogh 2002: 372–374.

⁴¹⁰ vö. 1961: III. tv. a Magyar Népköztársaság oktatási rendszeréről.

5.8. Nyelvi jogok a rendszerváltástól napjainkig

A rendszerváltás a nyelvi és kisebbségi jogalkotás szempontjából is korszakhatár. Bár a nemzetiségek jogait egységesen szabályozó törvény előkészítése már a 80-as évek végén megkezdődött, azt az új, demokratikus rendszerben hozták tető alá.⁴¹¹ Az 1993-as kisebbségi törvény „a 20. század Magyarországnak egyetlen nagy nemzetiségi törvényalkotása”, amelynek jelentősége az 1868-as nemzetiségi törvényéhez hasonlítható (Tilkovszky 1998: 196), csak éppen a magyar jogalkotás eme teljesítményét jóval szélesebb körben ismerte el a tudományos közvélemény és a nemzetközi szervezetek szakértői testületei egyaránt. (A gyakorlati megvalósítást illetően közel sem volt ilyen nagy a lelkesedés; erről alább lesz szó.) A magyar nyelvi jogi szabályozás filozófiája nem változott: a nyelvi jogok zöme továbbra is kisebbségi jogként fogalmazódik meg, és nem találunk olyan tanulmányt, amely a nyelvjog-alkotást ne a kisebbségpolitika keretein belül értékelné. Jelen értekezés céljaiból fakadóan ettől az irányvonalától el kell térnem.

A hatályos nyelvi jogi szabályozás három fő szintjét az alkotmány (2012-től alaptörvény), a kisebbségi törvény (2012-től nemzetiségi törvény), valamint az egyes ágazati jogszabályok képezik.⁴¹² Ezek részint kisebbségi nyelvi jogokat fogalmaznak meg, részint a magyar nyelv hivatalos használatát, valamint hivatalos nyelvi státuszát garantálják. Ami a kisebbségi nyelvi jogokat illeti: míg az 1989–2012 közötti szabályozás az etnikai, nemzeti vagy nyelvi kisebbségek kifejezéseket használta, addig 2012-től ismét a nemzetiség a hivatalos terminus. (A siket közösség természetesen nem nemzetiségnek, hanem nyelvi kisebbségnek minősül; lásd alább.) Mivel a nyelvhasználat szabályozásának szempontjából a különbségtételnek nincs jelentősége, ezért a 2012 előtt keletkezett, de ma is hatályos jogszabályok ismertetésénél a nemzetiség kifejezést fogom használni.

Az 1989. évi XXXI. törvénnyel módosított alkotmány 68. §-a az alábbiakat rögzítette: „(1) A Magyar Köztársaságban élő nemzeti és nyelvi kisebbségek⁴¹³ részesei a nép hatalmának: államalkotó tényezők. (2) A Magyar Köztársaság védelemben részesíti a nemzeti és nyelvi kisebbségeket. Biztosítja kollektív részvételüket a közéletben, saját kultúrájuk ápolását, anyanyelvük használatát, az anyanyelvű oktatást, a saját nyelven való

---

⁴¹¹ Keletkezéséhez lásd Balogh 2002: 490–491, Kállai – Varjú 2010: 178–182.

⁴¹² A 2003 előtt keletkezett, ma már nem hatályos jogszabályok forrása: Filei – Hinkel – Jablonszky – Kétszeri – Nizalowski: 1000 év törvényei internetes adatbázis, <http://www.1000ev.hu/>. A hatályos jogszabályok forrása: Complex Hatályos Jogszabályok Gyűjteménye, <http://net.jogtar.hu/>

⁴¹³ Az 1990. évi XL. törvénnyel módosított alkotmányban „nyelvi” helyett már „etnikai” kisebbségek szerepeltek. A nemzeti és etnikai kisebbség közötti megkülönböztetés elsősorban azon alapult, hogy az adott kisebbségnek van-e anyországa vagy sem. Ebben az értelemben a cigányok és a ruszinok minősültek etnikai kisebbségnek. (Kállai – Varjú 2010: 187). 2012 óta ők is nemzetiségnek számítanak.

névhasználat jogát.” A korábbi alkotmányhoz képest nyelvi jogi szempontból egyedüli újdonság a névhasználatához való jog alkotmányos szintű elismerése volt.

A nemzeti és etnikai kisebbségek jogairól szóló 1993. évi LXXVII. törvény 14 kisebbségi nyelvet ismert el: bolgár, cigány (romani és beás), görög, horvát, lengyel, német, örmény, román, ruszin, szerb, szlovák, szlovén és ukrán (42. §). A kisebbségek részére biztosított nyelvi jogok a következők: 1. egyéni jogok: családi ünnepek és az ezekhez kapcsolódó egyházi szertartások anyanyelven történő megtartása, névviselés és anyakönyveztetés anyanyelven; az anyanyelv ápolása, továbbadása; anyanyelvű oktatás és művelődés (11–13. §); 2. kollektív jogok: a kisebbségi nyelv ápolása és fejlesztése; anyanyelvű vagy anyanyelvi (anyanyelven és magyar nyelven történő) óvodai nevelés, alsó-, közép- és felsőfokú oktatás feltételei megteremtésének kezdeményezése, illetve saját nevelési-oktatási, tudományos hálózat kiépítése (16., 18. §).

A kisebbségi oktatási jogokat a törvény VI. fejezete (42–50. §) bontotta ki részletesebben. A fő szabály az, hogy egyazon kisebbséghez tartozó nyolc tanuló szülőjének kérése esetén kötelező kisebbségi osztályt vagy tanulócsoportot indítani, de lehetőség és igény szerint külön kisebbségi óvoda vagy iskola is alapítható. Az oktatás megszervezésében a helyi települési és kisebbségi önkormányzat együttműködik, de a kisebbségi önkormányzat át is veheti az adott oktatási intézményt. A kisebbségi nyelv oktatása a már jól ismert három típus szerint valósulhat meg: 1. *anyanyelvű* oktatás (azaz a kisebbségi nyelv a tannyelv, a magyar kötelező tantárgy); 2. *anyanyelvi* oktatás (kisebbségi–magyar vegyes tannyelvű iskolák); 3. magyar nyelvű oktatás (*nyelvoktató* iskolák, ahol a kisebbségi nyelv csak tantárgy).⁴¹⁴

További nyelvhasználati jogokat tartalmaz a VII. fejezet (51–54. §). Különösen jelentős az 51. § (1) bekezdése, amely deklarálta az anyanyelvhasználat szabadságát: „A Magyar Köztársaságban anyanyelvét bárki mindenkor és mindenhol szabadon használhatja.” Ez tehát mindenkire, a nyelvi többséghez és kisebbséghez tartozó személyekre egyaránt vonatkozik. Mivel a gyakorlatban rendszerint a kisebbségi nyelvhasználat szokott nehézségeket okozni, ezért a törvény külön leszögezi, hogy ennek feltételeit – külön törvényben meghatározott esetekben – az állam biztosítani köteles. Az

---

⁴¹⁴ A kisebbségi nyelvek oktatásának részletszabályait az alábbi jogszabályok tartalmazták: 1993: LXXIX. tv. a közoktatásról; 32/1997. (XI. 5.) MKM rendelet a Nemzeti, etnikai kisebbség óvodai nevelésének irányelve és a Nemzeti, etnikai kisebbség iskolai oktatásának irányelve kiadásáról; 243/2003. (XII. 17.) Korm. rendelet a Nemzeti alaptanterv kiadásáról, bevezetéséről és alkalmazásáról; 1993:LXXX. tv. a felsőoktatásról, majd az ezt felváltó 2005: CXXXIX. tv. Kállai Ernő, a Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Országgyűlési Biztosa 2010–2011-ben átfogó vizsgálatot folytatott a magyarországi kisebbségi oktatás helyzetéről. Vizsgálatának eredményeit három jelentésben tette közzé a kisebbségi óvodai nevelésről, általános iskolai oktatásról és felsőoktatásról. A kisebbségi középiskolai oktatásról szóló jelentés a kisebbségi ombudsmani intézmény megszüntetése miatt nem készülhetett el.

igazságszolgáltatásban és a közigazgatásban való nyelvhasználat kapcsán a jogalkotó a vonatkozó eljárási törvényekre hivatkozik, egyébiránt az alábbi kisebbségi nyelvi jogokat nevesíti: 1. anyanyelvhasználat az Országgyűlésben; 2. anyanyelvhasználat a helyi önkormányzat képviselő-testületében (a kisebbségi nyelvű felszólalás magyar nyelvű szövegét vagy kivonatát az ülés jegyzőkönyvéhez csatolni kell, de a jegyzőkönyveket és határozatokat lehet két nyelven is vezetni, illetve szövegezni); 3. a kisebbségi önkormányzat igényének megfelelően: *a)* a helyi önkormányzati rendelet, hirdetmény közzététele a kisebbség nyelvén is; *b)* a kisebbség anyanyelvén készült közigazgatási nyomtatványok; *c)* a helység- és utcanévtáblák, valamint a közhivatalok elnevezését feltüntető táblák feliratai és a működésükre vonatkozó közlemények feltüntetése kisebbségi nyelven is; 4. a helyi köztisztviselői és közalkalmazotti állások betöltése során az adott településen élő kisebbség anyanyelvét is ismerő személyek alkalmazása.

A kisebbségi törvénnyel kapcsolatban elsősorban a kisebbségi önkormányzati rendszer szabályozását és működését illetően merültek fel problémák, emiatt a törvényt 2005-ben és 2010-ben módosították (vö. Kállai – Varjú 2010: 194–198). Ezek a módosítások a meglévő nyelvi jogokat alig érintették, mivel az arra vonatkozó szabályozást nem érte kritika. Inkább a nyelvi jogok gyakorlati érvényesülése vetett fel aggályokat, különösen az oktatásban, főleg finanszírozási és infrastrukturális (megfelelő tankönyvek, képzett pedagógusok hiánya, stb.) problémák miatt.⁴¹⁵ A 2005-ös törvény egyrészt a települési kisebbségi önkormányzathoz kapcsolódóan biztosít új nyelvi jogokat, másrészt az oktatási jogosítványokat bővíti. A kollektív kisebbségi nyelvhasználatra vonatkozó helyi önkormányzati rendeletet ezentúl csak a kisebbségi önkormányzat egyetértésével lehet megalkotni (28. §), valamint a kisebbségi önkormányzat ülésén készült jegyzőkönyvet a magyar mellett az adott kisebbség nyelvén is lehet vezetni, és ilyen esetben a kisebbségi nyelvű változat a hiteles (30/F. §). Ami az oktatást illeti, újdonság a cigány nyelv oktatásának kifejezett említése (45. §), valamint az a szabály, miszerint ha a tanulólétszám nem teszi lehetővé a kisebbségi oktatás egy településen belüli megszervezését, az érintett országos önkormányzat kezdeményezésére a megyei (fővárosi) önkormányzatnak kell megteremtenie a kiegészítő kisebbségi oktatás feltételeit (43. §).

A kisebbségi nyelvi joghoz tartozik a magyar jelnyelvi törvény (2009: CXXV. tv.) is, amelyet Európa legkorszerűbb jelnyelvi törvényeként tartanak számon. A siket közösséget nyelvi kisebbségként meghatározó jogszabály értelmében 2017. szeptember 1-jétől a magyar jelnyelv és a magyar nyelv oktatása kötelező lesz a siket gyermekek

---

⁴¹⁵ vö. A Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Országgyűlési Biztosának éves beszámolója, 1995–2010.

számára fenntartott kétnyelvű iskolákban, míg az integráló intézményekben a kétnyelvű oktatást akár egy siket gyermek szülőjének kérelmére is biztosítani kell.

Az igazságszolgáltatásra és a közigazgatásra vonatkozó ágazati jogszabályok nyelvi rendelkezései lényegében nem változtak a szocialista rendszerben született szabályokhoz képest, de az új alkotmány és az új nemzetiségi törvény 2012-es hatályba lépése óta sem. A polgári, büntető- és közigazgatási eljárások nyelve tehát továbbra is a magyar, a magyar nyelv nem tudása miatt azonban senkit nem érhet hátrány. Mind szóban, mind írásban mindenki az anyanyelvét vagy az általa ismertként megjelölt más nyelvet használhatja. Bár az anyanyelv magától értetődően lehet nemzetiségi nyelv is, a jogalkotó biztos, ami biztos alapon a nemzetiségi nyelv, valamint – a Nyelvi Chartának való megfelelés érdekében – a regionális nyelv használatának jogát külön is biztosítja. Az eljárás fontosabb iratait le kell fordítani, szükséges esetén tolmácsot kell kirendelni (2010 óta külön említik a jelnyelvi tolmácsot). A közigazgatási eljárásban 2008 óta lehetőség van arra, hogy a nemzetiségi önkormányzat saját hatáskörébe tartozó hatósági eljárás nyelve a magyar mellett más nyelv legyen.⁴¹⁶

Az igazságszolgáltatáson és a közigazgatáson kívül a kereskedelem⁴¹⁷ és egyes közösségi területek vonatkozásában találunk nyelvi tárgyú jogszabályokat. Ezek közül a legfontosabb a sajtóban egyszerűen csak magyar nyelvtörvénynek titulált 2001. évi XCVI. törvény, melynek deklarált célja a magyar nyelv megóvása „az állandósult és megsokasodott idegen nyelvi hatásokkal” szemben. A nyelvtörvény elnevezés igencsak túlzó, tekintve, hogy a jogszabály csak egy igen szűk nyelvhasználati színtérre, az ún. vizuális nyelvhasználathoz tartozó kereskedelmi feliratokra és egyes közérdekű közleményekre vonatkozik. Az alábbi három típusú szövegeket kell magyar nyelven közzétenni: 1. *magyar nyelvű* sajtóban, rádió- és tévéműsorban, továbbá szabadtéri reklámhordozón közzétett gazdasági reklám, azon belül is a reklám szövege (a vállalkozás neve, megjelölése és az árujelző nem); 2. az üzletek feliratain az üzlet elnevezése (kivétel a vállalkozás neve, az árujelző és a vezérszó) és a fogyasztókat tájékoztató közlemények; 3. közterületen, a középületeken, a mindenki számára nyitva álló magánterületen és épületeken, valamint a közforgalmú közlekedési eszközökön elhelyezett tájékoztató közlemények. Minden esetben megmaradhat az idegen nyelvű

---

⁴¹⁶ vö. 1952: III. tv. a polgári perrendtartásról: 6. §, 78. § (4a), 184. §, 191. § (6), 1998: XIX. tv. a büntetőeljárásról: 9., 114. §, 219. § (3), 250. § (1), 262. § (6), 339. § (2), 2004: CXL. tv. a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól: 4. § (1), 9–11. §, 29. § (11), 52. § (2)–(3), 60. §.

⁴¹⁷ A fogyasztóvédelemről szóló 1997:CLV. tv. előírta, hogy az áru címkéjén a fogyasztók tájékoztatásához szükséges legfontosabb adatoknak (9.§), valamint a használati és kezelési útmutatónak magyar nyelvűnek kell lennie. Az Európai Unió Bíróságának a *Geffroy v. Casino France* ügyben (C-366/98) 2000. szeptember 12-én hozott ítéletére tekintettel született módosítás a magyar nyelv mellett más nyelvek használatát is engedélyezte, majd 2008-ban mindenféle nyelvi előírás megszűnt.

szöveg is, azzal a feltétellel, hogy magyar megfelelőjét legalább ugyanolyan jól érzékelhetően, legalább ugyanakkora méretben megjelenítik. A törvény nem vonatkozik a nemzetiségi nyelvű gazdasági reklámokra és feliratokra azon településeken, ahol az érintett nemzetiségnek önkormányzata működik.⁴¹⁸

2011-ben új alkotmányt és új kisebbségi törvényt fogadott el az országgyűlés. A 2012. január 1-jén hatályba lépett Alaptörvény⁴¹⁹ már a nemzeti hitvallásnak keresztelt preambulumban fennkölt hangnemben szól a magyar nyelv („egyedülálló nyelvünk”) és a magyarországi nemzetiségi nyelvek védelméről. Kissé szerencsétlen megfogalmazással ugyan, de már itt kinyilvánítja, hogy a nemzetiségek államalkotó tényezők,⁴²⁰ majd ezt a 39. cikkben megismétli. A H) cikk értelmében Magyarországon hivatalos nyelv a magyar, amelyet az állam a magyar jelnyelvvvel együtt a magyar kultúra részeként véd. Ez a fajta kötelezettségvállalás a nemzetiségi nyelvek vonatkozásában csak a gyengébb normatív erővel rendelkező preambulumban szerepel.⁴²¹ A magyar nyelv hivatalos státuszának kimondása főként szimbolikus értelemben teremt új helyzetet, hiszen a magyar eddig is hivatalos nyelv volt (nemcsak *de facto*, hanem számos ágazati jogszabályban *de jure* is).⁴²² Amint arról a bevezetésben szó volt, a hivatalos nyelv intézménye implicit módon a magyar nyelvi közösség, azaz a nyelvi *többség* számára biztosít kollektív és ebből levezethető egyéni nyelvi jogokat. Lássuk, milyen nyelvi jogokat biztosít az alkotmány a nyelvi kisebbségek számára! A XXIX. cikk értelmében „minden, valamely nemzetiséghez tartozó magyar állampolgárnak joga van önazonossága szabad vállalásához és megőrzéséhez. A Magyarországon élő nemzetiségeknek joguk van az anyanyelvhasználathoz, a saját nyelven való egyéni és közösségi névhasználathoz, saját kultúrájuk ápolásához és az anyanyelvű oktatáshoz.” Ezen szakasz szó szerinti értelmezés szerint egyetlen egyéni nyelvi jogot biztosít: a saját nyelven való névhasználat jogát (ami egyben kollektív jog is). Az anyanyelvhasználat és az anyanyelvű oktatás

---

⁴¹⁸ Vessük ezt össze a francia Toubon-törvénnyel, amely az oktatás, a munka, a kereskedelem és a közszolgáltatások gyakorlatilag teljes területén a francia nyelv használatát írja elő! (Lásd 2.4. fejezet.)

⁴¹⁹ Magyarország Alaptörvénye, 2011. április 25. *Magyar Közlöny*, 2011. évi 43. szám, pp. 10656–10682.

⁴²⁰ „A velünk élő nemzetiségek a magyar politikai közösség részei és államalkotó tényezők.” A mondat első feléből szó szerinti értelmezéssel az következne, hogy a nemzeti hitvallást kinyilatkoztató „mi, a magyar nemzet tagjai” a nemzetiségeket nem foglalja magába, ők csak „velünk” élnek. Ezt a „non-inkluzív” megfogalmazást bírálta a Velencei Bizottság 2011-es véleményében (vö. Opinion no. 621/2011 of the Venice Commission on the new Constitution of Hungary, § 40). Véleményem szerint abból a kitételeből, hogy „a nemzetiségek államalkotó tényezők”, egyértelműen következik, hogy őket a magyar nemzet tagjainak kell tekinteni.

⁴²¹ vö. Opinion no. 621/2011 of the Venice Commission, § 45, 82.

⁴²² Voltaképpen a megfogalmazásból szó szerint még az sem következik, hogy a magyar államnyelv volna. Nem azt mondja az alkotmányszöveg, hogy Magyarország hivatalos *nyelve* a magyar, hanem hogy Magyarországon hivatalos nyelv – azaz hivatalos használatban van – a magyar. Ez nem jelenti azt, hogy más (nemzetiségi) nyelvek ne lehetnének hivatalos nyelvek az országban.

kollektív jogként jelenik meg.⁴²³ Ezen kívül az Alaptörvény kifejezetten tiltja a nyelven és nemzeti származáson alapuló hátrányos megkülönböztetést.

A 2012. január 1-jén hatályba lépett új nemzetiségi törvény⁴²⁴ a kisebbségi ombudsman jogalkotási javaslatai jelentős részének figyelembe vételével elsősorban a nemzetiségi önkormányzatok jogállási és működési szabályait pontosította;⁴²⁵ a nyelvi jogi szabályozás legtöbb elemét változatlanul átvette a korábbi kisebbségi törvényből. A továbbiakban ezért csak az új – nyelvi vonatkozású – szabályokat ismertetem. A törvény talán legfontosabb újítása, hogy egyes nyelvhasználati jogok kötelező biztosítását az adott nemzetiség népszámlálás során regisztrált arányához köti. (Ha ez az arány nincs meg, a képviselőtestület az adott nemzetiséghez tartozó szervezetek, személyek kérésére akkor is biztosíthatja e jogokat.) 20%-os arány kell a képviselőtestület jegyzőkönyveinek és határozatainak kétnyelvű szövegezéséhez, valamint a nemzetiségi nyelvet ismerő helyi tisztviselők alkalmazásához; 10% a helyi önkormányzati rendeletek, hirdetmények, nyomtatványok, helység- és utcanévtáblák és a közhivatalok feliratainak nemzetiségi nyelven való feltüntetéséhez (a magyar nyelvű szöveg mellett), valamint ahhoz, hogy a helyi médiaszolgáltató rendszeres, nemzetiségi nyelvű közszolgálati műsort sugározzon (vö. 5–6. §). A médiához kapcsolódó jogok (44–49. §) között újdonság annak deklarációja, hogy a nemzetiségeknek joguk van az információkhoz való szabad hozzáféréshez és azok továbbadásához, a tömegkommunikációs eszközök útján történő tájékozódáshoz és tájékoztatáshoz, mégpedig saját anyanyelvükön. A nemzetiségek oktatási és kulturális jogairól szóló fejezetet a törvény a nemzetiségek által használt nyelvek felsorolásával kezdi. Zavaros a cigány nyelvek megnevezése: „roma/cigány (romani, illetve beás), (a továbbiakban együtt: roma)”, ráadásul a beás nem roma nyelv (Bartha – Hámori 2011). Nem kevésbé érthetetlen, mit ért a jogalkotó az alatt, hogy a roma és az örmény nemzetiség esetében a magyar nyelv is nemzetiségek által használt nyelvnek minősül. Egyrészt a többi nemzetiség is használja a magyar nyelvet, másrészt azt egy nemzetiségi törvény keretei között felesleges külön védelemben részesíteni. A három hagyományos oktatási típus (anyanyelvű, nemzetiségi két tanítási nyelvű, nemzetiségi nyelvoktató),

---

⁴²³ A megkülönböztetésnek az egyéni jogérvényesítés egyedi eseteiben lehet jelentősége. Az egyelőre csak hipotetikus problémát az Alkotmánybíróság könnyűszerrel feloldhatja: az anyanyelvhasználat és az anyanyelvi oktatás joga egyrészt levezethető az önazonosság megőrzéséhez való egyéni jogból, másrészt a kollektív jogokból általában is levezethetők egyéni jogok. Fordítva viszont nem áll a helyzet. A nemzetközi jog emberi jogokon alapuló rendszere és a legtöbb állam nyelvi joga hagyományosan el is zárkózik a „rendszeridegennek” tekintett kollektív kisebbségi jogoktól. Ebből a szempontból az Alaptörvény megfogalmazása még előrelépésnek is tekinthető.

⁴²⁴ A nemzetiségek jogairól szóló 2011. évi CLXXIX törvény, 2011. december 19. *Magyar Közlöny*, 2011. évi 154. szám, pp. 37866–37950.

⁴²⁵ vö. A Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Országgyűlési Biztosának véleménye a készülő nemzetiségi törvény tervezetéről, 2011. november 15.

valamint a kiegészítő nemzetiségi oktatás mellett szerepel a roma nemzetiségi köznevelés, amely kizárólag magyar nyelven is folyhat (vö. 22. §).⁴²⁶ A nemzetiségi törvénnyel a véleményezésre felkért Velencei Bizottság összességében elégedett volt, és annak ellenére, hogy a szabályozást helyenként bonyolultnak és túl részletezőnek ítélte, úgy találta, hogy az „megerősíti Magyarország nemzetközileg elismert elkötelezettségét a kisebbségvédelem iránt”.⁴²⁷

5.9. Magyarország nyelvi jogának értékelése és távlatai

A nyelvhasználatot törvényeink a 18. század végéig nem szabályozták. A közszférában *de facto* a latint használták, bizonyos nyelvhasználati színtereken és főleg szóban a magyart és más vernakuláris nyelveket is. A német nyelv bevezetése az oktatásban Mária Terézia nevéhez fűződik, míg a latin uralmát a közigazgatásban II. József 1784-es német nyelvrendelete törte meg, amely egyben az első tudatos nyelvpolitikai intézkedésnek tekinthető hazánkban. Ezzel kezdődött a magyar hivatalos nyelv bevezetése iránti küzdelem, mely 1790-től 1844-ig több lépcsőben, az uralkodótól nyert engedmények sorozataként valósult meg. A magyar államnyelvi pozíciójának kivívásáért folytatott harc az osztrák monarchiával vívott hatalmi csatározások részeként értelmezhető és ekként érthető is, ugyanakkor az egyéb nyelvek negligálása egy olyan történelmi korszakban, amikor a nem magyar nemzetiségek az ország lakosságának többségét alkották,⁴²⁸ nem aratott osztatlan sikert. Az ország nyelvi sokféleségét a lehető legteljesebb mértékben elismerő 1849-es képviselőházi határozat a szabadságharc bukása miatt nem kerülhetett végrehajtásra. A neoabszolutizmus két évtizede alatt a német nyelv hegemoniája érvényesült, emellett a nemzetiségi egyenjogúsítás programja a magyar nyelv pozíciójából visszalépést, a nemzetiségi nyelvek szempontjából előrelépést jelentett.

A nyelvi jogi szabályozás alapja az egész dualista korszakban (sőt, azután is) az 1868-as nemzetiségi törvény volt. A törvény az egységes magyar politikai nemzet

---

⁴²⁶ A cigány kisebbségi oktatás külön típusként korábban is létezett, csak a kisebbségi törvény szintjén nem szabályozták. A nemzetiségi nyelvek oktatásának részletszabályait jelenleg az alábbi jogszabályok tartalmazzák: 2011. évi CXCV. tv. a nemzeti köznevelésről, 17/2013. (III. 1.) EMMI rendelet a nemzetiségű óvodai nevelésének irányelve és a nemzetiségű iskolai oktatásának irányelve kiadásáról; 110/2012. (VI. 4.) Korm. rendelet a Nemzeti alaptanterv kiadásáról, bevezetéséről és alkalmazásáról; 2011. évi CCIV. tv. a nemzeti felsőoktatásról.

⁴²⁷ Opinion no. 671/2012 of the Venice Commission on the Act on the Rights of Nationalities of Hungary, § 82

⁴²⁸ A 19. század közepén Magyarország 13 millió lakosából mindössze 5,4 millió fő, tehát a népesség mintegy 40%-a volt magyar nemzetiségű. A „maradék” 60%-ból 2,5 millió a román; 1,8 millió a szlovák; 1,5 millió a német; 1 millió a szerb; 0,5 millió a ruszin; 0,5 millió pedig egyéb nemzetiséghez tartozott. Balogh 2002: 5.

koncepciójából kiindulva a magyart tette államnyelvvé, ugyanakkor az 1849-es alapokon széleskörű nyelvhasználati szabadságot biztosított, a nemzetiségi nyelvek használatát a hivatalos élet minden színterén garantálta. A törvény a magyar nacionalistáknak túl sok, a nemzetiségeknek túl kevés volt; a kortárs szakirodalom általában a végrehajtás állítólagos anomáliáira hivatkozva negatívan ítéli meg (vö. Balogh 2002: 9–10, 95; Cieger 2009). A nyelvi jogi szabályozás értékeit azonban nem lehet elvitatni, különösen a kortárs nyugat-európai példák fényében (vö. Andrassy 2013b: 258; Katus 1999: 156–157; Péter 2012: 343). Ami az oktatást illeti, a tannyelvre vonatkozó rendelkezést a magyar törvények 1907-ig egyáltalán nem tartalmazták, pusztán a magyar nyelv tantárgyként történő oktatását írták elő. Még a sokat kárhóztatott *Lex Apponyi* is jóval nagyobb teret engedett a nemzetiségi nyelvek oktatásának, mint a kortárs angol, spanyol vagy francia szabályozás. A magyarosítás a jogalkotás szintjén semmiképp sem jelentkezett olyan mértékben, amint azt a legtöbb szerző állítja, ráadásul a nemzetiségek mindvégig sikeresen ellenszegültek a magyar nyelv oktatására vonatkozó törvények végrehajtásának (Nádor 2002: 79, 120). Valószínűleg a két tényező együtthatásának köszönhető, hogy jelentős nyelvi asszimiláció ebben a korszakban még nem történt.⁴²⁹ A dualista korszak második felében a magyar nyelv hivatalos használatát egyre több területen írták elő, de emellett a jogalkotó mindvégig törekedett a nemzetiségi nyelvek használatának biztosítására is.

A „történeti” Magyarország nyelvi jogi szabályozását és nyelvpolitikáját összességében értékelve megállapítható, hogy az deklaráltan mindvégig a nyelvi sokféleség talaján állt, ekként az osztrák szabályozással együtt a pluralista normatív modellbe sorolható.

A vesztes háborút lezáró trianoni békeszerződés következtében Magyarország majdnem homogén etnikumú nemzetállammá vált, amely radikálisan új alapokra helyezte a nemzetiségi-nyelvi kérdést. A két világháború között a magyar nyelv- és nemzetiségpolitika fókuszában a területi revíziós törekvések, illetve a határon túl rekedt magyar közösségek jogvédelme állt. A 20. századi magyar jogrendszer a trianoni békeszerződésben előírtakon felül széleskörű nyelvi jogokat biztosított a nemzetiségeknek. Mindez a szocialista rendszerre is igaz: noha a kisebbségek védelmét sem az automatizmus-, sem a hídelmélet jegyében nem sikerült megnyugtatóan rendezni,

---

⁴²⁹ A népszámlálási adatokból kiderül, hogy míg a 19. század közepén a magyar etnikum aránya 40% volt, addig 1880-ra ez az arány 45%-ra növekedett, a századfordulón 51,5%-kal átlépte a többségi küszöböt, majd 1910-ben elérte az 54,5%-ot. Ez fél évszázad alatt mindössze 14,5%-os növekedést jelent. vö. Balogh 2002: 5, Romsics 2002: 15. 1900-ban az anyaország népességének 41%-a, a nem magyar anyanyelvű lakosságnak pedig 84%-a nem tudott magyarul, tehát egynyelvű nemzetiségi beszélő volt. 1910-ben ez az arány még mindig csak 35, illetve 77,5 % volt. vö. A magyar szent korona országainak 1901. évi népszámlálása, 204–229; A magyar szent korona országainak 1910. évi népszámlálása, 7.

a közigazgatásra és az igazságszolgáltatásra vonatkozó egyes ágazati jogszabályok kivétel nélkül biztosították a szóban és írásban történő anyanyelvhasználatot.

A rendszerváltás utáni Magyarország kisebbségi és nyelvi jogalkotását egészen az utóbbi időkig különösen pozitívan értékelték a kortársak. A magyar nyelv *de jure* államnyelvvé nyilvánítása a 2012-es alaptörvényben szimbolikus jelentőségű, a nemzetiségi nyelvek használatára vonatkozó jogokat nem csorbítja. Magyarország az összes kisebbségi-nyelvi vonatkozású nemzetközi instrumentumot az elsők között írta alá és ratifikálta, beleértve a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartáját is. A Nyelvi Karta III. részét eredetileg a horvát, a német, a román, a szerb, a szlovák és a szlovén nyelvek tekintetében vállalta, majd a 2008-ban a cigány (romani és beás) nyelvekre is kiterjesztette a védelmet.⁴³⁰ A Karta mellett működő Szakértői Bizottság minden alkalommal kiemeli a magyar nyelvi szabályozás példamutató voltát, ugyanakkor a végrehajtás anomáliáira is rámutat, különösen az oktatás, az igazságszolgáltatás és az államigazgatás területén. A jól kiépített jogi háttér ellenére a nyelvi jogok gyakorlati érvényesítésének szervezeti, infrastrukturális és anyagi feltételei sok esetben hiányoznak. A nemzetiségi nyelveket szinte csak tantárgyként oktatják, a nemzetiségi tanárképzés helyzete kritikus. Nemzetiségi nyelveket a polgári, büntető és közigazgatási eljárásban csak papíron lehet használni, és az állam hiába unszolja a magyar hatóságokat azon földrajzi területek kijelölésére, ahol a nemzetiséghez tartozó személyek száma indokoltta tehetné a kapcsolódó vállalatok gyakorlatba ültetését. A cigány nyelvekre vonatkozó szisztematikus nyelvpolitika és nyelvi tervezés hiányát a kezdetektől kifogásolják. A magas fokú nyelvi asszimiláció miatt a nemzetiségek tagjai nem érdeklődnek nyelvi jogaik iránt, a nyelvi többség pedig szinte tudomást sem vesz arról, hogy az országban a magyaron kívül más nyelvet is beszélnek. Elsődleges fontosságú lenne ezért a tájékoztatás, a probléma tudatosítása a nyelvi kisebbségi és többségi társadalomban egyaránt.⁴³¹

---

⁴³⁰ vö. 1999. évi XL. törvény a Strasbourgban, 1992. november 5-én létrehozott Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartájának kihirdetéséről; 2008. évi XLIII. törvény a Magyar Köztársaságnak a Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartája 2. cikk 2. bekezdése szerinti kötelezettségvállalásai cigány (romani és beás) nyelvekre történő kiterjesztéséről.

⁴³¹ vö. Committee of Experts' evaluation reports for Hungary: 2001, 2004, 2007, 2010, 2013.

IV.

Hasonlóságok és különbségek a nyelvhasználatra vonatkozó nemzeti jogok között

*„All nations have thought nothing more powerful
to unite minds than the community of language.”*

Fynes Moryson⁴³²

Az értekezésben öt európai ország jogi szabályozását vizsgáltam a következő kutatási kérdések mentén: Hogyan alakult a nyelvhasználat szabályozása az egyes nemzeti jogok történetében? Mikor születtek a nyelvhasználatra vonatkozó első jogszabályok? Mikortól állítható bizonyosan, hogy ezen jogszabályok mögött tudatos politikai megfontolás rejlik, azaz mikortól beszélhetünk nyelvpolitikáról? Megfigyelhetők-e a nyelvjog-alkotásban korszakonként bizonyos tendenciák, visszatérő motívumok? Mi a nyelvi jogi szabályozás logikája, az egyes jogszabályok háttérét képező nyelvpolitikai célkitűzés? A kutatás során kiderült, hogy a kérdésekre adott válaszok alapján egyfelől az Egyesült Királyság, Franciaország és Spanyolország, másfelől Ausztria és Magyarország – 20. századig terjedő nyelvi jogi szabályozásukat figyelembe véve – sok tekintetben hasonlóságot mutatnak egymással. Ezek a hasonlóságok a történelem során tendenciaszerűen, szisztematikus jelleggel jelentek meg, a nyelvi jogi szabályozás tágabb fejlődési folyamatába illeszkedve. Kutatási eredményeim alapján két történeti, normatív nyelvi modellt állítottam fel: az asszimilációs és a pluralista nyelvi jogi modellt. A két történeti modell bemutatása után a pluralista szabályozáshoz vezető út lépéseit vázolom fel, valamint az öt ország hatályos szabályozását hasonlítom össze.

---

⁴³² Fynes Moryson 1617. *An Itinerary*. In: Crowley 2000: 64.

1. A nyelvi jogok asszimilációs történeti modellje

Az asszimilációs nyelvi jogi modellt röviden akként lehet összefoglalni, mint amelyben a nyelvi homogenizáció a birodalmi törekvések eszközeként legalább az abszolutizmus korától megfigyelhető volt, majd a 18–19. századi nemzetállami ideológiához jól illeszkedő, az „egy nemzet – egy nyelv” koncepciójára építő elnyomó, korlátozó szabályozásban csúcsosodott ki.

A nyelvi homogenizáció vagy asszimiláció jogi eszközei közé az alábbiak tartozhatnak: egyetlen nyelv (az ún. nemzeti nyelv és/vagy államnyelv) hivatalos nyelvként történő meghatározása, kizárólagos használatának előírása bizonyos közeleti, adott esetben magánéleti nyelvhasználati színtereken, az államnyelven kívüli összes nyelv (kisebbségi nyelvek, regionális nyelvek, tájnyelvek) használatának korlátozása, tiltása, végső esetben magánjogi vagy akár büntetőjogi eszközökkel való szankcionálása. A szankciók köre rendkívül változatos lehet: pénzbírság, vagyonekobzás, fogház, közhivatal viselésének megtiltása, tanítási jog elvesztése, áthelyezés, adott jogi dokumentum érvénytelensége, megszegyenítés, stb. Ezen intézkedésekre Angliában már egész korán, az abszolutista rendszer kiépítését megelőzően, a 14. század közepétől, Franciaországban a 15. század végétől, Spanyolországban a 18. század elejétől kezdve találunk példát.

Noha az egyes kisebbségi nyelvek használatára vonatkozó statisztikai adatokat csak példálózó jelleggel közöltem, magukból a jogszabályokból is kikövetkeztethető, hogy minél később kezdte el az állam a nyelvi homogenizációt, az annál kevésbé volt hatékony. Jelesül arról van szó, hogy amikor egy bizonyos nyelvi rendelkezést újra és újra kiadnak, esetleg egyre hangsúlyosabban, akár büntetés terhe mellett próbálják az érintetteket rászorítani az előírások betartására, az nemcsak az állam fokozódó nyelvi homogenizációs igényét jelezheti, de azt is, hogy az államnyelv kizárólagos használatának követelményét csak nagy nehezen vagy egyáltalán nem sikerült keresztülvinni. Ennek megfelelően a nyelvhasználat szabályozását legkorábban elkezdő Egyesült Királyságban a 18. század második felétől már nem találunk kifejezetten a kisebbségi nyelvek használatát tiltó vagy az angol nyelv használatát előíró jogszabályt, olyannyira magától értetődővé vált az angol nyelv hivatalos használata. (Ez persze nem jelenti azt, hogy maga a nyelvi asszimilációra irányuló gyakorlat és az azt alátámasztó nyelvi ideológia teljesen megszűnt: lásd a nem angolul beszélő diákok iskolai megszegyenítését a 19. század folyamán, vagy a walesi nép által „árulásnak” bélyegzett 1847-es oktatási bizottsági jelentést, a Kék könyveket.) Ehhez képest Franciaországban a forradalom idején és a 19. században még jogi eszközökkel is erőteljesen küzdöttek a

patois és a regionális nyelvek kiirtása érdekében, Spanyolország regionális nyelvei pedig még a 20. században is (Primo de Rivera és Francisco Franco diktatúrái idején) brutális elnyomást szenvedtek. Mindez jogszabályokban is testet öltött, tehát az állam által nyíltan felvállalt nyelvpolitikának megfelelően történt.

Az asszimilációs nyelvi jogi modell korai szakaszában a nyelvpolitika szorosan összefonódott a vallással. Erre a legjobb példa a Tudorok nyelvpolitikája, amely a nyelvi asszimilációt felemás módon tudta csak megvalósítani, mert a reformáció anyanyelvi tanításának engedelmességre teret engedett a helyi nyelvek vallási célú használatának – a walesi nyelv túlélése szempontjából ez például kritikus lépésnek bizonyult. Nem véletlen az sem, hogy Spanyolországban a rekonkvisztát követően az első nyelvhasználatra vonatkozó rendelkezések a nem keresztény vallású népesség, a moriszkók ellen születtek.

Szintén az asszimilációs modell kezdeti szakaszára jellemző, hogy amikor az uralkodó csoport nyelve még csak egy volt az adott területen beszélt számos vernakuláris nyelv között a *lingua francá*nak számító latinnal szemben, a nemzeti nyelv státusztervezési folyamatába explicit módon bevonták a latin ellenében történő állásfoglalást. Ezt látjuk például az 1362-es angol *Statute of Pleading* és az 1539-es francia *Villers-Cotterêts-i ordonnance* esetében. Ilyenkor a jogszabályi szövegek indoklásában azt olvashatjuk, hogy az eljárás nyelvének nem értése okán a laikus feleket gyakran éri „nagy igazságtalanság”, a latin nyelvű kifejezések használata jogbizonytalanságot okoz („a bírói határozatok érthetőségéhez kétség ne férhessék”).

Az asszimilációs nyelvi jogi modellt kétfajta ideológia táplálta. Az elsőt birodalmi, a másodikat nemzetállami ideológiának nevezzük. A kettőben közös az a megfontolás, miszerint a nyelvi sokféleség a hatalom centralizációjának akadályát képezi, azaz egy adott területen beszélt nyelvek száma és az állam központosításának lehetősége között mintegy negatív irányú összefüggés van (Nichols 2006: 31, 45). A birodalmi nyelvvideológia, vagy más néven nyelvi imperializmus alaptétele ezen felül az, hogy a hódítással mindig együtt kell járjon a hódító nyelvének meghonosítása, egyébként a legyőzött területet nem lehet hosszútávon megtartani. Mindezt szemléletesen ábrázolja Nebrija 1492-ben írt, Kasztíliai Izabellának ajánlott spanyol nyelvtana („*siempre la lengua fue compañera del imperio*”).

Ebből a felfogásból egyenesen következik az „*armas y letras*” mottóban megragadható nyelvpolitika, amit nyelvi gyarmatosításnak vagy kolonizációnak hívunk: egy közösség kulturális-nyelvi szuverenitásába való behatolás a közösség politikai-gazdasági élete fölötti hosszú távú uralom kialakításának érdekében (Pintér 2008: 92–93). Az adott közösség nyelvének használatát be kell tiltani, ki kell irtani, de legalábbis az

otthon falai közé száműzni.⁴³³ Ezt az elnyomó nyelvi gyakorlatot aztán újabb ideológiai elemekkel lehet igazolni, amely a szélesebb néprétegeknek is könnyebben eladható: a hódító (mi) kulturálisan és erkölcsileg felsőbbrendű, a leigázott nép (ők) barbárok, tudatlanok, lusták, erkölcstelenek stb. Végző soron még jól is járnak, ha felveszik a hódító nyelvét (amelytől egyébként azt is várták, hogy az illető egy csapásra hűséges alattvalóvá válik). Ebből a szempontból talán legszemléletesebbek az angol-ír krónikások művei, de az uralkodók se voltak szemérmesek, amikor az államnyelv „propagálásáról” volt szó. A VIII. Henrik által szentesített 1537-es törvény például kimondta, hogy „nincs más, ami az alattvalók bizonyos kegyetlen és vad életvitelért inkább felelős volna, mint a sokféleség, ami beszédükben, nyelvükben, rendjükben és szokásaikban uralkodik”.

A 18–19. századi nemzetállami hullámmal a birodalmi nyelvi ideológiát a nyelvi nacionalizmus váltotta fel, amelynek lényege az egyéni és a társadalmi értékrendszer csúcsára helyezett nemzeti identitás központi elemét képező nemzeti nyelv felmagasztalása, mintegy szentként való tisztelete (Lanstyák 2009: 30). A legkifejezőbb példákat talán a francóista rendszerben találjuk. Emlékezzünk csak a San Sebastian-i kormányzó ódájára a gyönyörű kasztíliai nyelvről, amely nemcsak a testvéri szeretet, de a felbőszült harci kiáltások kifejezésére is kiválóan alkalmas. A nyelvi homogenizációt igazolhatja a társadalmi kohézió nemes célja, ahol is a „Szabadság, egyenlőség, testvériség” szellemében a nemzet minden polgárát a „keblére öleli”. Itt már a regionális nyelveket beszélő kisebbségeket nem bélyegzik meg (mivel hogy kisebbségek a nemzetállamban nem is léteznek), de maguknak a kisebbségi nyelveknek a leértékelése ebben a keretben is megjelenhet. Gondoljunk csak Bertrand Barére 1794-ben, a Közjóléti Bizottság előtt tartott beszédére a fanatikusokat és ellenforradalmárokat szolgáló barbár zsargonok és durva nyelvek mint tévelygő eszközök összezúzásának szükségességéről.

Érdekes módon a spanyol és francia példán oly szemléletesen bemutatható nyelvi nacionalizmus ideológiája a brit nyelvijog-alkotásban nem jelenik meg. Mindez két dolgot jelezhet számunkra: egyrészt, hogy a 19. századra a nemzetépítési folyamat az Egyesült Királyságban már teljesen befejeződött, másrészt hogy – amint fentebb már említettem – az angol nyelv hegemoniája ekkor már oly mértékben stabil volt, hogy többé nem volt szükség a jogalkotásban történő nyomásgyakorlásra.

---

⁴³³ Az értekezésben nem vizsgáltam a három nyugat-európai ország tengeren túli területeire vonatkozó nyelvpolitikáját, de gondolhatjuk, hogyha az asszimilációs modell már az „anyaországra” vonatkozó nyelvpolitika alapján felállítható volt (ún. belső nyelvi gyarmatosítás), akkor milyen magas fokú asszimiláció ment végbe a „rendes” kolóniákon, hogy ilyen hatalmas birodalmakat évszázadokig egyben lehessen tartani. (A spanyol gyarmati nyelvpolitikához lásd: del Valle 2013a, III. rész: „The making of Spanish: Latin American and Transatlantic perspectives”; a franciához Judge 2005.)

2. A nyelvi jogok pluralista történeti modellje

Az asszimilációs nyelvi jogi modellel szemben a pluralista modellben a nyelvi homogenizáció igénye csak a 19. században jelentkezett, és akkor is mind eszközeiben, mind hatásában messze elmaradt az asszimilációs modellbe tartozó államok gyakorlatától. Mi több, a nemzetállami törekvések európai áramlatához való csatlakozás után is találunk a térségben olyan szabályozást, amely a jelenlegi nyelvi jogalkotás számára is mintaként szolgálhat.

Ez nem jelenti azt, hogy a nyelvhasználatot a 19. századig egyáltalán nem szabályozták. Ausztriában is tanúi lehetünk egy – az angol, spanyol és francia példához képest meglehetősen gyenge – nyelvi státusztervezési folyamatnak, melynek következtében a 16. század közepétől a latint teljesen a német váltotta fel a közigazgatási szervek és a bíróságok nyelvhasználatában, nem sokkal később pedig a rendi szervek hivatalos nyelve is a német lett. Mindez azonban csak a belső-ausztriai területekre vonatkozott. Magyarország nyelvhasználatát egyáltalán nem háborgatták, a cseh területekét is csak az 1620-as fehérhegyi csata után. A Csehország és Morvaország részére kiadott két megújított tartományi rendtartás nem kívánta eltörölni a cseh hivatalos nyelvet, pusztán annyit írt elő, hogy a németnek a csehvel egyenlő pozíciót kell élveznie a hivatalos életben.

Míg Nyugat-Európában a 18. század végétől egyre inkább a nemzetállami eszme vált az állami szerveződés alapjává, addig a Habsburg Birodalom a régi típusú dinasztikus birodalmak mintapéldányaként mindvégig népek és országok tarka együttese maradt. A birodalom összetartó erejét nem egy központosított, egynyelvű államhatalom jelentette, hanem a közös uralkodó személyében megtestesülő dinasztikus legitimitás (Deák 2000: 7–8). Az egynyelvűség gondolata ugyan itt is felmerült, de csak a központi kormányzat szintjén. II. József komolyabb előzmények nélküli német nyelvi reformja a nyelvpolitika hagyományos irányát nem tudta hosszú időre eltéríteni. Az 1848-as forradalmi időszakban meghirdetett toleráns nyelvi egyenjogúsítási programot „a birodalom egységének Szküllája és a nemzetiségek egyenjogúságának Kharübdiszé között vergődő” (Deák 2000: 9) neoabszolutizmus csak felemás módon valósította meg, de a jozefinista tradícióhoz visszanyúló „germanizációs” kísérlet nem volt hosszú életű, és 1867-ben ismét az alkotmányos szinten deklarált többnyelvűség elvének adta át a helyét.

Magyarországon a nyelvhasználatot a 18. század végéig még annyira sem szabályozták, mint Ausztriában. A közszférában *de facto* a latint használták, bizonyos nyelvhasználati színtereken és főleg szóban a magyart és más vernakuláris nyelveket is.

A német nyelv oktatását Mária Terézia vezette be, míg a latin uralmát a közigazgatásban II. József 1784-es német nyelvrendelete törte meg. Utóbbi az első tudatos nyelvpolitikai intézkedésnek tekinthető az országban, amely a nyelvi kérdés „Pandóra-szelencéjét” kinyitotta (Evans 2004: 9). A magyar államnyelv bevezetése 1790-től 1844-ig több lépcsőben, az uralkodótól nyert engedmények sorozataként valósult meg. A magyar nyelv ezáltal olyan pozícióhoz jutott, amivel korábban nem rendelkezett, miközben a nemzetiségek nyelvhasználatának biztosításáról a jogalkotó elfeledkezett. A hibát megkésve próbálta orvosolni a nyelvi sokféleséget a lehető legteljesebb mértékben elismerő 1849-es képviselőházi határozat, amely Európa első ilyen tárgyú jogszabálya volt. A német nyelv hegemóniájára épülő, a nemzeti egyenjogúsítás programját részben megvalósító neoabszolutizmus két évtizede után megszületett az 1868-as nemzetiségi törvény, amely az egész dualista korszak nyelvi jogi szabályozásának alapja volt.

Mind az 1867-es osztrák alkotmány, mind az 1868-as nemzetiségi törvény a nyelvi sokféleség elismerésének talaján állt. A magyar törvény az egységes magyar politikai nemzet koncepciójából kiindulva a magyart tette államnyelvvé, ugyanakkor a nemzetiségi nyelvek használatát a hivatalos élet minden színterén és az oktatásban is garantálta. A tannyelvre vonatkozó rendelkezést a magyar törvények 1907-ig egyáltalán nem tartalmazták, pusztán a magyar nyelv mint tantárgy oktatását tették kötelezővé. A dualista korszak második felében a magyar nyelv hivatalos használatát egyre több területen írták elő, de emellett a jogalkotó mindvégig törekedett a nemzetiségi nyelvek használatának biztosítására is. Ezzel szemben az asszimilációs modellbe tartozó országok közigazgatási gyakorlata ebben az időszakban teljesen egynyelvű volt, s nemhogy a kisebbségi nyelvek oktatási nyelvként történő használatát, de – a heti egy tanterven kívüli walesi és ír nyelvórát leszámítva – tantárgyként sem engedélyezték.

A birodalmi típusú, kolonizációs nyelvideológia mindkét állam nyelvi jogából hiányzik. Magyarországon a Habsburg Monarchiába való betagozódás után nem is jelentkezhetett, az 1526 előtti időszakra vonatkozóan pedig nem találtam erre utaló adatot. Ausztriában körülbelül Mária Terézia korától megjelenik egyfajta birodalmi típusú nyelvideológia, ami viszont nem a gyarmatosítás, hanem a patriotizmus kategóriájával írható le. A nacionalista nyelvideológia Ausztriában kevésbé, Magyarországon erőteljesen jelentkezett, de *nem a jogalkotás szintjén*, hanem a közéletben, ezért egy *normatív* nyelvi modell keretei között nem foglalkozunk vele.

A pluralista nyelvi jogi modell nem a két ország jogalkotójának jóindulatát vagy felvilágosult szellemiségét hivatott bizonyítani, mindössze arra a tényre mutat rá, miszerint a pluralista és az asszimilációs modellekben a nyelvi sokféleséghez való, jogalkotásban testet öltő hozzáállás ilyen vagy olyan megfontolásokból, de alapvetően

különbözött. A pluralista modellben az állam a nyelvi sokféleséget nem tekinti eleve kiküszöbölendő problémának vagy az effektív hatalomgyakorlás akadályának (igaz, értéknek sem), ehelyett nyelvi jogok biztosításával próbálja meg kezelni azt. Míg Ausztria mindezt egy anacionális keretben, addig Magyarország a nemzetállam-építési folyamat részeként valósította meg.

Kiemelendő, hogy a magyar mint *de jure* és a német mint *de facto* hivatalos nyelv intézményéből levezethető partikuláris, többségi nyelvi jogokat leszámítva mindkét ország nyelvi joga univerzális szabályozási logikát követ. Az 1867-es osztrák alkotmány „minden népcsoportnak” biztosítja a nyelve megőrzésének és ápolásának jogát, valamint a saját nyelvű képzéshez szükséges eszközöket, továbbá „a tartományokban szokásosan használt nyelvek” (minden nyelv) egyenjogúságát ismeri el. Az 1868. évi XLIV. törvénycikk nemzetiségi törvény néven híresült el, de valójában nem kisebbségi törvény volt (mint a 2011-es nemzetiségi törvényünk), amit eredeti címe is kifejez. Az ország „összes honpolgárai” teljes egyenjogúságát biztosította, amely „egyedül az országban divatozó többféle nyelvek hivatalos használatára nézve” korlátozható. Innen kezdve a törvény rendelkezései a „bármely nemzetiségű” honpolgárokra vonatkoznak, amelybe a magyar is beleértendő.

3. A pluralista szabályozáshoz vezető út, valamint a jelenlegi nyelvi jogi megoldások értékelése

A nyelvi jogok kétféle történeti modellje körülbelül a 20. századig irányadó. Ausztria és Magyarország esetében ez magától értetődő, hiszen 1918 után teljesen új állami keretek között folytatódott a két állam sorsa. A nyugat-európai térségben azt látjuk, hogy az évszázadokon át hasonló módon folytatott asszimilációs nyelvpolitika ellenére a három ország jelenlegi nyelvi jogi szabályozása, valamint az egyes kisebbségi nyelvek helyzete jelentős különbségeket mutat. Vajon hol volt az a pont a történeti fejlődés során, ahol a szabályozás iránya megfordult? Spanyolország esetében ez egy nagyon világos dátumhoz, az 1978-as alkotmány születéséhez köthető. Az Egyesült Királyságnál nem találunk ilyen emblemikus aktust: a pozitív folyamat körülbelül a 20. század elején kezdődött el, és kisebb-nagyobb lépésekben haladt előre, az egyes országrészek között jelentős különbségekkel. Franciaország csak mostanában kezdett nyitni a nyelvi sokszínűség elfogadásának irányába, de nagyjából-egészében még mindig az asszimilációs modellbe sorolható.

Az egynyelvűség tradíciójától a nyelvi sokféleség elfogadásának irányába történő elmozdulás folyamatát hat lépésben ragadhatjuk meg:

1. homogenizációs törekvések az államnyelv bevezetésén és terjesztésén keresztül, a kisebbségi nyelvek iránti teljes intolerancia (*tiltás*)
2. részleges engedmények egyes nyelvhasználat színtereken (*implicit elismerés / tűrés*)
3. a kisebbségi nyelvek létének elismerése az ország kulturális örökségének részeként, államalkotó tényezőként stb. (*explicit elismerés*) és/vagy a nyelvi *diszkrimináció tilalmának* deklarálása
4. a kisebbségi nyelvek használatának jogszabályban történő engedélyezése jogérvényesítési garancia nélkül (*engedélyezés*)
5. bírósági úton érvényesíthető *nyelvi jogok* biztosítása a kisebbségi nyelvek használóinak (*alanyi jogvédelem*)
6. a kisebbségi nyelvhasználat aktív állami ösztönzése (*támogatás*).⁴³⁴

---

⁴³⁴ A felosztást a három nyugat-európai állam nyelvi joga fejlődésének vizsgálata alapján készítettem. Az eredeti fejlődési modellben nem szerepelt a 3. lépés. Ezt követően került kezembe Skutnabb-Kangas (1997: 67–77) könyve, amely rendkívül hasonló módon osztályozza az egyes államok nyelvi jogi szabályozását a tiltástól a támogatásorientált jogalkotásig tartó ötfokú skálán. Erre tekintettel illesztettem be saját modellembe a 3. lépcsőfok második elemét, a nyelvi diszkrimináció tilalmát.

A hat lépés nem biztos, hogy ebben a sorrendben valósul meg, inkább a jogvédelem *fokozatait* jelzi. Mind a hat lépés, körülbelül ebben a sorrendben – a 20. század során fokozatosan – csak az Egyesült Királyságban valósult meg. Spanyolország az 1978-as alkotmánnyal gyakorlatilag egyszerre valósította meg az utolsó négy lépést. Franciaország általában véve a 3. lépésnél, az oktatás területén a negyediknél tart. Az aktív állami támogatás (6. lépés) sem az Egyesült Királyságban, sem Spanyolországban nem a központi állam, hanem az adott regionális nyelvi közösséget képviselő autonóm/devolúciós intézmények részéről valósul meg. Ausztria és Magyarország eleve nem az asszimilációs modellből indult. Ausztria az 5., Magyarország pedig a 4. szintről lépett előre. A jelenlegi szabályozás nagyjából-egészében mindkét országnál megfelel a 6. fokozatnak, bár az állami támogatás inkább bizonyos tevékenységekhez való anyagi források biztosításában, semmint „erkölcsi” támogatásban, a kisebbségi nyelvek használatának aktív ösztönzésében nyilvánul meg.

A nyelvjog-védelem szintjének megállapítása után vizsgáljuk meg, milyen *módon* biztosítanak az egyes országok nyelvi jogokat! Először is mind az öt országban partikuláris szabályozással találkozunk.⁴³⁵ Az egyetlen kivétel Ausztria, ahol még mindig hatályban van az 1919-es Saint-Germain-i békeszerződés kisebbségvédelmi szakasza, amely minden állampolgár részére szabad nyelvhasználatot biztosít a magánéletben, a kereskedelemben, a vallási életben, a sajtóban vagy egyéb természetű közzététel terén és a nyilvános összejöveteleken.

Négy országnak van *de jure*, mégpedig alkotmányban deklarált államnyelve, az Egyesült Királyságban *de facto* államnyelv az angol. A hivatalos nyelv intézményéből levezethető kollektív jogon kívül a nyelvi *többség* egyéni nyelvi jogait számos ágazati jogszabály tartalmazza mindegyik országban. A legalaposabban a francia nyelv jogi státusza van körülbástyázva (vö. Loi Toubon).

Ami a *kisebbségi* nyelvi jogok biztosításának módját illeti, az öt országban találunk példát egyéni és kollektív jogokra, utóbbin belül személyi és területi autonómiára egyaránt.⁴³⁶ Az egyéni nyelvi jogok közül mindegyik ország garantálja a nyelvi diszkrimináció tilalmát, valamint az egyes kiemelt eljárások (például büntetőeljárás) során történő anyanyelvhasználatot, rendszerint tolmács útján. Ezen kívül Magyarország számos további egyéni jogot is biztosít, mint például anyanyelvhasználat

---

⁴³⁵ Az 1993-as magyar kisebbségi törvény 51. § (1) bekezdése mindenki számára garantálta az anyanyelvhasználat szabadságát, de a rendelkezés a hatályos nemzetiségi törvényben már nem szerepel.

⁴³⁶ Az autonómia kérdésköréhez lásd: Autonómia modellek – Elmélet és gyakorlat az Európai Unióban. *Önkormányzati Szemle*, 2012/1. 46–62. Bognár Zoltán 2007. *Kisebbségi autonómiák és a kisebbségek érdekeit szolgáló regionális autonómiák az Európai Unió tagállamaiban*. RMDSZ Ügyvezető Elnöksége: Kolozsvár.

szóban és írásban, anyanyelven való névviselés, anyanyelvhasználat az országgyűlésben, családi és egyházi ünnepek anyanyelven való tartása, anyanyelvi oktatáshoz való jog stb. (Ezek egy része kollektív jogként is megfogalmazódik, azonban a kollektív jogok többsége a személyi autonómia keretein belül, azaz a nemzetiségi önkormányzathoz kapcsolódva gyakorolható.)

Területi autonómiát rendszerint akkor biztosítanak az államok, ha az országos viszonylatban kisebbségben lévő csoport területi (regionális, helyi stb.) szinten többséget alkot. Személyi elvű autonómia esetén a nyelvi jogok nem egy adott területhez, hanem egy adott etnikai-nyelvi közösséghez tartozó személyek összességéhez kötődnek (tartózkodási helyüktől függetlenül). Mindkét esetben az autonómia mint a kulturális és politikai ügyekben való önrendelkezés lényegi elemét alkotja az adott kisebbségi nyelvek státuszának és használatának szabályozása – azzal, hogy a területi autonómiához rendszerint jóval szélesebb hatáskör tartozik. Spanyolország alkotmánya területi autonómiát biztosít, nemcsak a saját nyelvvel rendelkező régióknak, hanem az összes többinek is (ún. szimmetrikus devolúció). Az alkotmány feljogosításának köszönhetően jelenleg hat régió rendelkezik társhivatalos nyelvvel. Az Egyesült Királyságban az 1990-es években lezajlott aszimmetrikus devolúciónak köszönhetően Wales, Skócia és Észak-Írország rendelkezik területi autonómiával. Franciaországban Korzika az egyetlen autonóm térség, de a korzikai nép mint olyan a francia közjog értelmében nem létezik (és egyáltalán, Franciaország nem ismeri el a nemzeti kisebbségek létét). Változó, hogy a területi autonómia biztosította lehetőségekből melyik nyelv mennyit profitál. Spanyolországban a katalán, az Egyesült Királyságban a walesi nyelv pozíciója a legerősebb. A területi autonómia fogalmából következik, hogy a nyelvi jogok kizárólag az adott területhez kötődnek. Hiába társhivatalos nyelv például Katalóniában a katalán vagy Walesben a walesi, a központi kormányzattal való kapcsolattartás hivatalos nyelve a spanyol, illetve az angol, így a katalán és walesi nyelvű személyek saját nyelvük használatához fűződő jogai elkerülhetetlenül csorbát szenvednek. Ausztriában a kisebbségi közösségek nem rendelkeznek autonómiával, de a szabályozásban mégis a területi elv túlsúlya érvényesül. Bizonyos nyelvhasználati jogokat tehát csak egy adott térségben lakó nyelvi közösség vehet igénybe, például a magyarok alapíthatnak saját iskolát Burgenlandban, de Stájerországban már nem. Magyarország személyi autonómiát biztosít 13 nemzetiségének, akik nyelvhasználati jogukat elméletben az ország területén bárhol gyakorolhatják (például nyolc fő esetén indítható nemzetiségi nyelvű osztály).

Kutatási kérdést fogalmaztam meg azzal kapcsolatban is, hogy mik a hatályos nemzeti nyelvi jogi szabályozások elméleti alapjai, nyelvpolitikai motivációi. Az előző bekezdésekből kiderül, hogy a kifejezetten a jogbiztosítás céljával, a nyelvhasználókra

tekintettel történő szabályozás mind az öt országban megjelenik, bár Franciaországban csak az oktatás területén (vö. Loi Deixonne és azt felváltó Code de l' éducation), és a „jog” szót magát a francia jogszabályok sosem említik. Mind az öt ország értéknek tekinti viszont a nyelvi sokféleséget. Franciaország 2008-ban mondta ezt ki először: „a regionális nyelvek Franciaország kulturális örökségéhez tartoznak” (Alkotmány, 75–1. cikk). A többi négy ország nyelvi sokféleség iránti elköteleződése már abból kiderül, hogy ratifikálták a Nyelvi Kartát. Ezen kívül is találunk bizonyítékot. Az Egyesült Királyság és Írország által 1998-ban kötött Nagypénteki Egyezmény „elismeri a nyelvi sokféleség iránti tisztelet, megértés és tolerancia fontosságát, beleértve Észak-Írországban az ír nyelvet, az ulsteri skótot és a különböző etnikai közösségek nyelveit, amelyek mindannyian Írország szigete kulturális gazdagságának részét képezik.” Az 1978-as spanyol alkotmány 3. cikke így szól: „Spanyolország különféle nyelvi változatainak gazdagsága kulturális örökség, amely speciális tisztelet és védelem tárgya”. A 2000-ben módosított osztrák alkotmány 8. cikkének új második bekezdése értelmében a köztársaság elkötelezett az őshonos népcsoportokban kifejeződő nyelvi és kulturális sokszínűsége iránt, amelyet tisztelni, védeni és támogatni rendel. A magyar alaptörvény nemzeti hitvallásából nem közvetlenül, de kibontható a nyelvi sokféleség tisztelete. A 2011-es magyar nemzetiségi törvény preambuluma viszont teljesen konkrét: „a kulturális sokszínűség, a nyelvi különbözőség nem a megosztottság, hanem a gazdagodás forrása”.

A hatályos nemzeti nyelvi joggal kapcsolatos utolsó kutatási kérdésem arra vonatkozott, hogy mennyiben felel meg a nyelvi jog-védelem választott módja és megvalósított szintje a nemzetközi szabályozásnak. Ezzel kapcsolatban elmondható, hogy a nemzetközi jog az emberi jogi filozófiából kiindulva az egyéni jogok talaján áll, amelyhez képest többletként értelmezendők a nemzeti szabályozások által biztosított kollektív nyelvi jogok. A jelenlegi nemzetközi nyelvi szabályozás legnagyobb közös nevezőjeként értelmezhető Nyelvi Kartát Franciaország kivételével mind a négy ország ratifikálta, és a Szakértői Bizottság általában véve elégedett is ezek szabályozásával. Egyedül Franciaország szabályozása marad az európai nyelvi jogi sztenderd alatt, sőt, a nemzetközi jogi minimum alatt is, hiszen a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának ratifikálásakor kikötötte, hogy a nyelvi kisebbségek nyelvhasználati jogaira vonatkozó 27. cikk nem vonatkozik rá.⁴³⁷

---

⁴³⁷ Treaty Series – Treaties and international agreements registered or filed and recorded with the Secretariat of the United Nation. Vol. 1202. United Nations: New York, 1989. p. 396.
<http://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%201202/v1202.pdf>

V. Záró következtetések

„Az emberiség úgy van alkotva, hogy a nemzetköziséghez a nemzetin,
ehhez pedig a néptömegek anyanyelvén vezet az út.”

Jászi Oszkár (1912: 530)

Mivel az értekezésben vizsgált öt ország nyelvi jogi szabályozásának összefoglalását és értékelését a vonatkozó fejezetekben elvégeztem, valamint az összehasonlító (IV.) részben összegeztem az értekezés legfontosabb eredményeit, nem marad más hátra, mint néhány olyan következtetés megfogalmazása, amire eddig nem kerítettem sort.

Úgy tűnik, hogy a nyugat-európai országokhoz képest megkésettnek tekintett közép-európai térségben a nyelvi kérdést a 19. században oly módon szabályozták, amely tiszteletben tartotta a nyelvi sokféleséget, és legalább megpróbálta azt a nyelvhasználókra (is) tekintettel szabályozni. Hogy ez nem sikerült tökéletesen, az az adott történelmi helyzetben számos egyéb tényezővel magyarázható; a jogalkotót magát nem érheti vád. Ezzel szemben a nyelvi sokféleségnek a normatív pluralista modell alapján történő megközelítése a vizsgált nyugat-európai országokban csak a 20. század második felében jelent meg (Franciaországban még ma sem igazán). A nyelvi kérdés megnyugtató módon történő szabályozása tehát a nyugati államok *modernizációs deficitjének* tekinthető.

Ugyan az értekezésben ezzel kapcsolatos kutatási kérdést nem foglalmaztam meg, de a kutatás során gyűjtött adatok alapján hozzá tudok szólni a modernisták és középkorászok/revizionisták között dúló vitához a nemzetállamok, a nacionalizmus és a nemzeti identitás megjelenésének idejére vonatkozóan. A napjainkban uralkodó, ún. modernista álláspont (Hobsbawm, Breuilly, Gellner, Anderson) arra figyelmeztet bennünket, hogy a nacionalizmus 19. századi kategóriáit helytelen visszavetíteni a korábbi korszakokra. A nemzetállam a modern kor: a francia és az amerikai forradalom terméke, az ennél korábbi állami egységeket nem illethetjük a nemzet fogalmával (Joó 1988: 13; Smith 2003). Ezzel szemben a revizionisták a nemzetek pre-modernitása mellett érvelnek (Ormrod 2003: 780, Turville-Petre 1996, Guenée 1985: 49–65, Hastings 1997: 25–65, Reynolds 1997: 250–331). Szerintük az angolok, franciák és a spanyolok már a 15–17. században nemzetállami egységet hoztak létre. Adrian Hastings (1997: 4–11) szerint lehetséges, hogy a nacionalizmus a nyugati politikai gondolkodásnak csak a 19. században vált központi témájává, de jó pár helyen már jóval előbb is erős realitásként létezett. Szerinte a közép- és újkori Anglia nemcsak a nemzet, hanem a

nemzetállam prototípusa is egyben; még akkor is, ha a nemzetállam a maga teljességében mindig is egy meg nem valósított mítosz volt. A nacionalizmus ideológiája csak a kelet- és közép-európai nemzetállamok kialakulásánál előzte meg a nemzet létrejöttét, de korábban éppen fordítva történt: a nemzetek, ahogy egyre tudatosabbá váltak vagy fenyegetve érezték magukat, kitermelték a maguk nacionalizmusát.

Véleményem szerint az igazság valahol a két álláspont között található. A nemzetállami *filozófia*, ideológia és mozgalom valóban a modernitás terméke, de maga a nacionalizmus *jelensége* az újkorig, némely esetben a középkorig visszavezethető (Kann 1950: 290, Szekfü 1926: 11). Az értekezésben vizsgált nyugat-európai országokban a nemzeti identitás csirái, egyfajta proto-nemzeti kötődés (Medina – del Valle – Monteagudo 2013: 24) vagy nemzeti érzület (Smith 2003: 26) kétségtelenül már a 15–16. században megjelent, és a nyelv ebben központi helyet foglalt el. A nemzetre való utalással találkoztunk a birodalmi nyelvideológián *belül*, például Nebrija könyvében már 1492-ben (vö. Illich 1981, Patten 2006). Miguel Martínez (2013: 57) úgy véli, hogy a nyelvről szóló korai diskurzust a 16. századtól a birodalom és a nemzet koncepciói együttesen működtetik, sőt, strukturálják. Joan Ramón Resina (idézi Ruán 2002: 40) szerint a 16–17. században a nyelv felváltja a vallást a kulturális azonosulás domináns formájaként. A nyelv maga lesz a kötelék. „Eddig a nyelv a jog csatornája volt, most maga lesz a jog.”

Tulajdonképpen az egész vitának témánk szempontjából azért van jelentősége, mert a nemzeti identitás (és ennek központi elemeként a nyelv) megjelenésének tételezése az újkorban, esetleg már a középkorban is, azt támasztja alá, hogy a nyugat-európai államok nyelvi jogi szabályozása valóban tudatos nyelvpolitikán alapult. Mindez nem állítható a 18. század előtti osztrák és magyar szabályozásról, ezért is neveztem ezt *laissez-faire* nyelvpolitikának, ahol is a nyelvpolitika szó idézőjelben értendő, hiszen pontosan a fogalom központi eleme, a tudatosság hiányzik belőle. A modernisták arra is rámutatnak, hogy a nemzeti identitásnak csupán egyik – bár igen meghatározó összetevője – a nyelv. A nacionalizmus születésének időszakában azonban még egyáltalán nem volt egyértelmű, hogy a sok esetben önmagában is meghatározhatatlan anyanyelv, a társadalmi státusz, a felekezeti hovatartozás, a politikai lojalitás vagy a kultúra alapján döntötte-e el valaki, hogy melyik nemzethez is tartozik. A nemzetnek a nyelvvel való megfeleltetése az egyén szintjén valószínűleg soha nem érvényesült teljes mértékben.⁴³⁸ Mindez a kelet-közép-európai térségben így is volt, és valószínűleg

---

⁴³⁸ vö. Feichtinger, Johannes – Cohen, Gary B. (eds.) 2014. *Understanding Multiculturalism: Central Europe and the Habsburg Experience. Austrian and Habsburg Studies*. Berghahn Books: New York, különösen Feichtinger – Cohen, Judson és Luthar tanulmányai; valamint Fellerer 2011.

Nyugat-Európában is a közemberek szintjén, de a jogalkotásban megtestesülő állami akarat kiemelt jelentőséget tulajdonított a nyelvnek, mégpedig egy bizonyos nyelvnek.

Biztosan állítható, hogy a nyelvnek sokkal fontosabb szerepe volt az egyes államok történetében – legalább olyan fontos szerepe, mint a vallásnak –, mint amennyit a tudományban vagy a napi politikában tulajdonítanak neki. Némely állam esetében nem túlzás azt állítani, hogy egy adott nemzet története a nyelvének történetével egyenlő. A nyelvi kérdés tehát nemcsak az egyéni és közösségi identitás egyik meghatározójaként érdemel kiemelt figyelmet, hanem az államok politikatörténetének központi elemeként is. Ebből következően a tudománynak az eddigieknél is komolyabb erőfeszítéseket kell tennie a nyelvi kérdés tanulmányozására, mégpedig az egyes diszciplínák szoros együttműködése alapján. A cél, hogy végre olyan nemzetközi konszenzus szülessen, amely az igazságos és helyes nyelvi jogalkotás mércéin alapulva megnyugtatóan rendezzi a többség és a kisebbség, azaz az összes ember nyelvhasználatát, ezzel hozzájárulva a világ nyelvi sokféleségének megőrzéséhez, valamint az egyes népek békés egymás mellett éléséhez.

Irodalomjegyzék

Forrásgyűjtemények

1. Abellán, Manuel L. 1987. *Censura y literaturas peninsulares*. Rodopi: Amsterdam.
2. Álvarez Rey, Leandro 2006. *Bajo el fuero militar: la dictadura de Primo de Rivera en sus documentos, 1923–1930*. Universidad de Sevilla.
3. Balogh Sándor 2002. *A magyar állam és a nemzetiségek: a magyarországi nemzetiségi kérdés történetének jogforrásai, 1848–1993*. Napvilág Kiadó: Budapest.
4. Bowen, Ivor 1908. *The Statutes of Wales*. T. Fisher Unwin: London, Leipsic.
5. Filei Nikoltett – Hinkel József – Jablonszky László – Kétszeri Csaba – Nizalowski Attila 2003. *1000 év törvényei internetes adatbázis*. CompLex Kiadó Kft. www.ezerev.hu
6. Crowley, Tony 2000. *The Politics of Language in Ireland 1362–1922 – A Sourcebook*. Routledge: London, New York.
7. Duvergier, Jean Baptiste 1824–1949. *Collection complète des lois, décrets, ordonnances, réglemens, et avis du Conseil-d'État*. Paris.
8. Gazier, Augustin 1969. *Lettres à Grégoire sur les patois de France 1790–1794: documents inédits sur la langue, les moeurs et l'état dans les diverses régions de la France, au début de la Révolution*. Slatkine Reprints: Genève.
9. Fischel, Alfred von 1910. *Das Österreichische Sprachenrecht: eine Quellensammlung*. Irrgang: Brno.
10. Hyland, Áine – Milne, Kenneth 1987. *Irish Educational Documents. Vol. I*. Church of Ireland College of Education: Dublin.
11. Kemény G. Gábor 1952–1999. *Iratok a nemzetiségi kérdés történetéhez Magyarországon a dualizmus korában 1867–1918*. I–VII. kötet. Tankönyvkiadó: Budapest.
12. Lewis, Hubert 1889. *The Ancient Laws of Wales*. Elliot Stock: London.
13. Nádor Orsolya – Szarka László – Vékás Lajos 2003. *Nyelvi jogok, kisebbségek, nyelvpolitika Kelet-Közép Európában. Válogatott kisebbségvédelmi és nyelvi dokumentumok 1990–2002*. Akadémiai Kiadó: Budapest. Online elérhető: <http://adattar.adatbank.transindex.ro/>
14. *Novísima Recopilación de las Leyes de España* 1805. Imprenta de Sancha: Madrid.
15. Raithby, John 1811a. *The Statutes at Large of England and of Great-Britain: From Magna Carta to the Union of the Kingdoms of Great Britain and Ireland*. Vol. III. London.
16. Raithby, John 1811b. *The Statutes at Large of England and of Great-Britain: From Magna Carta to the Union of the Kingdoms of Great Britain and Ireland*. Vol. IV. London.
17. Szekfű Gyula 1926. *Iratok a magyar államnyelv kérdésének történetéhez 1790–1848*. Magyar Történelmi Társulat: Budapest.
18. Wade-Evans, Arthur W. 1909. *Welsh Medieval Law*. Clarendon Press: Oxford.

Monográfiák és szerkesztett kötetek

1. Abalain, Hervé 2007. *Le français et les langues historiques de la France*. Editions Jean-Paul Gisserot.
2. Ács Zoltán 1996. *Nemzetiségek a történelmi Magyarországon*. Kossuth Könyvkiadó: Budapest.
3. Ager, Dennis 1996. *Language policy in Britain and France: the processes of policy making*. Continuum International Publishing Group.
4. Ager, Dennis 2003. *Ideology and Image: Britain and Language*. Multilingual Matters Ltd.: Clevedon, Buffalo, Toronto, Sydney.
5. Alcaraz Ramos, Manuel 1999. *El régimen jurídico de las lenguas en la Comunidad Valencia*. Universidad de Alicante: Alicante.
6. Andrásy György 1998. *Nyelvi jogok. A modern állam nyelvi jogának alapvető kérdései, különös tekintettel Európára és az európai integrációra*. Studia Europaea: Pécs.
7. Andrásy György 2013a. *Nyelvszabadság. Egy egyetemes elismerésre váró egyetemes emberi jog*. Dialóg Campus Kiadó: Budapest, Pécs.
8. Araque Hontangas, Natividad 2013. *Manuel José Quintana y la Instrucción pública*. Universidad Carlos III de Madrid.
9. Arató Endre 1960. *A nemzetiségi kérdés története Magyarországon 1790-1849*. I–II. kötet. Akadémiai Kiadó: Budapest.
10. Arató Endre 1978. *A nemzetiségi kérdés Nagy-Britanniában*. Kossuth Kiadó: Budapest.
11. Bartha Csilla 1999. *A kétnyelvűség alapkérdései*. Nemzeti Tankönyvkiadó: Budapest.
12. Berkeszi István 1898. *Rendi országgyűléseink magyarsága*. Uhrmann Henrik könyvnyomdája: Temesvár.
13. Chaytor, Henry John 1933. *A history of Aragon and Catalonia*. Methuen: London. <http://libro.uca.edu/chaytor/achistory.htm>
14. Cholnoky Győző 1996. *Állam és nemzet. Uralkodó nemzet- és nemzetiségpolitikai eszmék Magyarországon 1920-1941*. Hatodik Síp Alapítvány: Budapest.
15. Crowley, Tony 1996. *Language in History: Theories and Texts*. Routledge: London, New York.
16. Crowley, Tony 2005. *Wars of Words: The Politics of Language in Ireland 1537–2004*. Oxford University Press: New York.
17. Cseresnyési László 2004. *Nyelvek és stratégiák, avagy a nyelv antropológiája*. Tinta Könyvkiadó: Budapest.
18. Deák Ágnes 2000. *“Nemzeti egyenjogúsítás” 1848–1860*. Osiris Kiadó: Budapest.
19. Del Valle, José (ed.) 2013a: *A Political History of Spanish: The Making of a Language*. Cambridge University Press: New York.
20. De Melchor, Vicent – Branchadell, Albert 2002. *El catalán: Una lengua de Europa para compartir*. Universitat Autònoma de Barcelona, Servei de Publicacions.
21. De Varennes, Fernand 1996. *Language, Minorities and Human Rights*. Kluwer Law International: The Hague.
22. Dupuy, Theodore 1891. *La langue française: Ses origines, ses éléments, sa formation, ses développements*. Dumolard Frères: Milan.
23. Durkacz, Victor Edward 1983. *The Decline of the Celtic Languages: A Study of Linguistic and Cultural Conflict in Scotland, Wales and Ireland from the Reformation to the Twentieth Century*. John Donald Publishers Ltd: Edinburgh.
24. Eötvös József 1865. *A nemzetiségi kérdés*. Ráth Mór: Pest.

25. Evans, R. J. W. 1979. *The Making of the Habsburg Monarchy 1550–1700: An Interpretation*. Clarendon Press: Oxford.
26. Evans, R. J. W. (ed.) 2006. *Austria, Hungary, and the Habsburgs. Essays on Central Europe, c. 1683–1867*. Oxford University Press: New York.
27. Glaser, Konstanze 2007. *Minority Languages and Cultural Diversity in Europe – Gaelic and Sorbian Perspectives*. Multilingual Matters Ltd.: Clevedon/Buffalo/Toronto.
28. Guenée, Bernard 1985. *States and rulers in later medieval Europe*. Oxford, Oxford University Press; New York: Blackwell.
29. Hastings, Adrian. 1997. *The Construction of Nationhood: Ethnicity, Religion and Nationalism*. Cambridge University Press: Cambridge, New York.
30. Herczeg Mihály 1904. *A magyar államnyelv jogai: a törvényhozó hatalom körében a honfoglalástól mostanáig*. Franklin Társulat: Budapest.
31. Hummer, Hans J. 2005. *Politics and Power in Early Medieval Europe: Alsace and the Frankish Realm 600–1000*. Cambridge University Press.
32. Illich, Ivan 1981. *Shadow Work*. Marion Boyars: Boston, London.
33. Jászi Oszkár 1912. *A nemzeti államok kialakulása és a nemzetiségi kérdés*. NAP: Budapest.
34. Joó Rudolf 1988. *Etnikumok és regionalizmus Nyugat-Európában*. Gondolat: Budapest.
35. Kajtár István – Herger Csabáné 2013. *Egyetemes állam- és jogtörténet*. Dialóg Campus: Pécs, Budapest.
36. Kamusella, Tomasz 2009. *The Politics of Language and Nationalism in Modern Central Europe*. Palgrave MacMillan.
37. Kann, Robert A. 1950. *The Multinational Empire: Nationalism and National Reform in the Habsburg Monarchy, 1848–1918*. Vol. I, Empire and nationalities. Columbia University Press: New York.
38. Keefe, Eugen K. 1976. *Area Handbook for Spain*. American University: Washington DC.
39. Kwan, Jonathan 2013. *Liberalism and the Habsburg monarchy 1861–1895*. Palgrave Macmillan.
40. Lacorne, Denis – Judt, Tony 2002. *La politique de Babel: du monolingualisme d'Etat au plurilinguisme des peuples*. Karthala: Paris.
41. Lajtai L. László 2004. *Nemzetkép az iskolai történelemoktatásban 1777–1848: A nemzeti történelem konstruálása az első magyar történelemtankönyvekben*. Iskolakultúra – Országos Széchenyi Könyvtár – Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum: Pécs, Budapest.
42. Lewis, M. Paul – Simons, Gary F. – Fennig, Charles D. (eds.) 2015. *Ethnologue: Languages of the World*, Eighteenth edition. SIL International: Dallas. Online elérhető: <http://www.ethnologue.com>
43. Lloyd, John Edward 1911. *A History of Wales – from the Earliest Times to the Edwardian Conquest*, Vol. I. Longmans, Green, and Co.: London, New York, Bombay, Calcutta.
44. Mackintosh, John 1893. *The Story of Scotland from the Earliest Times to the Present Century*. G. P. Putnam's Sons: New York, T. Fisher Unwin: London.
45. Mályusz Elemér 2002. *A középkori magyarság település- és nemzetiségpolitikája*. Lucidus Kiadó: Budapest.
46. May, Stephen 2012. *Language and Minority Rights: Ethnicity, Nationalism and the Politics of Language*. Routledge: New York, Oxon.
47. Marczali Henrik 1907. *Az 1790/I-iki országgyűlés*. I. kötet. Magyar Tudományos Akadémia: Budapest.
48. Matsubara, Koji 2000. *Indigenous Languages Revitalized? – The Decline and Revitalization of Indigenous Languages Juxtaposed with the Predominance of English*. Yokohama: Shumpūsha.

49. Mikó Imre (1944). *Nemzetiségi jog és nemzetiségi politika*. Minerva: Kolozsvár.
50. Nádor Orsolya 2002. *Nyelvpolitika. A magyar nyelv politikai státusváltozásai és oktatása a kezdetektől napjainkig*. BIP: Budapest.
51. Nebrija, Antonio de 1492. *Gramática de la lengua castellana*. Online elérhető: <http://www.antoniodenebrija.org/prologo.html>
52. Ortutay Katalin 2011. *A franciaországi kisebbségi nyelvek a hatalom árnyékában*. Gondolat Kiadó: Budapest.
53. Penny, Ralph 2004. *A History of the Spanish Language*. Cambridge University Press: Cambridge.
54. Pintér Márta 2008. *Nyelv és politika Írország történetében*. Pannon Egyetemi Kiadó: Veszprém.
55. Reynolds, Susan 1997. *Kingdoms and communities in Western Europe, 900–1300*. Oxford, Clarendon Press; New York: Oxford University Press.
56. Rindler-Schjerve, Rosita (ed.) 2003a. *Diglossia and Power. Language Policies and Practice in the 19th Century Habsburg Empire*. De Gruyter Mouton: Berlin.
57. Ringlhaan 1927. *Die gesetzliche Stellung der deutschen Sprache in der Tschechoslowakei*. Johannes Stauda.
58. Risco, Vicente 1952. *Historía de Galicia*. Editorial Galaxia: Vigo.
59. Ruzsoly József 2011. *Európai jog- és alkotmánytörténelem*. Pólyai Elemér Alapítvány: Szeged.
60. Schiffman, Harold F. 1996. *Linguistic Culture and Language Policy*. Routledge: New York.
61. Seton-Watson, Robert (Scotus Viator álnéven) 1908. *Racial Problems in Hungary*. Archibald Constable and Co. Ltd: London.
62. Skutnabb-Kangas, Tove 1997. *Nyelv, oktatás és a kisebbségek*. Teleki László Alapítvány: Budapest.
63. Smith, Anthony D. 2003. Adrian Hastings on nations and nationalism. *Nations and Nationalism* 9(1), 25–28.
64. Solsten, Eric – Meditz, Sandra W. (eds.) 1990. *Spain: A Country Study*. Area Handbook Series. Library of Congress: Washington.
65. Stephens, Meic 1976. *Linguistic minorities in Western Europe*. Gomer Press.
66. Szalayné Sándor Erzsébet 2003. *A kisebbségvédelem nemzetközi jogi intézményrendszere a 20. században*. Gondolat Kiadói Kör – MTA Kisebbségkutató Intézet: Budapest.
67. Szépfalusi István – Vörös Ottó – Beregszászi Anikó – Kontra Miklós 2012. *A magyar nyelv Ausztriában és Szlovéniában*. Gondolat Kiadó – Imre Samu Nyelvi Intézet – Magyar Nemzetiségi Művelődési Intézet: Budapest, Alsóőr, Lendva.
68. Tandori Mária 2002. *Korzika 1755-ös és 1794-es alkotmánya*. JATE Press: Szeged.
69. Tilkovszky Loránt 1998. *Nemzetiségi politika Magyarországon a 20. században*. Csokonai Kiadó: Debrecen.
70. Tollefson, James 1991. *Planning Language, Planning Inequality*. Longman: New York.
71. Trotter, D. A. (ed.) 2000. *Multilingualism in Later Medieval Britain*. Cambridge
72. Trudgill, Peter 1997. *Bevezetés a nyelv és társadalom tanulmányozásába*. JGYTF Kiadó: Szeged.
73. Turville-Petre, Thorlac 1996. *England the nation: language, literature, and national identity, 1290–1340*. Clarendon Press: Oxford, Oxford University Press: New York.
74. Wade-Evans, Arthur W. 1909. *Welsh Medieval Law*. Clarendon Press: Oxford.
75. Wogan-Browne, Jocelyn (ed.) 2009. *Language and Culture in Medieval Britain. The French of England c.1100–c.1500*. York Medieval Press.

Folyóiratban vagy szerkesztett kötetben megjelent tanulmányok

1. Abad i Ninet, Antoni – Rodés Mateu, Adria 2008. Spain's Multinational Constitution: a Lost Opportunity? *Constitutional Forum constitutionnel*, 17(1), 17–24.
2. Andrásy György 1993. Etnikai kisebbségek és emberi jogok. *Regio – Kisebbség, politika, társadalom*, 4(2), 68–80.
3. Andrásy György 2009. Nyelvszabadság: egy elismerésre váró emberi jog. *Jogtudományi Közlöny*, 64(11), 445–456.
4. Andrásy György 2010a. Nyelvszabadság. Egy elismerésre váró emberi jog? In: Andrásy György – Vogl Márk (szerk.): *Az emberi jogok és a nyelvek*. Studia Iuridica Auctoritate Universitatis Pécs Publicata, 146, Pécs. 101–125.
5. Andrásy György 2010b. A hivatalos nyelvek száma és az emberi jogok. *Jogtudományi Közlöny*, 65(9), 403–414.
6. Andrásy, György 2011. The right to use one's own language and the matter of simplicity. *Europaisches Journal Fur Minderheitenfragen*, 4(1), 5–19.
7. Andrásy György 2012. Freedom of Language. A Universal Human Right to be Recognised. *International Journal on Minority and Group Rights*, 19(2), 195–232.
8. Andrásy György 2013b. A kisebbségi nyelvek helyzete nemzetközi jogi szemszögből. 1–2. rész. *Magyar Nyelv*, 109(3), 257–274; 109(4), 385–392.
9. Andrásy György 2013c. A nyelvszabadságról és a nyelvszabadság jelentőségéről. *Létünk*, különszám, 7–19.
10. Andrásy György – Vogl Márk 2012. Non-Territorial Languages. In: Nogueira López, Alba – Ruiz Vieytez, Eduardo J. – Urrutia Libarona, Iñigo (eds.): *Shaping Language Rights: Commentary on the European Charter for Regional of Minority Languages in light of the Committee of Experts' evaluation*. Council of Europe Publishing: Strasbourg. 79–120.
11. Balogh Arthur 1940. Kisebbség–nemzetiség. *Magyar Kisebbség* (Lugos), 19(7–8), 158–163.
12. Bartha Csilla 2003. A kisebbségi nyelvek megőrzésének lehetőségei és az oktatás. In: Nádor Orsolya – Szarka László (szerk.): *Nyelvi jogok, kisebbségek, nyelvpolitika Kelet-Közép-Európában*. Akadémiai Kiadó: Budapest. 56–75. Online elérhető: <http://adattar.adatbank.transindex.ro/>
13. Bartha Csilla – Hámori Ágnes 2011. Cigány közösségek, nyelvi sokszínűség és az oktatás nyelvi kihívásai. – Magyarországi helyzetkép. *Európai Tükör*, 3, 107–131.
14. Bell, David A. 1988. Nation-Building and Cultural Particularism in Eighteenth-Century France: The Case of Alsace. *Eighteenth-Century Studies*, 4, 472–490.
15. Bell, David A. 1995. Lingua Populi, Lingua Dei: Language, Religion, and the Origins of French Revolutionary Nationalism. *The American Historical Review*, 5, 1403–1437.
16. Benda Kálmán 1972. A nemzeti ébredés kezdetei a Habsburg-monarchia országaiban. *Századok*, 106(1), 157–161.
17. Bibó István 1990. A kelet-európai kisállamok nyomorúsága. In: Bibó István: *Válogatott tanulmányok*. II. kötet. Magvető Könyvkiadó: Budapest.
18. Bindorffer Györgyi 2010. Nemzetiségi politika Magyarországon Szent István korától a rendszerváltozásig. In: Gyulavári Tamás – Kállai Ernő (szerk.): *A jövevényektől az államalkotó tényezőkhöz. A nemzetiségi közösségek múltja és jelene Magyarországon*. Országgyűlési Biztos Hivatala: Budapest. 10–48.
19. Bindorffer Györgyi – Dóczé Nikolett – Kállai Ernő 2010. A magyarországi nemzetiségi közösségek történelme és jelene. In: Gyulavári Tamás – Kállai Ernő (szerk.): *A jövevényektől az államalkotó*

tényezőikig. *A nemzetiségi közösségek múltja és jelene Magyarországon*. Országgyűlési Biztos Hivatala: Budapest. 49–143.

20. Bonell Colmenero, Ramón 2010. Los decretos de Nueva Planta. *Saberes*, 8, 1–38.
21. Brand, Paul 2000. *The Languages of the Law in Later Medieval England*. In: Trotter 2000: 63–76.
22. Burgueño, Jesús 2002. El mapa escondido: Las lenguas de España. *Boletín de la A.G.E.*, 34.
23. Burian, Peter 1970. The State Language Problem in Old Austria (1848–1918). In: *Austrian History Yearbook*, 6, 81–103. Center for Austrian Studies, University of Minnesota: Minneapolis.
24. Byrne, F. J. 1999. A korai ír társadalom (I–IX. század). In: Moody, T. W. – Martin, F. X. (szerk.): *Írország története*. Corvina Kiadó: Budapest. 27–39.
25. Carter S., Michael 1986. Ethnic Minority Groups and Self-Determination: The Case of the Basques. *Columbia Journal of Law and Social Problems*, 20, 63–73.
26. Castillo Rodriguez, Susana 2013. Language and hispanization of Equatorial Guinea. In: del Valle 2013a: 350–363.
27. Cenoz, Jasone 2001. Basque in Spain and France. In: Guus Extra – Durk Gorter (eds.): *The Other Languages of Europe*. Multilingual Matters. 45–58.
28. Cieger András 2009. Liberalizmus és hatalmi érdek. A szabadságjogokra vonatkozó politikusi dilemmák a dualizmus kori Magyarországon. *Magyar kisebbség*, 14(1–2), 81–92.
29. Császár Rita 2007. Gondolatok a burgenlandi magyar kisebbség anyanyelvi oktatásáról. *Iskolakultúra*, 6–7, 136–149.
30. Czeitschner, S. 2003. *Discourse, hegemony and polyglossia in the judicial system of Trieste in the nineteenth century*. In: Rindler-Schjerve 2003a: 69–105.
31. Daftray, Farimah 2000. *Insular Autonomy: A Framework For Conflict Settlement? A Comparative Study of Corsica and the Åland Islands*. European Centre for Minority Issues. 1–71.
32. Deák Ágnes 2009. Az 1868-as nemzetiségi törvény ausztriai előzményei. *Magyar Kisebbség*, új sorozat, 14(1–2), 17–37.
33. Del Valle, José 2013b. Language, politics and history: an introductory essay. In: del Valle, José 2013a: 3–20.
34. De Paor, Liam 1999. A viking háborúk kora (IX–X. század). In: Moody, T.W. – Martin, F. X. (szerk.): *Írország története*. Corvina Kiadó: Budapest. 60–70.
35. De Varennes, Fernand 1997. Ethnic Conflicts and Language in Eastern European and Central Asian States: Can Human Rights Help Prevent Them? *International Journal on Minority and Group Rights*, 5, 135–174.
36. De Witte, Bruno 2004. Language Law of the European Union: Protecting or Eroding Linguistic Diversity? In: Rachael Craufurd Smith (ed.): *Culture and European Union Law*. Oxford University Press: Oxford.
37. Dickson, Brice 2003. Language Rights and Human Rights: The Northern Ireland Experience. In: Ó Riagáin, Dónall (ed.): *Language and Law in Northern Ireland*. Queen’s University: Belfast. 17–23.
38. Dunbar, Robert 2002. Language Legislation and Language Rights in the United Kingdom. In: *European Yearbook of Minority Issues*, 2(3). Martinus Nijhoff Publishers: Leiden, Boston. 95–126.
39. Dunbar, Robert 2009. *International Comparisons: Celtic Cousins – Language Legislation for Welsh and Scottish Gaelic*. Letölthető: [http://www.cba.org/cba/dublin2009/pdf/Dunbar_Dublin%20P
resentation%20Wales%20and%20Scotland%2017%2008%2009%20FINAL%2013%2008%2009.pdf](http://www.cba.org/cba/dublin2009/pdf/Dunbar_Dublin%20Presentation%20Wales%20and%20Scotland%2017%2008%2009%20FINAL%2013%2008%2009.pdf)
40. Egry Gábor 2010. Nemzetiségpolitikák Magyarországon, 1919–1944. In: Egry Gábor (szerk.): *Nemzetiségpolitika a két világháború között*. Tatabánya, Limes Tudományos Szemle, 2, 5–14.

41. Ehrlich, Charles 1999–2000. Ethno-cultural Minorities and Federal Constitutionalism: Is Spain Instructive? *Illinois University Law Journal*, 24.
42. Evans, R. J. W. 2004. Language and state building: the case of the Habsburg monarchy. In: *Austrian History Yearbook*, 35, 1–24.
43. Faragó Béla 1992. Van-e korzikai nép? *Regio Kisebbségi Szemle*, 2, 36–58.
44. Fellerer, Jan 2003. *Discourse and hegemony: The case of the Ukrainian language in Galicia under Austrian rule (1772–1914)*. In: Rindler-Schjerve 2003a: 107–166.
45. Fellerer, Jan 2011. Multilingual states and empires in the history of Europe: the Habsburg Monarchy. In: Kortmann, Bernd – Auwera, Johan van der (eds.): *The Languages and Linguistics of Europe: A Comprehensive Guide*. De Gruyter Mouton: Berlin, Boston. 713–728.
46. Fernández-Ordóñez, Inés 2011. Las lenguas del rey: Del latín a las lenguas vernáculas en las cancillerías regias de la Península Ibérica. In: P. Martínez Sopena – A. Rodríguez López (eds.): *La construcción medieval de la memoria regia*. Universitat de València. 325–363.
47. Gillard, Derek 2011. *Education in England: a brief history*. <http://www.educationengland.org.uk/>
48. González Ollé, Fernando 1994a. El largo camino hacia la oficialidad del español en España (I). *Boletín Informativo de la Fundación Juan March*, 237, 3–14.
49. González Ollé, Fernando 1994b. El largo camino hacia la oficialidad del español en España (II). *Boletín Informativo de la Fundación Juan March*, 238, 3–20.
50. Graziadei, Stefan 2012. The French Constitutional Council as the Rottweiler of the Republican Ideal in the Language Field: Does Jurisprudence Really Reflect Reality? *European Diversity and Autonomy Papers*, 3, 1–35.
51. Guibernau, Montserrat 2006. National identity, devolution and secession in Canada, Britain and Spain. *Nations and Nationalism*, 1.
52. Harguindéguy, Jean-Baptiste – Itçaina, Xabier 2012. Towards an institutionalized language policy for the French Basque Country? Actors, processes and outcomes. *European Urban and Regional Studies*, 4, 434–447.
53. Haslinger, Peter 2008. Sprachenpolitik, Sprachendynamik und imperiale Herrschaft in der Habsburgermonarchie 1740–1914. *Zeitschrift für Ostmitteleuropa-Forschung*, 57(1), 81–111.
54. Herreras, José Carlos 1994. Lenguas y autonomías en España. *Contextos*, 12(23–24), 135–166.
55. Hughes, Kathleen 1999. A korai keresztény aranykor Írországban. In: Moody, T.W. – Martin (szerk.): *Írország története*. Corvina Kiadó: Budapest. 50–59.
56. Huws, C. F. 2006. The Welsh Language Act 1993: A Measure of Success?. *Language Policy*, 5.
57. Jacob, James E. – Gordon, David C. 1985. Language Policy in France. In: William R. Beer – James E. Jacob: *Language Policy and National Unity*. Rowman and Allanheld: Totowa, New Jersey. 106–133.
58. Judge, Anne 2005. *French as a Tool for Colonialism: Aims and Consequences*. Institute of European Studies, UC Berkeley. Letölthető: <http://www.escholarship.org/uc/item/6t22342r>
59. Kajtár István 2003. Deák és a 19. századi modernizációs folyamatok. In: Szabó András (szerk.): *Deák Ferenc emlékezete*. Budapest. 109–117.
60. Kállai Ernő – Varjú Gabriella 2010. In: Gyulavári Tamás – Kállai Ernő (szerk.): *A jövevényektől az államalkotó tényezőkhöz. A nemzetiségi közösségek múltja és jelene Magyarországon*. Országgyűlési Biztos Hivatala: Budapest. 178–204.
61. Kápolnai Iván 1997. A történeti Magyarország városainak és községeinek névváltozatai az Országos Községi Törzskönyvbizottság iratanyaga alapján (1898–1913). *Statistikai Szemle*, 8–9, 767–770.
62. Kasha, Jeremy R. 1996. Education Under Catalonia's Law of Linguistic Normalization: Spanish Constitutionalism and International Human Rights Law. *Columbia Journal of Transnational Law*, 34.

63. Kassai Ilona 2011. A nyelvhasználat tudatos alakítása A 18-19. századi Magyarországon. In: Hires-László Kornélia – Karmacsai Zoltán – Márku Anita (szerk.): *Nyelvi mítoszok, ideológiák, nyelvpolitika és nyelvi emberi jogok Közép-Európában elméletben és gyakorlatban. A 16. Élőnyelvi Konferencia előadásai*. Tinta Könyvkiadó – II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola Hodinka Antal Intézete: Budapest, Beregszász. 295–298.
64. Katus László 1999. József Eötvös and Ferenc Deák: Laws on Nationalities. In: Ignác Romsics – Béla K. Király (eds.): *Geopolitics in the Danube Region. Hungarian Reconciliation Efforts 1848–1998*. Budapest. 133–160.
65. Katus László 2002. Nemzetiségi kérdés, nemzetiségi politika 1848–1849-ben. *Kisebbségkutatás*, 1. Online elérhető: <http://www.epa.oszk.hu/00400/00462/00013/6.htm>
66. Keating, Michael 2000. *The Minority Nations of Spain and European Integration. A new framework for autonomy?* http://cadmus.eui.eu/bitstream/handle/1814/6122/Keating_2000_MinoritynationsofSpain.pdf?sequence=3
67. Kéri Katalin 1997. Az 1879:XVII. törvénycikktől a „Lex Apponyi”-ig – Adalékok a kötelező magyar nyelvoktatás történetéhez. In: Mariann Nagy (szerk.): *Híd a századok felett – Tanulmányok Katus László 70. születésnapjára*. Pécs. 269–280.
68. K. Lengyel Zsolt 2008. Neoabszolutizmus vagy önkényuralom? – Megjegyzések a magyarországi Bach-korszak újabb historiográfiájához. *Aetas*, 23(3), 237–255.
69. Kuter, Lois 2004. *Breton: An Endangered Language in Europe*. International Committee for the Defense of the Breton Language. Letölthető: <http://www.breizh.net/icdbl/saozg/Endangered.pdf>
70. Láncoş Petra Lea 2012. A nyelvi diszkrimináció tilalma az Európai Bíróság és a Törvényszék joggyakorlatában. *Jogelméleti Szemle*, 3. 30–52.
71. Lanstyák István 2009. Nyelvi ideológiák és filozófiák. *Fórum Társadalomtudományi Szemle*, 11(1), 27–44.
72. Llompart, Gabriel 1965. La Real Cédula de 1768 sobre la difusión del castellano y su repercusión en la diócesis de Mallorca. In: *Boletín de la Sociedad Arqueológica Luliana*, 33(801–803), 357–448.
73. Määttä, Simo K. 2005. The European Charter for Regional or Minority Languages, French Language Laws, and National Identity. *Language Policy*, 4, 167–186.
74. MacQueen, H. 2002. Laws and Languages: Some Historical Notes from Scotland. *Electronic Journal of Comparative Law*. Online elérhető: http://www.ejcl.org/62/art62-2.html#N_17
75. Mályusz Elemér 1939. A középkori magyar nemzetiségi politika. *Századok*, 73, 257–294, 385–448.
76. Marácz László 2002. Multilingualism in the Transleithanian part of the Austro-Hungarian Empire (1867–1918): Policy and practice. *Jezikoslovje*, 13(2), 269–298.
77. Marcos-Marín, Francisco A. 2004. Política lingüística y lenguas iberoeuropas. *Círculo de Lingüística Aplicada a la Comunicación*, 18. Online elérhető: <http://www.ucm.es/info/circulo/no18/marcos.htm>
78. Margócsy István 2005. A magyar nyelv jelenléte a 18. századi iskoláztatásban. In: Bíró Ferenc (szerk.): *Tanulmányok a magyar nyelv ügyének 18. századi történetéből*. Argumentum Kiadó: Budapest. 71–151.
79. Martel, Philippe 2007. Qui parle occitan? *Langues et cité*, 10. Letölthető: http://www.dglf.culture.gouv.fr/Langues_et_cite/langues_cite10.pdf
80. Martínez, Miguel 2013. Language, nation and empire in early modern Iberia. In: del Valle, José 2013a: 44–60.
81. Martínez Paoletti, Jorge 2009. Rights and Duties of Minorities in a context of Post-Colonial Self-Determination: Basques and Catalans in Contemporary Spain. *Buffalo Human Rights Review*, 15.
82. McLeod, W. 1997. Official Status for Gaelic: Prospects and Problems. *Scottish Affairs*, 21, 95–118. Online elérhető: <http://www.papers.celtscot.ed.ac.uk/officialstatus.html>

83. Medina, Alberto 2013. The institutionalization of language in eighteenth-century Spain. In: del Valle 2013a: 77–92.
84. Medina, Alberto – del Valle, José – Monteagudo, Henrique 2013. Introduction to the making of Spanish: Iberian perspectives. In: del Valle 2013a: 23–30.
85. Meek, E. Donald 2001. The Language of Heaven?: The Highland Churches, Culture Shift and the Erosion of Gaelic Identity in the Twentieth Century. In: Pope, Robert (ed.): *Religion and National Identity: Wales and Scotland c. 1700–2000*. University of Wales Press: Cardiff. 307–337.
86. Menéndez Pidal, Ramón 1950. La lengua en tiempo de los Reyes Católicos. *Cuadernos Hispanoamericanos*, 5, 9–24.
87. Mikó Imre 1943. *A magyar államnyelv kérdése a magyar országgyűlés előtt 1790–1825*. Erdélyi Múzeum-Egyesület: Kolozsvár.
88. Milian Massana, Antoni 1983. Los derechos lingüísticos en la enseñanza, de acuerdo con la constitución. *Revista Española de Derecho Constitucional*, 3(7), 357–371.
89. Milian i Massana, Antoni 1984. La regulación constitucional del multilingüismo. *Revista Española de Derecho Constitucional*, 4(10). 123–154.
90. Moal, Stefan 2001. Broadcast Media in Breton: Dawn at Last? In: Helen Kelly-Holmes (ed.): *Minority Language Broadcasting: Breton and Irish*. Multilingual Matters. 31–48.
91. Morris, Ruth 1998. Great Mischiefs – An Historical Look at Language Legislation in Great-Britain. In: D. A. Kibbee (ed.), *Language Legislation and Linguistic Rights: elected proceedings of the Language Legislation and Linguistic Rights Conference, the University of Illinois at Urbana-Champaign, March 1996*. John Benjamins Publishing Company.
92. Morris, Steven 2012. Welsh assembly passes its first bill. *The Guardian*, 2012. nov. 12. Online elérhető: <http://www.theguardian.com/politics/2012/nov/12/welsh-national-assembly-bill-law>
93. Murphy, Lindsay 2007. EU Membership and an Independent Basque State. In: *Pace International Law Review*, 19.
94. Neville, Grace 1987. Minority Languages in Contemporary France. *Journal of Multilingual and Multicultural Development*, 1–2.
95. Newerkla, S. M. 2003. *The seamy side of the Habsburgs' liberal language policy: Intended and factual reality of language use in Plzen's educational system*. In: Rindler-Schjerve 2003a: 167–195.
96. Nichols, Robert Lee 2006. 'Struggling with Language': Indigenous Movements for Linguistic Security and the Politics of the Local Community. *Ethnicities*, 6, 27–51.
97. Ní Ríordáin, M. 2010. Where did it all go right? The socio-political development of Gaeilge as a medium for learning mathematics in Ireland. In: *Published proceedings of Mathematics Education and Society 6th Conference*, Berlin.
98. Ó Buachalla, Séamas 1984. Educational Policy and the Role of the Irish Language from 1831 to 1981. *European Journal of Education*, 19(1). 75–92.
99. Ormrod, W. M. 2003. The Use of English: Language, Law, and Political Culture in Fourteenth-Century England. *Speculum*, 78(3), 750–787.
100. Patten, Alen 2006. The Humanist Roots of Linguistic Nationalism. In: *History of Political Thought*, 2006/2. 221–262.
101. Péter László 2012. Law XLIV of 1868 'On the Equality of Nationality Rights' and the Language of Local Administration. In: Miklós Lojkó (ed.): *Hungary's Long Nineteenth Century: Constitutional and Democratic Traditions in a European Perspective. Collected Studies of László Péter*. Leiden and Boston. 343–354.

102. Pintér Márta 2007. Egy nyelvpolitika-történeti vizsgálat eredményei: Az írországi nyelvcsere történeti beágyazottságának nyelvpolitikai szemléletű vizsgálata. In: Váradi, Tamás (szerk.): *Alkalmazott Nyelvtudományok Konferencia kötet*. MTA Nyelvtudományi Intézet: Budapest. 128–136.
103. Puig i Scotini, Pau 2001–2002. Exercising self-determination without jeopardizing the rights of others: the Catalan model. *St. Thomas Law Review*, 14.
104. Pujadas, Joan J. 2015. ¿Puede una comunidad autónoma española ser multicultural y multilingüe? In: *Perifèries, fronteres y diàlogos: Actas del XIII Congreso de Antropología de la Federación de Asociaciones de Antropología del Estado Español*, Tarragona, 2–5 de septiembre de 2014. Universitat Rovira i Virgili: Tarragona. 1280–1297.
105. Puskás Tünde 2000. Nyelv, identitás és nyelvpolitika Európában. *Fórum Társadalomtudományi Szemle*, 2(1), 69–84.
106. Puttkamer, Joachim von 2013. Iskoláztatás, vallás és birodalmi integráció: Oktatásügy a Habsburg Monarchiában és a cári Oroszországban. *Aetas*, 28(3), 173–183.
107. Reguera, Iñaki 2003. Espectáculos y diversiones públicas en Bilbao a finales de la Edad Moderna: toros, teatro y fiestas reales. *Sancho el Sabio*, 18, 11–38.
108. Rindler-Schjerve, Rosita 2003b. *Introduction*. In: Rindler-Schjerve 2003a: 1–11.
109. Rindler-Schjerve, Rosita 2003c. *Conclusion*. In: Rindler-Schjerve 2003a: 311–320.
110. Rindler-Schjerve, Rosita – Vetter, Eva 2003. *Historical sociolinguistics and multilingualism: Theoretical and methodological issues in the development of a multifunctional framework*. In: Rindler-Schjerve 2003a: 35–66.
111. Rindler-Schjerve, Rosita – Vetter, Eva 2007. Linguistic diversity in Habsburg Austria as a model for modern European language policy. In: Thijs, Jan D. ten – Zeevaert, Ludger: *Receptive Multilingualism. Linguistic analyses, language policies and didactic concepts*. John Benjamins Publishing Co., Amsterdam/Philadelphia. 49–60.
112. Rogers, Vaughan – McLeod, Wilson 2006. Autochthonous minority languages in public-sector primary education: Bilingual policies and politics in Brittany and Scotland. *Linguistics and Education*, 17.
113. Romsics Ignác 2002. Nemzet és állam a modern magyar történelemben. In: Pritz Pál – Sipos Balázs – Zeidler Miklós (szerk.): *Magyarország helye a 20. századi Európában*. Magyar Történelmi Társulat: Budapest. 7–26.
114. Ruán, Felipe 2002. Antonio de Nebrija: Imperio, Castellano y la “gramática de la autoridad”. *Apuntes Hispánicos*, 3, 37–41.
115. Ruiz-Rico Ruiz, Gerardo 1996. Los derechos de las minorías religiosas, lingüísticas y étnicas en el ordenamiento constitucional español. In: *Revista de Estudios Políticos* (Nueva Época), 91, 99–138.
116. Ruiz Vieytez, Eduardo J. 2007. New minorities and linguistic diversity: Some reflections from the Spanish and Basque perspectives. *JEMIE*, 2.
117. Scalfati, Silio P. P. 2003. Latin et langue vernaculaire dans les actes notariés corses XIe-XVe siècle. In: *La langue des actes*. XIe Congrès international de diplomatique, Troyes, 11–13 septembre 2003. <http://elec.enc.sorbonne.fr/CID2003/scalfati>
118. Shuibhne, Niamh Nic 2004. Labels, Locals, and the Free Movement of Goods. In: Rachael Craufurd Smith (ed.): *Culture and European Union Law*. Oxford University Press: Oxford. 81–112.
119. Singer, Barnett 1976. The Teacher as Notable in Brittany. *French Historical Studies*, 1976/9. 635–659.
120. Smith, Llinos Beverley 2000. The Welsh and English languages in late-medieval Wales. In: Trotter 2000: 7–24.

121. Soós Ferenc 2005. II. József német nyelvrendelete és a hivatalos Magyarország. In: Bíró Ferenc (szerk.): *Tanulmányok a magyar nyelv ügyének 18. századi történetéből*. Argumentum Kiadó: Budapest. 261–301.
122. Szajbély Katalin 2003. Kisebbségi kérdés Spanyolországban. *Kisebbségkutatás*, 4, 695–705.
123. Szarka László 2003. Államnyelv, hivatalos nyelv – kisebbségi nyelvi jogok Kelet-Közép-Európában. In: Nádor Orsolya – Szarka László (szerk.): *Nyelvi jogok, kisebbségek, nyelvpolitika Kelet-Közép-Európában*. Akadémiai Kiadó: Budapest. Online elérhető: <http://adattar.adatbank.transindex.ro/>
124. Szekfü Gyula 1935/2002. A magyarság és kisebbségei a középkorban. In: Erős Vilmos (szerk.): *Nép, nemzet, állam. Válogatott tanulmányok*. Osiris Kiadó: Budapest. 454–464.
125. Szekfü Gyula 1940/2002. Még egyszer középkori kisebbségeinkről. In: Erős Vilmos (szerk.): *Nép, nemzet, állam. Válogatott tanulmányok*. Osiris Kiadó: Budapest. 465–475.
126. Szekfü Gyula 1942/2002. A nemzetiségi kérdés rövid története. In: Erős Vilmos (szerk.): *Nép, nemzet, állam. Válogatott tanulmányok*. Osiris Kiadó: Budapest. 476–546.
127. Szoták Szilvia 2003. Az ausztriai kisebbségek nyelvi jogai – különös tekintettel a magyar kisebbségre. In: Nádor Orsolya – Szarka László (szerk.): *Nyelvi jogok, kisebbségek, nyelvpolitika Kelet-Közép-Európában*. Akadémiai Kiadó: Budapest. Online elérhető: <http://adattar.adatbank.transindex.ro/>
128. Szoták Szilvia 2012. Az osztrák nyelv- és kisebbségpolitika legújabb diskurzusai. In: Eplényi Kata – Kántor Zoltán (szerk.): *Térvetítés és határtalanítás: a magyar nyelvpolitika 21. századi kihívásai*. Lucidus: Budapest. 122–143.
129. Torrealdai, Joan Mari 1987. Censura y literatura vasca. In: Abellán, Manuel L. 1987. *Censura y literaturas peninsulares*. Diálogos Hispánicos de Amsterdam, 5. Rodopi: Amsterdam. 65–98.
130. Trenz, Hans-Jörg 2007. Reconciling Diversity and Unity: Language Minorities and European Integration. *Ethnicities*, 7.
131. Trócsányi László – Juhász Hajnalka 2010. A nyelvhasználat szabályozása egyes nyugat-európai országokban. In: Andrásy György – Vogl Márk (szerk.): *Az emberi jogok és a nyelvek*. Studia Iuridica Auctoritate Universitatis Pécs Publicata, 146, Pécs. 47–85.
132. Válent Viktória 2011. Felemás kompromisszum: módosult a kisebbségi törvény Ausztriában. *Kitekintő.hu*, 2011. július 8. Online elérhető: http://kitekinto.hu/karpat-medence/2011/07/08/felemas_kompromisszum_modosult_a_kisebbségi_torveny_ausztriaban/#.VVRDUrI_Oko
133. Vetter, E. 2003. *Hegemonic discourse in the Habsburg Empire: The case of education. A critical discourse analysis of two mid 19th century government documents*. In: Rindler-Schjerve 2003a: 271–307.
134. Vigier, Philippe 1979. Diffusion d’une langue nationale et résistance des patois en France au XIXe siècle. *Romantisme*, 9(25), 191–208.
135. Villa, Laura 2013. The officialization of Spanish in mid-nineteenth-century Spain: the Academy’s authority. In: del Valle 2013a: 93–105.
136. Vogel Sándor 2001. A kisebbségi jogok kérdése Ausztriában. *Regio*, 12, 190–221.
137. Wallnig, T. 2003. *Language and Power in the Habsburg Empire: The historical context*. In: Rindler-Schjerve 2003a: 15–32.
138. Woolard, Kathryn A. 2013. The seventeenth-century debate over the origins of Spanish: links of language ideology to the Morisco question. In: del Valle 2013a. 61–76.
139. Wright, Roger 2013. The prehistory of written Spanish and the thirteenth-century nationalist zeitgeist. In: del Valle 2013a: 31–43.

Hivatalos weboldalak

Boletín Oficial de España (BOE): <http://www.boe.es/>

CompLex hatályos jogszabályok gyűjteménye: <http://net.jogtar.hu/>

Conseil Constitutionnel: <http://www.conseil-constitutionnel.fr/>

Conseil d'État: <http://www.conseil-etat.fr/>

European Charter for Regional or Minority Languages (ECRML): http://www.coe.int/t/dg4/education/minlang/default_en.asp

Légifrance: <http://www.legifrance.gouv.fr>

Rechtsinformationssystem des Bundes (RIS): <https://www.ris.bka.gv.at/>

Tribunal Constitucional de España: <http://www.tribunalconstitucional.es/>

UK legislation: <http://www.legislation.gov.uk/>

Egyéb hivatalos dokumentumok

A magyar szent korona országainak 1901. évi népszámlálása: Harmadik rész. A népesség részletes leírása. Magyar Kir. Központi Statisztikai Hivatal: Budapest, 1907.

A magyar szent korona országainak 1910. évi népszámlálása: Első rész. A népesség főbb adatai községek és népesebb puszták, telepek szerint. Magyar Kir. Központi Statisztikai Hivatal: Budapest, 1912.

A Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Országgyűlési Biztosának tevékenységéről szóló éves beszámoló, 1995–2010. Online elérhető: <http://www.kisebbsegiombudsman.hu/kateg-292-1-beszamolok.html>

A Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Országgyűlési Biztosának jelentése a nemzeti és etnikai kisebbségi óvodai nevelés helyzetéről, 2010. Letölthető: <http://www.kisebbsegiombudsman.hu/data/files/205104474.pdf>

A Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Országgyűlési Biztosának jelentése a nemzeti és etnikai kisebbségi általános iskolai nevelés-oktatás helyzetéről, 2011. Letölthető: <http://www.kisebbsegiombudsman.hu/data/files/217986220.pdf>

A Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Országgyűlési Biztosának jelentése a nemzetiségű felsőoktatás helyzetéről, 2011. Letölthető: <http://www.kisebbsegiombudsman.hu/data/files/223936615.pdf>

A Nemzeti és Etnikai Kisebbségek Országgyűlési Biztosának véleménye a készülõ nemzetiségi törvény tervezetéről, 2011. november 15. Online elérhető: <http://www.kisebbsegiombudsman.hu/hir-706-velemenyeszulo-nemzetisegi-torveny.html>

Cerquiglini, Bernard 1999. *Les langues de la France. Rapport au Ministre de l'Education Nationale, de la Recherche et de la Technologie, et à la Ministre de la Culture et de la Communication*. Online elérhető: http://www.culture.gouv.fr/culture/dglf/lang-reg/rapport_cerquiglini/langues-france.html

Conseil Général du Pyrénées-Orientales: *Charte en faveur du Catalan*. <http://www.cg66.fr/202-charte-en-faveur-du-catalan.htm>

Euromosaic Report on Gaelic in Scotland 1996. Online elérhető: <http://www.uoc.edu/euromosaic/web/document/gaelic/an/i1/i1.html>

Euromosaic Report on France 1996. Online elérhető: <http://www.uoc.edu/euromosaic/web/homean/index1.html>

Grégoire, Henri-Baptiste 1794. *Rapport sur la nécessité et les moyens d'anéantir les patois et d'universaliser la langue française*. Online elérhető: <http://www.axl.cefan.ulaval.ca/francophonie/gregoire-rapport.htm>

Menendez-Reigada 1939. *Catecismo Patriótico Español*. Establecimiento Tipográfico de Calatrava: Salamanca.

Mercator European Research Centre on Multilingualism and Language Learning 2013. *The Catalan language in education in Spain*. Letölthető: http://www.mercator-research.eu/fileadmin/mercator/dossiers/pdf/Catalan_in_Spain-2nd.pdf

National Plan for Gaelic 2007–2012: <http://www.gaidhlig.org.uk/bord/wp-content/uploads/sites/2/National-Plan-for-Gaelic.pdf>

National Plan for Gaelic 2012–2017: <http://www.gaidhlig.org.uk/bord/wp-content/uploads/sites/2/National-Gaelic-Language-Plan-2012-2017.pdf>

Opinion no. 621/2011 of the Venice Commission on the new Constitution of Hungary, Strasbourg, 20 June 2011. CDL-AD(2011)016

Opinion no. 671/2012 of the Venice Commission on the Act on the Rights of Nationalities of Hungary, Strasbourg, 19 June 2012. CDL-AD(2012)011

Rapport du Comité de salut public sur les idiômes, 1794: <http://www.axl.cefan.ulaval.ca/francophonie/barere-rapport.htm>

A Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartájához kapcsolódó jelentések és ajánlások: http://www.coe.int/t/dg4/education/minlang/Report/default_en.asp

State Periodical Reports for Austria: 2003, 2007, 2011

Committee of Experts' evaluation reports for Austria: 2005, 2009, 2013

State Periodical Reports for Hungary: 1999, 2002, 2005, 2009, 2012, 2015

Committee of Experts' evaluation reports for Hungary: 2001, 2003, 2006, 2009, 2012

State Periodical Reports for Spain: 2002, 2007, 2010, 2014

Committee of Experts' evaluation reports for Spain: 2005, 2008, 2011

State Periodical Reports for the United Kingdom: 2002, 2005, 2009, 2013

Committee of Experts' evaluation reports for the United Kingdom: 2003, 2006, 2009, 2013

Reports of the Commissioners of Inquiry into the State of Education in Wales 1847: <http://www.llgc.org.uk/collections/digital-gallery/printedmaterial/thebluebooks/>

Strategy to Enhance and Protect the Development of the Irish Language 2015–2035: http://www.dcalni.gov.uk/irish_language_strategy_2015-2035

FÜGGELÉK

Jogszabályok jegyzéke

Nemzetközi szerződések

A Lengyelországgal Versailles-ban 1919. június 28-án megkötött szerződés. In: Halmosy Dénes 1983. Nemzetközi Szerződések, 1918–1945. Budapest. 84–89.

Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya (1945): <http://www.menszt.hu/layout/set/print/content/view/full/186>

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (1948):

http://www.ohchr.org/EN/UDHR/Documents/UDHR_Translations/hng.pdf

Az Emberi Jogok Európai Egyezménye (1950): http://www.echr.coe.int/Documents/Convention_HUN.pdf

Az oktatásban alkalmazott megkülönböztetés elleni küzdelemről szóló egyezmény (1960): http://www.unesco.hu/site/documents/1964_es_unesco_egyezmény.pdf

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (1966):

<http://www.menszt.hu/layout/set/print/content/view/full/203>

A Regionális vagy Kisebbségi Nyelvek Európai Kartája (1992):

http://www.coe.int/t/dg4/education/minlang/textcharter/default_en.asp

A Nemzeti Kisebbségek Védelméről szóló Keretegyezmény (1995):

<http://www.coe.int/en/web/minorities/text-of-the-convention>

Európai uniós dokumentumok

Az Európai Gazdasági Közösség nyelveinek meghatározásáról szóló 1/58-as tanácsi rendelet (utoljára módosítva 2013. július 1-én): <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:01958R0001-20130701&qid=1408533709461&from=EN>

Az Európai Unióról szóló szerződés egységes szerkezetbe foglalt változata (Hivatalos Lap C 326, 26/10/2012, 13–47): <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:12012M/TXT>

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés egységes szerkezetbe foglalt változata (Hivatalos Lap C 326, 26/10/2012, 47–390): <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/?uri=CELEX:12012E/TXT>

A Bizottság Közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának – Többnyelvűség: európai tőke és közös elkötelezettség (COM/2008/0566): <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/HU/TXT/?uri=CELEX:52008DC0566>

Egyesült Királyság

The Statute of Wales / Statutum Walliae 1284 (12. Edw. I. c. 1). In: Bowen 1908: 2–27.

The Pleading in English Act 1362 (36 Edw. III c. 15). In: Ormrod 2003: 756.

Statute of Kilkenny (1366). In: Crowley 2000: 14–16.

An Act for the Confirmation of the Statutes of Kilkenny 1495 (10 Hen. VII. c. 8). In: Crowley 2000: 17.

An Act for Laws and Justice to be ministered in Wales in like Form as it is in this Realm 1535 (27 Hen. VIII. c. 26). In: Raithby 1811: 243–255.

An Act for the English Order, Habit and Language (1537). In: Crowley 2000: 21–23.

An Act for certain Ordinances in the King's Majesty's Dominion and Principality of Wales 1542 (34 & 35 Hen. VIII. c. 26). In: Raithby 1811: 407–428.

An Act for the uniformity of Service and Administration of the Sacraments throughout the Realm 1549 (2 & 3 Edw. VI. c. 1). In: Raithby 1811: 517–522.

An Act for the Uniformity of Common Prayer and Service in the Church, and the Administration of the Sacraments 1560 (STAT. 2. Eliz c. 2 [IR.]), XV. szakasz. In: Crowley 2000: 25–26.

An Act for the Translating of the Bible and the Divine Service into the Welsh Tongue 1563 (5 Eliz. c. 28). In: Raithby 1811b: 246–248.

An Act for the Erection of Free Schools (1570). In: Crowley 2000: 27.

An Act for the Settling of Parochial Schools (1616). In: Durkacz 1983: 5.

An Act for turning the Books of Law, and all Processes and Proceedings in Courts of Justice into English (1650). In: *The Legal Observer, or Journal of Jurisprudence*. May to October, 1837. Vol. XIV. Richards and Co.: London. p. 296.

An Additional Act concerning the Proceeding of the Law in English (1651). In: Morris 1998: 39–40.

The Education Act 1695 (7 Will. III. c. 4), hosszú címén: An Act to Restrain Foreign Education. In: Crowley 2000: 89–91.

Courts of Justice Act 1731 (4 Geo. II. c. 26). In: Morris 1998: 33.

Administration of Justice (Language) Act (Ireland) 1737 (11 Geo. II. c. 6.):

<http://www.legislation.gov.uk/aip/Geo2/11/6/contents>

An Act to provide for public Elementary Education in England and Wales 1870 (34 & 35 Vict c. 75.):
<http://www.educationengland.org.uk/documents/acts/1870-elementary-education-act.pdf>

Civil Procedure Acts Repeal Act 1879 (42 & 43 Vict c. 59). In: *The Public General Statutes passed in the Forty-Second and Forty-Third Years of the Reign of Her Majesty Queen Victoria*, 1879. Queen's Printer, East Harding Street: London. 296–306.

Education (Scotland) Act 1918. In: Durkacz 1983: 178–179.

Welsh Courts Act 1942 (5 & 6 Geo. VI. c. 40): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/Geo6/5-6/40>

Education Act 1944 (7 & 8 Geo. VI. c. 31): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/Geo6/7-8/31>

Welsh Language Act 1967 (c. 66): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1967/66>

Education (Scotland) Act 1980 (1980 c. 44): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1980/44>

Broadcasting Act 1981 (c. 68): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1981/68>

Anglo-Irish Agreement 1985 between the Government of Ireland and the Government of the United Kingdom: <http://cain.ulst.ac.uk/events/aia/aiadoc.htm>

Education Reform Act 1988 (c. 40): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1988/40>

Welsh Language Act 1993 (c. 38): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1993/38>

Crofters (Scotland) Act 1993 (c. 44): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1993/44>

Scottish Land Court Act 1993 (c. 45): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1993/45>

Government of Wales Act 1998 (c. 38): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1998/38>

Human Rights Act 1998 (c. 42): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1998/42>

Scotland Act 1998 (c. 46): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1998/46>

The Belfast (Good Friday) Agreement 1998:

<https://www.gov.uk/government/publications/the-belfast-agreement>

Gaelic Language (Scotland) Act 2005 (2005 asp 7): <http://www.legislation.gov.uk/asp/2005/7>

The St Andrews Agreement 2006:

<https://www.gov.uk/government/publications/the-st-andrews-agreement-october-2006>

Government of Wales Act 2006 (c. 32): <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2006/32>

Northern Ireland (St Andrews Agreement) Act 2006 (2006 c. 53):

<http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2006/53>

Welsh Language (Wales) Measure 2011 (nawm 1): <http://www.legislation.gov.uk/mwa/2011/1>

National Assembly for Wales (Official Languages) Act 2012 (anaw 1):

<http://www.legislation.gov.uk/anaw/2012/1>

Standing Order of the Scottish Parliament (hatályos):

<http://www.scottish.parliament.uk/parliamentarybusiness/17797.aspx>

Franciaország

L'ordonnance de Villers-Cotterêts (1539):

<http://www.academie-francaise.fr/la-langue-francaise/le-francais-aujourd'hui>

L'Édit de Roussillon (1563). In: Dupuy 1891: 158.

Interdiction officielle de la langue catalane – Edit du Roy, 2 Avril 1700:

<http://www.axl.cefan.ulaval.ca/francophonie/Decret-interdiction-catalan1700.htm>

Décret relatif à l'organisation de l'instruction publique et à la distribution des premières écoles dans les communes (1793. október 21). In: Duvergier 1825: 299–300.

Décret qui ordonne l'établissement d'instituteurs de langue française dans les campagnes de plusieurs départements dont les habitants parlent divers idiômes (1794. január 27). In: Duvergier 1834: 19.

Décret portant qu'à compter de jour de sa publication, nul acte public ne pourra, dans quelque partie que ce soit du territoire français, être écrit qu'en langue française (1794. július 20). In: Duvergier 1834: 225.

Décret relatif aux écoles primaires (1794. november 17). In: Duvergier 1834: 411.

Loi sur l'instruction primaire (1833). In: Duvergier 1842: 191.

Règlement modèle pour les écoles publiques (1851), Art. 29. In: Vigier 1979: 196.

Règlement des écoles primaires (1881). In: *Journal des Instituteurs*, Dimanche 23 janvier 1881. 33–35.

Loi n° 51-46 du 11 janvier 1951 relative à l'enseignement des langues et des dialectes locaux:

http://www.legifrance.gouv.fr/jopdf/common/jo_pdf.jsp?numJO=0&dateJO=19510113&numTexte=&pageDebut=00483&pageFin

Décret n° 52.1347 du 18 décembre 1952 relatif à l'enseignement de la langue allemande dans les classes terminales des écoles primaires des communes dont la langue usuelle est le dialecte alsacien. In: *Journal officiel de la République française*, 19 décembre 1952, p. 11673.

Décret n° 74-33 du 16 janvier 1974 relative à l'enseignement des langues et dialectes locaux:

<http://www.culture.gouv.fr/culture/dglf/lang-reg/lang-reg5.htm>

Loi n° 75-620 du 11 juillet 1975 relative à l'éducation: http://dcalin.fr/textoff/loi_haby_1975.html

Loi n°75-1349 du 31 décembre 1975 relative à l'emploi de la langue française:

<http://www.legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000000521788>

Loi n° 82-214 du 2 mars 1982 portant statut particulier de la région de Corse (organisation administrative):

<http://legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000000704430>

Loi n° 91-428 du 13 mai 1991 portant statut de la collectivité territoriale de Corse:

<http://legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000000536085>

Loi constitutionnelle n° 92-554 du 25 juin 1992 ajoutant à la Constitution un titre “Des Communautés européennes et de l'Union européenne”:

<http://legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000000723466>

Loi n° 94-665 du 4 août 1994 relative à l'emploi de la langue française:

<http://www.legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000000349929&dateTexte=20110513>

Loi n° 86-1067 du 30 septembre 1986 relative à la liberté de communication (1994–):

http://www.legifrance.gouv.fr/affichTexteArticle.do?jsessionid=10462BE04BA4EDB7668546DC6BF095CA.tpdila16v_3?idArticle=LEGIARTI000006420260&cidTexte=JORFTEXT000000512205&categorieLien=id&dateTexte=20000801

Code de la consommation (1997–): http://www.legifrance.gouv.fr/affichCodeArticle.do?jsessionid=10462BE04BA4EDB7668546DC6BF095CA.tpdila16v_3?idArticle=LEGIARTI000029891624&cidTexte=LEGITEXT000006069565&dateTexte=20150622

Code de l'éducation (2000): http://www.axl.cefan.ulaval.ca/europe/france_code-education.htm

Hatályos: <http://www.legifrance.gouv.fr/affichCode.do?cidTexte=LEGITEXT000006071191>

Loi n° 2002-92 du 22 janvier 2002 relative à la Corse:

<http://legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000000409466>

Plan stratégique d'aménagement et de développement linguistique pour la langue corse 2007–2013:

http://www.corse.fr/Langue-et-culture-corses_a508.html

Loi constitutionnelle n° 2008-724 du 23 juillet 2008 de modernisation des institutions de la Ve République:

<http://www.legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000019237256>

Charte de langue corse 2010: http://www.corse.fr/Langue-et-culture-corses_a508.html

Loi n° 2013-595 du 8 juillet 2013 d'orientation et de programmation pour la refondation de l'école de la République:

<http://www.legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000027677984& categorieLien=id>

Décret n° 2014-1489 du 11 décembre 2014 modifiant le code de la consommation en ce qui concerne notamment l'information des consommateurs sur les denrées alimentaires:

<http://www.legifrance.gouv.fr/affichTexte.do?cidTexte=JORFTEXT000029884889&categorieLien=id>

Dispositif académique d'enseignement de la langue corse dans le premier degré année scolaire 2014–2015:

http://web.ac-corse.fr/ia2a/Dispositif-academique-de-l-enseignement-de-la-langue-corse-dans-le-premier-degre-2014-2015_a599.html

Spanyolország

Pragmáticas de Cigales de 1549 y de Madrid de 1552 (Libros que deben tener los cambios y mercaderes en el modo que se expresa). In: Novísima Recopilación de las Leyes de España, Tomo IV, Libro IX, Título IV, Ley XII. 249.

Real Cédula de 28 de junio de 1619 – Expulsión de los gitanos que no se avecindaren en pueblos de mil vecinos arriba; y prohibicion de usar su trage, nombre y lengua, y de tratar en compras y ventas de ganados. In: Novísima Recopilación, Tomo V, Libro XII, Título XVI, Ley IV. 358–359.

Real Cédula de 3 de octubre de 1714 – Establecimiento de la Real Academia Española; y prerogativas de sus individuos. In: Novísima Recopilación, Tomo IV, Libro VIII, Título XX, Ley I, 166–168.

Nueva Planta de la Real Audiencia del Principado de Cataluña, establecida por su Magestad, con decreto de diez y seis de enero de mil setecientos diez y seis (1716). In: Novísima Recopilación, Tomo II, Libro V, Título IX, Ley I, Art. 4. 405–409.

Real Cédula de su Magestad, a consulta de los señores del Consejo, reduciendo el arancel de los derechos procesales a reales de vellón en toda la Corona de Aragón, y para que en todo el Reyno se actué y enseñe en lengua castellana, con otras cosas que se expresa (1768). In: Llompart 1965: 365–367.

Real Cédula de 22 de septiembre de 1780 – Establecimiento de las escuelas públicas de la Corte. In: Novísima Recopilación, Tomo IV, Libro VIII, Título I, Ley IV, 3–5.

Instrucción para el arreglo del Teatros y Compañías Cómicas de estos Reinos fuera de la Corte, de 2 de marzo de 1801. In: Reguera 2003: 18.

Reglamento general de instrucción pública decretado por las córtes en 29 de junio de 1821. In: Araque Hontangas 2013: 277–294.

Código de Comercio (1829): Edición oficial de Real Órden. Oficina de D. L. Amarita: Madrid, 1858.

Disposición del Gobierno Superior Político de Baleares, 22 de febrero de 1837. In: De Melchor – Branchadell 2002: 127.

Real Decreto de 30 de marzo de 1849, sobre escuelas normales e inspectores de instrucción primaria, y reglamentos para le ejecucion del mismo. Imprenta de la Publicidad, á cargo de M. Rivadeneyra: Madrid, 1849.

Ley de Instrucción Pública de 9 de septiembre de 1857 (Ley Moyano):

http://personal.us.es/alporu/historia/ley_moyano_texto.htm

Ley de 28 mayo de 1862, del Notariado. In: Alcubilla, Marcelo Martínez 1869. Diccionario de la administración española, peninsular y ultramarina: Compilación ilustrada de la novísima legislación de España en todos los ramos de la administración pública. Tomo X. Imprenta de la Sra. V. É. Hijas de A. Pañuelas: Madrid. 472–476.

Real Órden disponiendo que en adelante no se admitan á la censura obras dramáticas que estén exclusivamente escritas en cualquiera de los dialectos de las provincias de España (1867). In: Lalama, Vicente de 1867. Índice General de cuantas obras dramáticas y líricas han sido aprobadas para los teatros del Reino y de Ultramar. Imprenta de G. Alhambra. p. 111.

Real Decreto de 14 de septiembre de 1882, aprobatorio de la Ley de Enjuiciamiento Criminal:

http://noticias.juridicas.com/base_datos/Penal/lecr.html

Real Decreto de 21 de noviembre de 1902, Art. 2. In: Herreras 1994: 141.

Real Decreto del 18 de septiembre de 1923. In: Álvarez Rey 2006: 66.

Real Orden del 13 de octubre de 1925. In: Álvarez Rey 2006: 80.

Real Decreto del 11 de junio de 1926. In: Herreras 1994: 141.

Constitución de la República Española, 9 de diciembre de 1931: http://www.congreso.es/portal/page/portal/Congreso/Congreso/Hist_Normas/ConstEsp1812_1978/Const1931

Bando del 16 de abril de 1937 del Gobernador Militar de San Sebastián. In: Torreal dai 1987: 90.

Comunicación del General Primer Jefe, 29 de mayo de 1937. In: Torreal dai 1987: 90–91.

Orden del Ministerio de Justicia del 18 de mayo de 1938. In: Boletín Oficial del Estado (a továbbiakban: BOE), núm. 577, 21 mayo 1938, pp. 7435–7436.

Orden del Ministerio de Organización y Acción Sindical del 21 de mayo de 1938. In: BOE, núm. 582, 26 mayo 1938, p. 7532.

Orden del Ministerio de Justicia del 12 de agosto de 1938. In: BOE, núm. 48, 17 agosto 1938, p. 758.

Orden del Ministerio de la Gobernación de 8 de abril de 1939, Art. 3. In: BOE, núm. 104, 14 abril 1939, p. 2091.

Orden de 16 de mayo de 1940 por la que se dispone queda prohibido en rótulos, muestras, anuncios, etc., el empleo de vocablos genéricos extranjeros. In: BOE, 17 mayo 1940, p. 3370.

Orden de 20 mayo de 1940 sobre denominaciones, marcas y rótulos en idioma extranjero. In: BOE, 30 mayo 1940, p. 3680.

Orden de 8 de julio de 1940 por la que se aclara la de 20 de mayo último sobre el uso y empleo y registro de denominaciones extranjeras en marcas, nombres comerciales y rótulos de establecimientos. In: BOE, 22 de julio de 1940, p. 5088.

Circular de 28 de julio de 1940 del Gobernador Civil de Barcelona. In: Herreras 1994: 142.

Normas del Departamento Nacional de Cinematografía del 20 de octubre de 1940. In: Alcaraz Ramos 1999: 17.

Decreto de 2 de junio de 1944, por el que se aprueba con carácter definitivo el Reglamento de la organización y régimen del Notariado. In: BOE, núm. 189, 7 julio 1944, p. 5244.

Orden de 11 de enero de 1945. In: Herreras 1994: 143.

Orden de 17 de febrero de 1953 por la que se regulan los nombres de los buques de la Marina Mercante y de Pesca de arqueo total Superior a veinte toneladas. In: BOE, núm. 53, 22 febrero 1953, p. 1051.

Ley de 8 de junio de 1957 sobre el Registro Civil. In: BOE, núm. 151, 10 junio 1957, p. 377.

Decreto de 14 de noviembre de 1958, por el que se aprueba el Reglamento para la aplicación de la Ley del Registro Civil. In: BOE, núm. 296, 11 diciembre 1958, p. 10990.

Ley 14/1970, de 4 de agosto, General de Educación y Financiamiento de la Reforma Educativa, Art. 14 y 17. In: BOE, núm. 187, 6 agosto 1970, p. 12529.

Decreto 1433/1975, de 30 de mayo por el que se regula la incorporación de las lenguas nativas en los programas de los Centros de Educación Preescolar y General Básica. In: BOE, núm. 156, 1 julio 1975, pp. 14249–14250.

Decreto 2929/1975, de 31 de octubre por el que se regula el uso de las lenguas regionales españolas. In: BOE, núm. 274, 15 noviembre 1975, p. 23877.

Constitución Española de 1978: http://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-1978-31229

Ley Orgánica 3/1979, de 18 de diciembre, de Estatuto de Autonomía para el País Vasco:
<http://www.boe.es/buscar/doc.php?id=BOE-A-1979-30177>

Ley Orgánica 1/1981, de 6 de abril, del Estatuto de Autonomía para Galicia:
<http://www.boe.es/buscar/doc.php?id=BOE-A-1981-9564>

Ley Orgánica 5/1982, de 1 de julio, de Estatuto de Autonomía de la Comunidad Valenciana:
<http://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-1982-17235>

Ley Orgánica 13/1982, de 10 de agosto, de Reintegración y Amejoramiento del Régimen Foral de Navarra:
http://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-1982-20824

Ley 10/1982, de 24 de noviembre, Básica de normalización del uso del euskera:
http://noticias.juridicas.com/base_datos/CCAA/pv-I10-1982.html

Ley 7/1983, de 18 de abril, de normalización lingüística en Catalunya:
<http://www.boe.es/buscar/doc.php?id=DOGC-f-1983-90036>

Ley 3/1983, de 15 de junio, de normalización lingüística:
<http://www.boe.es/buscar/doc.php?id=DOG-g-1983-90056>

Ley 4/1983, de 23 de noviembre, de uso y enseñanza del valenciano:
http://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-1984-1851

Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial:
<https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-1985-12666>

Ley 3/1986, de 19 de abril, de Normalización Lingüística:
<http://www.boe.es/buscar/doc.php?id=BOE-A-1986-19091>

Ley Foral 18/1986, de 15 de diciembre, del vascuence:

http://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-1987-1257

Decreto Foral 159/1988 de incorporación del vascuence a la enseñanza no universitaria de Navarra:

<http://www.lexnavarra.navarra.es/detalle.asp?r=28807>

Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común: <https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-1992-26318>

Ley 1/1993, de 19 de febrero, de la Escuela Pública Vasca:

http://noticias.juridicas.com/base_datos/CCAA/pv-11-1993.html

Ley 1/1998, de 7 de enero, de Política Lingüística:

http://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-1998-2989

Ley 1/1998, de 23 de marzo, de uso y promoción del bable/asturiano:

http://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-1998-10126

Ley 1/2000, de 7 de enero, de Enjuiciamiento Civil:

<https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-2000-323>

Ley Orgánica 6/2006, de 19 de julio, de reforma del Estatuto de Autonomía de Cataluña:

http://noticias.juridicas.com/base_datos/Admin/lo6-2006.html

Ley Orgánica 1/2007, de 28 de febrero, de reforma del Estatuto de Autonomía de las Illes Balears:

<http://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-2007-4233>

Ley Orgánica 14/2007, de 30 de noviembre, de reforma del Estatuto de Autonomía de Castilla y León:

<http://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-2007-20635>

Ley 10/2009, de 22 de diciembre, de uso, protección y promoción de las lenguas propias de Aragón:

http://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-2010-1711

Ley 12/2009, del 10 de julio, de Educación: http://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-2009-13038

Decreto 79/2010 para el plurilingüismo en la enseñanza no universitaria de Galicia:

http://www.xunta.es/dog/Publicados/2010/20100525/Anuncio17BE6_es.html

Decreto 127/2012, de 3 de agosto, del Consell, por el que se regula el plurilingüismo en la enseñanza no universitaria en la Comunitat Valenciana:

http://www.docv.gva.es/portal/ficha_disposicion_pc.jsp?sig=007636/2012&L=1

Ley 3/2013 de uso, protección y promoción de las lenguas y modalidades lingüísticas de Aragón:

http://www.boe.es/diario_boe/txt.php?id=BOE-A-2013-6103

Decreto 15/2013, de 19 de abril, por el cual se regula el tratamiento integrado de las lenguas en los centros docentes no universitarios de las Illes Balears:

<http://www.caib.es/eboibfront/es/2013/8117/514453/decreto-15-2013-de-19-de-abril-por-el-cual-se-regu>

Ausztria

Rescript Kaiser Ferdinand I. vom 8. August 1555. In: Fischel 1910: 3–4. (Nr. 5.)

Das böhmische Sprachenzwangsgesetz vom Jahre 1615. In: Fischel 1910: 7–10. (Nr. 12.)

Obnovené zřízení zemské / Verneuerte Landesordnung (1627,1628). In: Fischel 1910: 10–17. (Nr. 14.)

Verordnung vom 18. October 1776. In: Fischel 1910: 29. (Nr. 42.)

Josephinische Gerichtsordnung vom 1. Mai 1781, 13. §. In: Fischel 1910: 30. (Nr. 45.)

Judenpatente für Niederösterreich vom 2. Jänner und für Mähren vom 13. Februar 1782. In: Fischel 1910: 30–31. (Nr. 48.)

Hofentschließung vom 1. December 1785. In: Fischel 1910: 34. (Nr. 59.)

Hofdecret vom 26. März 1787 an das inner- und ober-österr. Appellationsgericht. In: Fischel 1910: 37. (Nr. 68.)

Hofdecret vom 30. November 1787. In: Fischel 1910: 39. (Nr. 71.)

Patent vom 17. Juni 1788 über das Kriminalverfahren, 97. §. In: Fischel 1910: 40. (Nr. 75.)

Allgemeine Gerichtsordnung für Westgalizien vom 19. December 1796, 14. §. In: Fischel 1910: 45 (Nr. 89).

Strafgesetzbuche vom 3. September 1803, 356. §. In: Fischel 1910: 47. (Nr. 94.)

Hofkanzleidecret vom 23. April 1807. In: Fischel 1910: 49. (Nr. 101.)

Allerhöchste Entschließung vom 16. April 1818 für Galizien und die Bukowina. In: Fischel 1910: 56. (Nr. 124a.)

Resolution Kaiser Ferdinands über die Petition der Bewohner Prags vom 8. April 1848. In: Fischel 1910: 73–76. (Nr. 170.)

Pillersdorff'schen Verfassungsurkunde vom 26. April 1848, 4. §. In: Fischel 1910: 76. (Nr. 171.)

Kremsier Entwurf (1848): <http://www.verfassungen.de/at/at-18/kremsier49.htm>

Erlass des k. k. Ministeriums des Innern vom 23. Februar 1849. In: Fischel 1910: 87. (Nr. 181.)

Reichsverfassung für das Kaiserthum Oesterreich (olmützi alkotmány, 1849. március 4):
<http://www.verfassungen.de/at/at-18/verfassung49-i.htm>

Kaiserliches Patent über die durch die constitutionelle Staatsform gewährleisteten politischen Grundrechte (Grundrechtspatent), 1849: <http://www.verfassungen.de/at/at-18/verfassung49-i.htm>

Kaiserlichen Patente vom 4. März 1849. In: Fischel 1910: 87–88. (Nr. 184.)

Verordnung der k. k. Ministerium des Innern und der Justiz vom 2. April 1849. In: Fischel 1910: 88. (Nr. 186.)

Grundsätze für die provisorische Organisation des Unterrichtswesens in dem Kronlande Ungarn (1849). In: Seidl, J. G. – Bonitz, H. – Mozart, J. (eds.) 1850. *Zeitschrift für die österreichischen Gymnasien*. Verlag und Druck von Carl Gerold: Wien. 119–125.

Entwurf der Organisation der Gymnasien und Realschulen in Oesterreich. Vom Ministerium des Cultus und Unterrichts. Gedruckt in der kaiserlich-königlichen Hof- und Staatsdruckerei, 1849.

Patente vom 7. August 1850, betreffend die Errichtung eines Obersten Gerichts- und Kassationshofes. In: Fischel 1910: 93. (Nr. 199.)

Erlass des Justizministeriums vom 22. October 1852. In: Fischel 1910: 101–103. (Nr. 215.)

Kaiserlichen Patente vom 27. December 1852. In: Fischel 1910: 104–105. (Nr. 217.)

Allgemeinen Strasprocessordnung vom 29. Juli 1853, 123. §. In: Fischel 1910: 109. (Nr. 222.)

Patent vom 9. August 1854, Nr. 208, über das gerichtliche Verfahren in Rechtsangelegenheiten außer Streitsachen, 4. §. In: Fischel 1910: 109. (Nr. 224.)

Verordnung des Ministers für Cultus und Unterricht vom 16. December 1854. In: Fischel 1910: 110–111. (Nr. 227.)

Verordnung des Ministers für Cultus und Unterricht vom 8. August 1859. In: Fischel 1910: 116. (Nr. 239.)

Erlass des k.k. Ministeriums des Innern vom 20 December 1859, an das k.k. Statthalterei-Präsidium in Lemberg und das Landesregierungs- Präsidium in Krakau. In: Fischel 1910: 119–122. (Nr. 242.)

Kaiserlichen Patente vom 1. Jänner 1860. In: Fischel 1910: 122–123. (Nr. 243.)

Erlass des k. k. Ministeriums des Innern vom 9. December 1860. In: Fischel 1910: 135. (Nr. 257.)

Erllass des k. k. Staatsministeriums vom 10. April 1861. In: Fischel 1910: 139–140. (Nr. 262.)

Böhm. Sprachenzwangsgesetz vom Jahre 1866. In: Fischel 1910: 156. (Nr. 288.)

Gesetze vom 10. Juni 1866. In: Fischel 1910: 158. (Nr. 291.)

Gesetze vom 15. Februar 1867. In: Fischel 1910: 161. (Nr. 296.)

Staatsgrundgesetz vom 21. Dezember 1867 über die allgemeinen Rechte der Staatsbürger für die im Reichsrath vertretenen Königreiche und Länder (R.G.Bl. 142/1867): <http://www.verfassungen.de/at/at-18/stgg67-2.htm>

Verordnung des Gesamtministeriums vom 5. Juni 1869. In: Fischel 1910: 179–180. (Nr. 328.)

Statthaltereipräsidentialerlass vom 11. Juni 1869. In: Fischel 1910: 180–181. (Nr. 330.)

Strafprozessordnung vom 23. Mai 1873. In: Fischel 1910: 200. (Nr. 358.)

Verordnung der Minister des Innern und der Justiz vom 19. April 1880. In: Fischel 1910: 208–209. (Nr. 373.)

Erlass des Justizministeriums vom 18. April 1882, an das Oberlandesgerichts-Präsidium Graz. In: Fischel 1910: 213–216. (Nr. 379.)

Erlass des Justizministeriums vom 23. September 1886. In: Fischel 1910: 230. (Nr. 397a.)

Erlass des k.u.k. Kriegsministeriums vom 19. November 1903. In: Fischel 1910: 288–290. (Nr. 449.)

Staatsvertrages von St. Germain vom 10. September 1919, Abschnitt V. In: Staatsgesetzblatt (a továbbiakban: StGBL.), Nr. 303, 21. Juli 1920, pp. 1045–1047. (Hatályos változat: <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10000044>)

Gesetz vom 1. Oktober 1920, womit die Republik Österreich als Bundesstaat eingerichtet wird (Bundes-Verfassungsgesetz). In: StGBL. Nr. 450, 5. Oktober 1920, pp. 1791–1809.

Verordnung des Bundeskanzlers vom 1. Jänner 1930, betreffend die Wiederverlautbarung des Bundes-Verfassungsgesetzes. In: Bundesgesetzblatt (I), Nr. 1, 2. Jänner 1930, pp. 1–27.

Kundmachung der Bundesregierung vom 1. Mai 1934, womit die Verfassung 1934 verlautbart wird. In: Bundesgesetzblatt (II), Nr. 1, 1. Mai 1934, pp. 1–32.

Verfassungsgesetz vom 13. Dezember 1945, womit verfassungsrechtliche Anordnungen aus Anlaß des Zusammentrittes des Nationalrates und der Landtage getroffen werden (2. Verfassungs-Überleitungsgesetz 1945). In: StGBL. Nr. 232, 18. Dezember 1945, p. 86.

Staatsvertrag, betreffend die Wiederherstellung eines unabhängigen und demokratischen Österreich. In: BGBl. Nr. 152, 30. Juli 1955, pp. 725–745.

Bundesgesetz vom 19. März 1959, womit für das Bundesland Kärnten Vorschriften zur Durchführung der Minderheiten-Schulbestimmungen des Österreichischen Staatsvertrages getroffen werden (Minderheiten-Schulgesetz für Kärnten). In: BGBl. Nr. 101, 14. April 1959, pp. 605–609. (Hatályos változat: <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10009246>)

Bundesgesetz vom 7. Juli 1976 über die Rechtsstellung von Volksgruppen in Österreich (Volksgruppengesetz). In: BGBl. Nr. 396, 5. August 1976, pp. 1421–1426. (Hatályos változat: <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10000602>)

Verordnungen Nr. 306–308. vom 31. Mai 1977. In: BGBl. Nr. 306–308, 14. Juni 1977, pp. 1007–1010.

Verordnung der Bundesregierung vom 24. April 1990 über die Bestimmung der Gerichte, Verwaltungsbehörden und sonstigen Dienststellen, vor denen die kroatische Sprache zusätzlich zur deutschen Sprache als Amtssprache zugelassen wird. In: BGBl. Nr. 231, 8. Mai 1990, pp. 2231–2232.

Bundesgesetz über besondere Bestimmungen betreffend das Minderheitenschulwesen im Burgenland (Minderheiten-Schulgesetz für das Burgenland). In: BGBl. Nr. 641, 19. August 1994, pp. 5269–5273.

(Hatályos változat: <https://www.ris.bka.gv.at/GeltendeFassung.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10009948>)

Bundes-Verfassungsgesetz-Novelle 1994. In: Bundesgesetzblatt, Nr. 1013, 21. Dezember 1994, pp. 7301–7307.

Änderung des Bundes-Verfassungsgesetzes. In: BGBl. I. Nr. 68, 8. August 2000, p. 757.

Topographieverordnung-Burgenland. In: BGBl. II, Nr. 170, 21. Juni 2000, pp. 1437–1438.

Topographieverordnung-Kärnten, BGBl. II. Nr. 263, 17. Juli 2006, pp. 1–6.

Bundesgesetz, mit dem das Volksgruppengesetz geändert wird. In: BGBl. Nr. 46, 26. Juli 2011, pp. 1–2.

Bundes-Verfassungsgesetz (hatályos): <http://www.verfassungen.de/at/indexheute.htm>

Magyarország

1500. évi XI. törvénycikk – az ítélőleveleket, mielőtt kiadnák, a törvényszéken olvassák föl és az ítélőmesterek írják alá: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=1210>

1500. évi XXXV. törvénycikk – a helyettesek magyarok legyenek és az ügyvédek ne üljenek a helyettesekkel a bíróságban: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=1234>

1550. évi V. törvénycikk – kéri, hogy Miksa király Spanyolországból Magyarország kormányzójául hívassék be: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=1951>

1569. évi XXXIII. törvénycikk – a rendek Rudolf és Ernő ausztriai főhercegeknek Spanyolországból visszahívását s egyiküknek Magyarországra tételét kéri: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=2475>

1569. évi XXXVIII. törvénycikk – kérés aziránt, hogy a magyar ügyekben a császári felség a magyarok tanácsával éljen: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=2480>

1741. évi XVI. törvénycikk a főpapoknak és más javadalmasoknak egyházmegyékben s javadalmaikban való lakásáról és kanonokságok adományozásáról: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=4726>

II. József 1784-es nyelvrendelete. *Magyar Hírmondó*, 1784. július 5. 42. sz. In: Kókay György (szerk.) 1981. *Magyar Hírmondó. Az első magyar nyelvű újság.* Gondolat Kiadó: Budapest. 345–349.

Mária Terézia 1777-es tanügyi rendelete. In: Mészáros István 1981. *Ratio Educationis: az 1777-i és az 1806-i kiadás magyar nyelvű fordítása.* Budapest.

A rendek tárgyalása és határozata az országgyűlési üzenetek és jegyzőkönyvek magyar nyelvre dolgában, 1790. június 10. In: Szekfű 1926: 213–215.

1790/91. évi XVI. törvénycikk – hogy a nyilvános ügyek intézésére idegen nyelv ne használtassék, a magyar nyelv pedig megtartassék: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=4890> (Latin eredetiben: Szekfű 1926: 229.)

A helytartótanács körrendelete a közoktatásban a német nyelv helyébe a latin és magyar nyelv bevezetéséről, 1790. április 20. Latin eredetiben közli: Szekfű 1926: 211–212.

1791: 31. erdélyi törvénycikk – De negotiis publicis, intra ambitum principatus Transsilvaniae lingua hungarica pertractandis. In: Szekfű 1926: 247.

1792. évi VII. törvénycikk a magyar nyelv tanításáról és használatáról: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=4957> (Latin eredetiben: Szekfű 1926: 258–259.)

1805. évi IV. törvénycikk a magyar nyelv használatáról: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=5019> (Latin eredetiben: Szekfű 1926: 276.)

Ratio Educationis (1806): In: Mészáros István 1981. *Ratio Educationis: az 1777-i és az 1806-i kiadás magyar nyelvű fordítása.* Budapest. Latin eredetiben: Szekfű 1926: 283–285.

1827. évi XI. törvénycikk a hazai nyelv művelésére föllálitandó tudós társaságról vagy magyar akadémiairól: <http://1000ev.hu/index.php?a=3&param=5090>

1830. évi VIII. törvénycikk a nemzeti nyelv használatáról:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5134> (Latin eredetiben: Szekfü 1926: 399.)

1836. évi III. törvénycikk a Magyar Nyelvről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5148>

1840. évi VI. törvénycikk a magyar nyelvről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5202>

1844. évi II. törvénycikk a magyar nyelv és nemzetiségről:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5255>

1847: 1. erdélyi törvénycikk a magyar nyelvről. In: Szekfü 1926: 622.

1848. évi V. törvénycikk az országgyűlési követeknek népképviselőlet alapján választásáról:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5273>

1848. évi XVI. törvénycikk a megyei hatóság ideiglenes gyakorlatáról:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5284>

A képviselőház határozata a nemzetiségek jogairól Szegeden, 1849. július 28. In: Balogh 2002: 43–44.

1868. évi XXX. törvénycikk a Magyarország, s Horvát-, Szlavon és Dalmátországok közt fenforgott közjogi kérdések kiegyenlítése iránt létrejött egyezmény beczikkelyezéséről:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5352>

1868. évi XXXVIII. törvénycikk a népiskolai közoktatás tárgyában:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5360>

1868. évi XLIV. törvénycikk a nemzetiségi egyenjogúság tárgyában:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5366>

1869. évi IV. törvénycikk a bírói hatalom gyakorlásáról:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5384>

1870. évi XLII. törvénycikk a köztörvényhatóságok rendezéséről:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5448>

1871. évi XXXIII. törvénycikk a királyi ügyészségről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5499>

1874. évi XXXV. törvénycikk a királyi közjegyzőkről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5647>

1879. évi XVIII. törvénycikk a magyar nyelv tanításáról a népoktatási tanintézetekben:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=5848>

A vallás- és közoktatásügyi miniszter 17284/1879. sz. rendelete az 1879:XVIII. törvénycikk végrehajtása tárgyában. In: Balogh 2002: 520–522.

1883. évi XXX. törvénycikk a középiskolákról és azok tanárainak képzéséről:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=6108>

1886. évi XXI. törvénycikk a törvényhatóságokról: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=6214>

1886. évi XXII. törvénycikk a községekről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=6215>

1890. évi V. törvénycikk a honvédségről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=6368>

1891. évi XV. törvénycikk a kisdédóvásról: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=6422>

1893. évi XXVI. törvénycikk a községi, valamint a hitfelekezetek által fentartott elemi iskolákban működő tanítók és tanítónők fizetésének rendezéséről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=6509>

1898. évi IV. törvénycikk a község- és egyéb helynevekről:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=6700>

1907. évi XXVII. törvénycikk a nem állami elemi népiskolák jogviszonyairól és a községi és hitfelekezeti néptanítók járandóságairól: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=6966>

1907. évi XLIX. törvénycikk a vasúti szolgálati rendtartásról:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=6988>

A m. kir. belügyminiszter 1907. évi 152 635. sz. körrendelete valamennyi vármegyei törvényhatósághoz a vármegyék járási tisztviselőitől megkívánandó nyelvismeretről. In: Balogh 2002: 201.

1908. évi XXXVIII. törvénycikk a közegészségügy rendezéséről szóló 1876:XIV. tc. II. rész I. fejezetének (Közegészségügyi szolgálat a községeknél) módosításáról:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=7038>

A m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter 1914. évi 1797. eln. sz. megkeresése valamennyi főtisztelendő egyházi főhatósághoz a hitoktatás nyelvéről a népoktatási tanintézetekben. In: Balogh 2002: 205.

A m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter 1914. évi 114 000. sz. rendelete (utasítása) az állami elemi népiskolákban a nem magyar anyanyelvnek kiegészítő nyelvként való felhasználásáról, és mint tantárgynak tervszerű tanításáról. In: Balogh 2002: 206–209.

1918. évi X. néptörvény a Magyarországon élő ruszin (rutén) nemzet autonómiájáról. In: Balogh 2002: 216–217.

1919. évi VI. néptörvény a magyarországi német nép önrendelkezési jogának gyakorlásáról. In: Balogh 2002: 218–220.

1919. évi XXX. néptörvény Tótország – Slovenská Krajina – önkormányzatáról. In: Balogh 2002: 221–223.

A Forradalmi Kormányzótanács XLI. számú rendelete a nyelvhasználatról, 1919. április 6. In: Balogh 2002: 225.

4044/1919. ME számú rendelet a nemzeti kisebbségek egyenjogúságáról, 1919. augusztus 21. Balogh 2002: 234–236.

1921. évi XXXIII. törvénycikk az Északamerikai Egyesült Államokkal, a Brit Birodalommal, Franciaországgal, Olaszországgal és Japánnal, továbbá Belgiummal, Kínával, Kubával, Görögországgal, Nikaraguával, Panamával, Lengyelországgal, Portugáliával, Romániával, a Szerb-Horvát-Szlovén Állammal, Sziámmal és Cseh-Szlovákiával 1920. évi június hó 4. napján a Trianonban kötött békeszerződés becikkelyezéséről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=7489>

4800/1923. ME sz. rendelet a trianoni békeszerződésben a kisebbségek védelmére vállalt kötelezettségek végrehajtására, 1923. június 21. In: Balogh 2002: 270–275.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter 110 478 VIII. a. sz. rendelete a 4800/1923. ME sz. rendelet 18.§-ában foglalt rendelkezések végrehajtásáról, 1923. augusztus 24. In: Balogh 2002: 276–278.

1924. évi II. törvénycikk a közhivatalokban a kisebbségi nyelvek ismeretének biztosításáról:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=7585>

1935. évi 11000 ME sz. rendelet az egységesen vegyes tannyelvű oktatás bevezetéséről. In: Balogh 2002: 282–283.

1938. évi XXXIV. törvénycikk a Magyar Szent Koronához visszacsatolt felvidéki területeknek az országgal egyesítéséről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8089>

1939. évi VI. törvénycikk a Magyar Szent Koronához visszatért kárpátaljai területeknek az országgal egyesítéséről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8100>

1940. évi XXVI. törvénycikk a román uralom alól felszabadult keleti és erdélyi országrészek a Magyar Szent Koronához visszacsatolásáról és az országgal egyesítéséről:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8140>

A magyar-német kisebbségi megállapodást tartalmazó jegyzőkönyv (az ún. bécsi népcsoportegyezmény), 1940. augusztus 30. In: Balogh 2002: 295–297.

1941. évi 700. ME sz. rendelet az 1923. évi nemzetiségi iskolarendelet három iskolatípusához való visszatéréséről. In: Balogh 2002: 298–299.

A magyarországi nemzetiségek helyzetét szabályozó rendelet alapelvei, 1945 augusztusa. In: Balogh 2002: 663–666.

Az Ideiglenes Nemzeti Kormány 10030/1945. ME sz. rendelete a nemzetiséghez tartozó tanulók nemzetiségi oktatásáról, 1945. október 24. In: Balogh 2002: 313–315.

A nemzeti kormány 330/1946. ME sz. rendelete a nemzetiséghez tartozó tanulók nemzetiségi oktatása tárgyában, 1946. január 5. In: Balogh 2002: 320–322.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter 2100/1948. VKM sz. rendelete a nemzetiségekhez tartozó tanulók nemzetiségi oktatásáról szóló 1200/1946. VKM számú rendelet módosításáról és kiegészítéséről, 1948. február 17. In: Balogh 2002: 372–374.

1949. évi XX. törvény: A Magyar Népköztársaság Alkotmánya:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8365>

1951. évi III. törvény a büntető perrendtartásról: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8381>

1952. évi III. törvény a polgári perrendtartásról: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8385>
Hatályos változat: http://net.jogtar.hu/jr/gen/hjegy_doc.cgi?docid=95200003.TV&celpara=#xcelparam

1954. évi II. törvény a Magyar Népköztársaság bírósági szervezetéről:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8396>

1957. évi IV. törvény az államigazgatási eljárás általános szabályairól:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8417>

1961. évi III. törvény a Magyar Népköztársaság oktatási rendszeréről:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8436>

1972. évi I. törvény az 1949. évi XX. törvény módosításáról és a Magyar Népköztársaság Alkotmányának egységes szövegéről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8487>

1972. évi IV. törvény a bíróságokról: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8490>

1973. évi I. törvény a büntetőeljárásról: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8494>

1985. évi I. törvény az oktatásról: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8548>

1989. évi XXXI. törvény az Alkotmány módosításáról:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8629>

1990. évi XL. törvény a Magyar Köztársaság Alkotmányának módosításáról:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=8696>

1993. évi LXXVII. törvény a nemzeti és etnikai kisebbségek jogairól:
<http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=9019>

1997. évi CLV. törvény a fogyasztóvédelemről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=9574>
Hatályos változat: http://net.jogtar.hu/jr/gen/hjegy_doc.cgi?docid=99700155.TV

1998. évi XIX. törvény a büntetőeljárásról: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=9597>
Hatályos változat: http://net.jogtar.hu/jr/gen/hjegy_doc.cgi?docid=99800019.TV&celpara=#xcelparam

2001. évi XCVI. törvény a gazdasági reklámok és az üzletfeliratok, továbbá egyes közérdekű közlemények magyar nyelvű közzétételéről: <http://www.1000ev.hu/index.php?a=3&param=10037>
Hatályos változat: http://net.jogtar.hu/jr/gen/hjegy_doc.cgi?docid=A0100096.TV&celpara=#xcelparam

2004. évi CXL. törvény a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól:
http://net.jogtar.hu/jr/gen/hjegy_doc.cgi?docid=A0400140.TV&celpara=#xcelparam

2005. évi CXIV. törvény a kisebbségi önkormányzati képviselők választásáról, valamint a nemzeti és etnikai kisebbségekre vonatkozó egyes törvények módosításáról:

<http://www.complex.hu/kzldat/t0500114.htm/t0500114.htm>

2009. évi CXXV. törvény a magyar jelnyelvről és a magyar jelnyelv használatáról:

http://net.jogtar.hu/jr/gen/hjegy_doc.cgi?docid=A0900125.TV&celpara=#xcelparam

Magyarország Alaptörvénye, 2011. április 25. *Magyar Közlöny*, 2011. évi 43. szám, pp. 10656–10682.

A nemzetiségek jogairól szóló 2011. évi CLXXIX törvény, 2011. december 19. *Magyar Közlöny*, 2011. évi 154. szám, pp. 37866–37950.